ГАРРІ ПОТТЕР

і

НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ

6

ДЖ. К. РОЛІНҐ

ГАРРІ ПОТТЕР

і

НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ

ДЖ. К. РОЛІНҐ

Pottermore
PUBLISHING

Pottermore
PUBLISHING

Моїй чарівній донечці
Маккензі
присвячую
її друковану сестру

— РОЗДІЛ ПЕРШИЙ —

Інший міністр

Наближалася північ, а прем'єр-міністр усе ще сидів у своєму кабінеті, читаючи довжелезну доповідну записку, зміст якої прослизав крізь його мізки, не залишаючи й сліду. Він чекав дзвінка від президента однієї далекої країни, гадаючи, коли ж той сіромаха зателефонує, і відганяв прикрі думки про цей довгий, тяжкий і виснажливий тиждень, тож у голові вже не залишалося місця ні для чого іншого. Що дужче старався прем'єр-міністр зосередитись на сторінці з друкованим текстом, то чіткіше йому уявлялося зловтішне обличчя його політичного опонента. Цей опонент світився того дня у випусках новин, і не просто перелічував усі ті жахіття, що сталися за минулий тиждень (ніби комусь ще треба було про них нагадувати), а й пояснював, що єдина їх причина — помилки уряду.

Пульс прем'єр-міністра частішав від самої думки про такі звинувачення, бо були вони несправедливі й безпідставні. Ну як його уряд міг передбачити, що той міст обвалиться? Це просто обурливо припускати, ніби на утримання мостів не виділялося достатніх коштів. Та ж міст не простояв і десяти років, і найкращі фахівці не могли пояснити, чому він розколовся, кинувши на дно річки десятки автомашин. А як можна натякати на те, що оті два жахливі й скандальні вбивства були скоєні через брак поліцаїв? Або на те, що уряд мав якось передбачити той дивний ураган на заході країни, що приніс стільки лиха людям і майну? А хіба це *його* провина, що один його заступник, Герберт Чорлі, дозволив собі цього тижня вдатися до невідповідних дій, і тепер, звільнений з посади, значно більше часу проводитиме зі своєю родиною?

— В країні панує зловісна атмосфера, — сказав тоді на завершення опонент, ледве приховуючи вдоволену посмішку.

Так воно, на жаль, і було. Прем'єр-міністр і сам це відчував; люди справді здавалися сумнішими, ніж звичайно. Навіть погода була бридка; якась прохолодна мряка посеред липня... щось було негаразд, щось було не так...

Він перегорнув другу сторінку доповідної записки, побачив, яка вона довжелезна, і кинув цю дурну роботу. Потягся й похмуро обвів поглядом свій кабінет. Це було гарне приміщення з чудовим мармуровим каміном, розташованим навпроти високих вікон, наглухо зачинених через несподіване похолодання. Прем'єр-міністр ледь-ледь здригнувся, встав і підійшов до вікна, вдивляючись у мряку, що тиснула на шибки. І тоді, стоячи спиною до кімнати, почув ззаду легеньке кахикання.

Він завмер, опинившись віч-на-віч із власним переляканим віддзеркаленням у темній шибці. Він знав це кахикання. Чув його раніше. Повільно-повільно обернувся до порожньої кімнати.

— Агов? — сказав він, намагаючись надати голосові більшої сміливості, ніж відчував.

На якусь мить він майже повірив, що ніхто не озветься. Однак йому негайно відповів чіткий і рішучий голос — так, ніби хтось зачитував підготовлену заздалегідь заяву. І лунав він — а прем'єр-міністр знав це, щойно почув кахикання — з вуст схожого на жабу чоловічка у довгій сріблястій перуці, зображеного на маленькій брудній картині, написаній олією, що висіла в далекому кутку приміщення.

— Маґлівському прем'єр-міністрові. Терміново потрібно зустрітися. Прошу відповісти негайно. З повагою, Фадж. — Чоловічок на картині питально поглянув на прем'єр-міністра.

— Е-е, — озвався прем'єр-міністр, — послухайте... зараз не найкращий для мене час... розумієте, я чекаю телефонного дзвінка... від президента з...

— Це можна перенести, — миттю відповів портрет.

Серце в прем'єр-міністра стислося. Цього він і боявся.

— Але я справді волів би поговорити...

— Ми влаштуємо так, щоб президент забув подзвонити. Замість сьогодні — він зателефонує завтра, — пояснив чоловічок. — Прошу негайно відповісти панові Фаджу.

— Я... ох... добре, — кволо вимовив прем'єр-міністр. — Так, я зустрінуся з Фаджем.

Він поспішив до письмового столу, на ходу поправляючи краватку. Ледве встиг сісти й надати обличчю, на його думку, спокійного й безтурботного виразу, як за решіткою порожнього мармурового каміна спалахнув яскраво-зелений вогонь. Намагаючись не виказати ані найменшого подиву чи тривоги, прем'єр-міністр спостерігав, як у вогні з'явився тілистий чолов'яга, що крутився швидко, мов дзиґа. За кілька секунд той уже ступив на вишуканий антикварний килим, стріпуючи попіл з рукавів довгої в тонку смужку мантії. У руках прибулець тримав зеленого капелюха-котелка.

— О... пане прем'єре, — Корнеліус Фадж простяг руки у вітальному жесті, — радий знову бачити вас.

Прем'єр-міністр не спромігся щиро відповісти на це привітання, тому промовчав. Його анітрохи не втішила зустріч з Фаджем, чиї випадкові з'яви, достатньо тривожні самі по собі, найчастіше означали, що зараз він почує щось дуже неприємне. До того ж, вигляд у Фаджа був помітно виснажений. Він схуд, полисів, посивів, а його обличчя було якесь зіжмакане. Прем'єр-міністрові вже траплялося бачити політиків з подібним виглядом, і це ніколи не віщувало нічого доброго.

— Чим можу бути корисний? — поцікавився він, похапцем потискаючи Фаджеві руку і вказуючи на незручний стілець перед письмовим столом.

— Навіть не знаю, з чого почати, — пробурмотів Фадж, підтяг стільця, сів і поклав собі на коліна зелений котелок. — Що за тиждень, що за тиждень...

— І у вас він був поганий? — холодно запитав прем'єр-міністр, даючи зрозуміти, що йому цілком вистачає власних турбот і Фаджеві неприємності його не обходять.

— Звісно, що так, — зізнався Фадж, утомлено потираючи очі й похмуро зиркаючи на прем'єр-міністра. — Такий самий тиждень, як у вас. Брокдейльський міст... убивства Боунз і Венс... а що вже казати про хаос на заході країни...

— Ви... е-е... ваші люди були.... були пов'язані з цими... з цими подіями, так?

Фадж пронизав прем'єр-міністра суворим поглядом.

— Авжеж були, — підтвердив він. — Ви ж, напевно, зрозуміли, що відбувається?

— Я... — завагався прем'єр-міністр.

Саме через подібні манери він так не любив Фаджеві візити. Бо він же, зрештою, прем'єр-міністр, і йому не подобається почуватися якимсь неуком-школяриком. А саме так він почувався від найпершої зустрічі з Фаджем у перший же його вечір на посаді прем'єр-міністра. Пам'ятав її, ніби це сталося вчора, і знав, що згадка про ту зустріч переслідуватиме його до самої смерті.

Він стояв собі у цьому ж кабінеті, насолоджуючись своїм тріумфом після стількох років потаємних задумів та інтриг, коли почув, так само, як і сьогодні, кахикання за спиною. Обернувся й побачив, як до нього звертається цей огидний портретик, повідомляючи, що зараз прибуде й відрекомендується міністр магії.

Природно, він тоді подумав, що збожеволів через перенапруження довгої виборчої кампанії. Він був невимовно переляканий, коли до нього заговорив портрет, але то ще були квіточки порівняно з тим, що він відчув, коли з каміна вистрибнув чаклун-самозванець і потиснув йому руку. Він мовчав як риба, доки Фадж люб'язно пояснював про чаклунів з відьмами, що таємно живуть по цілому світі, і запевняв, що вони його не турбуватимуть, бо Міністерство магії взяло на себе відповідальність за всю чаклунську громаду і стежить, щоб немагічне населення нічого про них не дізналося. Це була, за словами Фаджа, непроста робота, яка охоплювала все — від інст-

рукцій про користування мітлами до нагляду за популяцією драконів (прем'єр-міністр пригадав, як після цих слів він ухопився за стіл, щоб не впасти). А ще Фадж тоді по-батьківському поплескав ошелешеного прем'єр-міністра по плечу.

— Не журіться, — заспокоїв він, — скоріше за все, ви мене більше ніколи не побачите. Я можу вас потривожити лише тоді, як у нас станеться щось дуже серйозне — таке, що зможе зачепити маґлів, тобто немагічне населення. А так живіть собі й робіть свою справу. До речі, ви на все це реагуєте набагато краще за свого попередника. Він намагався викинути мене з вікна, думав, що я — провокація, спланована опозицією.

Тієї миті прем'єр-міністр нарешті здобувся на голос.

— А ви... хіба не розіграш?

Це була остання, відчайдушна надія.

— Ні, — лагідно озвався Фадж. — Мушу вас засмутити, але ні. Дивіться.

І він перетворив прем'єр-міністрову чашку на мишку.

— Але, — насилу пробелькотів прем'єр-міністр, дивлячись, як чашка гризе його наступну доповідь, — але чому... чому мені ніхто не сказав?..

— Міністр магії представляється тільки новому маґлівському прем'єр-міністрові, — пояснив Фадж, ховаючи чарівну паличку в кишеню мантії. — На нашу думку, так найкраще зберігати таємницю.

— Чому ж тоді, — забурмотів прем'єр-міністр, — чому мене не попередив колишній прем'єр-міністр?..

Тут Фадж просто розреготався.

— Шановний пане прем'єр-міністре, а *ви* комусь про це скажете?

І, пирхаючи зо сміху, Фадж кинув у камін дрібку порошку, ступив у смарагдове полум'я й зі свистом щез. Прем'єр-міністр стояв нерухомо, усвідомлюючи, що ніколи в житті не посміє сказати про цю зустріч жодній живій душі, бо хто ж на цілому білому світі йому повірить?

Той шок минув не відразу. Якийсь час він переконував себе, що Фадж йому просто примарився через недоспані ночі під час виснажливої виборчої кампанії. Даремно намагаючись позбутися спогадів про неприємну зустріч, він віддав мишку захопленій небозі і наказав секретареві зняти зі стіни портрет того гидкого чоловічка, що оголосив про Фаджеве прибуття. Проте виявилося, що портрет зняти неможливо. Коли бригада теслярів, двоє будівельників, мистецтвознавець та канцлер державної скарбниці зробили кілька марних спроб зірвати його зі стіни, прем'єр-міністр відмовився від свого задуму й просто заспокоював себе надією, що картина висітиме нерухомо й мовчки увесь термін його перебування на посаді. Іноді краєчком ока він помічав, як персонаж картини позіхає або чухає собі носа; навіть, раз чи двічі, просто йшов собі кудись, залишаючи в рамці тільки брудне коричневе полотно. Та він привчився не дуже часто поглядати на картину і завжди в таких випадках запевняв себе, що то все оптичний обман.

Та якось, три роки тому, такого самого вечора, як і сьогодні, прем'єр-міністр сидів собі сам у кабінеті, коли портрет знову оголосив про негайне прибуття Фаджа, що вистрибнув з каміна мокрий як хлющ і явно в стані паніки. Не встиг прем'єр-міністр запитати, чого це він забризкав йому дорогий килим, як Фадж почав верзти нісенітниці про в'язницю, назви якої прем'єр-міністр ніколи не чув, про якогось «Серверного» Блека, про Гоґвортс та хлопця, якого звали Гаррі Поттер. Прем'єр-міністр нічогісінько зі сказаного не второпав.

— ...я щойно з Азкабану, — важко дихав Фадж, виливаючи собі в кишеню воду з крисів котелка. — Знаєте, посеред Північного моря, важкий переліт... дементори лютують... — здригнувся він, — це вперше хтось від них утік. Отож я мусив до вас звернутися, пане прем'єре. Блек — відомий убивця маґлів, який, мабуть, планує приєднатися до Відомо-Кого... та ви ж навіть не знаєте, хто такий

Відомо-Хто! — Якусь мить він безнадійно дивився на прем'єр-міністра, а тоді сказав: — Сідайте, сідайте, я вам розповім... випийте віскі...

Прем'єр-міністр був обурений, що йому запропонували сісти у власному кабінеті, не кажучи вже про пораду випити власного віскі, проте він сів. Фадж вийняв чарівну паличку, вичаклував прямо з повітря дві чималі склянки з бурштиновим напоєм, вручив одну прем'єр-міністрові й підсунув собі крісло.

Фадж говорив майже годину. У певну мить він не захотів називати вголос одне ім'я, тож нашкрябав його на аркуші пергаменту, який тицьнув прем'єр-міністрові у вільну від віскі руку. Коли нарешті Фадж устав, щоб іти, прем'єр-міністр підвівся теж.

— То ви гадаєте, що... — він скоса зиркнув на аркуш у лівій руці, — лорд Вол...

— *Той-Кого-Не-Можна-Називати!* — сердито поправив Фадж.

— Вибачте... то ви гадаєте, що Той-Кого-Не-Можна-Називати й досі живий?

— Так каже Дамблдор, — відповів Фадж, зав'язуючи смугасту мантію, — але ми його не виявили. На мою думку, він не несе загрози, аж доки не здобуде підтримки, тому треба остерігатися Блека. То ви оприлюдните це попередження? Чудово. Сподіваюся, нам більше не доведеться зустрічатися, пане прем'єре! На добраніч.

Але вони зустрілися. Не минуло й року, як стривожений Фадж з'явився з повітря в кабінеті, щоб поінформувати прем'єр-міністра про заворушення під час Кубка світу з куїддичу (так це слово почув урядовець) та про кількох маґлів, які виявилися до цього причетні, але прем'єр-міністрові не було чого турбуватися, а те, що знову бачили Мітку Відомо-Кого, ще нічого не означало; Фадж був переконаний, що то тільки окремий інцидент, а доки вони розмовляли, бюро для зв'язків з маґлами вже працювало над видозміною їхньої пам'яті.

— І ще, мало не забув, — додав Фадж. — Ми імпортуємо з-за кордону для проведення Тричаклунського турніру трьох драконів та сфінкса, нічого особливого, але у відділі нагляду й контролю за магічними істотами мені сказали, що згідно з інструкціями ми повинні повідомляти вас про завезення в країну небезпечних істот.

— Я... що... *драконів?* — бризнув слиною прем'єр-міністр.

— Ага, трьох, — підтвердив Фадж. — І сфінкса. Ну, на все вам добре.

Прем'єр-міністр без надії сподівався, що вже не станеться нічого гіршого за тих драконів і сфінкса, але ж ні. Не минуло й двох років, як з каміна знову вигулькнув Фадж, цього разу з новиною про масову втечу з Азкабану.

— *Масова* втеча? — хрипким голосом перепитав прем'єр-міністр.

— Не варто хвилюватися, не варто! — вигукнув Фадж, вже ставши однією ногою у вогонь. — Ми їх негайно затримаємо... я просто подумав, що вам треба про це знати!

І не встиг прем'єр-міністр крикнути: «Стривайте, хвилинку!», як Фадж зник у зливі зелених іскор.

Хай преса та опозиція кажуть, що хочуть, а прем'єр-міністр був аж ніяк не дурний чоловік. Він помітив, що, незважаючи на Фаджеві запевнення під час першої зустрічі, вони бачилися досить часто, і з кожним візитом Фадж був дедалі стурбованіший. Хоч прем'єр-міністрові й не подобалося згадувати міністра магії (або *іншого* міністра, як він називав Фаджа подумки), однак він побоювався, що наступна Фаджева поява буде пов'язана зі ще гіршими новинами. Тому сам вигляд Фаджа, що знову вийшов з полум'я, увесь розкошланий, роздратований і неприємно здивований, що прем'єр-міністр не знає, чого він тут опинився, став чи не найгіршою подією цього надзвичайно похмурого тижня.

— Як же мені знати, що діється в... е-е... чаклунській громаді? — огризнувся прем'єр-міністр. — Мені треба керувати країною, мені зараз вистачає турбот і без...

— Ми маємо ті самі турботи, — перебив Фадж. — Брокдейльський міст упав не від старості. То був не ураган. Убивства вчинили не магли. А родині Герберта Чорлі було б безпечніше без Герберта. Ми зараз працюємо над переведенням його в лікарню магічних хвороб і травм імені Святого Мунго. Це має відбутися сьогодні ввечері.

— Що ви... даруйте, я... *що*? — вирвалося в прем'єр-міністра.

Фадж набрав повні груди повітря й сказав:

— Пане прем'єре, з великою прикрістю мушу повідомити, що він повернувся. Той-Кого-Не-Можна-Називати повернувся.

—Повернувся? Ви кажете «повернувся»... то він живий? Тобто...

Прем'єр-міністр шукав у пам'яті подробиці тієї жахливої розмови, що відбулася три роки тому, коли Фадж розповів йому про чаклуна, якого боялися більше за всіх інших, чаклуна, який скоїв тисячі страхітливих злочинів перед тим, як п'ятнадцять років тому таємничо зник.

— Так, він живий, — підтвердив Фадж. — Тобто... я не знаю... чи живий той, кого неможливо вбити? Я не дуже це розумію, а Дамблдор до ладу не пояснює... проте він точно має тіло, ходить, розмовляє і вбиває, тож будемо припускати, що він живий.

Прем'єр-міністр не знав, що й казати, але звичка завжди вдавати добре поінформованого з будь-якого питання примушувала його пригадувати всі деталі попередніх їхніх розмов.

— А чи той Серверний Блек з... е-е... Тим-Кого-Не-Можна-Називати?

— Блек? Блек? — неуважно озвався Фадж, крутячи в пальцях котелок. — Маєте на увазі Сіріуса Блека? От Мерлінова борода! Ні. Блек мертвий. Вийшло так, що ми... е-е... помилялися стосовно Блека. Врешті-решт виявилося, що він невинний. І він не був у команді Того-Кого-Не-Можна-Називати. Тобто, — додав він, ніби захищаю-

чись, і ще швидше закрутив капелюх-котелок, — усі факти свідчили... а ми мали понад півсотні очевидців... та все одно, він помер. Його, власне кажучи, вбили. У приміщенні Міністерства магії. До речі, буде проведено розслідування...

На превеликий подив прем'єр-міністра, йому на якусь мить стало шкода Фаджа. Та майже відразу це почуття змінилося самовдоволеною думкою, що попри невміння матеріалізуватися в камінах, в жодному урядовому департаменті за часів *його* керівництва не було скоєно жодного вбивства... принаймні досі...

Прем'єр-міністр нишком постукав по дерев'яному письмовому столу, а Фадж тим часом вів далі:

— Та не про Блека зараз ідеться. Річ у тому, пане прем'єре, що ми в стані війни і треба вживати певних заходів.

— У стані війни? — нервово перепитав прем'єр-міністр. — Мабуть, це певне перебільшення?

— Той-Кого-Не-Можна-Називати об'єднався зараз із тими своїми прибічниками, що в січні повтікали з Азкабану, — заговорив дедалі швидше Фадж, крутячи свого котелка так, що той перетворився на яскраво-зелену пляму. — Почавши діяти відкрито, вони вдаються до руйнації й спустошення. Брокдейльський міст... це він зробив, пане прем'єре, він погрожував масовими вбивствами маґлів, якщо я не зійду з його дороги і...

— О, Господи, то це *через вас* повбивали людей, а я повинен відповідати за іржаву оснастку, за роз'їдені шви, навіть не знаю, за що ще! — розлючено вигукнув прем'єр-міністр.

— Через мене?! — побагровів Фадж. — Хочете сказати, що ви на цей шантаж піддалися б?

— Може, й ні, — прем'єр-міністр підвівся й закрокував по кабінеті, — але я зробив би все можливе, щоб упіймати шантажиста до того, як він те все накоїв!

— Невже ви вважаєте, що я не зробив усього можливо-

го? — розгнівався Фадж. — Кожнісінький аврор міністерства намагався... і далі намагається... знайти його самого й виловити його посіпак, але ж ми говоримо про одного з наймогутніших чаклунів усіх часів — про чаклуна, якого не можуть упіймати ось уже тридцять років!

— Ви ще, може, скажете, що то він спричинив ураган у західних регіонах? — запитав прем'єр-міністр, обурення якого зростало з кожним кроком. Він лютував від того, що з'ясувалася причина усіх жахливих катастроф, а він не міг її повідомити громадськості. Це було ще гірше, ніж визнавати помилки уряду.

— То був не ураган, — жалюгідно буркнув Фадж.

— Вибачайте! — гаркнув прем'єр-міністр, щосили тупаючи ногами. — Вирвані з корінням дерева, зірвані дахи, погнуті ліхтарні стовпи, жахливі травми...

— То були смертежери, — пояснив Фадж. — Посіпаки Того-Кого-Не-Можна-Називати. І... і ще ми підозрюємо втручання велетня.

Прем'єр-міністр зупинився, ніби наштовхнувшись на невидиму стіну.

— *Чиє* втручання?

Фадж скривився.

— Щоб досягти грандіозного ефекту, він минулого разу залучив велетнів. Служба дезінформації працює цілодобово, команди забуттяторів видозмінюють пам'ять усіх маґлів, які бачили, що відбулося насправді. Відділ нагляду й контролю за магічними істотами мало не в усьому складі гасає довкола Сомерсета, але ми не можемо знайти велетня... це просто катастрофа.

— Та невже! — гнівно вигукнув прем'єр-міністр.

— Я не заперечую, що моральний дух у міністерстві зараз низький, — зізнався Фадж. — Усе це, а потім ще втрата Амелії Боунз...

— Втрата кого?

— Амелії Боунз. Голови відділу дотримання магічних законів. Ми гадаємо, що Той-Кого-Не-Можна-Називати

міг її вбити власноручно, бо це була надзвичайно обдарована чаклунка, і... і все свідчить на користь того, що вона чинила йому серйозний опір.

Фадж прокашлявся, а тоді, як здалося, через силу переставив крутити котелка.

— Але ж про те вбивство писали газети, — миттю забув про свій гнів прем'єр-міністр. — *Наші* газети. Амелія Боунз... там повідомлялося, що це була самотня жінка середнього віку. Це було... жорстоке вбивство. Був великий розголос. Поліція просто збита з пантелику, ви розумієте.

Фадж зітхнув.

— Ясно, що збита. Її ж убили в замкненій зсередини кімнаті, правда? Зате нам достеменно відомо, хто саме її вбив, хоч ми анітрохи не наблизилися до того, щоб його зловити. А тоді ще й Емеліна Венс, про неї ви, мабуть, не чули...

— Ще й як чув! — вигукнув прем'єр-міністр. — Це сталося, між іншим, недалечко звідси, якраз за рогом. Газети цю подію смакували: *«Порушення закону й порядку під носом у прем'єр-міністра...»*

— І ніби цього було замало, — вів далі Фадж, майже не слухаючи прем'єр-міністра, — розвелося повно дементорів, їхні зграї нападають скрізь...

У добрі старі часи ця фраза здалася б прем'єр-міністрові якоюсь тарабарщиною, але тепер він був мудріший.

— Я думав, що дементори охороняють в'язнів Азкабану, — обережно уточнив він.

— Так було, — втомлено пояснив Фадж. — Колись. Тепер вони залишили в'язницю і приєдналися до Того-Кого-Не-Можна-Називати. Мушу зізнатися, що це був удар у спину.

— Ви начебто казали, — перепитав прем'єр-міністр, відчуваючи, як його охоплює жах, — що ці істоти висмоктують зі своїх жертв надію й радість?

— Саме так. І вони розмножуються. Ось чому стоїть такий туман.

Прем'єр-міністр відчув слабкість у колінах і впав у найближче крісло. Від думки про невидимих істот, що тиня-

ються по містах і селах, сіючи серед виборців відчай і безнадію, він трохи не зомлів.

— Послухайте мене, Фадж... ви мусите щось зробити! Ви міністр магії й несете за це відповідальність!

— Мій любий пане прем'єре, невже ви вважаєте, що після таких подій я залишився міністром магії? Мене звільнили три дні тому! Уся чаклунська громада два тижні вимагала моєї відставки. Я за увесь термін свого перебування на посаді ще не бачив чаклунів такими згуртованими! — зробив відважну спробу всміхнутися Фадж.

Прем'єр-міністрові на мить забракло слів. Хоч він і був обурений ситуацією, в якій опинився, та не міг не співчувати цьому зіщуленому чоловікові, що сидів навпроти.

— Я вам співчуваю, — видушив він нарешті. — Чим можу допомогти?

— Це дуже люб'язно з вашого боку, пане прем'єре, але нічим. Мене прислали повідомити вас про останні події й відрекомендувати мого наступника. Я думав, що застану його тут, та йому, звичайно, зараз ніколи, бо стільки всього діється.

Фадж озирнувся на портрет гидкенького чоловічка в довгій і кучерявій срібній перуці, що кінчиком пера колупався у вусі.

Перехопивши Фаджів погляд, портрет доповів:

— Він зараз буде тут, тільки допише листа Дамблдорові.

— Бажаю йому успіху, — сказав Фадж з гіркотою, що вперше прозвучала в його голосі. — Минулі два тижні я писав Дамблдорові двічі на день, та він не реагував. Якби ж він був готовий переконати хлопця, то я, можливо, й досі б... може, Скрімджерові пощастить більше.

Фадж явно засмутився й замовк, але цю мовчанку одразу порушив портрет, заговоривши бадьорим офіційним тоном.

— Маґлівському прем'єр-міністрові. Прохання про зустріч. Терміново. Прошу відповісти негайно. Руфус Скрімджер, міністр магії.

— Так-так, добре, — неуважно відповів прем'єр-міністр і ледь помітно здригнувся, коли язики полум'я за решіткою знову стали смарагдово-зелені, шугонули вгору й закрутилися ще одним чаклуном, за мить вивергнувши його на антикварний килим. Фадж підвівся, прем'єр-міністр, трохи повагавшись, теж устав. Новоприбулий випростався, обтрусив довгу чорну мантію і роззирнувся.

Першою прем'єр-міністрові сяйнула дурнувата думка, що Руфус Скрімджер дещо нагадував старого лева. У гриві його рудуватого волосся й кошлатих бровах світилися пасма сивини; з-за темних окулярів у металевій оправі гостро зиркали жовтуваті очі, а рухи вирізнялися стрункістю та пружною грацією, хоч він трохи й накульгував. Прибулець одразу створював враження якоїсь проникливості й непохитності. Прем'єр-міністр навіть подумав, що розуміє, чому в такі грізні часи чаклунська громада, обираючи собі лідера, надала перевагу не Фаджеві, а Скрімджеру.

— Як ся маєте? — ввічливо привітався прем'єр-міністр, простягаючи руку.

Скрімджер похапцем її потис, окинув поглядом кабінет, а тоді вийняв з-під мантії чарівну паличку.

— Фадж вам усе розповів? — поцікавився він, підходячи до дверей і торкаючи замкову щілину чарівною паличкою. Почулося клацання замка.

— Е-е... так, — відповів прем'єр-міністр. — І якщо ви не проти, я волів би, щоб двері були незамкнені.

— А я волів би, щоб мені не заважали, — кинув Скрімджер, — і не стежили за мною, — додав він, спрямовуючи чарівну паличку на вікна, щоб їх завісили штори. — Я людина заклопотана, тому відразу до справ. По-перше, треба поговорити про вашу безпеку.

Прем'єр-міністр витягся на весь свій зріст і відповів:

— Мене цілком задовольняє моя нинішня охорона, дуже вам дя...

— А нас не задовольняє, — урвав його Скрімджер. —

Нещасні будуть маґли, якщо їхній прем'єр-міністр потрапить під дію закляття «Імперіус». Ваш новий секретар...

— Я не збираюся звільняти Кінґслі Шеклболта, якщо ви це маєте на увазі! — гаряче заперечив прем'єр-міністр. — Він надзвичайно працьовитий, виконує вдвоє більший обсяг роботи, ніж інші...

— Це тому, що він чаклун, — пояснив Скрімджер, не кліпнувши оком. — Аврор високої кваліфікації, якого призначили вас захищати.

— Стривайте! — заявив прем'єр-міністр. — Ви не можете вводити своїх людей у мій штат! Це я вирішую, хто в мене працюватиме!

— Мені здавалося, що ви Шеклболтом задоволені? — холодно перепитав Скрімджер.

— Я... так би мовити, був...

— Тоді все гаразд, чи як? — запитав Скрімджер.

— Я... ну, поки Шеклболт працює так... е-е... нехай, — непереконливо пробурмотів прем'єр-міністр, але Скрімджер його, здається, й не слухав.

— Тепер про Герберта Чорлі... вашого заступника, — провадив далі він. — Того, що розважав людей, наслідуючи качку.

— І що з ним? — запитав прем'єр-міністр.

— Це явна реакція на погано виконане закляття «Імперіус», — пояснив Скрімджер. — У голові в нього все переплуталося, але він і далі може бути небезпечний.

— Він тільки крякав! — слабко заперечив прем'єр-міністр. — Трохи відпочинку... можливо, менше пити...

— Зараз його обстежує група цілителів з лікарні магічних хвороб і травм імені Святого Мунґо. Він уже намагався трьох задушити, — повідомив Скрімджер. — Гадаю, буде краще, якщо ми на певний час ізолюємо його від маґлівської громади.

— Я... але... з ним усе буде гаразд? — стурбовано запитав прем'єр-міністр.

Скрімджер, уже йдучи до каміна, лише знизав плечима.

— Це все, що я мав сказати. Триматиму вас у курсі справ, пане прем'єр-міністре... Якщо не матиму змоги прибути особисто, то присилатиму Фаджа. Він погодився залишитися на посаді радника.

Фадж спробував усміхнутись, але це було більше схоже на напад зубного болю. Скрімджер уже нишпорив у кишені в пошуках таємничого порошку, від якого полум'я робилося зелене.

Прем'єр-міністр якусь мить безнадійно дивився на цих двох, а тоді з нього вирвалися слова, які він цілий вечір душив у собі.

— Заради всіх святих... ви ж чаклуни! Ви володієте чарами! Ви можете владнати... ну... *все, що завгодно!*

Скрімджер повільно обернувся й обмінявся недовірливим поглядом з Фаджем, котрий цього разу таки спромігся на усмішку, і лагідно відповів:

— Біда в тім, пане прем'єр-міністре, що протилежна сторона теж володіє чарами.

На цих словах обидва чаклуни один за одним ступили в яскраво-зелене полум'я і зникли.

— РОЗДІЛ ДРУГИЙ —

Прядильний кінець

За багато миль звідти холодний туман, що тиснув на вікна прем'єр-міністра, стелився над брудною річкою, яка звивалася між зарослими бур'яном і засипаними сміттям берегами. Там стирчав величезний димар, похмурий і зловісний — усе, що залишилося від занедбаного млина. Не чути було ні звуку, окрім шепоту темної води, не видно було жодної ознаки життя, окрім худющої лисиці, що скрадалася понад берегом, сподіваючись винюхати у високій траві стару обгортку від риби з картоплею.

Аж ось з ледь чутним ляскотом біля річки постала з повітря струнка постать у каптурі. Лисиця завмерла, сторожко вдивляючись у цю дивну з'яву. Постать якусь мить роззиралася, а тоді рушила звідти легкими швидкими кроками, шурхочучи по траві полами довгої мантії.

Ляснуло вдруге, вже голосніше, і матеріалізувалася друга постать у каптурі.

— Стривай!

Різкий вигук налякав лисицю, що причаїлася в густій траві. Вона вистрибнула зі своєї схованки й помчала берегом. Спалахнуло зелене світло, почулося скавуління, й лисиця мертва впала на землю.

Друга постать перевернула тварину ногою.

— Звичайна лисиця, — пролунав з-під каптура байдужий жіночий голос. — А я було подумала, що то аврор... Циссі, зачекай!

Та особа, яку вона наздоганяла, зупинилася всього на мить, озирнувшись на спалах світла, а тоді почала дряпатися на берег, з якого щойно впала лисиця.

— Циссі... Нарцисо... послухай мене...

Друга жінка наздогнала першу, схопила її за руку, але та вирвалася.

— Іди собі, Бело!

— Ти повинна мене вислухати!

— Я вже все чула. І все вирішила. Відчепися від мене!

Жінка, яку звали Нарциса, видряпалася по схилу нагору, де річку від вузенької брукованої вулички відділяла огорожа зі старих рейок. Бела піднялася за нею. Вони стояли поруч і дивилися через дорогу на довгі ряди занедбаних цегляних будинків, що зяяли в темряві похмурими сліпими вікнами.

— Він тут живе? — зневажливо спитала Бела. — *Отут*? У цій маґлівській купі гною? Ми, мабуть, перші з наших, чия нога ступила...

Але Нарциса не слухала, вона вже прослизнула крізь прогалину в іржавій огорожі й бігом перетинала дорогу.

— Циссі, стривай!

Бела подалася за нею, а вітер ззаду полоскав її мантію. Вона побачила, що Нарциса біжить між будинками до іншої, майже такої самої вулички. Деякі ліхтарі були розбиті, тому жінки перетинали смуги світла і непроглядної темряви. Переслідувачка наздогнала свою здобич, коли та завертала за ріг, міцно схопила її за руку й повернула обличчям до себе.

— Циссі, не треба цього робити, не можна йому довіряти.

— Темний Лорд йому довіряє!

— Темний Лорд... думаю... помиляється, — засапалася Бела. Її очі блиснули з-під каптура, коли вона озирнулася, перевіряючи, чи немає тут нікого, крім них. — Так чи так, а нам наказали нікому про план не розповідати. Це була б зрада Темного Лорда і...

— Пусти, Бело! — огризнулася Нарциса й витягла з-під мантії чарівну паличку, погрозливо націливши її Белі в лице. Бела тільки всміхнулася.

— Циссі, на рідну сестру? Не посмієш...

— Нема такого, чого б я не посміла! — видихнула Нарциса і в її голосі почулися істеричні нотки. Вона махнула чарівною паличкою, наче ножем, і знову спалахнуло світло.

Бела як обпечена відсахнулася від сестриної руки.

— *Нарцисо!*

Але Нарциса вже бігла далі. Потираючи руку, переслідувачка знову подалася за нею, хоча трималася тепер на відстані. Вони заглиблювалися в безлюдний лабіринт цегляних будинків. Нарешті Нарциса побігла вгору вуличкою, що мала назву Прядильний Кінець, і над якою, наче велетенський вказівний палець, здіймався височенний димар млина. Її кроки відлунювали бруківкою, коли вона минала забиті дошками вікна з вибитими шибками, і стихли аж біля останнього будиночка, на першому поверсі якого мерехтіло крізь штори тьмяне світло.

Вона встигла постукати в двері до того, як підбігла Бела, пошепки все клянучи. Вони стояли й відсапувалися, мимоволі вдихаючи сморід брудної річки, що його доносив сюди нічний вітерець. Минуло кілька секунд, за дверима почувся рух і вони ледь-ледь прочинилися. У щілину визирнув чоловік з довгим чорним волоссям, розділеним на два пасма, що обрамляли його землисте лице з чорнющими очима.

Нарциса відкинула каптур. Вона була така бліда, що аж світилася в темряві; довге біляве волосся розсипалося по спині, від чого вона скидалася на потопельницю.

— Нарцисо! — вигукнув чоловік, прочиняючи двері ширше. Світло впало на жінок. — Яка приємна несподіванка!

— Северусе, — напружено прошепотіла Нарциса. — Можна з тобою поговорити? Це терміново.

— Аякже.

Він ступив крок назад, пропускаючи її в будинок. Сестра, не знімаючи каптура, увійшла слідом без запрошення.

— Здоров, Снейпе, — кинула вона, проходячи.

— Здоров, Белатрисо, — озвався він, різко зачиняючи двері, і його вузькі вуста насмішкувато скривилися.

Вони опинились у крихітній вітальні, більше схожій на темну палату для психічно хворих. Стіни були повністю заставлені книжками, оправленими здебільшого в старез-

ну чорну чи коричневу шкіру; потертий диван, благеньке крісло й хиткий столик були зіставлені докупи в озерці тьмяного світла від уставленого свічками світильника, що звисав зі стелі. Відчувалася занедбаність, ніби тут ніхто постійно не мешкав.

Снейп жестом підкликав Нарцису до дивана. Та зняла мантію, відкинула її вбік і сіла, втупившись у свої білі тремтячі руки, зчеплені на колінах. Белатриса зняла з голови каптур значно повільніше. Була вона, на відміну від сестри-білявки, чорнява, з важкими повіками й міцним підборіддям. Не зводячи зі Снейпа очей, Белатриса підійшла до Нарциси й стала в неї за спиною.

— Ну, і чим же я вам можу прислужитися? — поцікавився Снейп, сівши в крісло навпроти сестер.

— Ми... ми тут самі? — тихо запитала Нарциса.

— Так, звичайно. Ще тут є Червохвіст, але ж ми хробаків до уваги не беремо.

Він націлив чарівну паличку на книжкову стіну в себе за спиною. Щось бахнуло, і відчинилися таємні дверцята, за якими на вузеньких сходах застиг дрібний чоловічок.

— Ти вже, мабуть, збагнув, Червохвосте, що в нас гості, — ліниво процідив Снейп.

Чоловічок, згорбившись, сповз на кілька східців униз і зайшов до кімнати. Він мав маленькі водянисті оченята, гострого носа й гиденьку дурнувату посмішку. Лівою рукою він погладжував праву, немовби сховану в яскраво-срібну рукавицю.

— Нарцисо! — вигукнув він пискливим голосом, — ...і Белатрисо! Як приємно...

— Червохвіст приготує нам чогось випити, якщо бажаєте, — перебив його Снейп. — А потім повернеться у свою кімнату.

Червохвіст здригнувся, ніби Снейп чимось у нього пожбурив.

— Я вам не слуга! — пискнув він, уникаючи Снейпового погляду.

— Та невже? А мені здавалося, що Темний Лорд прислав тебе сюди, щоб мені допомагати.

— Допомагати, так... але не готувати вам напої і... і не прибирати у вашому домі!

— Я й не знав, Червохвосте, що ти прагнеш небезпечніших завдань, — солодко проказав Снейп. — Та це легко влаштувати. Я поговорю з Темним Лордом...

— Я й сам, як захочу, можу з ним поговорити!

— Можеш, — презирливо всміхнувся Снейп. — А тим часом принеси нам випити. Наприклад, домашнього вина від ельфів.

Червохвіст на мить завагався, наче хотів посперечатися, а тоді розвернувся й пошкандибав до інших таємних дверей. Усі почули грюкіт і дзенькання келихів. За кілька секунд він повернувся з запорошеною пляшкою та трьома келихами на таці, швиргонув це все на хиткий столик і чкурнув від них, з грюкотом зачинивши за собою приховані книжками двері.

Снейп розлив у келихи криваво-червоне вино і подав два келихи сестрам. Нарциса пробурмотіла щось на знак подяки, а Белатриса не мовила нічого, тільки сердито втупилася в Снейпа. Однак це його не турбувало — навпаки, він мав досить вдоволений вигляд.

— За Темного Лорда, — підняв він келих і випив до дна.

Сестри зробили те саме. Снейп знову наповнив келихи.

Коли Нарциса випила вдруге, то поспіхом проказала:

— Северусе, вибач, що я отак нагрянула, але я мусила тебе побачити. Думаю, що тільки ти можеш мені допомогти...

Снейп зупинив її, піднявши руку, а тоді знову спрямував чарівну паличку на двері з таємними сходами. Пролунав гучний ляскіт і писк, і всі почули, як Червохвіст подріботів сходами нагору.

— Прошу вибачити, — сказав Снейп. — Він узяв собі за звичку підслуховувати біля дверей, навіть не знаю, що він цим хоче показати. То що ти, Нарцисо, казала?

Нарциса набрала в груди повітря й почала спочатку.

— Северусе, я знаю, що не повинна тут бути, мені казали нікому нічого не розповідати, але...

— То тримай язика за зубами! — гнівно кинула Белатриса. — Особливо в такій компанії!

— У якій компанії? — саркастично перепитав Снейп. — І як я це маю розуміти, Белатрисо?

— А так, Снейпе, що я тобі не довіряю, і ти це добре знаєш!

Нарциса гірко схлипнула і затулила долонями лице. Снейп поставив келих на стіл і відхилився в кріслі, тримаючи руки на бильцях і посміхаючись Белатрисі просто в палаюче гнівом обличчя.

— Нарцисо, нам, мабуть, треба вислухати, що поривається сказати Белатриса, зате потім вона нас не перебиватиме. Продовжуй, Белатрисо, — сказав Снейп. — То чому ж ти мені не довіряєш?

— На це є сотні причин! — голосно вигукнула вона, вибігаючи з-за дивана, щоб з грюкотом поставити келих на стіл. — З чого почати?! Де ти був, коли Темний Лорд зазнав поразки? Чому не робив жодної спроби його знайти, коли він зник? Що ти робив усі ці роки, коли не розлучався з Дамблдором? Чому не дозволив Темному Лордові здобути філософський камінь? Чому не повернувся одразу, як відродився Темний Лорд? Де ти був кілька тижнів тому, коли ми вели битву за пророцтво для Темного Лорда? І чому Гаррі Поттер і досі живий, хоч він аж п'ять років був у твоїх руках?

Вона зупинилася, швидко дихаючи, щоки її пашіли. Нарциса в неї за спиною сиділа непорушно, ховаючи обличчя в долонях.

Снейп усміхнувся.

— Перш ніж відповісти... о, так, Белатрисо, я тобі відповім! Можеш передати мої слова тим, хто шепочеться в мене за спиною й доносить Темному Лордові плітки про те, що я його зрадив! Та перш ніж відповісти, дозволь і мені

поставити тобі запитання. Невже ти думаєш, що Темний Лорд сам про все мене не розпитав? І невже ти думаєш, що я сидів би тут, розмовляючи з вами, якби не зумів дати на все задовільні відповіді?

Белатриса завагалася.

— Я знаю, що він тобі вірить, але...

— Ти думаєш, що він помиляється? Чи, може, я обвів його круг пальця? Обдурив Темного Лорда, найвеличнішого чаклуна, неперевершеного виманолога?

Белатриса нічого не відповіла, але вперше на її обличчі з'явилося збентеження. Снейп не наполягав. Він знову підняв келиха, ковтнув вина й повів далі:

— Ти питаєш, де я був, коли Темний Лорд зазнав поразки. Я був там, де він наказав мені бути — у Ґоґвортській школі чарів і чаклунства, бо він забажав, щоб я шпигував за Албусом Дамблдором. Ти знаєш, мабуть, що я пішов на ту посаду за наказом Темного Лорда?

Вона ледь помітно кивнула і вже було роззявила рота, але Снейп її випередив.

— Ти питаєш, чому я не шукав його, коли він зник? Та тому ж, чому не шукали його Ейвері, Якслі, Керровзи, Ґрейбек, Луціус, — він легенько вклонився Нарцисі, — та багато інших. Я повірив, що його знищено. Я цим не пишаюся, я помилявся, але так було... якби він не пробачив нам — тим, хто втратив віру тоді, то в нього зараз було б дуже мало соратників.

— Була б я! — пристрасно вигукнула Белатриса. — Я стільки років відсиділа за нього в Азкабані!

— Авжеж, це похвально, — знудженим голосом сказав Снейп. — То нічого, що від твого перебування у в'язниці він мав мало користі. Усе одно це був шляхетний жест...

— Жест! — вона підскочила мов божевільна. — Поки я терпіла дементорів, ти байдикував у Ґоґвортсі у зручній ролі Дамблдорового улюбленця!

— Не зовсім так, — спокійно заперечив Снейп. — Ти знаєш, що він не довірив мені посади вчителя захисту від

темних мистецтв. Думав, очевидно, що це могло б... е-е... призвести до рецидиву... спокусити мене знову взятися за старе.

— Оце така була твоя жертва заради Темного Лорда — не викладати улюбленого предмета? — глумливо посміхнулася вона. — Чого ж ти там залишався, Снейпе? Шпигував за Дамблдором для хазяїна, якого вважав мертвим?

— Ба ні, — відповів Снейп, — хоч Темний Лорд і задоволений, що я не покидав свого місця: коли він повернувся, я передав йому інформацію про Дамблдора за минулі шістнадцять років, а це корисніший дарунок до його повернення, ніж нескінченні згадки про те, як неприємно було в Азкабані...

— Але ти залишився...

— Так, Белатрисо, залишився, — підтвердив Снейп, чи не вперше дратуючись. — Я мав вигідну роботу, і волів мати її, ніж сидіти в Азкабані. Ти знаєш, що тоді ловили смертежерів. Дамблдорове заступництво оберігало мене від в'язниці, це було дуже доречно, і я цим скористався. Повторюю: Темний Лорд не нарікав, що я залишився, тож я не розумію, чому висловлюєш невдоволення ти.

Здається, далі ти хотіла знати, — він підвищив голос, бо видно було, що Белатриса хоче його перебити, — чому я не підпустив Темного Лорда до філософського каменя. На це легко відповісти. Він не знав, чи може мені довіряти. Він, як і ти, вважав, що я перетворився з вірного смертежера на Дамблдорову маріонетку. Він був у жалюгідному стані, дуже слабкий, ділився тілом з посередніми чаклуном. Він не наважився відкритися колишньому союзникові, бо цей союзник міг його видати Дамблдорові чи міністерству. Я страшенно шкодую, що він мені не довірився. Він міг би відновити свою могутність на три роки раніше. А так я лише спостерігав, як жадібний і ниций Квірел намагався вкрасти камінь, і мушу визнати, я зробив усе, щоб йому завадити.

Белатрисині вуста скривилися, ніби від гірких ліків.

— Але ти не повернувся, коли він відродився, ти не помчав до нього відразу, як відчув, що пече Чорна мітка...

— Правильно. Я повернувся на дві години пізніше. Я повернувся за наказом Дамблдора.

— Дамблдора?.. — почала вона обуреним тоном.

— Подумай! — знову нетерпляче сказав Снейп. — Подумай! Зачекавши дві години, всього дві години, я здобув можливість перебувати в Гоґвортсі шпигуном! Дозволивши Дамблдорові думати, ніби я повернувся на бік Темного Лорда за його наказом, я міг передавати інформацію про Дамблдора і Орден фенікса! Зверни увагу, Белатрисо: Чорна мітка вже кілька місяців набирала сили, я знав, що він незабаром повернеться! Всі смертежери знали! Я мав час подумати про те, що робити, обміркувати свій наступний хід, зникнути, так само, як Каркароф, чи ж не так? Запевняю, незадоволення Темного Лорда через моє запізнення минуло остаточно, коли я пояснив, що залишаюся йому вірним, хоч Дамблдор і вважав мене своїм. Так, Темний Лорд думав, що я покинув його назавжди, та він помилявся.

— А яка від тебе була користь? — зневажливо спитала Белатриса. — Яку це корисну інформацію ми від тебе отримали?

— Моя інформація надходила безпосередньо Темному Лордові, — відповів Снейп. — Якщо він не захотів з тобою ділитися...

— Він зі мною ділиться всім! — вибухла Белатриса. — Він каже, що я його найвірніша, найвідданіша...

— Он як? — Снейпів голос видавав, що він їй не вірить. — Він *і досі* так каже — після провалу в міністерстві?

— Це не моя провина! — почервоніла Белатриса. — Темний Лорд у минулому довіряв мені свої найцінніші... якби не Луціус...

— Не смій... не смій звинувачувати мого чоловіка! — нещадно відрізала Нарциса, дивлячись на сестру знизу вгору.

— Немає сенсу ділитися провиною, — спокійно промовив Снейп. — Що зроблено, те зроблено.

— Але не тобою! — розлючено вигукнула Белатриса. — Бо тебе, Снейпе, знову не було, коли ми всі наражалися на небезпеку!

— Мені було наказано залишатися в тіні, — мовив Снейп. — Можливо, ти не погоджуєшся з Темним Лордом, можливо, ти гадаєш, що Дамблдор нічого б не помітив, якби я ув'язався в бій з Орденом фенікса на боці смертежерів? І... вибач... ти говорила про небезпеку... але ж ви билися з шістьма підлітками.

— До них приєдналась, як тобі відомо, добра половина Ордену! — злісно пробурчала Белатриса. — А якщо вже казати про Орден, то ти й досі не можеш розкрити розташування їхнього штабу!

— Я не тайнохоронець і не можу назвати це місце. Ти ж, мабуть, розумієш, як діє закляття? Темний Лорд задоволений тією інформацією про Орден, яку я йому надавав. Вона нещодавно допомогла, як ти вже, мабуть, здогадалася, захопити й убити Емеліну Венс, а також допомогла позбутися Сіріуса Блека, хоч я цілком визнаю в цьому твою заслугу.

Він схилив голову й підняв келих. Вираз її обличчя не пом'якшав.

— Снейпе, ти не відповів на моє останнє запитання. Про Гаррі Поттера. За п'ять років ти безліч разів міг його вбити. І не вбив. Чому?

— Чи ти розмовляла на цю тему з Темним Лордом? — спитав Снейп.

— Він... останнім часом, ми... я *тебе* питаю, Снейпе!

— Якби я вбив Гаррі Поттера, то Темний Лорд не зміг би скористатися його кров'ю, щоб відродитися, щоб стати непереможним...

— Ти хочеш сказати, що передбачив, як він використає хлопця! — глузливо мовила вона.

— Я так не кажу, я й гадки не мав про його задуми; я вже

зізнався в тому, що вважав Темного Лорда мертвим. Я просто намагаюся пояснити, чому Темний Лорд не шкодує, що Поттер вижив. Принаймні, що дожив до торішніх подій...

— Але чому ти залишив його живим?

— Невже ти мене не зрозуміла? Тільки завдяки заступництву Дамблдора я не опинився в Азкабані! Ти, може, заперечуєш, що вбивство його улюбленого учня налаштувало б його проти мене? Та це ще не все. Хочу тобі нагадати, що коли Поттер уперше прибув у Гоґвортс, про нього переповідали багато різних легенд, ходили чутки, що він і сам видатний Темний чаклун, і що саме тому вижив після нападу Темного Лорда. До речі, дехто з давніх послідовників Темного Лорда вважав, що Поттер може стати прапором, навколо якого ми всі згуртуємося знову. Визнаю, що мене це зацікавило, і я не хотів убивати його відразу, щойно він опинився в замку.

Авжеж, дуже скоро я збагнув, що він не володіє жодними надзвичайними здібностями. Йому вдавалося уникати різних халеп лише завдяки сприятливому збігові обставин, несподіваній удачі та здібнішим за нього друзям. Він звичайнісінька посередність, хоч і самовдоволена й нестерпна, як і його батько. Я все зробив, щоб його вигнали з Гоґвортсу, з яким, на мою думку, його мало що єднало, — але щоб убивати його або дозволити, щоб його вбили на моїх очах? Я був би останнім дурнем, якби пішов на такий ризик, коли поблизу був Дамблдор.

— І ти хочеш, щоб ми повірили, ніби за увесь цей час Дамблдор тебе ні разу не запідозрив? — засумнівалася Белатриса. — Що він так і не знає, кому ти насправді відданий, що й далі тобі беззастережно довіряє?

— Я добре зіграв свою роль, — відповів Снейп. — І ще ти забуваєш про найбільшу Дамблдорову ваду: він вірить, що люди кращі, ніж вони є насправді. Коли я перейшов до нього одразу після перебування в лавах смертежерів, то вигадав казочку, ніби глибоко каюся, і він прийняв мене

з розкритими обіймами... хоч і не підпускав до темних мистецтв. Дамблдор — видатний чаклун... це щира правда (тут Белатриса саркастично пирхнула), це визнає сам Темний Лорд. Проте я можу з радістю сказати, що Дамблдор старіє. Дуель минулого місяця з Темним Лордом виснажила його. Він тоді серйозно постраждав, бо реагує на все повільніше, ніж колись. Але всі ці роки він ніколи не сумнівався у своїй довірі до Северуса Снейпа, і в цьому полягає найбільша моя цінність для Темного Лорда.

Белатриса й далі мала невдоволений вигляд, хоч і не знала тепер, з якого боку ще напасти на Снейпа.

Скориставшись її мовчанкою, Снейп звернувся до її сестри.

— Отже, Нарцисо... ти прийшла до мене по допомогу?

Нарциса підняла очі. Її обличчя красномовно свідчило про відчай.

— Так, Северусе. Я... я думаю, що тільки ти можеш мені допомогти. Більше мені нема до кого звернутися. Луціус у в'язниці, а...

Вона заплющила очі, і на її віях забриніли дві великі сльозини.

— Темний Лорд заборонив мені про це говорити, — повела далі Нарциса, не розплющуючи очей. — Він хоче, щоб ніхто не довідався про цей план. План... надзвичайно таємний. Але...

— Якщо він заборонив, то ти не повинна говорити, — відразу попередив Снейп. — Слово Темного Лорда — закон.

Нарцисі перехопило дух, ніби він хлюпнув на неї холодною водою. Белатриса вперше, відколи увійшла до будинку, мала задоволений вигляд.

— От! — з тріумфом сказала вона сестрі. — Навіть Снейп це каже: тобі заборонено говорити, тому тримай язик за зубами!

Але Снейп устав, підійшов до віконечка, визирнув поміж шторами на безлюдну вулицю, а тоді знову їх рвучко заслонив. Спохмурнівши, він обернувся до Нарциси.

— Так сталося, що мені цей план відомий, — сказав неголосно. — Я один з небагатьох, кому Темний Лорд про нього розповів. Проте якби я не був утаємничений, тебе, Нарцисо, могли б звинуватити в серйозній зраді Темного Лорда.

— Я так і думала, що ти знаєш! — полегшено зітхнула Нарциса. — Северусе, він так тобі довіряє...

— Ти знаєш про план? — здивувалася Белатриса, і вираз задоволення на її обличчі змінився відразою. — *Ти* знаєш?

— Авжеж, — відповів Снейп. — Але яка тобі, Нарцисо, потрібна допомога? Якщо ти собі уявила, ніби я зможу переконати Темного Лорда змінити свою думку, то, боюся, що це безнадійно.

— Северусе, — прошепотіла Нарциса, і по її блідих щоках покотилися сльози. — Мій син... єдиний мій син...

— Драко повинен пишатися, — байдуже втрутилася Белатриса. — Темний Лорд виявляє йому велику честь. І я ще скажу про Драко: він не ухиляється від свого обов'язку, він радий нагоді себе випробувати, він захоплений такою можливістю...

Нарциса розридалася, благально позираючи на Снейпа.

— Йому всього шістнадцять років і він не розуміє, що на нього чекає! Чому, Северусе? Чому мій син? Це ж так небезпечно! Це помста за Луціусову помилку, я знаю!

Снейп нічого не відповів. Не дивився на її сльози, наче це було щось непристойне, але не міг прикидатися, що не чує її.

— Тому він і вибрав Драко, правда? — наполягала Нарциса. — Щоб покарати Луціуса?

— Якщо Драко зуміє це зробити, — мовив Снейп, і далі не дивлячись на неї, — то здобуде найвищі почесті.

— Він не зуміє! — ридала Нарциса. — Як йому зуміти, якщо сам Темний Лорд...

Белатриса зойкнула; Нарциса, здавалося, втрачала самовладання.

— Я мала на увазі... що ще нікому не вдавалося... Северусе... благаю... ти ж його улюблений учитель... ти давній Луціусів друг... благаю тебе... ти улюбленець Темного Лорда, його найдовіреніший радник... може, ти з ним поговориш, переконаєш його?..

— Темного Лорда не переконати, і я не такий дурний, щоб навіть пробувати, — рішуче відказав Снейп. — Не казатиму, що Темний Лорд не гнівається на Луціуса. Луціус мав нести відповідальність. Він дозволив упіймати себе разом з багатьма іншими, і не зумів здобути пророцтва. Нарцисо, Темний Лорд сердитий, дуже сердитий.

— То я не помилилася — він вибрав Драко для помсти! — ледь не задихнулася Нарциса. — Йому й не треба, щоб Драко виконав завдання! Він хоче, щоб його вбили при спробі!

Снейп знову не відповів, і Нарциса втратила рештки стриманості. Вона схопилася, хитнулася до Снейпа й учепилась у його мантію. Тоді наблизилася до його лиця, аж її сльози крапали йому на груди, і простогнала:

— Ти можеш це зробити. Северусе, ти це можеш зробити замість Драко. Ти виконаєш завдання, тобі це вдасться, і він тебе нагородить так, як нам і не снилося...

Снейп схопив Нарцису за зап'ястя і відірвав її від себе. Дивлячись на її залите слізьми лице, проказав:

— Думаю, він планує, щоб урешті-решт це зробив я. Але він переконаний, що Драко має спробувати перший. Бо якщо Драко пощастить — хоч і навряд — я зможу довше побути в Гоґвортсі, виконуючи корисну роль шпигуна.

— Інакше кажучи, йому байдуже, що Драко може загинути!

— Темний Лорд розгніваний, — тихо повторив Снейп. — Йому не вдалося почути пророцтво. Нарцисо, ти знаєш не гірше за мене, що він так легко не пробачає.

Вона обм'якла й упала йому до ніг, ридаючи і стогнучи на підлозі.

— Єдиний мій син... мій єдиний синочок...

— Ти повинна пишатися! — безжально мовила Белатриса. — Якби я мала синів, то з радістю пожертвувала б ними для служіння Темному Лордові!

Нарциса завила з відчаю і вчепилася у своє довге біляве волосся. Снейп нахилився, узяв її за руки, допоміг устати й відвів назад до дивана. Тоді налив вина й примусив узяти келих.

— Годі, Нарцисо. Випий. І послухай мене.

Вона трохи заспокоїлася; розхлюпуючи на себе вино, судомно сьорбнула.

— Можливо, я зумію... допомогти Драко.

Вона випросталася, широко розплющивши очі, обличчя мала біле, як папір.

— Северусе... ох, Северусе... ти йому допоможеш? Подивишся за ним, простежиш, щоб йому не було якої шкоди?

— Спробую.

Вона відкинула келих — той полетів через стіл, а вона зісковзнула з дивана, впала перед Снейпом навколішки, схопила його за руку й припала до неї губами.

— Якщо ти його захистиш... Северусе, поклянись! Дай Незламну обітницю!

— Незламну обітницю? — Снейпове лице було непроникне й незворушне, зате Белатриса з тріумфом загиготіла.

— Ти що, Нарцисо, не чуєш? Він *спробує*, авжеж... звичайні порожні слова, звичайне уникання дій... за наказом Темного Лорда, ще б пак!

Снейп навіть не глянув на Белатрису. Його чорні очі прикипіли до залитих слізьми синіх Нарцисиних очей. Вона й далі стискала його долоню.

— Так, Нарцисо, я дам Незламну обітницю, — тихо сказав він. — Можливо, твоя сестра погодиться бути нашою поручницею.

Белатриса роззявила рота.

Снейп опустився біля Нарциси на коліна. Прямо на очах у здивованої Белатриси вони міцно переплели праві руки.

— Белатрисо, тобі буде потрібна чарівна паличка, — холодно звернувся Снейп.

Белатриса, не приховуючи подиву, вийняла паличку.

— Підійди ближче, — додав Снейп.

Белатриса підступила на крок, ставши над ними, і торкнулася кінчиком палички їхніх сплетених рук.

Нарциса заговорила.

— Чи будеш ти, Северусе, стежити за моїм сином Драко, коли він спробує виконати бажання Темного Лорда?

— Буду, — відповів Снейп.

Тонесенький язичок яскравого полум'я вирвався з чарівної палички, обвивши їхні руки, наче розпечений до червоного дріт.

— А чи будеш ти з усіх сил захищати його від біди?

— Буду, — повторив Снейп.

Ще один язичок полум'я вистрілив з палички й зімкнувся з першим, утворивши гарний палаючий ланцюжок.

— А якщо виникне така потреба... якщо Драко зазнає невдачі... — прошепотіла Нарциса (Снейпова рука сіпнулася, але він її не висмикнув), — чи будеш ти завершувати справу, що її Темний Лорд наказав виконати Драко?

На мить запала тиша. Белатриса дивилася широко розплющеними очима, тримаючи чарівну паличку над їхніми сплетеними руками.

— Буду, — вимовив Снейп.

Белатрисине приголомшене обличчя відсвітило червоний спалах третього язичка полум'я, що вирвався з чарівної палички, переплівся з першими двома і щільно обв'язав їхні стиснуті руки, ніби канат, ніби вогняна змія.

— РОЗДІЛ ТРЕТІЙ —

Заповіт і заперечення

Гаррі Поттер голосно хропів. Ось уже майже чотири години він сидів на стільці біля вікна, вдивляючись у темну вуличку, і врешті-решт задрімав, притулившись лобом до холодної шибки. Окуляри в нього перекосилися, рот роззявився. Пара на шибці від його подиху іскрилася в помаранчевому сяйві вуличних ліхтарів. Штучне освітлення висмоктало з обличчя барви, тож під копицею розкуйовдженого чорного волосся він скидався на привида.

Кімната була захаращена різним добром та сміттям: совині пера, недогризки яблук і обгортки від цукерок на підлозі, підручники заклять, безладно розкидані на ліжку серед зіжмаканих мантій, цілий стос газет у промені світла на письмовому столі. Заголовок в одній з газет різав очі:

ГАРРІ ПОТТЕР: ОБРАНЕЦЬ?

І далі гуляють чутки про нещодавній загадковий бешкет у Міністерстві магії, під час якого знову бачили Того-Кого-Не-Можна-Називати.

«Нам не можна про це говорити, нічого в мене не питайте», — схвильовано повідомив, виходячи вчора ввечері з міністерства, один із забуттяторів, який відмовився себе назвати.

Проте високопоставлені міністерські джерела підтвердили, що той бешкет був пов'язаний з легендарною Залою пророцтв.

Хоч речники міністерства й досі відмовляються визнавати існування такого приміщення, однак дедалі більше членів чаклунської спільноти вірять у те, що смертежери, які відбувають зараз покарання в Азкабані за спробу пограбування і вторгнення в закриту зону, намагалися викрасти пророцтво. Природа цього пророцтва залишається невідомою,

хоч існують припущення, що воно стосується Гаррі Поттера, єдиної в світі особи, котра вціліла після «Смертельного закляття» і котра, як нам відомо, також перебувала тієї ночі в міністерстві. Дехто навіть починає називати Поттера «Обранцем», вірячи, що, згідно з пророцтвом, він єдиний може позбавити нас від Того-Кого-Не-Можна-Називати.

Де поділося пророцтво, якщо воно існує, невідомо, хоча... (закінчення на стор. 2, колонка 5)

Біля цієї газети лежала інша. Там був такий заголовок:

СКРІМДЖЕР ЗАМІСТЬ ФАДЖА

Майже всю першу сторінку займав великий чорно-білий знімок чоловіка з лев'ячою гривою густого волосся і поніверченим лицем. Знімок був рухомий — чоловік махав рукою.

Руфус Скрімджер, колишній начальник служби аврорів у відділі дотримання магічних законів, замінив Корнеліуса Фаджа на посаді міністра магії. Чаклунська спільнота переважно з ентузіазмом зустріла звістку про це призначення. Та не минуло й кількох годин після Скрімджерового вступу на посаду, як поповзли чутки про непорозуміння між новопризначеним міністром та Албусом Дамблдором, поновленим на посаді головного мага Чарверсуду.

Скрімджерові представники визнали, що він зустрічався з Дамблдором одразу після отримання свого високого посту, але відмовилися коментувати вищезгадані теми. Албус Дамблдор відомий... (закінчення на стор. 3, колонка 2)

Ліворуч від цієї лежала ще одна газета, складена так, щоб видно було статтю «МІНІСТЕРСТВО ГАРАНТУЄ УЧНЯМ БЕЗПЕКУ».

Новопризначений міністр магії Руфус Скрімджер розповів

сьогодні про нові суворі заходи, запроваджені міністерством, щоб гарантувати безпеку учнів, які повернуться восени до Ґоґвортської школи чарів і чаклунства.

«З цілком зрозумілих причин міністерство не вдаватиметься в деталі нових суворих заходів безпеки», — сказав пан міністр, хоч наше джерело підтвердило, що ці заходи складатимуться із захисних заклять та заклинань, складної системи антизаклять і невеличкого спецзагону аврорів, призначених винятково для захисту Ґоґвортської школи.

Переважну більшість громади, здається, задовольняє жорстка позиція нового міністра щодо безпеки учнів. Ось що сказала пані Авґуста Лонґботом: „Мій онук Невіл — до речі, друг Гаррі Поттера, який разом з ним чинив у червні в міністерстві опір смертежерам і...

Продовження статті затуляла велика пташина клітка, що стояла на газеті. У ній сиділа чудова полярна сова. Її бурштинові очі зверхньо озирали кімнату, а голова час від часу поверталася, щоб поглянути на хроплячого господаря. Раз чи двічі вона нетерпляче клацала дзьобом, але Ґаррі спав надто міцно, щоб її почути.

Посеред кімнати лежала велика валіза. Була вона відкрита, ніби в неї мали щось пакувати, проте, окрім старої білизни, цукерок, пустих пляшечок з-під чорнила та поламаних пер на самому дні, у ній нічого не було. Поряд на підлозі лежала фіолетова листівка, прикрашена словами:

Опубліковано від імені Міністерства магії
ЗАХИСТ ВАШОГО ДОМУ Й РОДИНИ
ВІД ТЕМНИХ СИЛ

Чаклунській спільноті зараз загрожує організоване угруповання, члени якого називають себе «Смертежери». Дотримання наведених нижче простих правил безпеки допоможе вам захистити себе, свою родину і свій дім від нападу.

1. Радимо не виходити з дому поодинці.

2. Особливо будьте уважні в темну пору доби. Намагайтеся завершувати усі свої подорожі до настання сутінків.

3. Перевірте всі засоби безпеки у вашому домі й переконайтеся, що всі члени вашої родини знайомі з такими аварійними заходами, як закляття «Щит» та «Розілюзнення», а якщо в родині є неповнолітні — з «Явленням-пліч-о-пліч».

4. Узгодьте питання безпеки з найближчими друзями та родичами задля виявлення смертежерів, замаскованих під інших осіб, за допомогою багатозільної настійки (див. стор. 2)

5. Якщо ви відчуєте, що член вашої родини, колега, приятель або сусід поводиться якось дивно, негайно зв'яжіться з загоном забезпечення магічного правопорядку. Ці особи могли потрапити під дію закляття «Імперіус» (див. стор. 4).

6. Якщо над чиїмось помешканням або над якоюсь іншою будівлею з'явиться Чорна мітка, НЕ ЗАХОДЬТЕ ТУДИ, а негайно зв'яжіться зі службою аврорів.

7. Непідтверджені свідчення вказують, що смертежери можуть використовувати інферіїв (див. стор. 10). Про будь-яке виявлення інферія або про зустріч з ним необхідно повідомляти міністерство НЕГАЙНО.

Гаррі щось забурмотів уві сні, голова його, притиснута до шибки, з'їхала нижче, від чого окуляри ще більше перехнябились, але він так і не прокинувся. Будильник, що його Гаррі відремонтував кілька років тому, голосно цокав на підвіконні, нагадуючи, що до одинадцятої залишалася всього одна хвилина. Біля будильника, привалений розслабленою хлопцевою рукою, лежав аркуш пергаменту, списаний навскоси дрібним почерком. Гаррі так часто його перечитував за ці три дні, які тут пробув, що пергамент, доставлений у вигляді щільно скрученого сувою, давно розправився.

Дорогий Гаррі,

Якщо тобі буде зручно, я завітаю цієї п'ятниці об одинадцятій вечора в будинок номер чотири на Прівіт-драйв, щоб

супроводжувати тебе до «Барлогу», куди тебе запросили провести решту літніх канікул.

Я був би радий, якби ти міг допомогти в одній справі, якій я сподіваюся приділити увагу по дорозі до «Барлогу». Детальніше поясню під час зустрічі.

Прошу надіслати відповідь цією ж совою. Сподіваюся побачити тебе в п'ятницю —

Щиро твій
Албус Дамблдор

Гаррі, хоч і знав уже послання напам'ять, нишком зиркав на нього щокілька хвилин, починаючи з сьомої вечора, коли вперше зайняв позицію біля вікна своєї кімнати, звідки Привіт-драйв непогано проглядалася в обидва боки. Він знав, що не було сенсу постійно перечитувати Дамблдорові слова. Гаррі відіслав відповідь «так», як його й просили, з тією ж совою, що доставила листа, і тепер йому залишалося тільки чекати: Дамблдор або прибуде, або ні.

Але речей Гаррі не складав. Не вірив, що його визволять від Дурслів усього лишень через два тижні перебування в їхньому товаристві. Не міг позбутися відчуття, що щось могло піти не так — наприклад, його відповідь на Дамблдорів лист заблукала; Дамблдорові щось перешкодило його одержати; лист міг бути зовсім не Дамблдоровим, а чиєюсь витівкою, жартом чи підступом. Гаррі просто не витримав би, якби вже спакував речі, а тоді мусив би їх розпаковувати. Єдиним натяком на ймовірність подорожі було те, що він надійно замкнув у клітці свою полярну сову Гедвіґу.

Хвилинна стрілка на будильнику досягла позначки «дванадцять», і тієї ж миті згас ліхтар за вікном.

Гаррі прокинувся, мовби його розбудила раптова темрява. Поспіхом поправив окуляри й відклеїв щоку від шибки. Тоді притисся до неї носом і скосив очі на тротуар. Садовою доріжкою крокувала висока постать у довгій мантії, що здіймалася хвилями.

Гаррі підскочив, наче вдарений струмом, перекинув стільця й почав хапати з підлоги й кидати у валізу все, що траплялося під руку. Саме тоді, як він жбурляв через усю кімнату комплект мантій, два підручники заклять і пакетик чіпсів, у двері подзвонили.

У вітальні внизу загорлав дядько Вернон:

— Кому це в біса припекло дзвонити серед ночі?

Гаррі завмер з мідним телескопом в одній руці і з кросівками в другій. Він зовсім забув попередити Дурслів про можливе прибуття Дамблдора. Відчуваючи одночасно паніку й бажання розреготатися, Гаррі переліз через валізу і рвучко відчинив двері кімнати — саме вчасно, щоб почути низький голос:

— Добрий вечір. Ви, мабуть, пан Дурслі? Сподіваюся, Гаррі вам сказав, що я по нього прибуду?

Перестрибуючи по дві сходинки, Гаррі кинувся вниз, але різко зупинився, не добігши до кінця сходів, бо знав з гіркого досвіду, що завжди варто триматися якнайдалі від дядькових рук. У дверях стояв високий худорлявий чоловік з бородою і сріблястим волоссям до пояса. Темні окуляри, наче два півмісяці вгніздилися на його гачкуватому носі, а вбраний він був у довгу чорну дорожню мантію та гостроверхого капелюха.

Вернон Дурслі, з вусами так само кошлатими, як і в Дамблдора, тільки чорними, у червонувато-коричневому халаті, дивився на гостя, ніби не вірив своїм крихітним очицям.

— Судячи з вашого приголомшеного вигляду, Гаррі не попередив вас про мій прихід, — люб'язно промовив Дамблдор. — Одначе прикиньмося, що ви гостинно запрошуєте мене у свій дім. Не дуже мудро в ці непевні часи довго стовбичити в дверях.

Він швидко переступив поріг і зачинив за собою двері.

— Давненько ж я тут не бував, — з-над гачкуватого носа Дамблдор подивився на дядька Вернона. — Мушу сказати, що ваші аґапанти прегарно розрослися.

Вернон Дурслі мовчав як риба. Гаррі не сумнівався, що

мова до нього повернеться, до того ж скоро — пульсуюча жилка в дядька на скроні свідчила про наближення точки кипіння, — але Дамблдор мав у собі щось таке, що на якийсь час забило дядькові дух. Можливо, це була відверта магічність зовнішнього вигляду, а можливо, навіть дядько Вернон відчув, що цю людину залякати важко.

— А, Гаррі, добрий вечір, — привітався Дамблдор, задоволено поглядаючи на нього крізь свої окуляри-півмісяці. — Прекрасно, прекрасно.

Від цих слів дядько Вернон ніби очуняв. Йому було цілком ясно, що з людиною, яка, глянувши на Гаррі, каже «прекрасно», він ніколи не знайде спільної мови.

— Не хочу здатися грубим... — почав він тоном, де кожен звук свідчив про неминучу грубість.

— ...на жаль, випадкова грубість трапляється занадто часто, — серйозно закінчив за нього Дамблдор. — Краще взагалі не говорити, дорогий друже. О-о, а це, либонь, Петунія.

Відчинилися двері на кухню — за ними в гумових рукавицях і фартусі, пов'язаному просто на нічну сорочку, стояла тітка. Вона, як завжди, перед сном начищала до блиску всі можливі кухонні поверхні. Її коняче обличчя виказувало глибокий шок.

— Албус Дамблдор, — представився Дамблдор, коли дядько Вернон так і не спромігся його відрекомендувати. — Ми з вами листувалися. — (Гаррі подумав, що це трохи дивний спосіб нагадати тітці, що він колись був прислав їй вибухового листа, але тітка Петунія не стала заперечувати.) — А це, мабуть, ваш син Дадлі?

Дадлі саме визирнув з вітальні. Його величезна білява голова, що стирчала зі смугастого коміра піжами, здавалось, не мала під собою тіла, а рот від подиву й страху роззявився. Дамблдор якусь мить помовчав, чекаючи, чи не скаже хтось із Дурслів хоч слово, однак мовчанка тривала, тож він усміхнувся.

— Будемо вважати, що ви запросили мене до вітальні?

Дадлі аж відсахнувся, коли Дамблдор пройшов повз нього. Гаррі з телескопом і кросівками зістрибнув з останніх сходинок і побіг за Дамблдором, який тим часом усівся в найближче до каміна крісло і з поблажливою цікавістю розглядав вітальню. У цю обстановку він абсолютно не вписувався.

— То ми... хіба ми не їдемо, пане професоре? — занепокоївся Гаррі.

— Їдемо, звичайно, але є кілька справ, які перед тим треба обговорити, — пояснив Дамблдор. — І я волів би це робити не надворі. Ще трохи позловживаємо гостинністю твоїх тітки й дядька.

— Он як? Позловживаєте?

Вернон Дурслі зайшов у кімнату, до плеча йому тулилася Петунія, а Дадлі ховався в них за спинами.

— Так, — просто сказав Дамблдор, — позловживаю.

Він так швидко вийняв чарівну паличку, що Гаррі її майже не помітив; недбалий помах — і ось диван ковзнув уперед, штурхнувши усіх трьох Дурслів попід коліна так, що вони беркицьнули на нього купою. Ще один помах палички — і диван від'їхав на попереднє місце.

— Посідаймо й ми зручненько, — люб'язно додав Дамблдор.

Коли він ховав чарівну паличку в кишеню, Гаррі побачив, що рука в нього чорна й поморщена, мовби на ній обгоріла шкіра.

— Пане професоре... що з вашою...

— Потім, Гаррі, — зупинив його Дамблдор. — Сідай.

Гаррі сів у вільне крісло, намагаючись не дивитися на Дурслів, яким від подиву заціпило.

— Припускаю, що ви збиралися почастувати мене якимись напоями, — сказав Дамблдор дядькові Вернону, — але, судячи з усього, моє припущення аж до безглуздя оптимістичне.

Третій помах чарівної палички — і в повітрі з'явилися запорошена пляшка та п'ять келихів. Пляшка перехи-

лилася й щедро налила в келихи рідину медового кольору, після чого келихи полинули до всіх, хто був у вітальні.

— Найкращий, настояний у дубовій діжці мед мадам Розмерти, — пояснив Дамблдор, піднімаючи келих до Гаррі. Той теж упіймав свій і відсьорбнув ковток. Він ще ніколи такого не куштував, і мед йому надзвичайно припав до смаку. Дурслі швидко обмінялися переляканими поглядами і спробували свої келихи ігнорувати. Це був неабиякий подвиг, бо келихи делікатно стукали їх по головах. Гаррі не міг позбутися підозри, що Дамблдор просто розважається.

— Ну, Гаррі, — розвернувся до нього Дамблдор, — виникла проблема, яку, сподіваюся, ти зможеш для нас вирішити. Для нас, тобто для Ордену фенікса. Та насамперед мушу тобі сказати, що тиждень тому знайшовся Сіріусів заповіт, у якому він заповідає тобі всю свою власність.

На дивані повернув голову дядько Вернон, але Гаррі на нього й не глянув. Він не міг придумати, що сказати, крім:

— О, добре.

— В основному все дуже просто, — вів далі Дамблдор. — Покладеш помірну кількість золота на свій рахунок у Ґрінґотсі й успадкуєш усе Сіріусове майно. Щодо спірної частини спадщини...

— Помер його хрещений батько? — голосно спитав з дивана дядько Вернон. Дамблдор і Гаррі озирнулися. Келих з медом наполегливо гупав Вернона по голові; той намагався його відштовхнути. — Помер?.. Його хрещений батько?

— Так, — підтвердив Дамблдор. Він не питав, чому Гаррі не сказав про це Дурслям. — Річ у тім, — пояснював він далі Гаррі, наче їх ніхто й не перебивав, — що Сіріус залишив тобі ще й дванадцятий номер на площі Ґримо.

— Йому залишили будинок? — жадібно перепитав дядько Вернон, звузивши очиці, та ніхто йому не відповів.

— Можете й далі користуватися ним, як штаб-квартирою, — запропонував Гаррі. — Мені все одно. Беріть його

собі, мені він не потрібний. — Гаррі, якби міг, і ногою більше не ступав би у будинок номер дванадцять на площі Ґримо. Він боявся, що його там переслідуватимуть спогади про Сіріуса, який тиняється, самотній, по темних затхлих кімнатах, ув'язнений у будинку, з якого він так розпачливо прагнув вирватися.

— Це щедро з твого боку, — сказав Дамблдор. — Проте нам тимчасово довелося той будинок покинути.

— Чому?

— Бо, — пояснив Дамблдор, ігноруючи бурмотіння дядька Вернона, котрого вже добряче гатив по голові наполегливий келих меду, — за родинною традицією будинок Блеків має передаватися у власність прямим спадкоємцям, тобто наступному чоловікові на прізвище Блек. Сіріус був останній такий спадкоємець, оскільки його молодший брат Реґулус помер ще раніше і вони обидва не мали дітей. Тому, хоч у заповіті абсолютно чітко зазначено, що він хоче передати будинок тобі, існує ймовірність, що на споруду наклали чари або закляття, щоб нею ніхто не зміг володіти, крім чистокровця.

У Гаррі перед очима ожило яскраве видовище: портрет Сіріусової матері, що висів у коридорі будинку номер дванадцять на площі Ґримо. Портрет верещав і плювався.

— Не сумніваюся, що так воно і є, — сказав він.

— Безумовно, — погодився Дамблдор. — А якщо такі чари існують, то право на володіння будинком найпевніше має перейти найстаршому з живих Сіріусових родичів — тобто до його двоюрідної сестри Белатриси Лестранж.

Не тямлячи, що робить, Гаррі зірвався на ноги; телескоп і кросівки впали з колін на підлогу. Белатриса Лестранж, убивця Сіріуса, успадкує його будинок?

— Ні! — видихнув він.

— Звісно, ми теж би воліли, щоб він їй не дістався, — спокійно промовив Дамблдор. — Ця ситуація небезпечна ускладненнями. Ми не знаємо, чи ті чари, що ми самі наклали на будинок, наприклад, щоб зробити його знекарт-

леним, діятимуть тепер, коли право на власність перейшло від Сіріуса іншому. Белатриса може там з'явитися будь-якої миті. Звісно, довелося будинок покинути, доки все втрясеться.

— А як ви дізнаєтесь, чи я можу ним володіти?

— На щастя, — пояснив Дамблдор, — існує простенький спосіб це перевірити.

Він поставив порожній келих на столик біля крісла, та не встиг ще нічого зробити, як закричав дядько Вернон:

— *Та заберіть же від нас ці кляті штуки!*

Гаррі озирнувся: усі троє Дурслів затулялися руками від келихів, що стрибали їм по головах, поливаючи медом.

— Ой, даруйте, — чемно перепросив Дамблдор і знову підняв чарівну паличку. Усі три келихи зникли. — Але чемніше було б з них випити.

Схоже було, що дядько Вернон зараз вибухне гидкою лайкою, та він тільки зіщулився на диванних подушках коло тітки Петунії й Дадлі і мовчки прикипів поросячими очицями до Дамблдорової чарівної палички.

— Розумієш, — Дамблдор обернувся до Гаррі й говорив так, ніби дядько Вернон не промовляв ні звуку, — якщо ти успадкував той будинок, то тобі мав би перейти в спадщину і...

Він уп'яте махнув чарівною паличкою. Щось гучно ляснуло — і з'явився ельф-домовик з хоботом замість носа, довжелезними кажанячими вухами і величезними налитими кров'ю очима, вбраний у брудне ганчір'я. Ельф припав до ворсистого килима Дурслів. Тітка Петунія заверещала так, що в багатьох волосся стало дибки: за все життя вона такого бруднющого в своєму домі не бачила. Дадлі відірвав від підлоги величезні рожеві босі ноги, задер їх мало не вище голови і так сидів, наче боявся, що ця істота добереться до його піжамних штанів. А дядько Вернон заревів:

— Що це, в дідька, *таке*?

— ... Крічер, — закінчив фразу Дамблдор.

— Крічер не буде, Крічер не буде, Крічер не буде! — закаркав ельф-домовик, ледь чи не голосніше за дядька Вернона, тупаючи вузлуватими ноженятами і смикаючи себе за вуха. — Крічер належить пані Белатрисі, так-так, Крічер належить Блекам, Крічер хоче до нової хазяєчки, Крічер не служитиме шмаркачеві Поттеру, Крічер не буде, не буде, не буде...

— Як бачиш, Гаррі, — Дамблдор ледве перекрикував нескінченні Крічерові «не буде, не буде, не буде», — Крічер демонструє певне небажання переходити у твою власність.

— Мені все одно, — повторив Гаррі, з відразою поглядаючи на ельфа, що корчився в судомах і тупав ніжками. — Мені він не потрібний.

— *Не буде, не буде, не буде, не буде...*

— Ти волієш, щоб він перейшов у власність Белатриси Лестранж? Після того, як він увесь минулий рік мешкав у штабі Ордену фенікса?

— *Не буде, не буде, не буде, не буде...*

Гаррі поглянув на Дамблдора. Він розумів, що не можна відпускати Крічера до Белатриси Лестранж, але думка, що треба ним володіти, взяти на себе відповідальність за істоту, яка зрадила Сіріуса, була для нього нестерпна.

— Дай йому якийсь наказ, — порадив Дамблдор. — Якщо він перейшов у твою власність, то підкориться. Якщо ж ні, то доведеться придумати якісь інші засоби, щоб не пускати його до законної господині.

— *Не буде, не буде, не буде, НЕ БУДЕ!*

Крічер уже просто верещав. Гаррі не міг вигадати нічого іншого, крім:

— Крічер, замовкни!

На якусь мить здалося, що Крічер задихається. Він схопився за горло, вирячив очі, а губи його й далі судомно сіпалися. Кілька секунд він хапав ротом повітря, а тоді гепнувся долілиць на килим (тітка Петунія заскиглила) й почав бити по підлозі руками й ногами, заходячись у шаленій, але беззвучній, істериці.

— Ну, це все спрощує, — повеселішав Дамблдор. — Бачу, Сіріус добре знав, що робить. Ти законний власник будинку номер дванадцять на площі Ґримо і господар Крічера.

— Я... я мушу тримати його біля себе? — спитав приголомшений Гаррі, під ногами в якого метався Крічер.

— Якщо не хочеш, не тримай, — відповів Дамблдор. — Пропоную відіслати його в Гоґвортс працювати на кухні. Там його припильнують інші ельфи-домовики.

— Справді, — полегшено зітхнув Гаррі, — так я й зроблю. Е-е... Крічере... чкуряй, мабуть, у Гоґвортс, і працюватимеш там на кухні з іншими ельфами.

Крічер, який тепер лежав на спині, задерши руки й ноги, кинув на Гаррі сповнений глибокої ненависті погляд. А тоді знову щось гучно ляснуло, і він щез.

— Добре, — сказав Дамблдор. — Тепер треба вирішити, як бути з гіпогрифом Бакбиком. Геґрід після смерті Сіріуса його доглядав, але Бакбик тепер твій, тож, якщо хочеш розпорядитися ним інакше...

— Ні, — одразу заперечив Гаррі, — нехай залишається в Геґріда. Думаю, для Бакбика так буде краще.

— Геґрід зрадіє, — всміхнувся Дамблдор. — Він аж тремтить, так хоче побачити Бакбика. До речі, ми вирішили для Бакбикової безпеки тимчасово перехрестити його на Чахокрила, хоч навряд чи в міністерстві хтось упізнає в ньому того гіпогрифа, якому колись були присудили смертну кару. Ну, Гаррі, валізу спакував?

— Е-е...

— Сумнівався, що я з'явлюся? — проникливо припустив Дамблдор.

— Я зараз піду і... е-е... доскладаю, — пробурмотів Гаррі, поспіхом збираючи розкидані кросівки й телескоп.

Минуло трохи більше десяти хвилин, поки він познаходив усе необхідне; нарешті йому вдалося видобути з-під ліжка плащ-невидимку, закрутити покришку на банці кольорозмінного чорнила й примусити зачинитися валізу,

з якої недоречно стримів казанок. Тоді, тягнучи однією рукою валізу, а в другій тримаючи клітку з Гедвіґою, він зійшов сходами донизу.

Розчаровано виявив, що Дамблдор не чекає його в коридорі, а це означало, що треба вертатися до вітальні.

Там усі мовчали. Дамблдор щось мугикав собі під ніс, почуваючись цілком вільно, але атмосфера в кімнаті була напружена й густа, мов заварний крем, і Гаррі не наважився поглянути на Дурслів, коли сказав:

— Пане професоре... я вже готовий.

— Добре, — зрадів Дамблдор. — Тоді ще одне насамкінець. — І він ще раз звернувся до Дурслів. — Ви, поза сумнівом, знаєте, що через рік Гаррі стане повнолітній...

— Ні, — озвалася вперше після Дамблдорового прибуття тітка Петунія.

— Даруйте? — чемно перепитав Дамблдор.

— Не стане. Він на місяць молодший за Дадлі, а Дадлі виповниться вісімнадцять аж за два роки.

— Ага, — люб'язно погодився Дамблдор, — просто в чаклунському світі повноліття настає в сімнадцять років.

Дядько Вернон пробурмотів «безглуздя», та Дамблдор не звернув на нього уваги.

— Так от, як ви вже знаєте, в країну повернувся чаклун, якого звуть Лорд Волдеморт. Чаклунська спільнота перебуває зараз у стані відкритої війни. Гаррі, якого Лорд Волдеморт уже кілька разів намагався вбити, загрожує небезпека ще більша, ніж тоді, коли я п'ятнадцять років тому залишив його на вашому порозі з листом, у якому повідомив про вбивство його батьків і висловив надію, що ви дбатимете про нього, як про власну дитину.

Дамблдор зробив паузу, і хоч голос його залишався тихим і спокійним, а сам він ніяк не виказував свого гніву, та все ж Гаррі відчув холод, що струменів від нього, й помітив, що Дурслі тісніше попритискалися одне до одного.

— Ви не зробили так, як я просив. Ви не ставилися до Гаррі як до сина. Він не мав од вас нічого, крім зневаги,

а незрідка й жорстокості. Єдина втіха — що він бодай уник тієї жахливої шкоди, якої ви завдали оцьому нещасному хлопцеві, що сидить між вами.

Тітка Петунія й дядько Вернон інстинктивно роззирнулися навколо, наче сподівалися побачити, що стискають між собою когось іншого, а не Дадлі.

— Ми... погано поводилися з Дадіком? Та ви що?! — розлючено почав дядько Вернон, але Дамблдор підняв пальця, вимагаючи тиші, і тиша запала так різко, ніби дядькові Вернону відібрало мову.

— Чари, які я наслав п'ятнадцять років тому, забезпечують Гаррі могутній захист, доки він може називати цей дім своїм домом. І хоч він був тут нещасний і небажаний, хоч ви його постійно кривдили, та все ж, хай і неохоче, ви виділили йому тут кімнатку. Ці чари перестануть діяти у ту ж мить, як Гаррі виповниться сімнадцять років; інакше кажучи, тоді, коли він стане дорослим чоловіком. Я прошу лише одного: щоб ви дозволили Гаррі повернутися ще раз у цей будинок, перш ніж він відсвяткує свій сімнадцятий день народження, бо це забезпечить йому захист аж до того часу.

Ніхто з Дурслів не промовив ані слова. Дадлі супився, наче усе ще намагався вирахувати, коли ж це йому завдали шкоди. Дядько Вернон мав такий вигляд, ніби йому щось застрягло в горлі; а ось тітка Петунія вкрилися дивним рум'янцем.

— Гаррі... нам час вирушати, — сказав нарешті Дамблдор, встаючи й розправляючи свою довгу чорну мантію.

— До наступної зустрічі, — попрощався він з Дурслями, з вигляду яких можна було зробити висновок, що вони воліли б відкласти цю зустріч назавжди, а тоді підняв на прощання капелюха і вийшов з кімнати.

— Бувайте, — швиденько кинув Дурслям Гаррі й подався за Дамблдором, який затримався біля Гарріної валізи з Гедвіжиною кліткою зверху.

— Не будемо зараз обтяжувати себе багажем, — сказав

він, знову виймаючи чарівну паличку. — Я це все відішлю в «Барліг», хай нас там чекає. Але візьми з собою плащаневидимку... про всяк випадок.

Гаррі ледве витяг плаща з валізи, намагаючись, щоб Дамблдор не помітив, як там усе скидано жужмом. Коли він запхнув плаща у внутрішню кишеню куртки, Дамблдор махнув паличкою — і валіза, клітка й Гедвіґа щезли. Дамблдор ще раз махнув паличкою — і вхідні двері відчинилися просто в холодну імлисту темряву.

— А тепер, Гаррі, вийдемо в ніч і поженемося за тією зрадливою спокусницею — новою пригодою.

— РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ —

Горацій Слизоріг

Хоч минулі кілька днів Гаррі відчайдушно прагнув, щоб Дамблдор забрав його звідси, та тепер, коли вони вже йшли разом по Прівіт-драйв, він почувався явно не в своїй тарілці. Досі він ще ні разу не мав серйозної розмови з директором поза межами Гоґвортсу; їх майже завжди розділяв письмовий стіл. Спогади про їхню останню зустріч віч-на-віч постійно зринали в пам'яті, і від цього Гаррі пік сором; він тоді дуже кричав, та ще й розбив кілька найцінніших Дамблдорових речей.

А от Дамблдор — навпаки — здавався цілком спокійним.

— Гаррі, тримай чарівну паличку напоготові, — бадьоро сказав він.

— Пане професоре, мені ж не дозволено вдаватися до чарів за межами школи.

— Якщо на нас нападуть, — сказав Дамблдор, — я дозволяю тобі скористатися будь-яким антизакляттям чи антипрокльоном, що спаде тобі на голову. Хоч навряд чи цієї ночі тобі треба боятися нападу.

— А чому, пане професоре?

— Бо ти зі мною, — спокійно відповів Дамблдор. — Цього достатньо.

В кінці вулички він різко зупинився.

— Ти, звичайно, не складав іспиту з явлення? — запитав він.

— Не складав, — відповів Гаррі. — Для цього ж треба мати сімнадцять років.

— Це так, — підтвердив Дамблдор. — Тоді доведеться тобі міцно тримати мене за руку. За ліву, якщо ти не проти... ти вже помітив, що моя чарівнопалична рука зараз трошки слабкувата.

Гаррі вхопився за Дамблдорове передпліччя.

— Дуже добре, — схвалив Дамблдор. — Ну, то рушаймо.

Гаррі відчув, що Дамблдорова рука вислизає, і вчепився в неї ще міцніше: наступної миті все почорніло; щось його страшенно стисло; він не міг дихати, груди ніби здушили металеві обручі; очі полізли на лоба, а барабанні перетинки втиснулися в череп, і тоді...

Він хапнув повні легені холодного повітря й розплющив очі, що зайшлися слізьми. Здавалося, ніби його щойно протягли крізь вузесеньку гумову трубку. Минуло кілька секунд, перш ніж він уторопав, що зникла Прівіт-драйв. Вони з Дамблдором опинилися на порожньому сільському майдані, посеред якого стояв старенький пам'ятник загиблим воїнам та кілька лавочок. Поступово верталися відчуття, і Гаррі збагнув, що він оце щойно вперше в житті явився.

— Усе гаразд? — турботливо поглянув на нього Дамблдор. — До цього треба звикнути.

— Нормально, — Гаррі потирав вуха, які, здавалося, покинули Прівіт-драйв з неохотою. — Хоч мені краще було б на мітлі.

Дамблдор усміхнувся, поправив комір дорожньої мантії і показав:

— Сюди.

Швидким кроком він подався повз порожній трактир та будиночки. Годинник на церковці неподалік показував, що наближається північ.

— А скажи мені, Гаррі, — спитав Дамблдор. — Твій шрам... чи він тобі болів хоч трохи?

Гаррі механічно підніс руку до лоба й потер свій шрам-блискавку.

— Ні, — відповів він, — і це мене дивує. Я думав, що він постійно пектиме, якщо Волдемортова могутність буде зростати.

Гаррі глянув на Дамблдора й побачив, що той відповіддю задоволений.

— А от я думав, що буде якраз навпаки, — пояснив Дамблдор. — Лорд Волдеморт нарешті усвідомив, що ти

маєш небезпечний доступ до його думок і відчуттів. Схоже, він застосував проти тебе блокологію.

— Я не шкодую, — зізнався Гаррі, котрий аж ніяк не сумував ні за тривожними снами, ні за несподіваними проникненнями у Волдемортову свідомість.

Вони завернули за ріг, проминули телефонну будку та автобусну зупинку з дашком. Гаррі знову скосив очі на Дамблдора.

— Пане професоре?

— Що, Гаррі?

— Е-е... а де це ми зараз?

— Це, Гаррі, чарівне село Бадлей Бабертон.

— А чому ми тут?

— О, я ж тобі не сказав, — визнав Дамблдор. — Я вже й не пам'ятаю, скільки років повторюю, що нам не вистачає одного вчителя. Ми прибули сюди, щоб переконати одного мого давнього колегу, який зараз на пенсії, повернутися в Гоґвортс.

— А я тут чим допоможу, пане професоре?

— Думаю, ми знайдемо для тебе роботу, — туманно відповів Дамблдор. — Сюди, Гаррі, наліво.

Вони йшли крутою вузенькою вуличкою повз шеренги будиночків. У всіх вікнах було темно. Дивне похолодання, що два тижні докучало на Привіт-драйв, панувало й тут. Згадуючи дементорів, Гаррі озирнувся й заспокійливо намацав у кишені чарівну паличку.

— Пане професоре, а чого ми не явилися прямо до вашого давнього колеги додому?

— Бо це було б так само неввічливо, як і виламувати двері, — пояснив Дамблдор. — Правила чемності вимагають давати побратимам-чаклунам можливість нас не впускати. Крім того, більшість чаклунських помешкань магічно захищені від небажаних явленників. У Гоґвортсі, скажімо...

— ...не можна явитися в будівлі чи на території, — швиденько додав Гаррі. — Мені це казала Ґерміона Ґрейнджер.

— І правильно казала. Знову повертаємо ліворуч.

Церковний годинник пробамкав у них за спинами північ. Гаррі цікавило, чому Дамблдор не вважає неввічливим відвідувати колегу в такий пізній час, але тепер, коли в них зав'язалася розмова, він вирішив з'ясувати питання важливіші.

— Пане професоре, я читав у «Щоденному віщуні», що звільнили Фаджа...

— Правильно, — підтвердив Дамблдор, завертаючи в бічну вуличку. — На його місце прийшов, як ти, мабуть, також читав, Руфус Скрімджер, колишній начальник служби аврорів.

— Чи він... Як ви вважаєте, він добрий? — запитав Гаррі.

— Цікаве запитання, — сказав Дамблдор. — Він багато вміє і знає. Вольовий, рішучіший за Корнеліуса.

— Я мав на увазі...

— Знаю, що ти мав на увазі. Руфус — людина дії, він чи не все своє доросле життя боровся з темними чаклунами. Він не буде недооцінювати Лорда Волдеморта.

Гаррі трохи зачекав, але Дамблдор не згадав про свій конфлікт зі Скрімджером, про який писав «Щоденний віщун», а йому не вистачило нахабства й далі розвивати цю тему, тож він її змінив.

— Пане професоре... я ще читав про мадам Боунз.

— Так, — неголосно озвався Дамблдор. — Жахлива втрата. Це була видатна чарівниця. Тепер сюди, здається... ой...

Він показував пораненою рукою.

— Пане професоре, а що з вашою...

— Зараз не маю часу пояснювати, — ухилився Дамблдор. — Це захоплива історія, коротко не розповіси.

Він усміхнувся Гаррі, і той зрозумів, що його не осадили і він може розпитувати ще.

— Пане професоре... я отримав совою листівку з Міністерства магії про заходи безпеки, які треба вживати проти смертежерів...

— Так, і я таку отримав, — Дамблдор не ховав усмішки. — Думаєш, з неї багато користі?

— Не дуже.

— І я так думаю. До речі, ти не поцікавився, який мій улюблений сорт варення, щоб перевірити, чи я справді професор Дамблдор, а не самозванець.

— Я не... — почав було Гаррі, не впевнений, докір це чи ні.

— Малинове варення, Гаррі, запам'ятай собі на майбутнє... хоч я на місці смертежера, перш ніж перевтілюватися в мене, вивчив би мої смаки щодо варення.

— Е-е... справді, — пробурмотів Гаррі. — У тій листівці говорилося щось про інферіїв. Що воно таке? Там не пояснювалося.

— Це трупи, — спокійно пояснив Дамблдор. — Мертві тіла, що виконують накази темних чаклунів. Інферіїв, до речі, вже давненько не бачили, ще від першої могутності Волдеморта... Він повбивав стільки людей, що міг би зібрати з них цілу армію. А ось ми, Гаррі, й прийшли...

Вони підійшли до ошатного будиночка, оточеного садочком. Гаррі перетравлював жахливу інформацію про інферіїв і нічого навколо не помічав. Перед самою хвірткою Дамблдор став наче вкопаний, і Гаррі на нього наштовхнувся.

— Ой, лихо. Ой, лихо-лихо-лихо.

Гаррі простежив за його поглядом уздовж дбайливо доглянутої доріжки, і серце його обірвалося. Вхідні двері було зірвано з завіс.

Дамблдор глянув в обидва кінці вулички. Вона була безлюдна.

— Гаррі, вийми паличку і йди за мною, — тихо сказав професор.

Він відчинив хвіртку і швидко рушив доріжкою. Гаррі за ним. Дамблдор легесенько штовхнув вхідні двері, тримаючи напоготові чарівну паличку.

— *Лумос.*

Кінчик Дамблдорової палички засяяв, освітивши вузький

коридор. Ліворуч були відчинені ще одні двері. Високо тримаючи запалену паличку, Дамблдор зайшов до вітальні, Гаррі за ним.

Їхнім очам відкрилася картина страшного погрому. Під ногами лежав розтрощений старожитний годинник з тріснутим циферблатом, маятник валявся трохи далі, наче впущений меч. Піаніно було перевернуте на бік, а клавіші розкидані по підлозі. Поряд поблискували друзки зірваної люстри. Подушки валялися розпороті, з дірок лізло пір'я; усе встеляли, наче порох, дрібнесенькі скалки скла та порцеляни. Дамблдор підняв чарівну паличку ще вище, освітив стіни, забризкані чимось темно-червоним і липким. Гаррі тихо вдихнув, і Дамблдор одразу озирнувся.

— Кепсько, ой кепсько — гірко промовив він. — Тут сталося щось жахливе.

Дамблдор обережно пройшов на середину кімнати, уважно розглядаючи уламки під ногами. Гаррі пішов за ним, крутячи головою й боячись щось побачити за розбитим піаніно чи перекинутою софою, проте мертвого тіла ніде не було.

— Можливо, вони билися і... і його звідси кудись потягли? — припустив Гаррі, намагаючись не думати, які рани мали бути в чоловіка, щоб лишити на стінах такі великі криваві плями.

— Я так не думаю, — тихо заперечив Дамблдор, зазираючи за перекинуте пузате крісло.

— Ви маєте на увазі, що він...

— Ще й досі десь тут? Так.

І Дамблдор раптом без жодного попередження нагнувся і штрикнув кінчиком чарівної палички в сидіння пузатого крісла, яке заверещало:

— Ой!

— Добрий вечір, Горацію, — привітався Дамблдор і випростався.

Гаррі роззявив рота. Там, де частку секунди тому було крісло, тепер припадав до підлоги страшенно гладкий

і лисий дід. Старий потирав живота й поглядав на Дамблдора ображеним водянистим оком.

— І чого ото було так сильно штрикати паличкою, — прохрипів дід, зводячись на ноги. — Це ж боляче.

Чарівна паличка висвітила його блискучу лисину, вибалушені очі, довжелезні сиві моржові вуса та начищені ґудзики темно-бордового оксамитового піджака, одягнутого на бузкову шовкову піжаму. Маківкою він ледве діставав Дамблдорові до підборіддя.

— Як ти здогадався? — пробурчав, похитуючись, старий, і далі розтираючи живота. Він був на диво не збентежений, наче це не його щойно викрили, коли він прикидався кріслом.

— Любий Горацію, — радісно пояснив Дамблдор, — якби сюди й справді завітали смертежери, то над будинком висіла б Чорна мітка.

Чаклун ляснув себе гладкою рукою по широкому лобі.

— Чорна мітка, — пробурмотів він. — Я знав, що чогось не вистачає... та нехай. Усе одно не було на це часу. Я саме наносив на оббивку останні штрихи, коли ви зайшли.

Він важко зітхнув, аж затремтіли кінчики вусів.

— Допомогти поприбирати? — ввічливо поцікавився Дамблдор.

— Будь ласка, — погодився чаклун.

Вони стали один до одного спинами — худий високий та товстий низенький — і махнули чарівними паличками однаковим стрімким рухом.

Меблі повернулися на свої місця; візерунки складалися прямо в повітрі; пір'я полетіло назад у подушки; подерті книжки склеювалися й шикувалися на полицях; гасові лампи вилітали на столики й запалювалися; велика колекція потовчених срібних рамочок для фотографій перелітала, виблискуючи, кімнату й розташовувалася, ціла й неушкоджена, на письмовому столі; затягувалися тріщини, розриви й дірки; стіни самі себе витирали.

— А чия то, до речі, була кров? — Дамблдор перекрикував

бамкання зціленого, як новенького, старожитного годинника.

— На стінах? Драконяча, — теж закричав у відповідь чаклун на ім'я Горацій, бо саме в ту мить з оглушливим скреготом і дзенькотом уґвинчувалася в стелю люстра.

І ось насамкінець бренькнуло піаніно, й запала тиша.

— Так, драконяча, — повторив чаклун. — Остання була пляшка, а ціни зараз аж до неба. Хоч, може, вдасться її використати ще раз.

Він пошкутильгав до кришталевої пляшечки, що стояла зверху на буфеті, й підніс її до світла, розглядаючи якусь густу рідину.

— Гм. Трохи запорошена.

Поставив пляшечку знову на буфет і зітхнув. І тут його погляд упав на Гаррі.

— Ого, — здивувався він, а його великі круглі очі метнулися до схожого на блискавку шраму в Гаррі на лобі. — *Ого-го!*

— Це, — сказав Дамблдор і ступив крок уперед, щоб зручніше було знайомити, — Гаррі Поттер. Гаррі, це мій давній друг і колега Горацій Слизоріг.

Слизоріг повернувся до Дамблдора і пронизав його проникливим поглядом.

— То он як ти хотів мене переконати? Албусе, я все одно відмовляюся.

Він пройшов повз Гаррі, рішуче відвертаючись із виглядом людини, що з усієї сили протистоїть спокусі.

— То, може, ми хоч вип'ємо по чарочці? — запитав Дамблдор. — За давню дружбу.

Слизоріг завагався.

— Ну, гаразд, по одній, — буркнув він непривітно.

Дамблдор усміхнувся Гаррі і вказав йому на крісло, як дві краплі води схоже на те, що виявилося Слизорогом. Крісло стояло біля заново розпаленого каміна та яскравої гасової лампи. Гаррі сів, виразно відчуваючи, що Дамблдор чомусь хотів посадити його саме на цьому добре освітле-

ному місці. Зрозуміло, що коли Слизоріг, поклопотавшись коло графинів та чарок, знову обернувся лицем до кімнати, то його погляд одразу впав на Гаррі.

— Гм, — гмикнув він і негайно відвернувся, наче боявся ушкодити очі. — На. — Подав чарку Дамблдорові, котрий, не чекаючи запрошення, давно вже сів; потім підштовхнув тацю до Гаррі, а тоді потонув у подушках відремонтованого дивана і напружено замовк. Його ноги були такі короткі, що не діставали до підлоги.

— То як тобі живеться, Горацію? — запитав Дамблдор.

— Не дуже, — відразу відповів Слизоріг. — Слабкість у грудях. Хрипіння. А ще й ревматизм. Не можу рухатися, як колись. Та воно й не дивно. Старість. Утома.

— Хоча ти досить прудко рухався, щоб приготувати нам таку зустріч за такий короткий час, — заперечив Дамблдор. — Ти ж мав на підготовку не більше, ніж три хвилини.

Слизоріг чи то роздратовано, чи то гордо уточнив:

— Дві. Не чув, як спрацювало моє закляття проти непроханих гостей, бо був у ванні. Але, Албусе, — додав він суворо, знову опановуючи себе, — це факт, що я стара людина. Втомлена стара людина, що заслужила право на спокійне життя та дрібку земних благ.

Що-що, а це він має, подумав Гаррі, розглядаючи кімнату. Вона була задушлива й захаращена, одначе ніхто не сказав би, що незатишна; були тут м'які крісла й ослінчики для ніг, напої та книжки, коробки шоколадних цукерок і пухкенькі подушечки. Якби Гаррі не знав, хто тут мешкає, то подумав би про якусь багату й примхливу бабусю.

— Ти, Горацію, ще не такий старий, як я, — заперечив Дамблдор.

— То, може й тобі вже пора подумати про пенсію, — відверто порадив Слизоріг. Його червонуваті очі помітили поранену Дамблдорову руку. — Бачу, не та вже реакція, що колись.

— Твоя правда, — спокійно погодився Дамблдор і струснув рукавом, показуючи кінчики обгорілих і почорнілих

пальців; від їхнього вигляду Гаррі неприємно закололо в потилиці. — Без сумніву, я повільніший, ніж колись. Та з іншого боку...

Він знизав плечима і широко розвів руками, немовби демонструючи, що кожен вік має свої переваги, і Гаррі помітив на його неушкодженій руці перстень, якого він раніше в Дамблдора не бачив: великий, доволі грубо зроблений з якогось схожого на золото металу, оздоблений важким чорним каменем, тріснутим посередині. Слизорогові очі теж на якусь мить прикипіли до персня, і Гаррі помітив, як його широкий лоб збрижили дрібні зморшки.

— То всі ці запобіжні заходи проти непроханих гостей, Горацію... вони для смертежерів чи для мене? — поцікавився Дамблдор.

— А що треба смертежерам від такого нікчемного старого пенька, як я? — здивувався Слизоріг.

— Гадаю, вони були б не проти використати твої неабиякі здібності для насильства, катування і вбивства, — припустив Дамблдор. — Невже ти хочеш сказати, що вони тебе ще не вербували?

Слизоріг злісно зиркнув на Дамблдора, а тоді пробурмотів:

— Я не давав їм такої нагоди. Я цілий рік переїжджав. Ніколи не сидів на одному місці довше тижня. Міняв один маґлівський будинок на інший... господарі цієї хати зараз у відпустці на Канарських островах. Тут приємно, шкода буде покидати. Переселятися легко, досить зачарувати елементарним «Вогнеморозком» ту сміховинну сигналізацію від грабіжників, якою маґли користуються замість стервоскопів, і постаратися, щоб сусіди не бачили, як ти заносиш піаніно.

— Дотепно, — визнав Дамблдор. — Але ж це досить утомливий спосіб життя для нікчемного старого пенька, що прагне спокою. А от якби ти повернувся в Гоґвортс...

— Албусе, якщо ти хочеш сказати, що в тій мерзенній школі моє життя буде спокійніше, то краще помовч! Хоч я

й переховуюся, але й до мене долітали деякі незрозумілі чутки, пов'язані з відходом Долорес Амбридж! Якщо ти так ставишся до вчителів...

— Професорка Амбридж посварилася з кентаврами, — урвав його Дамблдор. — Гадаю, що тобі, Горацію, вистачило б клепки не тинятися в Забороненому лісі, називаючи орду розлючених кентаврів «брудними покручами».

— Оце вона таке утнула? — перепитав Слизоріг. — Ідіотка. Ніколи її не любив.

Гаррі захихотів, і Дамблдор зі Слизорогом озирнулися на нього.

— Вибачте, — швиденько сказав Гаррі. — Просто... мені вона теж не подобалася.

Дамблдор зненацька підвівся.

— Ти вже йдеш? — одразу озвався Слизоріг і в голосі його чулася надія.

— Та ні, хочу спитати, де в тебе туалет, — відповів Дамблдор.

— А-а, — розчаровано протяг Слизоріг. — Другі двері зліва по коридору.

Дамблдор перетнув кімнату. Коли двері за ним зачинилися, запала тиша. За якийсь час Слизоріг устав, але не знав, що робити далі. Нишком поглянув на Гаррі, а тоді пошкандибав до каміна й повернувся до нього спиною, гріючи свій широченний зад.

— Не думай, що я не знаю, чого він тебе привів, — раптом буркнув він.

Гаррі подивився на Слизорога. Слизорогові водянисті очі ковзнули по шраму, потім оглянули все обличчя Гаррі.

— Ти дуже схожий на батька.

— Мені вже казали, — погодився Гаррі.

— Крім очей. У тебе...

— Мамині очі, я знаю. — Гаррі так часто все це чув, що йому вже трохи набридло.

— Угу. Ну, так. Учителям, звісно, не можна мати улюбленців, але я її любив найбільше. Твою маму, — додав

Слизоріг у відповідь на здивований погляд Гаррі. — Лілі Еванс. Така була розумниця. І жвава, знаєш. Чудова дівчинка. Я ще казав, що її місце в моєму гуртожитку. А вона завжди відповідала дуже зухвало.

— А який був ваш гуртожиток?

— Я був вихователем Слизерину, — пояснив Слизоріг. — О, знов, — швидко додав він, побачивши вираз обличчя Гаррі, і насварив його куцим пальцем, — не треба мати до мене претензій! Ти, мабуть, у Ґрифіндорі, як і вона? Так, це передається у спадок. Хоч і не завжди. Чув колинебудь про Сіріуса Блека? Мусив чути... про нього писали газети... помер кілька тижнів тому...

Наче якась невидима рука стисла серце Гаррі й міцно тримала.

— Але в школі він був великим другом твого батька. Уся родина Блеків була в моєму гуртожитку, а от Сіріус опинився в Ґрифіндорі! Шкода... здібний же був хлопець. Згодом до мене потрапив його брат Регулус, але я волів би мати повний комплект.

Слизоріг нагадував завзятого колекціонера, якого випередили на аукціоні. Заглибившись у спогади, він вступився в протилежну стіну, ліниво повертаючись то сюди, то туди, щоб рівномірно обігрівати озаддя.

— Мати твоя народилася маґелкою. Я повірити не міг, коли дізнався. Думав, вона чистокровка, така була обдарована.

— Моя найкраща приятелька теж з родини маґлів, — не втерпів Гаррі, — і вона найкраща в класі.

— Дивно, як воно іноді буває, правда? — сказав Слизоріг.

— Не дуже, — холодно озвався Гаррі.

Слизоріг здивовано на нього глянув.

— Не думай, що я упереджений! Ні-ні-ні! Хіба ж я щойно не казав, що твоя мама була моєю найулюбленішою ученицею за всі роки? А ще ж був Дерк Кресвел наступного після неї року — тепер він, звісно, голова служби зв'язку з ґоблінами, — теж з родини маґлів, дуже обдарований

учень, і досі постачає мені надійну інформацію про те, що діється в Ґрінґотсі!

Слизоріг аж застрибав, самовдоволено всміхаючись, і вказав на комод, де в блискучих рамках стояло безліч фотографій з рухливими крихітними постатями.

— Усі колишні учні, з підписами. Там є Варнава Каф, видавець «Щоденного віщуна», він завжди з цікавістю вислуховує мої коментарі останніх подій. Тоді Амброзій Флум з «Медових руць»... на кожен день народження присилає великий кошик, а все тому, що я зумів представити його Цицероні Ґаркіс, яка запропонувала йому першу роботу! А там ззаду... витягни шию й побачиш... це Ґвеноґа Джонс, капітанка «Ґарпій з Голігеду»... усі завжди дивуються, коли чують, що я з «Ґарпіями» запанібрата, й коли завгодно дістаю безкоштовні квитки!

Ця думка страшенно його підбадьорила.

— І всі ці люди знають, як вас знайти, щоб вам щось вислати? — запитав Ґаррі, який не міг зрозуміти, чому це смертежери досі не напали на слід Слизорога, якщо він спокійно отримує кошики з солодощами, квитки на квідич та ще й приймає відвідувачів, спраглих до його порад і коментарів.

Усмішка зникла зі Слизорогового обличчя ще швидше, ніж кров зі стін.

— Та звісно, що ні, — заперечив він, дивлячись на Ґаррі. — Я ні з ким не спілкуюся вже цілий рік.

Ґаррі здалося, що сказані слова приголомшили й самого Слизорога; якусь мить він був наче сам не свій. Тоді стенув плечима.

— У такі часи обачний чарівник намагається голови не піднімати. Дамблдорові добре говорити, але якщо я зараз обійму якусь посаду в Ґоґвортсі, то це буде те саме, що проголосити свою відданість Орденові фенікса! І хоч я переконаний, що всі вони чудові, відважні й таке інше, та мені особисто не до вподоби рівень смертності...

— Щоб викладати в Ґоґвортсі, не потрібно ставати чле-

ном Ордену, — заперечив Гаррі, не зумівши приховати презирливої нотки в голосі: важко було співчувати Слизорогові з його затишним існуванням, коли в пам'яті зринав Сіріус, який тулився в печері й харчувався щурами. — Більшість учителів до Ордену не належать і нікого з них ще не вбили... хіба що Квірела, але він отримав по заслузі, бо працював на Волдеморта.

Гаррі був переконаний, що Слизоріг — з тих чаклунів, які не можуть чути вимовлене вголос ім'я Волдеморта, і Слизоріг його не розчарував: він здригнувся і обурено верескнув, але Гаррі не звернув уваги.

— Я вважаю, що доки Дамблдор — директор, учителі перебувають у більшій безпеці, ніж усі інші; він же єдиний, кого боявся Волдеморт. Згодні? — вів далі Гаррі.

Слизоріг якусь мить дивився перед собою, ніби обмірковував слова Гаррі.

— Так, це правда, що Той-Кого-Не-Можна-Називати ніколи не рвався до бою з Дамблдором, — неохоче пробурмотів він. — І ніхто, мабуть, не заперечить, що раз я не долучився до смертежерів, то Той-Кого-Не-Можна-Називати навряд чи вважає мене другом... у такому разі, можливо, мені буде безпечніше трохи ближче до Албуса... не прикидатимусь, ніби смерть Амелії Боунз мене не вразила... якщо вона, з її міністерськими зв'язками та захистом...

До кімнати увійшов Дамблдор і Слизоріг аж підскочив, ніби забув, що той перебуває в будинку.

— Ой, Албусе, це ти, — пробелькотів він. — Щось тебе довго не було. Проблеми зі шлунком?

— Та ні, зачитався маґлівськими журналами, — відповів Дамблдор. — Люблю розглядати узори для плетіння. Ну, Гаррі, ми так довго зловживаємо Горацієвою гостинністю, час нам уже йти.

Анітрохи не бажаючи тут затримуватися, Гаррі схопився на ноги. Слизоріг такого, здається, не чекав.

— Ви йдете?

— Йдемо. Я ж бачу, що справа безнадійна.

— Безнадійна?..

Слизоріг помітно стривожився. Він заламував товсті пальці й метушився, дивлячись, як Дамблдор зав'язує дорожню мантію, а Гаррі затягує на куртці замок-блискавку.

— Шкода, Горацію, що ти відмовляєшся від цієї роботи, — сказав Дамблдор, піднімаючи на прощання неушкоджену руку. — У Гоґвортсі були б раді тебе бачити. Хоч ми й дуже посилили заходи безпеки, та все одно можеш приїжджати в гості, коли заманеться.

— Так... ну... дуже люб'язно... як то кажуть...

— Тоді бувай.

— До побачення, — попрощався Гаррі.

Вони вже підходили до дверей, коли ззаду пролунав крик.

— Добре, добре, згоден!

Дамблдор озирнувся й побачив, що Слизоріг стоїть ні живий ні мертвий у дверях вітальні.

— То ти повертаєшся з пенсії?

— Так-так, — нетерпляче повторив Слизоріг. — Мабуть, я здурів, але так.

— Чудово, — засяяв Дамблдор. — Тоді, Горацію, побачимося першого вересня.

— Побачимося, смію сподіватися, — буркнув Слизоріг.

Коли вони вже йшли садовою доріжкою, навздогін їм долинуло:

— Дамблдоре, я вимагаю вищої платні!

Дамблдор засміявся. За ними зачинилася хвіртка, й вони почали спускатися з пагорба крізь темний вируючий туман.

— Гаррі, ти молодець, — похвалив Дамблдор.

— Та я ж нічого не робив, — здивувався Гаррі.

— Ще й як робив. Ти чітко показав Горацієві, що зможе він здобути, повернувшись у Гоґвортс. Він тобі сподобався?

— Е-е...

Гаррі не знав, сподобався йому Слизоріг чи ні. Той ніби й мав деякі приємні риси, але водночас здавався пихатим

і, хоч дуже це заперечував, був аж занадто здивований тим, що з маґелки може вийти добра чарівниця.

— Горацій, — Дамблдор позбавив Гаррі необхідності все пояснювати, — любить комфорт. І ще любить товариство відомих, успішних і могутніх осіб. Тішить себе думкою, що може на них впливати. Сам він ніколи не прагнув посісти трон; він надає перевагу задньому сидінню... там, бачиш, для нього більше місця. У Ґоґвортсі він завжди добирав собі улюбленців, іноді через їхнє честолюбство чи розум, іноді через привабливість чи талант, але він мав безпомильний нюх на тих, хто згодом досягав визначних успіхів у різних галузях. Горацій створив довкола себе своєрідний клуб своїх улюбленців, перезнайомлюючи їх, нав'язуючи між ними корисні контакти, причому завжди з певною вигодою для себе — чи у вигляді подарованої коробки своїх улюблених зацукрованих ананасів, чи як нагоду відрекомендувати перспективного молодого кандидата на місце в службі зв'язку з ґоблінами.

Гаррі раптом яскраво уявив величезного роздутого павука, що плете навколо себе павутину і смикає то за ту, то за ту ниточку, підтягаючи ближче великих смачних мух.

— Я тобі це все розповідаю, — вів далі Дамблдор, — не для того, щоб налаштувати проти Горація... або, як маємо його тепер величати, професора Слизорога... а для того, щоб ти був напоготові. Він обов'язково спробує додати тебе, Гаррі, до своєї колекції. Ти став би там найкоштовнішим каменем: «Хлопчик, що вижив»... або, як тебе тепер називають, «Обранець».

На цих словах Гаррі відчув холод, який не мав нічого спільного з туманом, що їх оточував. Йому згадалися інші слова, почуті кілька тижнів тому, слова, що мали для нього жахливе й особливе значення:

«Разом їм жити не судилося...»

Дамблдор зупинився біля церкви, яку вони проминали раніше.

— Прийшли, Гаррі. Тримай мене за руку.

І хоч Гаррі вже був готовий до явлення, та все одно не отримав від нього великої втіхи. Коли тиск зменшився і він знову міг дихати, то виявив, що стоїть біля Дамблдора на сільській дорозі, а попереду видніється кривобокий силует його другої найулюбленішої в світі будівлі — «Барлогу». Розвіявся жах, яким він щойно був охоплений — вигляд цієї хати не міг не поліпшити йому настрою. Там був Рон... а ще місіс Візлі, котра куховарила найкраще за всіх на світі...

— Гаррі, якщо не заперечуєш, — сказав Дамблдор, коли вони зайшли у двір, — я хотів би перемовитися з тобою кількома словами, перш ніж попрощатися. Наодинці. Може, отут?

Дамблдор показав на занедбану кам'яну прибудову, де Візлі тримали свої мітли. Розгублений Гаррі зайшов за Дамблдором у скрипучі дверцята приміщення, трохи меншого за середнього розміру шафу. Дамблдор засвітив кінчик своєї чарівної палички, щоб та палала, як смолоскип, і всміхнувся до Гаррі.

— Сподіваюся, ти мені пробачиш, що про це згадую, Гаррі, але я радий і навіть трохи пишаюся тим, як ти добре даєш собі раду після всього, що сталося в міністерстві. Дозволь мені сказати, що Сіріус, мабуть, теж би тобою пишався.

Гаррі проковтнув слину, у нього пропав голос. Він не думав, що зможе говорити про Сіріуса. Боляче було чути, як дядько Вернон питав: «Його хрещений батько мертвий?». Ще гірше було, коли Сіріусове ім'я мимохіть згадав Слизоріг.

— Це жорстоко, — м'яко вів далі Дамблдор, — що ви з Сіріусом так мало бували разом. Таке гірке завершення дружби, що мала тривати довго.

Гаррі кивнув, пильно втупившись у павука, що ліз по капелюхові Дамблдора. Він бачив, що Дамблдор усе розуміє, можливо, навіть підозрює, що доки йшов його лист, Гаррі увесь той час у Дурслів тільки й робив, що лежав на

ліжку, нічого не їв і дивився в затуманене вікно, а на душі в нього була холодна пустка, яку він звик пов'язувати з дементорами.

— Просто важко усвідомлювати, — тихенько вимовив нарешті Гаррі, — що він ніколи більше не напише.

Очі йому раптом запекли і він закліпав. За межами Гоґвортсу існувала особа, яка, наче батько, дбала про нього за будь-яких обставин, дбала, хоч би там що — і це було в його житті найкраще... а тепер поштові сови вже ніколи не принесуть йому цієї радості...

— Сіріус дав тобі багато такого, чого ти раніше не знав, — лагідно сказав Дамблдор. — Я розумію, що ця втрата непоправна...

— Та поки я був у Дурслів, — голос у Гаррі знову зміцнів, — я збагнув, що не можу закритися від усіх або... зламатися. Сіріус теж би цього не хотів, правда? І взагалі, життя таке коротке... от хоч би мадам Боунз, чи Емеліна Венс... наступним можу стати я. Та якщо так, — сказав він палко, дивлячись прямо в сині Дамблдорові очі, що світилися в сяйві чарівної палички, — нехай я заберу з собою стільки смертежерів, скільки зможу, і Волдеморта теж, якщо подужаю.

— Це сказано сином своїх батьків і справжнім хрещеником Сіріуса! — виголосив Дамблдор, схвально поплескавши Гаррі по спині. — Знімаю перед тобою капелюха... тобто зняв би, якби не боявся засипати тебе павуками.

А тепер, Гаррі, пов'язана з цим тема... я так розумію, що минулі два тижні ти отримував «Щоденного віщуна»?

— Так, — відповів Гаррі і серце його забилося швидше.

— Тоді ти мав помітити, що інформація про твої пригоди в залі Пророцтв не просто просочувалася, а текла рікою?

— Так, — повторив Гаррі. — І тепер усі знають, що я той...

— Ні, не знають, — урвав Дамблдор. — У цілому світі тільки двоє знають повний зміст пророцтва, зробленого про тебе й Лорда Волдеморта, і вони обидва стоять зараз у цьому смердючому, повному павуків, сарайчику для мітел.

Однак це правда — те, про що багато хто здогадався, — що Волдеморт посилав своїх смертежерів викрасти пророцтво і що це пророцтво стосувалося тебе.

Тобто я не помиляюся, вважаючи, що ти нікому не казав, що знаєш про зміст пророцтва?

— Ні, — підтвердив Гаррі.

— Мудре загалом рішення, — схвалив Дамблдор. — Хоча, мені здається, ти можеш трохи послабити його незламність на користь пана Рональда Візлі та панни Герміони Ґрейнджер. Так, — уточнив він, відповідаючи на здивований погляд Гаррі, — я гадаю, що їм варто знати. Ти зробиш їм ведмежу послугу, якщо не поділишся такою важливою для тебе інформацією.

— Я не хотів...

— ...їх тривожити чи лякати? — докінчив за нього Дамблдор, позираючи на Гаррі поверх окулярів, схожих на два півмісяці. — Чи, може, зізнатися, що ти й сам стривожений і наляканий? Гаррі, твої друзі тобі потрібні. Ти ж сам слушно сказав, що Сіріус не хотів би, щоб ти від усіх закрився.

Гаррі нічого не відповів, але Дамблдор, здається, і не потребував відповіді. Він продовжував:

— Ще одна — інша, хоч і пов'язана з попередньою, тема. Я хотів би цього року провести для тебе кілька приватних уроків.

— Приватних... з вами? — здивувався Гаррі, забувши гіркі роздуми.

— Так. Пора мені серйозніше взятися за твою освіту.

— А чого ви мене будете навчати, пане професоре?

— Та трошки того, трошки сього, — безтурботно відповів Дамблдор. Він нічого не уточнював, тож Гаррі запитав ще про одне, що його трохи непокоїло.

— Якщо я ходитиму на уроки до вас, то вже не муситиму вивчати блокологію у Снейпа, так?

— У *професора* Снейпа, Гаррі... Ні, не муситимеш.

— Добре, — полегшено зітхнув Гаррі, — бо це був...

Він замовк, щоб не вибовкати те, що думав насправді.

— Думаю, найкраще тут підійде слово «провал», — кивнув Дамблдор.

Гаррі засміявся.

— Тобто я тепер не часто бачитиму професора Снейпа, — радів Гаррі, — бо він не дозволить мені вивчати настійки, якщо я не отримаю відмінну СОВу, а я знаю, що такого не буде.

— Не варто рахувати сов, доки їх не отримаєш, — серйозно мовив Дамблдор. — Що, до речі, може статися вже сьогодні. І ще два моменти, Гаррі, перш ніж попрощатися.

По-перше, я хотів би, щоб відтепер ти постійно мав при собі плащ-невидимку. Навіть у Гоґвортсі. Про всяк випадок, зрозумів?

Гаррі кивнув.

— А по-друге, на час твого перебування тут «Барлогові» надано найвищу охорону, на яку тільки спромоглося Міністерство магії. Це додало певних незручностей Артурові й Молі... наприклад, усю їхню пошту спочатку перевіряють у міністерстві, і аж тоді доставляють сюди. Вони анітрохи не нарікають, бо їх турбує насамперед твоя безпека. Тому було б невдячно з твого боку, якщо ти, живучи в них, наражатимешся хоч на якийсь ризик.

— Я розумію, — швидко погодився Гаррі.

— Тоді дуже добре, — сказав Дамблдор, відчиняючи двері сарайчика й виходячи на подвір'я. — Бачу світло на кухні. Треба вже нарешті дати Молі змогу понарікати, який же ти худий.

— РОЗДІЛ П'ЯТИЙ —

Зайва Флегма

Гаррі з Дамблдором підійшли до «Барлогу» з чорного ходу, переступаючи через розкиданий знайомий мотлох — старі гумові чоботи та іржаві казани; Гаррі чув, як поодалік у курнику тихенько сокочуть сонні кури. Дамблдор тричі постукав, і Гаррі побачив як за кухонним вікном метнулася чиясь тінь.

— Хто там? — долинув нервовий голос і Гаррі впізнав місіс Візлі. — Назвіться!

— Це я, Дамблдор, привіз вам Гаррі.

Двері негайно відчинилися. За ними стояла місіс Візлі, низенька, пухкенька, в старому зеленому халаті.

— Гаррі, дорогенький! Господи, Албусе, ти мене налякав, ти ж казав, що ви будете аж уранці!

— Нам пощастило, — пояснив Дамблдор, переступаючи поріг слідом за Гаррі. — Слизорога вдалося вмовити значно легше, ніж я сподівався. Гаррі постарався, звісно. О, вітаю, Німфадоро!

Гаррі роззирнувся й побачив, що місіс Візлі, попри таку пізню годину, була не сама. За столом сиділа, тримаючи обіруч велику чашку, молода відьма з блідим серцеподібної форми лицем та мишасто-сірим волоссям.

— Вітаю, пане професоре, — озвалася вона. — Здоров, Гаррі.

— Привіт, Тонкс.

Гаррі подумав, що вона якась замучена, може, й хвора, а в усмішці її було щось силуване. Барвистості у вигляді поменшало, звичних рожевих, мов жуйка, пасем у волоссі не було.

— Я краще піду, — швиденько сказала вона, встаючи й натягаючи на плечі мантію. — Дякую, Молі, за чай і співчуття.

— Будь ласка, не йди, якщо це через мене, — люб'язно попросив Дамблдор. — Я все одно не залишаюся, мушу обговорити невідкладні справи з Руфусом Скрімджером.

— Ні-ні, мені треба йти, — заперечила Тонкс, не дивлячись Дамблдорові у вічі. — На добраніч...

— Дорогенька, може, прийдеш у суботу на вечерю? Будуть Ремус і Дикозор...

— Та ні, Молі, що ти... та все одно дякую... усім на добраніч.

Тонкс прошмигнула повз Дамблдора й Гаррі надвір; ступивши кілька кроків за поріг, крутнулася на місці й розчинилася в повітрі. Гаррі помітив, що місіс Візлі чимось стурбована.

— Гаррі, до зустрічі у Гоґвортсі, — сказав Дамблдор. — Бережи себе. Молі, завжди до твоїх послуг.

Він уклонився місіс Візлі, вийшов надвір і зник точнісінько на тому самому місці, що й Тонкс. Місіс Візлі зачинила двері, а тоді за плечі підвела Гаррі до яскравої лампи, що стояла на столі, й почала його оглядати.

— Ти точно як Рон, — зітхнула вона, роздивляючись його. — На вас обох ніби наклали розтягувальні чари. Рон, відколи я купувала йому нові шкільні мантії, виріс сантиметрів на десять. Голодний, Гаррі?

— Так, — зізнався Гаррі, раптом усвідомлюючи, як він зголоднів.

— Сідай, любий, зараз я щось приготую.

Коли Гаррі сів, йому на коліна тут же вистрибнув і вмостився, муркочучи, рудий пухнастий кіт з приплюснутою мордочкою.

— То й Герміона тут? — радісно спитав Гаррі, чухаючи Криволапика за вушком.

— Так, позавчора приїхала, — повідомила місіс Візлі, постукуючи чарівною паличкою по великій залізній каструлі, та з гучним брязкотом стрибнула на плиту й одразу закипіла. — Усі вже, звісно, сплять, ми ж не чекали на тебе так рано. На, їж...

Вона знову стукнула каструлю, та злетіла вгору, поли-

нула до Гаррі й нахилилася; місіс Візлі ледве встигла підставити миску, як у неї полився густий і паруючий цибуляний суп.

— Хліба, любий?

— Дякую, місіс Візлі.

Вона змахнула чарівною паличкою над плечем; до столу елегантно підлетіла хлібина й ніж. Коли хлібина сама себе покраяла, а каструля повернулася на плиту, місіс Візлі сіла коло Гаррі.

— То ти вмовив Горація Слизорога знову піти викладати?

Гаррі кивнув, бо мав повний рот супу й не міг говорити.

— Він навчав Артура й мене, — сказала місіс Візлі. — Працював у Гоґвортсі, здається, вічно; почав приблизно в той самий час, що й Дамблдор. Сподобався він тобі?

Гаррі тепер напхав рота хлібом, тож тільки стенув плечима.

— Розумію тебе, — кивнула місіс Візлі. — Він, коли захоче, може здаватися привабливим, хоч Артурові він ніколи особливо не подобався. Міністерство аж кишить колишніми Слизороговими улюбленцями — він уміє проштовхувати своїх, а от на Артура в нього ніколи не вистачало часу... мабуть, не покладав на нього великих надій. Та це тільки доводить, що навіть Слизоріг може помилятися. Не знаю, чи писав тобі про це Рон... це так недавно сталося... Артур отримав підвищення!

Видно було, що місіс Візлі аж розпирало бажання поділитися цією новиною. Гаррі необережно проковтнув цілу ложку паруючого супу і подумав, що від опіку в горлі йому повискакують пухирі.

— Це чудово! — видихнув він.

— Ти таке золотко, — засяяла місіс Візлі, мабуть, вирішивши, що це він заплакав від розчулення. — З огляду на нинішню ситуацію Руфус Скрімджер заснував кілька нових служб, і Артур тепер голова бюро виявлення та конфіскації фальшивих оборонних заклять та захисних предметів. Це серйозна посада, в нього тепер десятеро підлеглих!

— А навіщо це бюро?..

— Розумієш, через усю цю паніку, пов'язану з Відомо-Ким, скрізь почали торгувати якимись дивними штуками, що нібито мають оберігати від Відомо-Кого і смертежерів. Можеш собі уявити, що то за дурниці... так звані захисні настоянки, а насправді соуси й підливки з додачею буботрубного гною або інструкції для оборонного пристріту, від якого відпадають вуха... зловмисниками найчастіше виявляються такі типи, як Манданґус Флечер, що за все своє життя не зробили нічого порядного, а тепер користуються панічними настроями. А подекуди взагалі трапляється справжнє паскудство. Недавно Артур конфіскував коробку з зачарованими стервоскопами, явно підкинуту якимось смертежером. Отож, як бачиш, це дуже важлива робота, і я йому кажу, що нічого шкодувати за всякими тостерами, автомобільними свічками та іншими маґлівськими дурничками. — На завершення своєї промови місіс Візлі суворо глянула на Гаррі, наче це він наполягав, що треба шкодувати за автомобільними свічками.

— А містер Візлі й досі на роботі? — спитав Гаррі.

— І досі. Чесно кажучи, він уже трохи запізнюється... казав, що повернеться опівночі...

Вона зиркнула на великого годинника, що лежав боком на купі простирадл у кошику для білизни біля столу. Гаррі відразу його впізнав: на циферблаті було дев'ять стрілок з іменами членів родини. Раніше годинник висів у вітальні, а зараз, судячи з того, де він опинився, місіс Візлі, мабуть, узяла собі за звичку носити його по всій хаті. Усі дев'ять стрілок показували на позначку «смертельна небезпека».

— Майже увесь час отак, — пояснила місіс Візлі непереконливо бадьорим голосом, — відколи Відомо-Хто почав діяти відкрито. Думаю, всім зараз загрожує смертельна небезпека... навряд чи це стосується тільки нашої родини... але не знаю, чи має ще хтось такого годинника, тому не можу перевірити. Ага!

Вона вказала на циферблат годинника. Стрілка містера Візлі пересунулася до позначки «в дорозі».

— Він вертається!

І справді за якусь мить у задні двері постукали. Місіс Візлі підскочила й побігла туди; узявшись за ручку і припавши до дерев'яних дверей щокою, тихенько запитала:

— Це ти, Артуре?

— Так, — долинув утомлений голос містера Візлі. — Але я сказав би це навіть, якби був смертежером. Запитай щось інше!

— Ой, та що ти...

— Молі!

— Ну, добре-добре... яке твоє найпалкіше бажання?

— Довідатись, як тримаються в повітрі літаки.

Місіс Візлі кивнула й потягла було за ручку, але містер Візлі, мабуть, міцно тримав її з того боку, бо двері не відчинилися.

— Молі! Я мушу ще в тебе щось запитати!

— Артуре, це казна-що.

— Як ти любиш, щоб я тебе називав, коли ми наодинці?

Навіть у тьмяному світлі Гаррі побачив, що місіс Візлі зашарілася; він і сам відчув, як у нього палають шия й вуха, і взявся швидко сьорбати суп, голосно дзенькаючи по мисці ложкою.

— Молісюсінька, — прошепотіла напівмертва місіс Візлі в щілину.

— Правильно, — підтвердив містер Візлі. — Можеш тепер мене впускати.

Місіс Візлі відчинила двері і зайшов її чоловік — худий, лисуватий, рудоволосий чарівник у рогових окулярах та довгій запорошеній дорожній мантії.

— Я все одно не розумію, навіщо це все повторювати щоразу, коли ти вертаєшся додому, — сказала місіс Візлі, помагаючи чоловікові знімати мантію; її щоки ще й досі пашіли. — Та будь-який смертежер витисне з тебе цю відповідь перш ніж перевтілитися в тебе!

— Знаю, люба, але це міністерська процедура, а я повинен подавати приклад. Що це так гарно пахне? Цибуляний суп?

Містер Візлі радо глянув на стіл.

— Гаррі! А ми тебе до ранку й не чекали!

Вони обмінялися потисками рук, і містер Візлі сів на стілець біля Гаррі. Місіс Візлі поставила й перед ним миску з супом.

— Дякую, Молі. Важка була ніч. Якийсь телепень почав продавати видозмінні медалі. Почепиш таку на шию і можеш за бажанням міняти зовнішність. Сто тисяч масок, усього за десять ґалеонів!

— А що від них буває насправді?

— Найчастіше просто набуваєш неприємного жовтогарячого кольору, однак у кількох осіб по всьому тілу повискакували бородавки зі щупальцями. Наче в лікарні святого Мунґа й так мало роботи!

— Фред і Джордж люблять такі штуки, — зауважила місіс Візлі. — Ти не думаєш, що...

— Не думаю! — вигукнув містер Візлі. — Хлопці б такого не робили, особливо зараз, коли всі відчайдушно шукають хоч якогось захисту!

— То ти запізнився через ті видозмінні медалі?

— Та ні. До нас ще дійшли чутки про небезпечний відбивальний пристріт, насланий у районі «Слон і замок», та, на щастя, поки ми туди дісталися, магічний загін спецпризначення усе вже владнав...

Гаррі затулився рукою й нишком позіхнув.

— Спати, — миттю заявила місіс Візлі, від очей якої це не сховалося. — Я вже приготувала для тебе кімнату Фреда й Джорджа, житимеш там.

— Як, а вони де?

— На алеї Діаґон, сплять у крихітній квартирці над своєю крамничкою жартів, бо мають багато роботи, — пояснила місіс Візлі. — Мушу сказати, що я спочатку була проти, але в них, здається, таки є діловий нюх! Ходімо, дорогенький, твоя валіза вже нагорі.

— На добраніч, містере Візлі, — попрощався Гаррі, відставляючи стільця. Криволапик легенько зіскочив з його колін і вислизнув з кухні.

— На добраніч, Гаррі, — відповів містер Візлі.

Коли вони виходили з кухні, Гаррі помітив, як місіс Візлі зиркнула на годинник у кошику для білизни. Усі стрілки були знову на позначці «смертельна небезпека».

Кімната близнюків була на третьому поверсі. Місіс Візлі націлила чарівну паличку на лампу, що стояла на столику біля ліжка, й та негайно спалахнула, заливаючи кімнату приємним золотавим світлом. Хоч на письмовому столі біля вікна стояла велика ваза з квітами, їхній аромат не міг перебити стійкий запах стрілецького пороху, як визначив його Гаррі. Підлога була завалена запечатаними картонними коробками без жодних позначок. Серед них стояла й валіза Гаррі. Кімната нагадувала тимчасовий склад.

Гедвіґа привітала Гаррі радісним ухканням зі свого сідала на шафі, а тоді вилетіла у вікно; він знав, що вона хотіла його побачити перед тим, як вирушати на полювання. Гаррі сказав місіс Візлі «на добраніч», одягнув піжаму й ліг у ліжко. Відчув під наволочкою щось тверде. Понишпорив і знайшов липку фіолетово-помаранчеву цукерку, в якій упізнав батончика-блювончика. Усміхнувшись, він перевернувся на бік і одразу заснув.

Минуло всього кілька секунд, як здалося Гаррі, і його розбудив гарматний залп, з яким розчинилися навстіж двері. Сівши на ліжку, він почув, як з шурхотом розсуваються штори: в очі боляче вдарило сліпуче сонячне світло. Затуляючись однією рукою, другою він почав намацувати окуляри.

— Шотуттаке?

— А ми й не знали, що ти вже тут! — прокричав радісний голос і хтось ударив Гаррі по потилиці.

— Роне, не бий його! — у дівчачому голосі чувся докір.

Гаррі нарешті знайшов окуляри і нап'яв їх на носа, але світло було таке яскраве, що він і далі майже нічого не

бачив. Перед ним хиталася висока розмита тінь; він заклі-пав, і тінь помалу перетворилася на широко усміхненого Рона Візлі.

— Усе кльово?

— Краще не буває, — Гаррі потер потилицю і знову впав на подушку. — А в тебе?

— Непогано, — Рон підтяг картонну коробку й сів на неї. — Коли ти тут з'явився? Мама оце аж зараз нам сказала!

— Десь о першій ночі.

— А з маґлами все гаразд? Вони до тебе добре ставилися?

— Як завжди, — відповів Гаррі, а Герміона тим часом сіла на краєчку ліжка. — Зі мною вони майже не розмовляли, але мені так навіть більше подобається. А як ти, Герміоно?

— Ой, та зі мною все добре, — сказала Герміона, уважно дивлячись на Гаррі, мов на хворого.

Він розумів, чим це викликано, але не мав найменшого бажання обговорювати Сіріусову смерть чи якісь інші скорботні теми, тому запитав:

— А котра вже година? Я що, пропустив сніданок?

— Про це не журись, мама тобі все принесе; вона вважає, що ти страшенно схуд, — закотив очі Рон. — То що там відбувалося?

— Нічого такого. Я собі нидів у тітки з дядьком.

— Ой, не треба понтів! — скривився Рон. — Ти ж десь був з Дамблдором!

— Там не було нічого цікавого. Він хотів, щоб я йому допоміг умовити одного старого вчителя повернутися з пенсії. Такий собі Горацій Слизоріг.

— А-а, — Рон був помітно розчарований. — А ми думали...

Герміона застережливо зиркнула на Рона, і Рон на повній швидкості змінив курс.

— ...ми так і думали, що нічого цікавого.

— Та невже? — пирхнув Гаррі.

— Так... так, бо Амбриджки вже немає, тож ясно, що нам

потрібен новий учитель захисту від темних мистецтв. Ну, е-е, і який він?

— Схожий на моржа і був колись вихователем Слизерину, — пояснив Гаррі. — Що з тобою, Герміоно?

Герміона увесь цей час дивилася на нього так, ніби чекала, що от-от проявляться якісь дивні симптоми. Поспіхом вона зобразила непереконливу усмішку.

— Та ні, нічого! То, гм, як по-твоєму, добрий учитель вийде зі Слизорога?

— Не знаю, — знизав плечима Гаррі. — Гірших за Амбриджку бути не може.

— Я знаю ще гіршу за Амбриджку, — пролунало від дверей. У кімнату з роздратованим виглядом зайшла, горблячись, молодша Ронова сестра. — Привіт, Гаррі.

— Що з тобою? — здивувався Рон.

— Це все вона, — буркнула Джіні, з розгону сідаючи на ліжко біля Гаррі. — Я від неї скоро здурію.

— А що вона тепер зробила? — співчутливо поцікавилася Герміона.

— Та так зі мною говорить... наче мені три рочки!

— Я знаю, — Герміона стишила голос. — Вона цікавиться лише собою.

Гаррі був приголомшений, що Герміона так відгукується про місіс Візлі, й тому чудово зрозумів Рона, коли той сердито кинув:

— Ви можете хоч на п'ять секунд дати їй спокій?

— О, давай, захищай її, — огризнулася Джіні. — Ми знаємо, що ти нею захоплений.

Ці слова якось не пасували до Ронової матері; відчуваючи, що він чогось не розуміє, Гаррі запитав:

— Про кого це ви?..

Відповідь на своє запитання він одержав, ще й не договоривши. Двері спальні знову рвучко відчинилися, й Гаррі інстинктивно з такою силою смикнув на себе ковдру, що Герміона й Джіні попадали з ліжка.

У дверях стояла дівчина такої запаморочливої вроди,

що в кімнаті раптом наче забракло повітря. Висока й стрункa, з довгим білявим волоссям, вона, здавалося, випромінювала легеньке сріблясте сяйво. А довершувала це досконале видіння важка таця зі сніданком в її руках.

— 'Аггі, — вимовила вона гортанним голосом. — Тсе бульо дюже довго!

Дівчина переступила поріг і пішла до нього; за нею дріботіла сердита місіс Візлі.

— Не треба було брати тацю, я й сама віднесла б!

— Тсе бульо не вашко, — сказала Флер Делякур, ставлячи тацю Гаррі на коліна, а тоді нахилилася й поцілувала його в щоку: він відчув, як палає те місце, якого торкнулися її вуста. — Я так готіла його батшити. Пам'ятаєш мою сестгу, Ґабгіель? Вона не пегестає говогити пго 'Аггі Поттега. Вона буде гада побатшити тебе знову.

— О... то вона теж тут? — прохрипів Гаррі.

— Ні-ні, дугненький, — дзвінко розсміялася Флер, — я казала пго наступне літо, коли ми... то ти не знаєш?

Її великі сині очі округлилися й вона докірливо глянула на місіс Візлі, котра почала виправдовуватися:

— Ми просто ще не встигли йому сказати.

Флер знову повернулася до Гаррі, тріпнувши своїм сріблястим волоссям, аж воно хльоснуло місіс Візлі по обличчю.

— Ми з Біллом збигаємося одгушитись!

— Он як, — пробелькотів Гаррі. Він не міг не помітити, що місіс Візлі, Герміона й Джіні уникають дивитися одна одній у вічі. — Ого. Е-е... поздоровляю!

Вона нахилилася й знову його поцілувала.

— Білл загаз дюже зайнятий, багато пгацює, а я пгацюю на півставки в Ґгінґотсі, шоб поліпшити свій вімова, тому він запгосив мене на кілька днів сюди, шоб кгашче зазнайомитися з його годиною. Я так згаділа, коли потшула, шо ти пгиїдеш... тут нічого гобити, хіба шо любиш кугей чи куховагити! Ну... смашного тобі, 'Аггі!

На цих словах вона граціозно крутнулася й випливла з кімнати, тихенько причинивши за собою двері.

Місіс Візлі прошипіла щось схоже на «пхи»!

— Мама її ненавидить, — спокійно повідомила Джіні.

— Неправда! — сердито заперечила місіс Візлі. — Просто я вважаю, що вони поспішили з заручинами!

— Вони вже рік знайомі, — втрутився Рон, що, ніби причмелений, не зводив очей із зачинених дверей.

— Хіба це довго! Я, звісно, розумію, чому так сталося. Усе через непевність, пов'язану з поверненням ВідомоКого, бо люди думають, що завтра їх може не стати, тому й поспішають з усілякими рішеннями, над якими раніше поміркували б. Так само було й під час його попередньої могутності — люди тікали зі своїми коханими світ за очі...

— А серед них і ви з татом, — хитро додала Джіні.

— Це так, але ми з батьком чудово пасували одне одному, навіщо нам було чекати? — заперечила місіс Візлі. — Тоді як Білл і Флер... ну... що вони мають спільного? Він працьовитий, практичний, а вона...

— Корова, — підказала Джіні, киваючи головою. — Але Білл не такий уже й практичний. Він же спеціаліст зі зламувань проклять і любить пригоди, любить ефектність... думаю, саме тому він і волочиться за Флегмою.

— Не називай її так, Джіні, — розсердилася місіс Візлі, а Гаррі з Герміоною розреготалися. — Ну, мені вже треба йти... їж, Гаррі, яєчню, поки тепла.

Вона вийшла. Ронове очманіння не минулося; він сіпав головою, наче пес, що намагається струсити воду з вух.

— Хіба до неї не можна звикнути, живучи в одному домі? — спитав Гаррі.

— Воно-то так, — погодився Рон, — але коли наштовхуєшся на неї несподівано, як оце зараз...

— Жалюгідно, — люто чмихнула Герміона й відійшла від Рона аж до стіни, а там розвернулася, склала на грудях руки і втупилася в нього.

— Невже ти хочеш, щоб вона тут тинялася завжди? — недовірливо спитала Джіні в Рона. Коли той тільки знизав плечима, сестра додала:

— А я впевнена, що мама покладе цьому край.

— Як же вона зуміє? — поцікавився Гаррі.

— Вона цілий час намагається запросити в гості Тонкс. Має, мабуть, надію, що Білл накине на неї оком. Я теж на це сподіваюся. Краще б у нашій родині була вона.

— Так їй і вдасться, — саркастично зауважив Рон. — Послухайте, та жоден нормальний чувак не вибере Тонкс, якщо поруч буде Флер. Тобто Тонкс класна, коли не робить ідіотських фокусів з волоссям і носом, але...

— Вона в сто разів приємніша за Флегму, — заперечила Джіні.

— І значно розумніша, бо вона аврор! — додала з кутка Герміона.

— Флер теж не дурна, не забувайте, що вона брала участь у Тричаклунському турнірі, — сказав Гаррі.

— Хоч ти не починай! — огризнулася Герміона.

— Мабуть, тобі подобається, як вона каже «Аггі»? — зневажливо кинула Джіні.

— Ні, — заперечив Гаррі, вже не радий, що втрутився, — я тільки казав, що Флегма... тобто Флер...

— Я воліла б мати в родині Тонкс, — повторила Джіні. — Вона хоч весела.

— Щось вона останнім часом не дуже веселить, — заперечив Рон. — Я її бачив кілька разів і вона більше нагадувала Плаксиву Мірту.

— Це несправедливо, — обурилася Герміона. — Вона й досі не відійшла від того, що сталося... усе ж... він її двоюрідний брат!

У Гаррі стислося серце. От і до Сіріуса добралися. Він схопив виделку й почав закидати в рота яєчню, щоб у розмову не втягли і його.

— Тонкс і Сіріус майже не знали одне одного! — вигукнув Рон. — Сіріус просидів в Азкабані пів її життя, а до того їхні родини навіть не зустрічалися...

— Не в тому річ, — заперечила Герміона. — Вона вважає, що винна в його смерті!

— Чого це? — не зміг стриматися Гаррі.

— Бо це вона билася з Белатрисою Лестранж. Мабуть, відчуває, що якби тоді її перемогла, то Белатриса не змогла б убити Сіріуса.

— Це дурість, — сказав Рон.

— Це почуття вини з боку того, хто вижив, — сказала Герміона. — Я знаю, що Люпин намагався її заспокоїти, але вона й досі в депресії. Їй навіть її метаморфомагія не вдається!

— Що?..

— Не може змінювати собі зовнішність, як звикла, — пояснила Герміона. — Мабуть, на її дар вплинув шок.

— Я й не знав, що таке могло статися, — здивувався Гаррі.

— Я теж, — зізналася Герміона, — але, мабуть, якщо перебувати в стані сильної депресії...

Знову відчинилися двері і з'явилася голова місіс Візлі.

— Джіні, — прошепотіла вона, — іди вниз, допоможи приготувати обід.

— Я ж розмовляю з людьми! — обурилася Джіні.

— Хутко! — додала місіс Візлі й пішла.

— Вона мене кличе тільки тому, що не хоче залишатися з Флегмою! — сердито буркнула Джіні. Тріпнула довгим рудим волоссям, дуже вдало перекривляючи Флер, і пішла штучною ходою, піднявши руки над собою, наче балерина.

— Вам усім теж раджу швиденько йти вниз, — додала вона, виходячи з кімнати.

Гаррі скористався тимчасовою мовчанкою, щоб доїсти сніданок. Герміона роздивлялася Фредові з Джорджем коробки, час від часу нишком поглядаючи на Гаррі. Рон, частуючись Гарріною грінкою, й далі замріяно дивився на двері.

— А це що таке? — запитала Герміона, тримаючи щось схоже на маленький телескоп.

— Не знаю, — відповів Рон, — але якщо Фред і Джордж залишили його тут, то він, мабуть, ще не готовий для крамнички жартів, тому будь обережна.

— Твоя мама казала, що крамничка процвітає, — згадав Гаррі. — Казала, що у Фреда з Джорджем виявився справжній діловий нюх.

— Це ще м'яко сказано, — мовив Рон. — Вони гребуть ґалеони лопатами! Не дочекаюся, щоб глянути на цю крамничку. Ми ще не були на алеї Діаґон, бо мама каже, що для додаткової безпеки з нами має піти тато, який зараз страшенно зайнятий на роботі, але там має бути класно.

— А як там Персі? — поцікавився Гаррі (третій за віком Ронів брат був у родині білою вороною). — Чи він уже розмовляє з твоїми батьками?

— Нє-а, — відповів Рон.

— Але ж він знає, що твій тато мав абсолютну рацію щодо повернення Волдеморта...

— Дамблдор каже, що людям значно легше прощати помилки інших, ніж їхню правоту, — втрутилася Герміона. — Я чула, Роне, як він це казав твоїй мамі.

— Хто ще, крім Дамблдора, казатиме такі божевільні речі, — стенув плечима Рон.

— Цього року він даватиме мені приватні уроки, — сказав, ніби між іншим, Гаррі.

Рон ледь не вдавився грінкою, а Герміона охнула.

— Чого ж ти мовчав! — вигукнув Рон.

— Та я щойно згадав, — чесно зізнався Гаррі. — Він це сказав учора вночі у вашому сарайчику для мітел.

— Нічого собі... приватні уроки у Дамблдора! — Рон був вражений. — Цікаво, чого це він?..

Рон затнувся на півслові. Гаррі помітив, що вони з Герміоною перезирнулися. Гаррі відклав ножа й виделку, і серце його забилося швидше, хоч він так само без руху сидів на ліжку. Дамблдор радив розповісти... чом би й не зараз?

Він втупився поглядом у виделку, що поблискувала на колінах, і сказав:

— Не знаю точно, чому він даватиме мені уроки, але це, мабуть, пов'язано з пророцтвом.

Рон з Герміоною мовчали як риби. Гаррі навіть здалося, що вони заклякли. Він повів далі, не зводячи погляду з виделки:

— З тим, яке намагалися викрасти в міністерстві.

— Але ж ніхто не знає, про що в ньому йшлося, — швидко додала Герміона. — Воно ж розбилося.

— Хоч у «Віщуні» писали, що... — почав було Рон, проте Герміона зашипіла:

— Цс!

— «Віщун» писав правду, — підтвердив Гаррі, з великим зусиллям переводячи погляд на друзів: видно було, що Герміона налякана, а Рон захоплений. — Та скляна куля, що розбилася, то був не єдиний запис пророцтва. Я його повністю почув у Дамблдоровім кабінеті. Пророцтво було зроблене для нього, тож він міг мені сказати. Зі змісту випливає, — Гаррі важко зітхнув, — що саме я маю покінчити з Волдемортом... принаймні там сказано, що разом нам жити не судилося.

Якусь мить усі троє мовчки дивилися одне на одного. Тоді щось голосно бабахнуло, і Герміона зникла за стіною чорного диму.

— Герміоно! — крикнули Гаррі з Роном. Таця для сніданку з брязкотом полетіла на підлогу.

Герміона з'явилася, кахикаючи, з-за хмари диму, тримаючи в руці телескоп і демонструючи свіжий фіолетовий синець під оком.

— Я його стиснула, а він... а він мене вдарив! — зойкнула вона.

І справді, тепер вони побачили крихітний кулачок на довжелезній пружині, що стирчав з одного кінця телескопа.

— Не журися, — заспокоїв Рон, насилу стримуючи сміх, — мама тебе вилікує, вона добре гоїть дрібні поранення...

— Ой, та не звертайте уваги! — махнула рукою Герміона. — Гаррі, ой, Гаррі...

Вона знову сіла на краєчок його ліжка.

— Ми думали, коли вже повернулися з міністерства... звісно, ми нічого не хотіли тобі казати, але з того, що

Луціус Мелфой говорив про пророцтво, ніби воно про тебе й Волдеморта... то ми так і думали, що це щось таке... ой, Гаррі... — Вона подивилися на нього й прошепотіла:

— Тобі страшно?

— Не так, як спочатку, — зізнався Гаррі. — Коли я вперше про це почув, то злякався... але тепер мені здається, ніби я завжди знав, що врешті-решт маю з ним зіткнутися...

— Коли ми почули, що Дамблдор забиратиме тебе особисто, то ми так і подумали, що він тобі щось скаже, або покаже щось, пов'язане з пророцтвом, — палко додав Рон. — І ми не помилилася, правда? Він би не давав тобі уроків, якби думав, що тобі нічого не світить, не витрачав би на тебе часу... він думає, що в тебе є шанс!

— Це правда, — погодилася Герміона. — Цікаво, Гаррі, чого саме він тебе навчатиме? Мабуть, найвищої захисної магії... могутніх протизаклять... антипристріту...

Гаррі не дуже прислухався. По тілі розтікалося тепло, що не мало нічого спільного з сонячним сяйвом; тягар у грудях розчинявся й зникав. Він знав, що Рон і Герміона шоковані набагато більше, ніж по них видно, але те, що вони були біля нього, заспокоювали його й підбадьорювали, а не сахалися, як від заразного чи небезпечного, варте було більшого, ніж він міг їм висловити.

— ...і загальних ухильних заклять, — договорила Герміона. — Зате ти знаєш хоч один предмет, який цього року вивчатимеш. На один більше, ніж ми з Роном. Цікаво, коли вже ми отримаємо наші підсумкові СОВи?

— Мабуть, скоро, бо вже минув цілий місяць, — припустив Рон.

— Стривайте, — пригадав Гаррі ще одну тему вчорашньої розмови. — Дамблдор, здається, казав, що ми отримаємо СОВи вже сьогодні!

— Сьогодні? — зойкнула Герміона. — *Сьогодні?* А чому ж ти... о, Боже... треба ж було сказати...

Вона схопилася на ноги.

— Подивлюся, чи не прилетіли поштові сови...

Та коли за десять хвилин Гаррі вдягнувся і зійшов униз з порожньою тацею в руках, то побачив Герміону, що сиділа, розгублена, за кухонним столом, та місіс Візлі, яка намагалася зменшити Герміонину схожість зі смугастою пандою.

— Не зникає, — стурбовано говорила місіс Візлі, стоячи над Герміоною з чарівною паличкою і книжкою «Помічник цілителя», розгорнутою на сторінці «Синці, порізи й подряпини». — Завжди ж діяло. Нічого не розумію.

— Цілком у стилі Фреда з Джорджем. Вони зробили так, щоб синець не зникав, бо вважали, що це смішно, — сказала Джіні.

— Він мусить зійти! — пискнула Герміона. — Не буду ж я отак скрізь ходити!

— Не будеш, люба, ми знайдемо ліки, не переживай, — заспокоювала її місіс Візлі.

— Білл мені розповідав, які веселі Фред і Джордж! — сяйнула безтурботною усмішкою Флер.

— Ага, я зараз лусну зі сміху, — огризнулася Герміона.

Вона схопилася й, заламуючи руки, забігала по кухні.

— Місіс Візлі, ви впевнені, що зранку сови не прилітали?

— Так, люба, я б їх помітила, — терпляче підтвердила місіс Візлі. — Але ж іще немає й дев'ятої, попереду море часу...

— Я знаю, що завалила «Стародавні руни», — гарячково бурмотіла Герміона, — я там точно зробила одну серйозну помилку в перекладі. А практичний іспит із захисту від темних мистецтв мені взагалі не вдався. Раніше мені здавалося, що з трансфігурацією я впоралася непогано, але зараз...

— Герміоно, замовкни вже, ти не одна нервуєшся! — не витримав Рон. — От як отримаєш своїх одинадцять відмінних СОВ...

— Ні-ні-ні! — істерично сплеснула долонями Герміона. — Я знаю, що все провалила!

— А що буде, якщо ми провалимо іспити? — запитав Гаррі, ні до кого конкретно не звертаючись, але відповіла на це знову Герміона.

— Обговоримо можливі варіанти з вихователькою нашого гуртожитку. Я питала про це професорку Макґонеґел наприкінці навчального року.

У Гаррі закрутило в животі. Краще б він не їв так багато за сніданком.

— А ми в Бобатоні, — самовдоволено сказала Флер, — все гобили інакше. Гадаю, так бульо кгаще. Ми здавали іспити після шести гоків навчання, а не п'яти, а тоді...

Флерині слова заглушив вереск. Герміона показувала на вікно кухні. У небі чітко виднілися три чорні цятки, що швидко збільшувалися.

— Це точно сови, — прохрипів Рон, підстрибуючи й стаючи біля вікна поруч з Герміоною.

— І їх три, — додав Гаррі, швидко займаючи місце з другого боку.

— По одній для кожного, — перелякано прошепотіла Герміона. — Ой, ні... ой, ні... ой, ні...

Вона міцно схопила Гаррі й Рона за лікті.

Сови летіли прямісінько до «Барлогу», три гарні сірі сови, і кожна, як стало помітно, коли вони знизилися над стежкою, що вела до будинку, несла великого квадратного конверта.

— Ой, *ні!* — репетувала Герміона.

Місіс Візлі протиснулася повз них і відчинила кухонне вікно. Одна, друга, третя — сови по черзі залетіли в кухню і посідали на столі рівненьким рядком. Тоді всі три підняли праві лапки.

Гаррі підійшов до них. Лист, адресований йому, був прив'язаний до лапки середньої сови. Тремтячими пальцями він його відв'язав. Ліворуч від нього Рон намагався відчепити власні результати; праворуч у Герміони так тремтіли пальці, що її сова теж почала трястися.

Ніхто в кухні не промовив ані слова. Нарешті Гаррі спромігся відв'язати свого конверта. Швидко його розірвав, вийняв і розгорнув аркуш пергаменту.

ПІДСУМКОВІ СЕРЕДНІ ОЦІНКИ ВЗІРЦЕВОГО УЧНЯ

Позитивні оцінки: Відмінно (В)
Добре (Д)
Задовільно (З)

Негативні оцінки: Погано (П)
Жахливо (Ж)
Троль (Т)

ГАРРІ ДЖЕЙМС ПОТТЕР ОТРИМАВ:

Астрономія:	З
Догляд за магічними істотами:	Д
Заклинання:	Д
Захист від темних мистецтв:	В
Віщування:	П
Гербалогія:	Д
Історія магії:	Ж
Настійки:	Д
Трансфігурація:	Д

Гаррі перечитав пергамент кілька разів, і з кожним разом йому ставало легше дихати. Усе було нормально: він знав, що провалить віщування, і не мав жодної надії, що складе історію магії, після того, як зомлів прямо на іспиті, але ж усе інше він склав! Провів пальцем по оцінках... непогано впорався з трансфігурацією і гербалогією, і навіть за настійки отримав оцінку «добре»! А найкраще, що він отримав «відмінно» за захист від темних мистецтв!

Гаррі озирнувся. Герміона стояла до нього спиною, схиливши голову, а от Рон мав цілком задоволений вигляд.

— Я провалив тільки віщування та історію магії, але кому вони потрібні? — радісно повідомив він Гаррі. — На... Міняймося...

Гаррі переглянув Ронові оцінки: відмінних там не було...

— Я знав, що тобі найкраще піде захист від темних мистецтв, — штурхнув Рон Гаррі в плече. — Ми класно справилися, скажи?

— Молодчина! — гордо вигукнула місіс Візлі, розкуйов-

дивши Ронові волосся. — Сім СОВ, це більше, ніж Фред і Джордж отримали разом!

— Герміоно, — невпевнено заговорила Джіні, бо Герміона й досі стояла до них спиною. — Як там у тебе?

— У мене... непогано, — ледь чутно пробурмотіла Герміона.

— Ой, не треба, — скривився Рон, а тоді підійшов і висмикнув з рук табель. — Так... десять оцінок «відмінно» й однісіньке «добре» за захист від темних мистецтв. — Він подивився на неї трохи здивовано і водночас сердито. — І ти ще, мабуть, розчарована, га?

Герміона похитала головою, а Гаррі розреготався.

— Отепер ми всі можемо здавати НОЧІ! — радів Рон. — Мамо, ковбасок не лишилося?

Гаррі ще раз глянув на свої оцінки. Кращих годі було й сподіватися. Одного тільки було трохи жаль... це означало кінець його честолюбним мріям стати аврором. Він не отримав належної оцінки за настійки. Знав, що так буде, але все одно відчував пустку в грудях, дивлячись знову й знову на малесеньку чорну літеру «Д».

Колись замаскований смертежер перший сказав Гаррі, що з нього вийде добрий аврор, і ця думка так його захопила, що він уже не міг уявити для себе іншого покликання. Ба навіть більше: хіба ж могла його чекати інша доля після того, як він місяць тому почув пророцтво... *разом їм жити не судилося*... хіба б не виконав він пророцтва, якби влився в лави цих прекрасно вишколених чаклунів, чиїм завданням було знайти і знищити Волдеморта?

— РОЗДІЛ ШОСТИЙ —

Дракові манівці

Наступні кілька тижнів Гаррі не покидав «Барлогу». Переважно тільки те й робив, що вдень грав у Візлівському садочку в квідич два-на-два (він з Герміоною проти Рона й Джіні; Герміона грала жахливо, а Джіні добре, тож команди були приблизно рівні), а вечорами поглинав по три порції кожнісінької страви, що ними напихала його місіс Візлі.

Це були б щасливі й спокійні канікули, якби не новини про зникнення, дивні аварії і навіть про смертельні випадки, які мало не щодня з'являлися на шпальтах «Віщуна». Часом Білл та містер Візлі приносили ці звістки додому раніше, ніж про них повідомляли в газеті. Місіс Візлі була незадоволена, що святкування шістнадцятиліття Гаррі було зіпсоване неприємними новинами, якими поділився за столом похмурий і виснажений Ремус Люпин. Його каштанове волосся щедро посмугували сиві пасма, а одяг був як ніколи обшарпаний і полатаний.

— Було ще кілька нападів дементорів, — повідомив він, поки місіс Візлі передавала йому великий шматок святкового торта. — А ще в хижі на півночі знайшли тіло Ігоря Каркарофа. Згори над хижею висіла Чорна мітка... хоча, чесно кажучи, я взагалі дивуюся, що він майже рік протримався після того, як порвав зі смертежерами; Сіріусів брат Реґулус, пригадую, протримався всього кілька днів.

— Може, — насупилася місіс Візлі, — поговоримо про щось інше?

— Ремусе, а ти чув про Флореана Фортеск'ю? — поцікавився Білл, якого частувала вином Флер. — Того чоловіка, що мав...

— ...кафе-морозиво на алеї Діаґон? — втрутився Гаррі, відчувши неприємну порожнечу в грудях. — Він завжди пригощав мене морозивом. Що з ним сталося?

— Його викрали, судячи з вигляду його закладу.

— Чому? — запитав Рон, а місіс Візлі гостро зиркнула на Білла.

— Хтозна. Щось їм, мабуть, не сподобалося. Добрий був чолов'яга, цей Флореан.

— Якщо вже ми згадали алею Діаґон, — додав містер Візлі, — то містер Олівандер теж, здається, зник.

— Майстер чарівних паличок? — перелякано спитала Джіні.

— Він. Майстерня порожня. Слідів боротьби нема. Ніхто не знає, пішов він добровільно чи його викрали.

— А де ж люди братимуть палички?

— Звернуться до інших майстрів, — сказав Люпин. — Проте Олівандерові були найкращі, тож якщо він тепер у їхніх лапах, то для нас це не найліпший поворот подій.

На другий день після цього доволі похмурого дня народження з Ґоґвортсу прибули листи та перелік підручників. Гаррі отримав несподівану новину: його обрали квідичним капітаном.

— Тепер ти маєш однаковий статус зі старостами! — зраділа Герміона. — Можеш користуватися нашим спецтуалетом і таке інше!

— Ого! Пригадую, коли такий був у Чарлі, — захоплено розглядав капітанський значок Рон. — Гаррі, це круто, тепер ти мій капітан... якщо візьмеш мене знову в команду, ги-ги...

— Мабуть, більше не можна тягти з поїздкою на алею Діаґон, раз ви це все отримали, — зітхнула місіс Візлі, переглядаючи перелік Ронових підручників. — Вирушимо в суботу, якщо татові знову не доведеться мчати на роботу. Без нього я не поїду.

— Мамо, невже ти думаєш, що Відомо-Хто ховається за книжковою полицею у «Флоріш і Блотс»? — захихотів Рон.

— А Фортеск'ю й Олівандер поїхали відпочивати, так? — миттю завелася місіс Візлі. — Якщо ти вважаєш, що заходи безпеки не варті виїденого яйця, то залишайся тут, я й сама все для тебе куплю...

— Ні, я поїду, хочу бачити крамничку Фреда й Джорджа! — поспіхом сказав Рон.

— То краще подумай про свою поведінку, юначе, щоб я не вирішила, що ти ще не дозрів їхати з нами! — сердито гиркнула місіс Візлі, а тоді схопила сімейний годинник, усі дев'ять стрілок якого й далі вказували на позначку «смертельна небезпека», й поклала його на купу щойно випраних рушників. — Це стосується і повернення в Гоґвортс!

Рон скептично глянув на Гаррі, а його мама схопила кошика з білизною й годинником і вибігла з кімнати.

— Нічого собі... уже й пожартувати не можна...

Та наступні кілька днів Рон старанно уникав будь-яких легковажних натяків на Волдеморта. Субота настала без особливих вибухів з боку місіс Візлі, хоч за сніданком видно було, що вона дуже напружена. Білл, який залишався вдома з Флер (на превелику радість Джіні й Герміони), подав Гаррі понад столом повний гаманець грошей.

— А мені? — розширилися від подиву Ронові очі.

— Та це ж гаманець Гаррі, телепню, — пояснив Білл. — Гаррі, я взяв його з твого сейфа, бо ґобліни так посилили заходи безпеки, що тепер отримання грошей триває близько п'яти годин. Два дні тому Аркі Філпоту запхнули зонд для перевірки чесності аж у... Повір, так значно простіше.

— Дякую, Білл, — сказав Гаррі, ховаючи золото в кишеню.

— Він завшти т'акий дбайлівий, — захоплено промуркотіла Флер, гладячи Білла по носі. Джіні за спиною у Флер зобразила блювання в тарілку. Гаррі вдавився своїми пластівцями, і Рон гупнув його по спині.

Був хмарний і непривітний день. Коли вони, натягуючи мантії, вийшли з дому, на подвір'ї їх уже чекала спецмашина з Міністерства магії; Гаррі на такій колись уже їздив.

— Добре, що тато зміг прислати машину, — схвально сказав Рон, по-панськи розвалившись у машині, що м'яко від'їхала від «Барлогу». З кухонного вікна їм махали руками Білл і Флер. Рон, Гаррі, Герміона та Джіні зручно розмістилися на широченному задньому сидінні.

— Не спішіть звикати, бо це тільки заради Гаррі, — пояснив, озирнувшись, містер Візлі. Вони з місіс Візлі сиділи спереду біля міністерського водія; переднє пасажирське сидіння послужливо розтяглося до розмірів канапи на двох. — Йому зараз належиться найвищий рівень безпеки. А в «Дірявому казані» нам нададуть додаткову охорону.

Гаррі промовчав; його не дуже приваблювала перспектива ходити по крамничках в оточенні батальйону аврорів. Він запхнув у рюкзак плаща-невидимку, вважаючи, що раз Дамблдор більшого не вимагав, то й міністерству вистачить, хоча він мав сумнів, що в міністерстві взагалі знають про цей плащ.

— Приїхали, — сказав водій, коли за напрочуд короткий час машина пригальмувала на вулиці Черінґ-Крос-Роуд, а тоді зупинилася біля «Дірявого Казана». — Я маю на вас тут чекати — хтось знає, скільки то займе часу?

— Години зо дві, мабуть, — припустила місіс Візлі. — О, чудово, ось і він!

Як і місіс Візлі, Гаррі теж визирнув з вікна; серце його закалатало. Біля шинку не було ніяких аврорів, натомість їх чекав велетенський чорнобородий ґоґвортський охоронець дичини Рубеус Геґрід у довжелезному плащі з бобрових шкурок; Геґрід, побачивши Гаррі, засяяв і не зважав на ошелешені погляди перехожих маґлів.

— Гаррі! — загудів він, щойно Гаррі вийшов з машини, і стис хлопця в обіймах, аж кістки затріщали. — Бакбик... себто Чахокрил... ти б його видів, Гаррі. Він так си тішить, що знов на чистім повітрі ...

— Я за нього радий, — усміхнувся Гаррі, потираючи ребра. — А ми й не думали, що «охорона» — це ти!

— Я знаю — як у давні файні часи. Видите, міністерство хтіло прислати юрму аврорів, але Дамблдор сказав, що вистачить мене їдного, — гордо пояснив Геґрід, випинаючи груди й запихаючи руки в кишені. — Ну, то пішли вже... спочатку ви, Молі й Артуре...

«Дірявий казан» уперше, скільки його Гаррі пам'ятав,

стояв цілком порожній. З колишнього товариства був тільки шинкар Том, зморшкуватий і беззубий. Він з надією глянув на гостей, та не встиг промовити й слова, як Геґрід поважним голосом попередив:

— Ми просто собі проходимо, Томе. Ти й сам, мабуть, усе второпав. Ґоґвортські справи, знаєш.

Том похмуро кивнув і знову почав протирати склянки; Гаррі, Герміона, Геґрід і родина Візлів минули шинквас і вийшли на прохолодне маленьке подвір'я, де стояли сміттєві баки. Геґрід своєю рожевою парасолькою вдарив по відповідній цеглині в мурі — і там одразу утворився прохід у формі арки, за яким починалася звивиста брукована вуличка. Вони зайшли в той прохід і зупинилися, роззираючись.

Алея Діаґон змінилася. Барвисті сяючі вітрини з підручниками заклять, складниками настоянок та казанами тепер не впадали у вічі, заліплені величезними плакатами Міністерства магії. Переважно ці похмурі фіолетові плакати наводили збільшений текст порад про заходи безпеки — той, що його скрізь розсилали у вигляді листівок. Однак на деяких плакатах були зображені рухомі чорно-білі фотографії тих смертежерів, що й досі перебували на свободі. Белатриса Лестранж глузливо шкірилася з вікна найближчої аптеки. Вітрини деяких крамничок, таких як «Кафе-морозиво Флореана Фортеск'ю», були забиті дошками. Водночас на вуличці, немов гриби, повигулькували пошарпані лотки та розкладки. До найближчого лотка під бруднуватим смугастим тентом, що стояв біля книгарні «Флоріш і Блотс», було пришпилено табличку:

«Амулети: надійний захист від вовкулак, дементорів та інферіїв»

Сумнівного вигляду куций чаклун побрязкував до перехожих цілими пригорщами срібних талісманів на ланцюжках.

— Купі адин для дєвочкі, мадам! — звернувся він до

місіс Візлі, хитро поглядаючи на Джіні. — Шоб захістить її красівий шейка!

— Якби я був при виконанні... — обурився містер Візлі, сердито зиркаючи на торгаша амулетами.

— Любий, тільки нікого не заарештовуй, бо ми квапимося, — сказала місіс Візлі, нервово перечитуючи перелік. — Мабуть, почнемо від мадам Малкін, бо Герміоні потрібна нова вечірня мантія, та й Ронова шкільна мантія йому вже по кісточки, і Гаррі не завадить купити нову... ходімо всі разом...

— Молі, та навіщо нам усім стовбичити в мадам Малкін, — заперечив містер Візлі. — Може, краще, щоб діти пішли туди з Геґрідом, а ми відвідали б тим часом «Флоріш і Блотс» і купили б їм підручники?

— Не знаю, — стурбовано відповіла місіс Візлі, явно розриваючись між бажанням якомога швидше закінчити покупки і прагненням триматися гурту. — Геґріде, як ти гадаєш?

— Та не журися, Молі, всьо буде файно, — заспокоїв її Геґрід, розмахуючи волохатою рукою завбільшки, як бак для сміття. Місіс Візлі це не зовсім переконало, але вона врешті-решт погодилася й подріботіла з чоловіком і Джіні у «Флоріш і Блотс», а Гаррі, Рон, Герміона й Геґрід вирушили до крамнички мадам Малкін.

Гаррі помітив, що багато перехожих мали такий самий стурбований і тривожний вигляд, як і місіс Візлі, і що ніхто тепер не зупинявся побалакати; покупці трималися щільними групками, зосереджено купуючи тільки те, по що прийшли. Ніхто не ходив по крамничках сам, без друзів.

— Для нас усіх там буде, либонь, затісно, — припустив Геґрід, зупиняючись біля крамнички мадам Малкін і нахиляючись, щоб зазирнути у вікно. — Я си постою тут на чатах, файно?

Отож Гаррі, Рон і Герміона зайшли в маленьку крамничку втрьох. На перший погляд вона здавалася порожня, та не встигли за ними зачинитися двері, як з-за стояка з ве-

чірніми мантіями, оздобленими зеленими й синіми блискітками, почувся знайомий голос.

— ... не дитина, якщо ти, маман, тіпа не помітила. Я й *сам* можу все купити.

Було чути, як хтось поклацав язиком і пролунав голос, як упізнав Гаррі, мадам Малкін:

— Дорогенький, твоя мама правду каже, зараз ніхто не повинен ходити сам, це стосується не тільки дітей...

— Карочє, краще дивися, куди пхаєш шпильку!

З-за стояка вийшов білявий підліток з блідим гострим обличчям, вбраний у цілий комплект елегантних темно-зелених мантій, краї й рукави яких були обтикані блискучими шпильками. Він підійшов до дзеркала й оглянув себе; минуло кілька секунд, поки він побачив за спиною віддзеркалення Гаррі, Рона й Герміони. Його світло-сірі очі звузилися.

— Маман, якщо тебе зацікавило, звідки смердить, то це зайшла бруднокровка, — глузливо скривився Драко Мелфой.

— Не варто вживати такі слова! — обурилася мадам Малкін, що вискочила з-за стояка з одягом з міряльною стрічкою та з чарівною паличкою. — І прошу не махати в моїй крамниці паличками! — швиденько додала вона, побачивши, що Гаррі й Рон уже витягли палички, націлившись ними на Мелфоя.

Герміона, що стояла за ними, прошепотіла:

— Не треба, чесно, воно того не варте...

— Прикольно, наче ви посміли б користуватися чарами за межами школи, — вишкірився Мелфой. — Карочє, хто тобі підбив око, Ґрейнджер? Я б йому букет подарував.

— Та годі вже! — різко кинула мадам Малкін, озираючись у пошуках підтримки. — Мадам... прошу вас...

З-за стояка з одягом вийшла Нарциса Мелфой.

— Сховайте це, — холодно звеліла вона Гаррі й Рону. — Якщо ви ще раз нападете на мого сина, я зроблю все, щоб це був ваш останній вибрик.

— Та невже? — перепитав Гаррі, ступаючи крок уперед і дивлячись у гладеньке зухвале лице, яке, попри блідість, дуже нагадувало обличчя її сестри. Він тепер був такий самий на зріст, як і вона. — Може, ще й пару смертежерів погукаєте собі на поміч, щоб покінчити з нами?

Мадам Малкін зойкнула й ухопилася за груди.

— Ви що, не треба звинувачувати... так говорити небезпечно... прошу сховати чарівні палички!

Але Гаррі паличку не опускав. Нарциса Мелфой зверхньо осміхнулася.

— Я бачу, Гаррі Поттер, ти хибно вбив собі в голову, що Дамблдорів улюбленець скрізь може почуватися безпечно. Але завжди Дамблдора з тобою не буде.

Гаррі, дражнячись, обвів очима крамницю.

— Ого! Ти ба... його й зараз немає! То, може, спробуєте? Може, в Азкабані вам знайдуть подвійну камеру на пару з вашим чоловіком-невдахою!

Мелфой люто кинувся до Гаррі, але перечепився за край довгої мантії. Рон голосно розреготався.

— Не смій так розмовляти з моєю матір'ю, Поттер! — прогарчав Мелфой.

— Усе нормально, Драко, — притримала його тонкими білими пальцями за плече Нарциса. — Вірю, що Поттер долучиться до свого любого Сіріуса раніше, ніж я до Луціуса.

Гаррі ще вище підняв чарівну паличку.

— Гаррі, не треба! — простогнала Герміона, хапаючи його за руку й намагаючись її опустити. — Подумай... не можна... матимеш такі неприємності...

Мадам Малкін якусь мить вагалася, а тоді вирішила діяти так, ніби нічого не сталося, в надії, що так воно й буде. Вона нахилилася до Мелфоя, який і далі люто зиркав на Гаррі.

— Лівий рукав, думаю, треба підкоротити...

— Ой! — заревів Мелфой, відштовхуючи її руку, — жінщина, дивись, куди пхаєш свої шпильки! Маман... мені це вже набридло! — Він стягнув через голову мантії й жбурнув під ноги мадам Малкін.

— Твоя правда, Драко, — презирливо глянула на Гермі-ону Нарциса, — тепер я знаю, що за покидьки сюди приходять... краще відвідаймо «Твілфіта й Татінґа».

І з цими словами вони вийшли з крамниці, а Мелфой ще й постарався боляче зіштовхнути з дороги Рона.

— Ну, *справді*! — буркнула мадам Малкін, піднімаючи мантії, а тоді провела над ними кінчиком чарівної палички, неначе пилососом, чистячи від пороху.

Вона була неуважна, коли припасовувала нові мантії Ронові й Гаррі, намагалася продати Герміоні замість відьомської вечірньої мантії чаклунську, а коли нарешті випровадила їх з крамнички, то аж зраділа.

— Усьо зробили? — бадьоро запитав Геґрід, коли вони до нього підійшли.

— Майже, — відповів Гаррі. — Ти бачив Мелфоїв?

— Еге ж, — безтурботно підтвердив Геґрід. — Але вони не наважаться щось учворити на алеї Діаґон. Можеш не переживати, Гаррі.

Гаррі, Рон і Герміона обмінялися поглядами, та вже не встигли позбавити Геґріда цих заспокійливих ілюзій, бо тут разом з Джіні з'явилося подружжя Візлів. У руках вони несли важкі пакунки з книжками.

— Усе нормально? — запитала місіс Візлі. — Купили мантії? Тоді можна по дорозі до Фреда й Джорджа заскочити в аптеку і в «Айлопс»... Тримайтеся всі разом..

Гаррі з Роном нічого в аптеці не купували, бо знали, що більше не вивчатимуть настійки, зате обидва придбали в «Совиному Торговельному Центрі Айлопс» великі коробки совлодощів для Гедвіґи й Левконії. А тоді, дивлячись, як місіс Візлі щохвилини позирає на годинник, подалися шукати «Відьмацькі витівки Візлів» — крамничку жартів, що належала Фредові й Джорджу.

— У нас мало часу, — нагадала місіс Візлі. — Тому швиденько все оглянемо й назад до машини. Уже близько, ось номер дев'яносто два... дев'яносто чотири...

— *Ого*, — роззявив рота Рон і став як укопаний.

Супроти сірих, заліплених плакатами сусідніх крамничок вітрини дітища Фреда і Джорджа вражали око, наче феєрверк. Випадкові перехожі озиралися на ці вітрини, а дехто з них навіть приголомшено застигав на місці. Ліва вітрина була забита запаморочливою кількістю всіляких товарів, що оберталися, ляскали, спалахували, підстрибували й верещали; у Гаррі аж засльозилося в очах від такого видовища. Права вітрина була закрита велетенським плакатом, фіолетовим, як і міністерські, але прикрашеним блискучими жовтими літерами:

Ви збуджені Відомо-Ким?
Для всіх схвильованих родин —
Надійний КАКО-ЗАГУСТИН!
Віднині запори — на цілі простори!

Гаррі зареготав. Потім почув біля себе глухий стогін, озирнувся й побачив, що місіс Візлі ошелешено дивиться на цей плакат. Її вуста рухалися, беззвучно вимовляючи назву: «Како-загустин».

— Їх замордують просто в ліжках! — прошепотіла вона.

— Ніколи! — заперечив Рон, що реготав разом з Гаррі. — Це ж класика!

І вони з Гаррі перші забігли в крамничку. Вона була забита покупцями; Гаррі не міг підступитися до полиць. Він роздивлявся коробки, що височіли аж до стелі — там було «Спецхарчування для спецсачкування», вдосконалене близнюками під час їхнього останнього незавершеного навчального року в Гоґвортсі; Гаррі помітив, що найшвидше розхапували пампушечки-зносаюшечки, бо на полиці залишилася тільки одна пошарпана коробка пампушок. Були ще кошики з фальшивими чарівними паличками — найдешевші з них, коли ними змахнути, просто перетворювалися на гумових курей чи на штани, а найдорожчі лупцювали необачного користувача по голові чи по шиї; були коробки з перами кількох різновидів: самонаповню-

вальні, самозвіряльні й самомудровідповідальні. Юрба трохи розступилася, й Гаррі зміг проштовхнутися до прилавка, перед яким галаслива зграйка захоплених десятирічних дітлахів стежила за крихітним дерев'яним чоловічком, що поволі піднімався по драбині до справжнісінької шибениці, яка стояла на коробці з написом: «Повішеник багаторазового використання — напиши літери або він повіситься!»

— «Патентовані чари для фантазій»...

Герміона спромоглася протиснутися до великого стенда біля прилавка й читала інформацію на звороті коробки з кольоровою фотографією привабливого юнака та розімлілої дівчини, що стояли на палубі піратської шхуни.

— *«Одне просте закляття і ви переживете високоякісну, надзвичайно реалістичну півгодинну фантазію, що легко втискається в часові рамки звичайного шкільного уроку і практично не піддається виявленню (побічні ефекти включають відсутній вираз обличчя й незначне слиновиділення). Не продається неповнолітнім.»* Знаєш, — Герміона подивилася на Гаррі, — це й справді дивовижні чари!

— За це, Герміоно, — пролунав голос у них за спиною, — можеш отримати один набір безкоштовно.

Перед ними стояв сяючий Фред у пурпуровій мантії, що напрочуд личила до його вогнистого волосся.

— Як ся маєш, Гаррі? — Вони потисли руки. — А що з оком, Герміоно?

— Ваш задерикуватий телескоп, — докірливо зізналася вона.

— Ти ба, я геть про нього забув, — забідкався Фред. — На...

Він вийняв з кишені якусь баночку і дав їй; вона боязко її розкрутила й побачила густу жовту пасту.

— Легенько намасти й за годину синця не буде, — порадив Фред. — Ми мусили винайти пристойний синцеусувач, бо й досі більшість наших виробів випробовуємо на собі.

Герміона нервувалася.

— А це *безпечно*?

— Аякже, — підбадьорив її Фред. — Ходімо, Гаррі, на екскурсію по крамниці.

Герміона мастила пастою синець під оком, а Гаррі пішов за Фредом у дальній кут крамнички, де побачив стелаж з картярськими і мотузяними фокусами.

— Маґлівські магічні трюки! — весело показав на них Фред. — Для таких диваків, як тато, що люблять маґлівські штучки. На цьому багато не заробиш, але потроху продається. Є вельми цікаві новинки... О, а ось і Джордж...

Фредів брат-близнюк енергійно потис Гаррі руку.

— Проводиш йому екскурсію? Ходімо, Гаррі, далі — туди, де робляться серйозні гроші... *спробуй щось поцупити, пацан — заплатиш не тільки ґалеонами!* — застеріг він малого хлопця, і той миттю висмикнув руку з барильця з написом: «Їстівні Чорні мітки — від них кого хочеш знудить!».

Джордж відсунув завісу за маґлівськими трюками, і Гаррі побачив темніше й не таке заюрмлене приміщення. Наліпки на коробках з товарами, що стояли тут на полицях, були не такі крикливі.

— Ми щойно розробили серйознішу партію товарів, — пояснив Фред. — Смішно, що з цього вийшло...

— Ти не повіриш, скільки людей, навіть тих, що працюють у міністерстві, не спроможні пристойно виконати закляття «щит», — повідомив Джордж. — Бо, звісно, не вчилися в тебе, Гаррі.

— Це правда... От ми й подумали, що щито-капелюхи — це було б кумедно. Тобто припрошуєш свого колегу тебе зачарувати, коли ти в цьому капелюсі, і стежиш за його обличчям, коли його закляття відскакує рикошетом на нього самого. Міністерство закупило п'ятсот штук для всього свого штату! І ми ще й досі отримуємо численні замовлення!

— То ми поширили асортимент, і випускаємо тепер щито-плащі, щито-рукавиці...

— ...тобто вони не надто поможуть проти непрощенних заклять, але проти дрібних і середніх замовлянь та пристріту...

— А тоді ми подумали, що нам треба зайняти всю нішу захисту від темних мистецтв, бо це ж бездонне джерело бабок, — завзято вів далі Джордж. — Просто кайф. Дивися — порошок «Розчинна темрява», імпортований з Перу. Дуже зручно, якщо треба швидко дати дьору.

— А наші детонатори-приманки просто розлітаються з полиць, ось поглянь, — Фред показав на кілька чудернацьких чорних предметів, схожих на сирени чи гудки, що й справді намагалися кудись зникнути, — кидаєш такий нищечком, а він тікає і видає десь удалині чудові голосні звуки, відвертаючи чиюсь увагу, якщо тобі це треба.

— Зручно, — визнав Гаррі.

— Тримай, — сказав Джордж, ловлячи пару штук і кидаючи Гаррі.

Молоденька білява відьма з короткою стрижкою визирнула з-за завіси; Гаррі побачив, що вона, як і весь персонал крамнички, була вбрана в пурпурову мантію.

— Пане Візлі й пане Візлі, вас чекає клієнт, який цікавиться жартівливим казаном, — сказала вона.

Гаррі дивно було чути, як Фреда й Джорджа назвали «панами Візлі», але вони сприйняли це як належне.

— Дякую, Верітіє, вже біжу, — відповів їй Джордж. — Гаррі, вибирай собі, що хочеш, добре? За наш рахунок.

— Я так не можу! — заперечив Гаррі, витягуючи гаманця, щоб заплатити за детонатори-приманки.

— Ти тут не платитимеш, — твердо заявив Фред, відпихаючи Гарріні гроші.

— Але ж...

— Ти дав нам позику для розкрутки, ми цього не забули, — з серйозним виглядом нагадав Джордж. — Бери, що хочеш, тільки не забувай казати людям, де взяв, якщо питатимуть.

Джордж побіг за завісу допомагати клієнтам, а Фред

відвів Гаррі назад у головний відділ крамнички, де Герміона й Джіні й досі розглядали «Патентовані чари для фантазій».

— А ви, дівчата, ще не бачили наші спецпродукти серії «Чудовідьма»? — поцікавився Фред. — Прошу за мною, панночки...

Біля вікна було виставлено цілу купу яскраво-рожевих виробів, довкола яких завзято хихотіла зграйка збуджених дівчат. Герміона й Джіні завагалися, сторожко поглядаючи туди.

— Оце вони і є, — гордо пояснив Фред. — Кращого вибору любовного зілля не знайдете ніде.

Джіні скептично підняла брови.

— І що, вони діють?

— Аякже. Іноді й цілодобово, залежно від ваги обраного хлопця...

— ...і привабливості дівчини, — додав Джордж, вигулькнувши біля них наче з-під землі. — Але сестрі ми їх не продамо, — раптом насупився він, — бо за нею й так уже впадає не менше п'яти хлопців, настільки нам...

— Усе, що ви чули від Рона, — велика тупа брехня, — спокійно заперечила Джіні й нахилилася, щоб узяти з полиці рожевий горщичок. — Це що?

— Гарантоване виведення прищів за десять секунд, — пояснив Фред. — Чудово виводить усе — від фурункулів до вугрів, але не зіскакуй з теми. Ти зустрічаєшся з таким собі Діном Томасом чи ні?

— Зустрічаюся, — визнала Джіні. — І коли я востаннє його бачила, то це явно був один хлопець, а не п'ятеро. А це що?

Вона показувала на кілька пухнастих кульок різних відтінків рожевого й фіолетового, що перекочувалися по дну клітки й тонесенько пищали.

— Карликові пухи, — пояснив Джордж. — Мініатюрні пухканці, ми їх ще не навчилися швидко розводити. А що з Майклом Корнером?

— Я його покинула, бо він страшенний невдаха, — сказала Джіні, просовуючи пальця крізь ґрати клітки й дивлячись, як коло нього збираються карликові пухи. — Вони такі гарнюні!

— Ага, симпатичні, — погодився Фред. — Та чи не надто швидко ти міняєш хлопців?

Джіні обернулася до нього, взявши руки в боки і глянувши таким лютим поглядом у стилі місіс Візлі, що Гаррі аж здивувався, як це Фред устояв на ногах.

— Не твоє собаче діло. І я була б тобі дуже вдячна, — сердито гукнула вона Ронові, який щойно з'явився біля Джорджа, тримаючи в оберемку купу товарів, — якби ти не плів цим двом про мене різні дурниці!

— За все це три ґалеони, дев'ять серпиків і один кнат, — порахував Фред вартість численних коробок у Ронових руках. — Жени бабки.

— Я ж твій брат!

— І хочеш поцупити наше добро. Три ґалеони, дев'ять серпиків. Роблю тобі знижку на один кнат.

— Та де ж я тобі візьму три ґалеони і дев'ять серпиків?

— То поклади все назад, і дивись мені, не переплутай полиці.

Рон випустив з рук кілька коробок, вилаявся й показав Фреду непристойний жест пальцем, який, на жаль, помітила місіс Візлі, що саме в ту мить виринула біля них.

— Ще раз таке побачу — зв'яжу тобі пальці чарами, — обурилася вона.

— Мам, можна мені купити карликового пуха? — відразу запитала Джіні.

— Кого-кого? — насторожилася місіс Візлі.

— Дивись, вони такі гарнесенькі...

Місіс Візлі відступилася від вікна, щоб глянути на карликових пухів, і Гаррі, Рон та Герміона побачили крізь вікно Драко Мелфоя, що квапливо крокував вуличкою. Проминаючи «Відьмацькі витівки Візлів», він озирнувся. За кілька секунд рушив далі і вони втратили його з поля зору.

— Цікаво, де його матінка? — спохмурнів Гаррі.

— Таке враження, що він від неї злиняв, — припустив Рон.

— А чому? — здивувалася Герміона.

Гаррі нічого не сказав, він напружено міркував. Нарциса Мелфой нізащо б не випустила дорогоцінного синочка з-під своєї опіки; Мелфой мусив дуже постаратися, щоб вирватися з її рук. Знаючи й ненавидячи Мелфоя, Гаррі зрозумів, що причина була серйозна.

Він роззирнувся. Місіс Візлі і Джіні схилилися над карликовими пухами. Містер Візлі захоплено розглядав колоду маґлівських мічених карт. Фред і Джордж обслуговували клієнтів. З того боку вікна Геґрід стояв до них спиною і пильно стежив за вулицею.

— Сюди, швиденько, — сказав Гаррі, витягаючи з торби плащ-невидимку.

— Ой, Гаррі, я не знаю, — невпевнено глянула Герміона на місіс Візлі.

— Та швидше! — поквапив її Рон.

Вона ще мить вагалася, а тоді пірнула під плащ разом з Гаррі й Роном. Ніхто й не помітив, як вони щезли; усі були захоплені товарами близнюків. Гаррі, Рон і Герміона швидко протислися до дверей, та коли нарешті вийшли на вулицю, то Мелфой уже зник не менш успішно, ніж вони самі.

— Він ішов отуди, — пробурмотів Гаррі тихесенько, щоб Геґрід, який щось мугикав собі під ніс, їх не почув. — Пішли.

Вони подріботіли далі, зазираючи у вікна й двері крамничок, доки Герміона не вказала на щось попереду.

— Це ж він, здається? — зашепотіла вона. — Завертає ліворуч?

— Нічого дивного, — прошипів Рон.

Мелфой озирнувся, а тоді шмигонув на алею Ноктерн і зник з очей.

— Швидше, бо загубимо його, — наддав ходи Гаррі.

— Буде видно наші ноги! — занепокоїлася Герміона, бо плащ унизу розвівався; з роками їм ставало значно важче ховатися під ним утрьох.

— Ну то й що, — нетерпляче буркнув Гаррі, — треба спішити!

Але на алеї Ноктерн, де процвітала торгівля темними мистецтвами, було безлюдно. Вони зазирали у вікна, але в жодній крамничці не було покупців. Гаррі припустив, що в ці небезпечні й підозрілі часи було б ризиковано відверто купувати подібні темні витвори... чи принаймні потрапляти комусь на очі під час такої спроби.

Герміона боляче вщипнула його за руку.

— Ой!

— Цс! Дивися! Він там! — видихнула вона йому у вухо.

Вони порівнялися з єдиною крамничкою на алеї Ноктерн, де колись бував Гаррі: «Борджин і Беркс», у ній торгували широким асортиментом зловісних речей.

Там поміж стелажів з черепами і старезними пляшками стояв спиною до них Драко Мелфой; його було ледь видно за тією ж великою чорною шафою, у якій колись ховався Гаррі, щоб уникнути зустрічі з Мелфоєм та його батьком. Судячи з Мелфоєвих жестів, він щось жваво говорив. Власник крамниці, пан Борджин, згорблений чоловік з намащеним оливою волоссям, стояв навпроти Мелфоя. Його обличчя виражало дивне поєднання обурення й страху.

— Якби ж то нам почути, що вони говорять! — зітхнула Герміона.

— Зараз почуємо! — схвильовано прошепотів Рон. — Чекайте... чорт...

У нього випали з рук кілька коробочок, поки він нишпорив у найбільшій.

— Дивіться, видовжені вуха!

— Супер! — зраділа Герміона, а Рон почав розкручувати довжелезні струни тілесного кольору, підштовхуючи їх до

дверей. — Ох, будемо сподіватися, що двері не занетурбовані...

— Ні! — засяяв Рон. — Послухайте!

Вони схилили докупи голови й уважно прислухалися до кінчиків струн, крізь які голосно й розбірливо зазвучав Мелфоїв голос, ніби хтось увімкнув радіо.

— ...ти знаєш, як це, тіпа, відремонтувати?

— Можливо, — припустив Борджин тоном, що явно свідчив про його небажання брати на себе відповідальність. — Але мушу спочатку побачити. Чому б вам не принести це сюди?

— Не можу, — відмовився Мелфой. — Кароче, це має залишатися на своєму місці. Мені тільки треба, щоб ти сказав, що я повинен зробити.

Гаррі помітив, як Борджин нервово облизав губи.

— Не маючи змоги побачити, це буде дуже важко зробити, майже неможливо. Нічого не можу гарантувати.

— Не можеш? — перепитав Мелфой, і Гаррі знав, судячи з його тону, що він глузливо шкіриться. — А, може, тебе переконає оце?

Він підійшов до Борджина і його не стало видно за шафою. Гаррі, Рон і Герміона пересунулися вбік, щоб краще бачити, але видно було тільки Борджина, який трусився зі страху.

— Тільки бовкни комусь, — пригрозив Мелфой, — і розплата тебе не мине. Кароче, знаєш Фенріра Ґрейбека? Він друг родини, і деколи буде сюди заскакувати, щоб пересвідчитись, що ти приділяєш цьому питанню достатню увагу.

— Це зайве...

— Це вже мені вирішувати, — урвав його Мелфой. — Ну, кароче, я пішов. А *цей екземпляр*, не забувай, хай буде в безпечному місці, він мені ще пригодиться.

— А, може, заберете його відразу?

— Ясно, що ні, дурбило старе. Гарно було б, якби я, тіпа, ніс отаке по вулиці? Та дивись мені, не продай його.

— Та що ви, нізащо... пане.

Борджин уклонився так низько, як колись, пригадав Гаррі, кланявся Луціусові Мелфою.

— Карочє, нікому ні слова, Борджин, навіть моїй старій, усік?

— Аякже, аякже, — пробурмотів Борджин, знову вклонившись.

Наступної миті голосно дзенькнув дзвіночок над дверима і страшенно задоволений Мелфой вийшов з крамнички. Він пройшов так близько від Гаррі, Рона й Герміони, що вони знову відчули, як затріпотів довкола їхніх колін плащ. Борджин у своїй крамниці закляк на місці; зникла його єлейна усмішка; вигляд у нього був стривожений.

— Про що вони балакали? — зашепотів Рон, скручуючи видовжувані вуха.

— Не знаю, — відповів Гаррі, напружено міркуючи. — Він хоче, щоб йому щось відремонтували... а ще хоче щось тут зберігати... ви не помітили, на що він показував, коли казав «цей екземпляр»?

— Ні, він тоді був за шафою...

— Залишайтеся тут, — прошепотіла Герміона.

— Ти що?..

Але Герміона вже вислизнула з-під плаща. Поправила волосся, подивившись на своє відображення у вітрині, і зайшла в крамничку, дзеленькнувши дзвіночком над дверима. Рон знову квапливо заштовхав видовжені вуха у шпаринку під дверима й передав одну струну Гаррі.

— Добрий день. Жахливий ранок, правда? — весело привіталася Герміона з Борджином, який нічого не відповів, а лише підозріло на неї зиркнув.

Весело щось собі мугикаючи, Герміона пройшлася вздовж виставлених товарів.

— Це намисто продається? — поцікавилася, зупиняючись біля заскленої вітрини.

— Якщо маєш півтори тисячі ґалеонів, — холодно відповів Борджин.

— О... е-е... ні, аж стільки не маю, — сказала Герміона й рушила далі. — А... цей симпатичний... е-е... череп?

— Шістнадцять ґалеонів.

— То він продається? Його не... відклали для когось іншого?

Борджин скоса на неї зиркнув. Гаррі мав не дуже приємне відчуття, ніби той точно знає, що замислила Герміона. Мабуть, Герміона теж відчула, що її викрито, бо раптом відкинула під три чорти будь-яку обережність.

— Річ у тім, що... е-е... хлопець, який тут щойно був, Драко Мелфой, ну, він мій друг, і я хотіла б йому зробити подарунок на день народження, але якщо він уже щось замовив, то я б, зрозуміло, не горіла бажанням дарувати йому ту саму річ, тому... гм...

Це було, на думку Гаррі, дуже непереконливе пояснення, і Борджин, очевидно, подумав так само.

— Геть, — різко звелів він. — Вимітайся!

Герміона не чекала повторного запрошення й побігла до дверей, а Борджин затупотів за нею. Коли дзвіночок ще раз дзенькнув, Борджин гримнув за нею дверима й почепив табличку «Зачинено».

— Ну що ж, — сказав Рон, ховаючи Герміону під плащ. — Гарна спроба, але діяла ти занадто...

— Наступного разу покажеш сам, як треба діяти, пане детективе! — огризнулася дівчина.

Рон і Герміона сварилися цілу зворотну дорогу до «Відьмацьких витівок Візлів». Там їм довелося принишкнути, щоб непомітно обійти стривожену місіс Візлі та Геґріда — ті їхню відсутність уже помітили. Коли ж друзі зайшли в крамничку, Гаррі скинув плащ-невидимку, заховав його в рюкзак і долучився до друзів, які у відповідь на звинувачення місіс Візлі запевняли, що вони нікуди з крамничної підсобки не виходили, то вона їх просто погано шукала.

— РОЗДІЛ СЬОМИЙ —

Слизоклуб

В останній тиждень канікул Гаррі міркував про Мелфоєву поведінку на алеї Ноктерн. Найбільше його турбувала задоволена Мелфоєва пика, коли той виходив з крамниці. Хоч би що спонукало Мелфоя так радіти, а доброго в цьому було мало. Гаррі дратувало, що ні Рон, ні Герміона не думали про Мелфоя стільки, як він. А може, за кілька днів їм просто набридло про нього говорити.

— Гаррі, я згодна, що тут щось підозріле, — теж трохи роздратовано озвалася Герміона. Вона сиділа на підвіконні в кімнаті Фреда і Джорджа, спираючись ногою на картонну коробку, і явно неохоче відірвалася від нового примірника «Вдосконалених перекладів рун». — Та хіба ж ми не погодилися, що пояснень може бути безліч?

— Може, він зламав свою Руку Слави? — непевно припустив Рон, що намагався випрямити зігнуті гілочки на хвості своєї мітли. — Пам'ятаєш ту засохлу руку, що була в Мелфоя?

— Але чому він тоді сказав: «Не забувай, щоб *цей екземпляр* був у безпечному місці»? — запитав Гаррі, мабуть, удвадцяте. — Можна було зрозуміти, що Борджин зберігає ще якийсь поламаний предмет, а Мелфой хоче мати їх обидва.

— Ти так гадаєш? — Рон тепер зішкрябував бруд з держака мітли.

— Так, — сказав Гаррі. Коли ні Рон, ні Герміона нічого не відповіли, він, додав: — Мелфоїв батько в Азкабані. Ви не думаєте, що Мелфой хоче помститися?

Рон, кліпаючи очима, глянув на нього.

— Мелфой хоче помститися? А що він може зробити?

— Отож бо й воно, що я не знаю! — ще дужче роздратувався Гаррі. — Але він щось замислив, і треба до цього поставитися серйозно. Його батько смертежер і...

Гаррі замовк на півслові, втупившись у вікно за Герміониною спиною й роззявивши рота. Щойно йому в голову стрельнула приголомшлива думка.

— Гаррі? — занепокоїлася Герміона. — Що сталося?

— Знову шрам заболів? — злякано запитав Рон.

— Він смертежер, — поволі проказав Гаррі. — Став смертежером замість батька!

Запала тиша, а тоді Рон вибухнув реготом.

— Мелфой? Та йому шістнадцять років, Гаррі! Невже Відомо-Хто узяв би Мелфоя?

— Гаррі, це малоймовірно, — повчально промовила Герміона. — Чому ти подумав, що він...

— Через мадам Малкін. Вона його не торкалася, а він зарепетував і вирвав руку, коли вона хотіла закотити йому рукав. То була ліва рука. Його затаврували Чорною міткою.

Рон з Герміоною перезирнулися.

— Ну... — протяг Рон, якого це анітрохи не переконало.

— Думаю, він просто хотів звідти піти, — припустила Герміона.

— Він показав Борджину щось таке, чого ми не побачили, — вперто тримався свого Гаррі. — Таке, що Борджина дуже налякало. Це була Мітка... він показав Борджину, з ким той має справу, і ви бачили, як його серйозно сприйняв Борджин!

Рон з Герміоною ще раз перезирнулися.

— Гаррі, я не впевнена...

— Я теж думаю, що Відомо-Хто не взяв би Мелфоя у смертежери...

Анітрохи не сумніваючись у власній правоті, роздратований Гаррі схопив оберемок брудних квідичних мантій і вийшов з кімнати; місіс Візлі постійно нагадувала їм, щоб не відкладали прання й пакування на останню мить. На сходовому майданчику він наштовхнувся на Джіні, яка верталася до своєї кімнати зі стосом свіжовипраного одягу.

— Я не радила б зараз іти на кухню, — попередила дівчина. — Там повно Флегми.

— Спробую не стати флегматиком, — засміявся Гаррі.

І справді, коли він зайшов на кухню, там за столом сиділа Флер, жваво ділячись планами щодо весілля з Біллом, тоді як місіс Візлі у явно кепському гуморі пильнувала за горою брюссельської капусти, що сама себе чистила.

— ...ми з Біллом майше вигішили мати лише двох дгужок, Джіні та Ґабгіель — така солодка пагочка. Я думаю їх вигядити в блідо-золоті сукні... бо рошеві не пасуватимуть Джіні до волосся...

— О, Гаррі! — зраділа місіс Візлі, уриваючи Флерин монолог. — Я саме хотіла розповісти про заходи безпеки під час завтрашньої подорожі до Ґоґвортсу. Нам знову пришлють міністерські машини, а на вокзалі вже чекатимуть аврори...

— І Тонкс буде? — поцікавився Гаррі, вручаючи їй мантії для квідичу.

— Навряд. Артур казав, що її поставили на якесь інше місце.

— Вона занадто дає волю своїм потшуттям, та Т'онкс, — неуважно кинула Флер, розглядаючи себе на опуклому боці чайної ложечки. — Тсе велика п'омілка, якшо хочете знати...

— Так, красно дякую, — ущипливо відреагувала місіс Візлі, ще раз урвавши Флер. — А ти, Гаррі, поспіши, щоб до вечора всі речі були складені і в останню хвилину не почався звичний бедлам.

І справді, на ранок їхній від'їзд пройшов спокійніше, ніж завжди. Коли міністерські машини підкотили до «Барлогу», все вже було готове: валізи й скрині спаковані, Герміонин кіт Криволапик надійно замкнений у дорожньому кошику, а Ґедвіґа, Ронова сова Левконія та новий Джінин карликовий пух Арнольд — розсаджені по клітках.

— О ревуар, 'Аггі, — гортанним голосом сказала Флер і поцілувала його на прощання. Рон з надією рвонувся до неї, але Джіні зробила йому підніжку, і Рон гепнувся просто в пилюку під ногами у Флер. Розлючений, побагровілий

і виваляний у пилюці, він кинувся до машини, навіть не попрощавшись.

На вокзалі Кінґс-Кросс їх не чекав бадьорий Геґрід. Натомість, щойно зупинилися машини, до них підбігло двоє похмурих бородатих авроpів у маґлівських костюмах. Вони оточили дітей і мовчки супроводжували їх до перону.

— Швидше, швидше, крізь перегородку, — підганяла місіс Візлі, трохи збентежена цими суворими і вправними охоронцями. — Гаррі нехай іде перший, разом з...

Вона запитально глянула на одного аврора, той кивнув, схопив Гаррі за руку й спробував повести його до перегородки між дев'ятою та десятою платформами.

— Дякую, я вмію ходити, — Гаррі роздратовано вирвав руку з авроpових лещат. Він підштовхнув свій візочок прямісінько до масивної перегородки, незважаючи на свого мовчазного компаньйона, і наступної секунди опинився на платформі дев'ять і три чверті, де чмихав парою над юрбою пасажирів яскраво-червоний «Гоґвортський експрес».

За кілька секунд до них приєдналися Герміона й родина Візлі. Навіть не порадившись з насупленим авроpом, Гаррі жестом вказав Ронові й Герміоні, щоб ішли за ним по платформі в пошуках вільного купе.

— Не можемо, Гаррі, — вибачливо сказала Герміона. — Ми з Роном мусимо спочатку піти у вагон старост, а тоді ще почергувати в коридорах.

— О, я й забув, — скривився Гаррі.

— Сідайте всі швиденько в поїзд, залишилося кілька хвилин, — підганяла місіс Візлі, зиркаючи на годинник. — Щасливого тобі навчального року, Роне...

— Містере Візлі, можна вас на два слова? — зненацька щось вирішив Гаррі.

— Аякже, — трохи здивовано відповів містер Візлі, проте відійшов з Гаррі далі від усіх.

Гаррі багато над цим міркував і дійшов висновку: якщо вже й казати комусь, то кращої особи за містера Візлі не знайти; по-перше, той працював у міністерстві, а отже,

мав змогу почати розслідування, а по-друге, містер Візлі навряд чи вибухнув би гнівом.

Він бачив, як місіс Візлі й насуплений аврор підозріло косилися, коли вони відійшли вбік.

— Коли ми були на алеї Діаґон, — почав було Гаррі, але містер Візлі, скривившись, його випередив.

— Невже я довідаюся, де ви вештались з Роном і Герміоною, коли нібито мали бути в підсобці крамнички Фреда і Джорджа?

— Звідки ви?..

— Гаррі, ти розмовляєш з людиною, що виховала Фреда й Джорджа.

— Е-е... так, це правда, нас у підсобці не було.

— Добре, добре, а тепер вислухаємо найгірше.

— Ну, ми пішли за Драко Мелфоєм. Скористалися моїм плащем-невидимкою.

— Чи ви мали для цього якусь особливу підставу, чи вам так просто захотілося?

— Я подумав, що Мелфой щось замислив, — сказав Гаррі, незважаючи на містера Візлі, обличчя якого виказувало суміш роздратування й цікавості. — Він вислизнув від матері, і я хотів довідатись чому.

— Це зрозуміло, — містер Візлі змирився з тим, що доведеться слухати. — І як? Довідався чому?

— Він зайшов до «Борджина й Беркса» й почав діставати Борджина, щоб той допоміг йому щось влаштувати. А ще він попросив Борджина щось для нього зберегти. Ми так зрозуміли, що це була якась штука, яку треба відремонтувати. Ніби одна штука з пари. І...

Гаррі глибоко зітхнув.

— І ще одне. Ми бачили, як Мелфой підскочив до стелі, коли мадам Малкін спробувала торкнутися до його лівої руки. Мені здається, що його затаврували Чорною міткою. Думаю, він став смертежером замість батька.

Містер Візлі стояв спантеличений. За якусь мить він сказав:

— Гаррі, навряд чи Відомо-Хто дозволив би шістнадцятирічному...

— А хто знає, що саме дозволив би Відомо-Хто, а що ні? — нечемно урвав його Гаррі. — Даруйте, містере Візлі, але чи не варто це розслідувати? Якщо Мелфой хоче щось провернути й погрожує Борджину, щоб той погодився йому допомогти, то це, мабуть, щось темне й небезпечне.

— Якщо чесно, Гаррі, я сумніваюся, — задумливо проказав містер Візлі. — Розумієш, коли було заарештовано Луціуса Мелфоя, ми обшукали увесь його дім. Вилучили тоді все, що могло бути небезпечним.

— Думаю, ви щось пропустили, — вперто наполягав Гаррі.

— Можливо, — погодився містер Візлі, але Гаррі бачив, що зробив він це нещиро.

За їхніми спинами пролунав свисток; уже майже всі посідали у вагони і двері зачинялися.

— Біжи, — сказав містер Візлі, а місіс Візлі закричала:

— Гаррі, бігом!

Він метнувся до поїзда, а містер і місіс Візлі допомогли йому запхнути в тамбур валізу.

— І ще, дорогенький, ти приїжджаєш до нас на Різдво, з Дамблдором ми домовилися, тож скоро побачимося, — повідомила місіс Візлі, зазираючи у вікно, коли поїзд уже рушив. — Та дивись там, будь обережний...

Поїзд набирав швидкість.

— ... будь чемний і...

Вона майже бігла.

— ...бережи себе!

Гаррі махав рукою, аж доки поїзд завернув за поворот, а містера й місіс Візлі не стало видно. Аж після цього пішов подивитися, де хто розмістився. Він знав, що Рон і Герміона залишились у вагоні для старост, а от Джіні стояла трохи віддалік у коридорі й розмовляла з друзями. До неї він і пішов, тягнучи за собою валізу.

Усі безсоромно витріщалися на нього. Навіть притискалися носами до шибок у дверях своїх купе, щоб краще

роздивитися. Гаррі очікував, що після всіх тих пліток про «Обранця» в «Щоденному віщуні» різко побільшає тупих поглядів та витріщених очей, але дійсність виявилася ще гіршою — він ніби опинився в неймовірно яскравому світлі прожекторів і це йому не подобалось. Підійшовши до Джіні, Гаррі поплескав її по плечу.

— Пошукаємо собі купе?

— Не можу, Гаррі, я пообіцяла зустрітися з Діном, — весело відповіла Джіні. — Ще побачимось.

— Добре, — буркнув Гаррі, відчувши якесь дивне роздратування, коли вона пішла, метляючи довгим рудим волоссям. Він звик до неї за літо і геть забув, що в школі Джіні зрідка бачиться з ним, Роном і Герміоною. Він мимоволі закліпав, озирнувся й побачив, що його оточили наче загіпнотизовані дівчата.

— Здоров, Гаррі! — пролунав ззаду знайомий голос.

— Невіле! — зрадів Гаррі, обертаючись до кругловидого хлопця, що проривався до нього.

— Привіт, Гаррі, — привіталася довгокоса дівчина з великими затуманеними очима, що стояла біля Невіла.

— Луно, привіт, як ся маєш?

— Чудово, дякую, — відповіла Луна. Вона притискала до грудей журнал; великі літери на обкладинці повідомляли, що до журналу безплатно додається пара спектрокулярів.

— Бачу, «Базікало» процвітає? — запитав Гаррі, що певною мірою симпатизував цьому виданню, бо ж торік давав для нього ексклюзивне інтерв'ю.

— О, так, наклади значно зросли, — радісно повідомила Луна.

— Пошукаємо місця, — запропонував Гаррі, й вони втрьох пішли по вагону повз групки учнів, що мовчки на них витріщалися. Нарешті знайшлося вільне купе і втішений Гаррі швиденько зайшов туди.

— Вони навіть *нас* розглядають, — сказав Невіл, показуючи на себе й на Луну, — бо ми з тобою!

— Вони вас розглядають, бо ви теж були в міністерстві, — уточнив Гаррі, закидаючи валізу на багажну полицю. — Нашу маленьку пригоду «Щоденний віщун» обсмоктав з усіх боків, ви ж читали.

— Ага, я навіть думав, що бабусю розсердить уся ця реклама, — сказав Невіл, — але вона дуже зраділа. Каже, що я нарешті став гідним сином свого тата. Купила мені нову чарівну паличку, дивись!

Він витяг паличку й показав Гаррі.

— Вишня й волосина єдинорога, — гордо пояснив він. — Здається, це була чи не остання паличка, продана Олівандером, бо на другий день він зник... Треворе, назад!

І він пірнув під сидіння по свою жабку, що вкотре спробувала втекти на свободу.

— А ми цього року так само будемо проводити збори ДА? — поцікавилася Луна, витягуючи з «Базікала» психоделічні окуляри.

— Та навіщо? Амбриджки ми вже позбулися, — сказав Гаррі, сідаючи. Невіл гупнувся головою, вилазячи з-під лавки. Видно було, що він дуже розчарований.

— Мені подобалася ДА! Я там стільки всього від тебе навчився!

— І я любила наші зустрічі, — тихенько додала Луна. — Так, ніби я мала друзів.

Луна часто говорила такі незручні речі, і Гаррі відчував від цього і жаль, і ніяковість. Та відповісти він не встиг, бо за дверима купе почалася метушня: дівчата з четвертого класу про щось перешіптувалися й хихотіли.

— То запитай його!

— Сама запитай!

— Добре!

І ось одна відважна на вигляд дівчина з великими темними очима, виразним підборіддям і довгим чорним волоссям, відчинила двері.

— Привіт, Гаррі, я Ромільда Вейн, — представилась вона голосно і самовпевнено. — Хочеш перейти в наше купе?

Не обов'язково сидіти *з ними*, — додала вона театральним шепотом, показуючи на Невілів зад, що знову випинався з-під лави, і на Луну, яка вже начепила свої спектроскуляри й скидалася тепер на божевільну барвисту сову.

— Це мої друзі, — холодно відповів Гаррі.

— О, — здивувалася дівчина. — Он як. Ясно.

І вона зникла, зачинивши за собою двері.

— Усі думають, що в тебе мають бути крутіші друзі, ніж ми, — Луна як завжди була безпосередня.

— Ви круті, — не погодився Гаррі. — Ніхто з них не був у міністерстві. Вони не билися пліч-о-пліч зі мною.

— Це з твого боку дуже люб'язно, — засяяла Луна, поправила на носі спектроскуляри й поринула в читання «Базікала».

— Але ж *із ним* ми віч-у-віч не стикалися, — Невіл виліз з-під лави увесь у пилюці й павутинні, з упокореним Тревором у руках. — Тільки ти. Чув би ти, що про тебе казала бабуся. *«Цей Гаррі Поттер відважніший за все Міністерство магії разом узяте!»* Вона усе віддала б, аби мати такого внука, як ти...

Гаррі зніяковіло засміявся й негайно змінив тему на результати СОВ. Невіл почав розповідати про свої оцінки й робити припущення, чи дозволять йому здавати НОЧІ з трансфігурації, якщо він отримав лише «Задовільно», та Гаррі слухав його хіба одним вухом.

Невілове дитинство занапастив Волдеморт, так само, як і дитинство Гаррі, та Невіл і не підозрював, якою схожою на долю Гаррі могла стати його власна доля. Пророцтво могло стосуватися будь-кого з них, але з якихось незбагненних причин Волдеморт вирішив, що йшлося про Гаррі.

Якби Волдеморт обрав Невіла, то зараз саме Невіл сидів би навпроти Гаррі зі шрамом-блискавкою й тягарем пророцтва... Чи ні? Чи померла б Невілова мама, рятуючи його, як Лілі, що померла заради Гаррі? Ясно, що так... а що, якби вона не зуміла захистити сина від Волдеморта? Чи тоді взагалі не було б жодного «Обранця»? Тільки порожнє

місце там, де зараз сидить Невіл, і Гаррі без шраму, і цілувала б його перед сном рідна мати, а не Ронова?

— Гаррі, що з тобою? Ти якийсь дивний, — занепокоївся Невіл.

Гаррі здригнувся.

— Вибач... я...

— Що, мучить руйносмик? — співчутливо запитала Луна, дивлячись на Гаррі крізь свої величезні барвисті окуляри.

— Як... що?

— Руйносмик... Це невидимі тварючки, що залітають крізь вуха й розріджують мозок, — пояснила дівчина. — Я чула, як один тут дзижчав.

Вона ляснула руками в повітрі, наче ловила великих невидимих комах. Гаррі з Невілом перезирнулися й швиденько перевели мову на квідич.

Погода за вікнами поїзда була така ж мінлива, як і минуле літо; вони проминали смуги холодної мряки, а тоді знову опинялися під м'яким і ясним сонечком. Якраз під час такого просвітку, коли сонце було майже в зеніті, в купе нарешті завітали Рон з Герміоною.

— Хоч би скоріше привезли обід, бо я вже голодний як вовк, — простогнав Рон, падаючи на лаву біля Гаррі й потираючи живота. — Здоров, Невіле, привіт, Луно. Знаєш, що? — додав він, повертаючись до Гаррі. — Мелфой не виконує обов'язків старости. Сидить собі в купе з іншими слизеринцями, ми його бачили, коли проходили.

Гаррі зацікавлено випростався. Не в Мелфоєвому стилі було втрачати нагоду похизуватися своєю владою. Торік він цим захоплювався аж надміру.

— А як він відреагував, коли побачив вас?

— Показав отак, — Рон байдуже повторив непристойний жест рукою. — На нього це не схоже, правда? Тобто... оце схоже... — він ще раз повторив той самий жест, — але чому він не ходить і не чіпляється до першокласників?

— Не знаю, — відповів Гаррі, але його мозок напружено

працював. А що, як Мелфой задумав щось страшніше, ніж чіпляння до молодших учнів?

— Може, він ніяк не забуде свій інквізиторський загін, — припустила Герміона. — Може, після цього йому бути старостою нецікаво.

— Навряд, — засумнівався Гаррі, — мені здається, що...

Та він не встиг викласти свою теорію, бо в цю мить двері відчинилися знову і в купе зайшла ні жива ні мертва третьокласниця.

— Я повинна вручити оце Невілові Лонґботому та Гаррі П-поттеру, — затнулася вона, зустрівшись поглядом з Гаррі, й зашарілася. Вона тримала два сувої пергаменту, перев'язані фіолетовою стрічкою. Спантеличені Гаррі й Невіл забрали сувої, адресовані кожному з них, а дівчина, спіткнувшись, вийшла з купе.

— Що це таке? — запитав Рон, коли Гаррі розгорнув свій сувій.

— Запрошення, — відповів Гаррі.

«Гаррі,
Я був би радий запросити тебе на скромний обід у купе «В».
Щиро твій професор Г.Е.Ф. Слизоріг»

— Що це за професор Слизоріг? — Невіл ошелешено дивився на власне запрошення.

— Новий учитель, — пояснив Гаррі. — Мабуть, доведеться йти.

— Але що йому від мене треба? — нервово запитав Невіл, ніби остерігався покарання.

— Уявлення не маю, — відповів Гаррі, та це було не зовсім так — уявлення він мав, а от доказів на його підтвердження не мав. — Слухай, — додав він, бо в голові в нього раптом зажевріла одна ідея, — накриймося плащем-невидимкою і по дорозі добре роздивимося, що там задумав Мелфой.

З цього задуму однак нічого не вийшло: просто неможливо було проштовхнутися в цьому плащі в коридорах,

забитих учнями, які ніяк не могли дочекатися візочка з обідом. Гаррі неохоче запхав плаща назад у рюкзак. Його варто було носити хоч би для того, щоб уникнути прискіпливих поглядів. То з того, то з того купе постійно вискакували учні, щоб краще його роздивитися. Єдиним винятком була Чо Чанґ, яка, побачивши Гаррі, одразу втекла у своє купе. Проходячи повз скляні двері, Гаррі помітив, що вона гаряче щось обговорює зі своєю приятелькою Маріеттою. Товстий шар гриму не міг цілком приховати розсипи прищів, що й досі не зійшли з її обличчя.

Коли вони підійшли до купе «В», то зразу помітили, що Слизоріг запросив не лише їх, хоча, судячи з ентузіазму, з яким Слизоріг їх привітав, Гаррі був найбажанішим гостем.

— Гаррі, мій хлопчику! — вигукнув Слизоріг, побачивши його, і аж підстрибнув. Його величезне черево під оксамитовою мантією, здавалося, займало все купе. Блискуча лиса голова та довгі сиві вуса сяяли під сонцем не менш яскраво, ніж золоті ґудзики його камізельки. — Радий тебе бачити, радий бачити! А це, мабуть, містер Лонґботом!

Невіл злякано кивнув. Слизоріг вказав їм жестом на єдині два вільні місця біля самих дверей, і вони посідали там один навпроти одного. Гаррі роздивився інших гостей. Упізнав одного слизеринця, свого однолітка — високого чорнявого хлопця з гострими вилицями й довгастими зизуватими очима; було там ще двоє семикласників, яких Гаррі не знав, а біля самого Слизорога забилася в куток, наче не розуміючи, як вона тут узагалі опинилася, Джіні.

— Ви з усіма знайомі? — запитав Слизоріг Гаррі й Невіла. — Блез Забіні одного з вами року...

Забіні навіть не поворухнувся, щоб привітатися, чи хоч показати, що він їх упізнав, і Гаррі з Невілом відповіли йому тим самим: ґрифіндорці й слизеринці принципово зневажали одні одних.

— Це Кормак Маклаґен, можливо, ви стикалися... Ні?

Маклаґен, кремезний юнак з цупким волоссям, підняв руку, а Ґаррі з Невілом йому кивнули.

— ...оце Маркус Белбі, не знаю, чи...

Худорлявий і нервовий Белбі витиснув з себе усмішку.

— ...а *оця* чарівна панночка каже, що вас знає! — закінчив знайомити Слизоріг.

Джіні за Слизороговою спиною скривила Ґаррі й Невілу гримасу.

— Як це приємно, — радо сказав Слизоріг. — Така нагода ближче з вами познайомитися. Нате, беріть серветки. Я взяв обід з собою, бо візочок, як я пригадую, спокушає локричними чарівними паличками, а травна система в старого чоловіка вже такого не подужає... Белбі, фазанчика?

Белбі здригнувся і взяв щось схоже на половинку холодного фазана.

— Я щойно розповідав Маркусові, що мав приємність навчати його дядька Дамокла, — пояснив Слизоріг Ґаррі з Невілом, передаючи по колу кошик з булочками. — Видатний чарівник, видатний, і свій орден Мерліна він заслужив. Маркусе, а ти часто бачишся з дядьком?

Белбі, на його превеликий жаль, щойно напхав рота фазанятиною; намагаючись негайно відповісти Слизорогові, він поспішив ковтнути, побагровів і почав душитися.

— *Анапнео*, — Слизоріг спокійно спрямував на Белбі чарівну паличку, і горлянка в того миттю прочистилася.

— Ні... не дуже часто, ні, — видихнув Белбі зі слізьми на очах.

— Ну, звичайно, насмілюся припустити, що йому ніколи, — запитливо дивився на Белбі Слизоріг. — Навряд чи він винайшов би аконітове вовкозілля без серйозної важкої праці!

— Мені здається... — додав Белбі, побоюючись кусати м'ясо, поки Слизоріг його діймає. — Е-е... він з моїм татом у не дуже добрих стосунках, розумієте, тому я мало що й знаю...

Він ще щось бурмотів, але Слизоріг лише холодно всміхнувся й повернувся до Маклаґена.

— А *ти*, Кормаче? Як я знаю, ти часто бачишся зі своїм дядьком Тиберієм, бо він має чудовий знімок, де ви удвох полюєте на клинохвостів, здається у Норфолку?

— Так, то була гарна забава, це точно, — підтвердив Маклаґен. — Ми там були з Берті Ґіґзом і Руфусом Скрімджером... зрозуміло, ще до того, як він став міністром...

— Ага, то ти знаєш Берті й Руфуса? — засяяв Слизоріг, пропонуючи всім пиріжки з маленької таці; до того ж Белбі чомусь не дісталося. — А скажи мені...

Саме це Гаррі й підозрював. Усіх було запрошено через те, що вони були пов'язані з кимось відомим або впливовим... усі, крім Джіні. Забіні, якого допитували після Маклаґена, виявився сином відомої своєю вродою відьми (як Гаррі зрозумів, вона сім разів виходила заміж, причому кожен її чоловік помирав загадковою смертю, залишаючи їй гори золота). Настала Невілова черга: це були дуже неприємні десять хвилин, бо Невілових батьків, відомих аврорів, довели до божевілля катуванням Белатриса Лестранж разом з іншими посіпаками-смертежерами. Під кінець Невілового розпитування у Гаррі склалося враження, що Слизоріг не поспішає з остаточною оцінкою Невіла, доки не з'ясується, чи йому передалися від батьків хоч якісь здібності.

— А зараз, — незграбно засовався Слизоріг на сидінні з виглядом конферансьє, що оголошує вихід зірки. — Гаррі Поттер! З чого почати? Я увесь час згадую наше літнє знайомство!

Він якусь мить придивлявся до Гаррі, наче до великого й соковитого кусня фазана, а тоді сказав:

— «Обранець», як тебе тепер називають!

Гаррі промовчав. Белбі, Маклаґен і Забіні витріщилися на нього.

— Авжеж, — сказав Слизоріг, уважно дивлячись на Гаррі, — уже кілька років ходять чутки... Пам'ятаю, коли...

ну... після тієї жахливої ночі... Лілі... Джеймс... а ти вижив... і пішли плітки, що ти володієш надприродним даром...

Забіні ледь чутно пирхнув, що явно означало певний скептицизм. З-за спини Забіні раптом пролунав сердитий голос.

— Аякже, Забіні, це ж *у тебе* такий великий талант... хизуватися...

— Ой, лишенько! — благодушно хихикнув Слизоріг, озираючись на Джіні, що люто зиркала на Забіні з-за Слизорогового черева. — Стережися, Блез! Я бачив, коли проходив повз її купе, як ця панночка блискуче виконувала закляття «Кажанячі шмарки»! Я б її не сердив!

Забіні лише презирливо гмикнув.

— Та все ж, — Слизоріг знову повернувся до Гаррі. — Такі цього літа чутки. Не знаєш, кому й вірити, «Віщун» давно вже славиться неточностями й помилками... але мало хто сумнівається, враховуючи кількість свідків, у тому, що в міністерстві коїлося щось небачене, а ти був у самісінькому епіцентрі тих подій!

Гаррі не знав, як, не вдаючись до відвертої брехні, викрутитися з цієї ситуації, тому просто кивнув, але так нічого й не сказав. Слизоріг аж засяяв.

— Яка скромність, яка скромність! Не дивно, що Дамблдор так захопився... отже, ти там був? А всі інші розповіді... такі сенсаційні, що вже й не знаєш, кому вірити... скажімо, про те легендарне пророцтво...

— Ми не чули пророцтва, — втрутився Невіл і порожевів, наче квітка герані.

— Це правда, — рішуче підтвердила Джіні. — Ми з Невілом теж там були, а вся ця нісенітниця з «Обранцем» — просто чергові вигадки «Віщуна».

— То ви теж там були? Справді? — щиро втішився Слизоріг, позираючи то на Джіні, то на Невіла, але ті сиділи мовчки, не спокушаючись на його підбадьорливу усмішку. — Так... ну... це правда, що «Віщун» любить прибреха-

ти... — трохи розчаровано продовжив Слизоріг. — Пам'ятаю, як мені розповідала дорогенька Ґвеноґа... тобто та сама Ґвеноґа Джонс, капітан «Гарпій з Голігеду»...

Він пустився в нудотні спогади, та Гаррі відчував, що Слизоріг ще не наситився випитуваннями, бо Невіл і Джіні його, мабуть, анітрохи не переконали.

Слизоріг і далі сипав різними небилицями про визначних чаклунів, яких він навчав і які завжди з радістю ставали членами так званого «Слизоклубу» в Ґоґвортсі. Гаррі не міг усидіти на місці, так йому хотілося звідси піти, але він не знав, як це ввічливо зробити. Нарешті поїзд випірнув з чергової довжелезної смуги туману прямісінько під багряний обрій на заході, і Слизоріг озирнувся, кліпаючи очима в присмерку.

— Господи, та вже ж зовсім темно! Я й не помітив, коли засвітили лампи! Біжіть швиденько й перевдягайтеся в мантії. Маклаґен, заскоч при нагоді, візьмеш книжку про клинохвостів. Гаррі, Блез... і ви заходьте. Це й вас стосується, панночко, — підморгнув він Джіні. — Ну, біжіть уже, біжіть!

Проходячи повз Гаррі в темний коридор, Забіні зиркнув на нього з такою ненавистю, що Гаррі аж здивувався. Разом з Джіні та Невілом він подався через увесь поїзд услід за Забіні.

— Добре, що це закінчилося, — пробурмотів Невіл. — Дивний він чоловік, скажіть?

— Трохи дивний, — погодився Гаррі, не зводячи очей зі спини Забіні. — А ти, Джіні, як туди потрапила?

— Він бачив, як я закляла Захаріаса Сміта, — пояснила Джіні, — пам'ятаєш, того ідіота з Гафелпафу, що був у ДА? Чіплявся до мене як п'явка, щоб дізнатися, що ж сталося в міністерстві, і врешті так мене дістав, що я його закляла... а коли зайшов Слизоріг, то я подумала, що буду покарана, але він чомусь вирішив, що це дуже добре закляття, й запросив мене в гості! Божевільний, правда?

— Це краще, ніж запрошувати когось тільки тому, що

в нього відома мати, — сказав Гаррі, похмуро вдивляючись у потилицю Забіні, — чи дядько...

Він замовк на півслові. Йому в голову стрельнула думка, шалена й водночас чудова думка... за якусь хвилину Забіні повернеться в слизеринське купе для шестикласників, а там сидить Мелфой, який вважатиме, що його ніхто не чує, крім колег-слизеринців... якби ж то Гаррі непомітно прослизнув туди за його спиною, чого б він там наслухався й надивився! Щоправда, поїздка вже добігала кінця... до станції Гоґсмід лишалося менше як півгодини, судячи з диких пейзажів за вікном... але ж ніхто, здається, не сприймав підозр Гаррі серйозно, тож він сам мусив їх підтвердити.

— Побачимося пізніше, — шепнув Гаррі, витяг плащ-невидимку і сховався під ним.

— Ти що?.. — здивувався Невіл.

— Потім! — видихнув Гаррі й нечутно наблизився до Забіні, хоч гуркіт поїзда й не потребував такої обережності.

У коридорах було тепер майже безлюдно. Всі порозходилися по своїх купе, щоб перевдягатися в шкільні мантії і складати речі. Хоч Гаррі й скрадався за самою спиною Забіні, ледь його не торкаючись, та все ж не встиг прослизнути в купе, коли Забіні відчинив двері. Довелося швиденько виставити ногу, щоб затримати двері, які вже зачиняв Забіні.

— Що це з ними? — розсердився Забіні і ще раз щосили вгатив Гаррі по нозі розсувними дверима.

Гаррі схопився за двері й різко їх розштовхнув; Забіні, що й досі тримався за ручку, гепнувся боком просто на коліна Ґреґорі Ґойла, зчинився галас, і Гаррі спритно заскочив у купе, тоді, спершись на тимчасово вільне місце Забіні, виліз на багажну полицю. На щастя, Ґойл і Забіні почали сваритися, відвертаючи на себе увагу, бо Гаррі був упевнений, що його ноги ненароком вилізли з-під плаща; і справді, на якусь жахливу мить йому здалося, що Мелфой помітив кросівку; але тут Ґойл зачинив двері й зі-

штовхнув з себе Забіні; наїжачений Забіні впав на своє місце; Вінсент Креб повернувся до розглядання коміксів, а Мелфой, бридко гигочучи, розлігся відразу на двох місцях, поклавши голову на коліна Пенсі Паркінсон. Гаррі незручно скрутився під плащем, стежачи, щоб кожнісінький сантиметр його тіла був надійно захований, і дивився, як Пенсі відгортала Мелфоєві з лоба прилизане біляве волосся, так задоволено при цьому всміхаючись, немовби на її місці мріяла б опинитися кожна. Ліхтарі, що погойдувалися на стелі купе, яскраво все це освітлювали: Гаррі міг легко прочитати кожнісіньке слово Кребового коміксу.

— Карочє, Забіні, — спитав Мелфой, — то що там хотів Слизоріг?

— Просто намагався підлизатися до людей із зв'язками, — відповів Забіні, що й далі сердився на Ґойла. — Хоч і не багато таких знайшов.

Ця інформація, здається, не задовольнила Мелфоя.

— А кого він ще запросив? — поцікавився він.

— Маклаґена з Ґрифіндору, — відповів Забіні.

— Ну, ясно, його дядько велике цабе у міністерстві, — сказав Мелфой.

— ... тоді якогось Белбі з Рейвенклову...

— Не може бути, то ж ідіот! — здивувалася Пенсі.

— ... а ще Лонґботома, Поттера й ту дівчину Візлі, — закінчив Забіні.

Мелфой раптом сів, відкинувши руку Пенсі.

— Він запросив *Лонґботома*?

— Мабуть, бо Лонґботом там був, — байдуже підтвердив Забіні.

— А що в Лонґботомі зацікавило Слизорога?

Забіні стенув плечима.

— Поттер, дорогоцінний Поттер, карочє, він явно хотів побачити самого *«Обранця»*, — глузливо скривився Мелфой, — але ту пацанку Візлі! Що *в ній* такого особливого?

— Вона подобається багатьом хлопцям, — сказала Пен-

сі, уважно стежачи за Мелфоєвою реакцією. — Навіть ти, Блез, вважаєш, що вона кльова, а ми знаємо, який ти перебірливий!

— Я й пальцем не торкнувся б до такої, як вона, брудної зрадниці роду, навіть якби вона була гарна як лялька, — холодно заперечив Забіні, і Пенсі це втішило. Мелфой знову ліг їй на коліна й дозволив пестити своє волосся.

— Карочє, жаль, що в Слизорога такий смак. Мабуть, це вже старечий маразм. Ганебно, бо мій старий завжди казав, що свого часу з нього був добрий чаклун. Мій старий колись належав, тіпа, до його улюбленців. Слизоріг, мабуть, не чув, що я в поїзді, а то б...

— Я не надто сподівався б на його запрошення, — сказав Забіні. — Коли я зайшов, він мене спитав про Нотового батька. Вони нібито давні друзі, але коли він почув, що того зловили в міністерстві, то не зрадів, а Нот запрошення не отримав. Не думаю, що Слизорога цікавлять смертежери.

Мелфоя це явно засмутило, однак він постарався легковажно пирхнути.

— А кого це колупає, що саме його цікавить? Хто він такий, якщо розібратися? Звичайний тупий учителюга. — Мелфой демонстративно позіхнув. — Карочє, можливо, наступного року мене взагалі не буде в Гоґвортсі, то що мені до того, подобаюсь я якомусь старому жирному пердунові чи ні?

— Як це так, що тебе не буде в Гоґвортсі? — обурилася Пенсі, переставши пестити Мелфоя.

— Ніколи нічого не відомо, — ухилився від відповіді Мелфой, і на його губах з'явилася тінь усмішки. — Можливо, я... е-е... візьмуся за щось важливіше й цікавіше.

Гаррі завмер під своїм плащем на багажній полиці, а його серце шалено загупало. Що б на це сказали Рон з Гермі-оною? Креб і Ґойл тупо дивилися на Мелфоя; було очевидно, що вони ні сном ні духом не чули про плани взятися за щось важливіше й цікавіше. Навіть Забіні не втримався

і пихатий вираз його обличчя змінився на зацікавлений. Ошелешена Пенсі знову гладила Мелфоєве волосся.

— Ти маєш на увазі... *Його?*

Мелфой знизав плечима.

— Стара каже, щоб я закінчив освіту, але я особисто не вважаю, що це зараз так важливо. Кароче, подумайте... коли запанує Темний Лорд, хіба не байдуже йому буде, скільки хто отримав СОВ чи які склав НОЧІ? Ясно, що байдуже... йому головне те, хто чим йому прислужився, яку виявив відданість.

— І ти вважаєш, що саме *ти* зумієш для нього щось зробити? — в'їдливо спитав Забіні. — У шістнадцять років і нічого не вміючи?

— Я вже, здається, сказав. Можливо, для нього моє вміння — не головне. Можливо, та робота, яку я повинен для нього виконати, не потребує ніякого вміння, — спокійно відповів Мелфой.

Креб і Ґойл сиділи з роззявленими, як у гаргуйлів, ротами. Пенсі дивилася на Мелфоя з благоговінням.

— Кароче, я вже бачу Гоґвортс, — сказав Мелфой, насолоджуючись ефектом, і махнув рукою на потемніле вікно. — Пора натягати мантії.

Гаррі так уважно дивився на Мелфоя, що не помітив Ґойла, який поліз по свою валізу; коли він її стягав, вона боляче вдарила Гаррі по голові. Хлопець мимоволі зойкнув від болю, а Мелфой насупився й поглянув на багажну полицю.

Гаррі не боявся Мелфоя, та йому однак не хотілося, щоб зграя недоброзичливих слизеринців виявила, як він ховається під плащем-невидимкою. На очі йому навернулися сльози, на голові росла ґуля, але він обережно, щоб не скинути плаща, вийняв чарівну паличку й, затамувавши подих, чекав. На його радість, Мелфой вирішив, що йому той шум причувся; він, як і всі, перевдягся в мантію, замкнув валізу і, доки поїзд смикався й гальмував, зав'язав на шиї нового цупкого дорожнього плаща.

Гаррі бачив, як коридори знову заповнюються учнями, і сподівався, що Герміона з Роном таки витягнуть на перон його речі, адже він мусив сидіти у своїй схованці, аж доки спорожніє купе. Нарешті, востаннє смикнувшись, поїзд остаточно зупинився. Ґойл розсунув двері й почав розштовхувати юрбу другокласників; Креб і Забіні подалися за ним.

— Кароче, йди, — звелів Мелфой Пенсі, яка чекала його з простягнутою рукою, ніби мала надію, що він за неї візьметься. — Я хочу дещо перевірити.

Пенсі вийшла. Тепер у купе залишилися тільки Гаррі й Мелфой. Учні проходили повз них, сходили на темний перон. Мелфой підійшов до дверей купе й опустив шторки, щоб ніхто з коридору не міг зазирнути. Тоді нахилився над своєю валізою і знову її відчинив.

Гаррі визирав з-над краю багажної полиці, і його серце закалатало. Що хотів Мелфой сховати від Пенсі? Може, він зараз побачить ту загадкову поламану річ, яку так важливо було полагодити?

— *Петрифікус Тоталус!*

Без жодного попередження Мелфой спрямував чарівну паличку на Гаррі — і того миттю спаралізувало. Ніби на сповільнених кінокадрах він злетів з багажної полиці й боляче гепнувся, аж задрижала підлога, просто під ноги Мелфоєві, затиснувши під собою плащ-невидимку й виставивши напоказ усе своє тіло, до того ж ноги його й досі були незграбно зігнуті в колінах. Не міг поворухнути жодним м'язом, лише дивився на Мелфоя, обличчя якого розтяглося в кривій посмішці.

— Я так і думав, — радісно проказав той. — Я чув, як тебе гахнула Ґойлова валіза. І ще мені здалося, ніби я бачив, як у повітрі блиснуло щось біле, коли вернувся Забіні... — Мелфоїв погляд затримався на кросівках Гаррі. — Мабуть, це ти й двері притримав, коли Забіні заходив у купе?

Якусь мить він уважно дивився на Гаррі.

— Ти, Поттере, не почув нічого такого, за що б я боявся. Але якщо я вже тебе тут застукав...

І він щосили наступив Гаррі на лице. Гаррі відчув, як зламався ніс; кров бризнула навсібіч.

— Це, блін, від мого старого. А тепер, подивимось...

Мелфой витяг плаща-невидимку з-під непорушного тіла Гаррі й накрив ним хлопця.

— Карочє, не думаю, що тебе знайдуть, поки поїзд не повернеться до Лондона, — спокійно проказав він. — Побачимося, Поттер... або й ні.

І Мелфой, старанно потоптавшись Гаррі по пальцях, вийшов з купе.

— РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ —

Снейпова перемога

Гаррі не міг поворушити жодним м'язом. Лежав під плащем-невидимкою, відчуваючи, як з носа юшить гаряча кров, заливаючи обличчя, і прислухався до голосів та кроків у коридорі. Перша думка була, що перед тим, як поїзд рушить назад, усі купе мають перевіряти. Але майже миттєво він пригнічено усвідомив, що навіть якби хтось і зазирнув у це купе, то його б не побачив і не почув. Сподіватися можна було тільки на те, що хтось сюди зайде й на нього наштовхнеться.

Гаррі ще ніколи не відчував такої лютої ненависті до Мелфоя, як оце зараз, коли лежав тут на спині, наче безпорадна черепаха, а кров крапала просто в роззявлений рот. Ідіотська ситуація, в яку він сам себе загнав... і ось у коридорі вже стихли останні кроки; тепер чулося човгання по темному перону, скрегіт валіз і відгомін розмов.

Рон і Герміона подумають, що він зійшов з поїзда без них. Коли вони прибудуть до Гоґвортса, посідають у Великій залі, оглянуть ґрифіндорський стіл кілька разів і врешті-решт збагнуть, що його немає, то він уже буде десь на півшляху до Лондона.

Гаррі намагався видушити з себе бодай якийсь звук, хоч би хрюкнути, та це було неможливо. Тоді він згадав, що деякі чарівники, такі як Дамблдор, могли виконувати закляття мовчки, і спробував викликати чарівну паличку, що випала йому з руки, знову й знову вимовляючи подумки: «*Акціо чарівна паличка!*», — але нічого не відбувалося.

Здавалося, він чує шелестіння дерев навколо озера й далеке ухкання сови, але не було жодного звуку, який наводив би на думку, що його шукають, не було (хоч він і зневажав себе за такі надії) жодного панічного голосу, який питав би, де дівся Гаррі Поттер. Його охопила безнадія,

коли він уявив колону запряжених тестралами диліжансів, що рухається до школи, та вибухи реготу з того диліжанса, де їде Мелфой і розповідає своїм посіпакам-слизеринцям про напад на Гаррі.

Поїзд смикнуло, й Гаррі перекотився на бік. Тепер замість стелі він бачив пилюку під лавами. Запахкав паротяг, і підлога затряслася. «Експрес» вирушав і ніхто не знав, що Гаррі й досі у вагоні...

І тут він відчув, як злітає з нього плащ-невидимка і хтось каже:

— Привіт, Гаррі.

Спалахнуло червоне світло, й тіло Гаррі відклякло; він спромігся перемістити в достойнішу — сидячу — позу, швидко стер рукою кров з роз'юшеного обличчя й підняв голову, щоб глянути на Тонкс, яка тримала в руках його плащ-невидимку.

— Йдемо звідси, бігом, — сказала вона, бо вікна вагона вже вкрилися парою і поїзд почав від'їжджати зі станції. — Побігли, доведеться стрибати.

Гаррі кинувся за нею в коридор. Тонкс відчинила двері вагона й зістрибнула на перон, який тікав з-під ніг, бо поїзд уже набирав швидкість. Гаррі стрибнув за нею, похитнувся, приземляючись, але встиг випростатися саме вчасно, щоб побачити, як яскраво-червоний паротяг завернув на повній швидкості за поворот і зник з очей.

Холодне вечірнє повітря трохи вгамувало пульсуючий біль у носі. Тонкс дивилася на нього; він був сердитий і присоромлений тим, що його виявили в такому дурнуватому стані. Вона мовчки віддала йому плащ-невидимку.

— Хто це зробив?

— Драко Мелфой, — гірко сказав Гаррі. — Дякую за... ну...

— Пусте, — без тіні усмішки відповіла Тонкс. Навіть у пітьмі Гаррі бачив, що в неї знову мишасто-сіре волосся і зажурений вигляд, як і тоді, в «Барлозі». — Якщо не ворушитимешся, я приведу до ладу твого носа.

Гаррі не дуже сподобалася ця ідея; він хотів піти до мадам

Помфрі, завідувачки шкільної лікарні, якій більше довіряв, коли йшлося про зцілювальні чари, але подумав, що відверто про це сказати було б грубо, тому завмер на місці й заплющив очі.

— *Епіскі*, — вимовила Тонкс.

Ніс у Гаррі став дуже гарячий, а тоді дуже холодний. Гаррі боязко його помацав. Начебто зцілений.

— Дуже дякую!

— Ти краще знову накинь плаща, і підемо до школи, — порадила Тонкс, так само без усмішки. Коли Гаррі накинув плаща, вона змахнула чарівною паличкою; з палички шугонула величезна сріблясta чотирилапа істота й метнулася кудись у темряву.

— Це був патронус? — запитав Гаррі. Йому доводилося бачити, як Дамблдор посилав подібні повідомлення.

— Так, я відіслала в замок звістку, що ти зі мною, щоб не турбувалися. Ходімо, не гаймо часу.

Вони вирушили в напрямку путівця, що вів до школи.

— Як ти мене знайшла?

— Помітила, що ти не вийшов з поїзда, і ще я знала, що ти маєш цього плаща. Думала, ти від когось ховаєшся. А як побачила, що шторки того купе опущені, то вирішила перевірити.

— А чого ти тут, до речі? — поцікавився Гаррі.

— Я тепер перебуваю в Гоґсміді, щоб забезпечувати школі додаткову охорону, — пояснила Тонкс.

— Там тільки ти одна, чи?...

— Ні, є ще Правдфут, Севідж і Доліш.

— Доліш — це той аврор, якого торік атакував Дамблдор?

— Саме так.

Вони пленталися темним безлюдним путівцем по свіжих коліях від диліжансових коліс. Гаррі поглядав з-під плаща на Тонкс. Торік вона засипала всіх запитаннями (що часом аж дратувало), постійно сміялася й жартувала. Тепер же здавалася постарілою, серйозною й цілеспрямованою. Це так на неї вплинули події в міністерстві? Гаррі

обсіли неприємні думки, що Герміона, мабуть, запропонувала б йому розрадити Тонкс з приводу Сіріуса, запевнити її, що вона ні в чому не винна, однак не міг себе пересилити. Гаррі не звинувачував її в Сіріусовій смерті; її провина була не більша, ніж провина будь-кого іншого (до того ж значно менша, ніж його самого), але він волів би узагалі не говорити про Сіріуса. Отож вони мовчки брели крізь холодну ніч і за ними по землі шурхотів довжелезний плащ Тонкс.

Завжди добираючись диліжансом, Гаррі не усвідомлював, як далеко до Ґоґвортса від станції Ґоґсмід. З великим полегшенням він нарешті побачив високі колони обабіч брами з крилатими вепрами вгорі. Він змерз, зголоднів і був би дуже радий позбутися цієї нової, понурої Тонкс. Та коли простяг руку, щоб відчинити браму, то виявив, що на ній висить ланцюг із замком.

— *Алогомора!* — впевнено сказав він, націлившись чарівною паличкою на замок, але нічого не сталося.

— Тут це не діє, — пояснила Тонкс. — Браму зачарував сам Дамблдор.

Гаррі роззирнувся навсібіч.

— Я можу перелізти через мур, — припустив він.

— Не зможеш, — рішуче заперечила Тонкс. — Усі мури закляті антивломлювальними чарами. Цього року заходи безпеки стократ посилили.

— Тоді, — Гаррі вже дратувало, що Тонкс не бажає щось порадити, — доведеться ночувати тут.

— Хтось по тебе вже йде, — відказала на це Тонкс. — Дивися.

Удалині біля замку стрибало по землі світло ліхтаря. Гаррі так зрадів, коли його побачив, що готовий був витримати навіть Філчеві докори за спізнення та натяки, що Гаррі значно краще дотримувався б дисципліни, якби Філч регулярно встромляв йому пальці в катівські лещата. Аж тоді, як жовте світло наблизилося метрів на три і Гаррі скинув плащ-невидимку, щоб виявити свою при-

сутність, він, спалахнувши палкою ненавистю, упізнав у відблисках ліхтаря гачкуватий ніс та довге чорне масне волосся Северуса Снейпа.

— Ну-ну-ну, — глузливо осміхнувся Снейп, витяг чарівну паличку і вдарив по замку, від чого ланцюги зміями ковзнули додолу й брама зі скрипом відчинилася. — Добре, Поттере, що ти виявив ласку з'явитися, але ти, мабуть, вирішив, що шкільна мантія відвертатиме увагу від твоєї краси.

— Я не міг перевдягтися, бо не мав своєї валі... — почав виправдовуватися Гаррі, але Снейп його урвав.

— Німфадоро, можеш не чекати. Поттерові цілком... е-е... безпечно зі мною.

— Моє повідомлення призначалося Геґріду, — спохмурніла Тонкс.

— Геґрід запізнився на бенкет з нагоди початку навчального року, так само, як і Поттер, тож замість нього твою звістку отримав я. До речі, — додав Снейп, відступаючи, щоб пропустити Гаррі, — цікаво було бачити твого нового патронуса.

Він з гуркотом зачинив браму просто в неї перед носом і знову запечатав чарівною паличкою ланцюги, які, брязкаючи й звиваючись, повернулися на своє місце.

— На мою думку, старий патронус вдавався тобі краще, — сказав Снейп з непідробною злістю в голосі. — Новий якийсь слабший.

Снейп хитнув ліхтарем, і в його відблиску Гаррі помітив на обличчі Тонкс вираз обурення й люті. А потім вона знову розчинилася в темряві.

— На добраніч, — попрощався з нею Гаррі, йдучи до школи за Снейпом. — Дякую за... все.

— Бувай, Гаррі.

Якусь хвилину-дві Снейп мовчав. Гаррі відчував, що його власне тіло випромінює такі потужні хвилі ненависті, що дивно було, як це вони не пропалюють Снейпа наскрізь. Він ненавидів Снейпа ще з першої їхньої зустрічі, але

остаточно й безповоротно Снейп утратив найменшу нагоду розраховувати на поблажливість Гаррі через його ставлення до Сіріуса. Влітку Гаррі мав досить часу, щоб обміркувати цю ситуацію. Він вирішив, що саме Снейпові в'їдливі нагадування Сіріусові, що той скніє в безпечній схованці, тоді як решта Ордену Фенікса бореться з Волдемортом, підштовхнули Сіріуса в ніч його загибелі помчати в міністерство. Гаррі чіплявся за цю думку, яка не лише спонукала його звинувачувати Снейпа і мати від цього певне заспокоєння, а й підказувала, що Сіріусова смерть анітрохи Снейпа не мучить.

— П'ятдесят очок з Ґрифіндору за запізнення, — сказав Снейп. — І ще, стривай, двадцять за твій маґлівський одяг. Не пам'ятаю, щоб якийсь гуртожиток на самому початку року опинявся в мінусах... ще ж і десерт не подавали. Мабуть, Поттер, це новий рекорд.

Лють і ненависть, що вирували в грудях Гаррі, палахкотіли вже, здається, білим жаром, але він радше погодився б залишитися паралізованим до самого Лондона, ніж розповів би Снейпові, чому запізнився.

— Ти, мабуть, готував показове прибуття? — не вгамовувався Снейп. — Та, оскільки літаючої машини в тебе нема, ти вирішив, що досягнеш драматичного ефекту, якщо ввалишся у Велику залу посеред бенкету.

Гаррі тримав язика за зубами, хоч і боявся, що в грудях зараз щось вибухне. Він розумів, що Снейп прийшов по нього заради цих кількох хвилин, коли без свідків шпигатиме й мучитиме Гаррі.

Нарешті вони дійшли до замкових сходів, а коли відчинилися великі дубові двері у вимощений плитами просторий вестибюль, їх привітали вибухи сміху, розмови та дзенькіт тарілок і келихів, що долинали з Великої зали. Гаррі хотілося знову накритися плащем-невидимкою, щоб непомітно пробратися до свого місця за довжелезним ґрифіндорським столом (який, на жаль, був найдалі від вестибюлю).

Наче прочитавши ці думки, Снейп сказав:

— Ніяких плащів. Зайди, щоб усі тебе бачили. Ти ж цього й хотів.

Гаррі рішуче пішов у відчинені двері — що завгодно, аби лиш позбутися Снейпа. Велика зала з її чотирма довгими учнівськими столами та вчительським столом на підвищенні була, як завжди, прикрашена свічками, що плавали в повітрі. Тарелі від їхнього світла виблискували й сяяли. Але для Гаррі це все злилося в одну мерехтливу пляму, бо він так швидко йшов, що проскочив гафелпафський стіл перш, ніж його звідти помітили. А коли учні почали зіскакувати з місць, щоб його роздивитися, він уже побачив Рона й Герміону, кинувся вздовж лав і за хвильку втиснувся між ними.

— Де ти... мамонько, що з твоїм обличчям? — витрішився на нього Рон разом з усіма, хто був поблизу.

— А що, щось не так? — здивувався Гаррі, а тоді схопив ложку і придивився до свого викривленого відображення.

— Ти весь у крові! — зойкнула Герміона. — Йди сюди..:

Вона підняла чарівну паличку, вимовила *«Терґео!»*, й стерла засохлу кров.

— Дякую, — сказав Гаррі, мацаючи своє вже чисте обличчя. — А як мій ніс?

— Нормально, — стурбовано відповіла Герміона. — А що таке? Гаррі, що сталося? Ми так злякалися!

— Розкажу потім, — спинив її Гаррі. Він прекрасно розумів, що Джіні, Невіл, Дін і Шеймус нашорошили вуха; навіть Майже-Безголовий Нік, ґрифіндорський привид, і той завис над столом, щоб підслухати розмову.

— Але... — не стрималася Герміона.

— Не зараз, Герміоно, — повторив Гаррі похмуро й багатозначно. Він сподівався, що всі вважатимуть, ніби він потрапив у якусь героїчну сутичку, бажано з участю двохтрьох смертежерів і дементора. Та ба — Мелфой рознесе цю ганебну історію по всіх-усюдах, хоч можливість, що більшість ґрифіндорських вух її не почують, усе-таки існувала.

Гаррі потягся повз Рона по курячі ніжки та чіпси, але не встиг узяти, бо страви зникли, а замість них з'явився десерт.

— Ти знову пропустив Сортування, — сказала Герміона, а Рон поліз по великий шоколадний пудинг.

— Капелюх щось цікаве розповідав? — запитав Гаррі, беручи пиріг з мелясою.

— В основному те саме... радив усім єднатися всупереч ворогам... ну, сам знаєш.

— А Дамблдор згадував Волдеморта?

— Ще ні, але ж він завжди виголошує головну промову після бенкету, правда? Лишилося вже небагато.

— Снейп казав, що Геґрід запізнився на бенкет...

— Ти бачив Снейпа? Як це? — насилу проказав Рон, бо його рот був напханий пудингом.

— Нарвався на нього, — ухильно відповів Гаррі.

— Геґрід запізнився всього на кілька хвилин, — повідомила Герміона. — Дивися, Гаррі, він тобі махає.

Гаррі глянув на вчительський стіл і всміхнувся Геґрідові, котрий і справді махав йому рукою. Геґрід так і не навчився поводитися з гідністю професорки Макґонеґел, вихователькиґрифіндорського гуртожитку, яка сиділа поруч з ним, ледве сягаючи головою Геґрідового плеча. Вона дуже несхвально оцінювала надмірну радість його вітання. Гаррі здивовано помітив, що по другий бік від Геґріда сидить учителька віщування, професорка Трелоні; вона зрідка покидала свою кімнатку на вежі, а на бенкетах з приводу початку навчального року він її досі взагалі не бачив. Вона була, як завжди, чудернацька, обвішана блискучим намистом і довжелезними шалями, з очима, побільшеними окулярами до величезного розміру. Гаррі вважав її напівшахрайкою, тому був вражений, коли наприкінці минулого навчального року виявив, що саме вона виголосила пророцтво, яке спонукало Лорда Волдеморта вбити батьків Гаррі й напасти на нього самого. Після цього Гаррі уникав її товариства. На щастя, цього року він уже не вивчатиме віщування. Її великі, як

маяки, очі глянули в його бік; він блискавично відвернувся до слизеринського столу. Драко Мелфой жестами розкрашував уявного носа, а у відповідь гримів регіт і лунали оплески. Гаррі втупився очима у свій пиріг з мелясою, а в грудях йому знову запекло. Зараз він багато віддав би за змогу зійтися з Мелфоєм віч-на-віч у двобої...

— То що хотів професор Слизоріг? — запитала Герміона.

— Дізнатися, що було в міністерстві, — відповів Гаррі.

— Як і всі тут присутні, — пирхнула Герміона. — Нас про це в поїзді ого як випитували, скажи, Роне?

— Ага, — підтвердив Рон. — Усі хотіли знати, чи ти справді «Обранець»...

— На цю тему ведеться багато розмов навіть між привидами, — втрутився Майже-Безголовий Нік, нахиливши до Гаррі свою напіввідрубану голову. — А я вважаюся таким собі поттерознавцем; усім відомо, що ми в дружніх стосунках. Одначе я завірив спільноту духів, що не витягатиму з тебе зайвої інформації. «Гаррі Поттер знає, що може цілком мені довіряти», — сказав я їм. — «Я краще помру, ніж не виправдаю його довіри».

— Це легко пообіцяти, враховуючи, що ти й так мертвий, — зауважив Рон.

— Ти вкотре доводиш, що маєш чутливість на рівні тупої сокири, — образився Майже-Безголовий Нік, злетів угору й полинув до дальнього кінця ґрифіндорського столу саме тоді, коли за вчительським столом підвівся Дамблдор. Майже миттєво у Великій залі стих гамір і сміх.

— Доброго вам вечора! — побажав він з широкою усмішкою й розкинув руки, ніби хотів усіх обійняти.

— А що в нього з рукою? — зойкнула Герміона.

Не тільки вона це помітила. Дамблдорова права рука й досі була така сама чорна й змертвіла, як і того вечора, коли він прибув забирати Гаррі від Дурслів. По залі пробіг шепіт. Дамблдор, правильно його витлумачивши, тільки засміявся й потрусив пурпурово-золотим рукавом, з якого визирала його ушкоджена правиця.

— Нічого страшного, — безтурботно сказав він. — Отже... нових наших учнів вітаємо, старих наших учнів вітаємо теж! Вас чекає новий рік магічної освіти...

— У нього рука була така ще влітку, — прошепотів Гаррі Герміоні. — Я думав, що він до цього часу її вилікує... або мадам Помфрі йому вилікує.

— Рука наче відмерла, — скривилася Герміона, мовби її нудило. — Бувають такі рани, які неможливо вилікувати... старі закляття... а ще є отрути, на які немає протидії...

— ...містер Філч, наш сторож, попросив нагадати про категоричну заборону на будь-які товари, придбані в крамничці під назвою «Відьмацькі витівки Візлів».

Хто бажає грати в квідичних командах своїх гуртожитків, повинні, за традицією, записатися у вихователів відповідних гуртожитків. Нам також потрібні нові коментатори з квідичу, тому охочі теж можуть записуватися.

Цього року ми раді вітати нового члена вчительського колективу. Професор Слизоріг, — Слизоріг підвівся, сяючи у світлі свічок лисою головою і відкидаючи на стіл тінь свого величезного черева, — мій давній колега, він погодився повернутися на свою колишню посаду вчителя настоянок.

— Настоянок?

— *Настоянок?*

Це слово луною розійшлося по залі, бо всі дивувалися, чи правильно його розчули.

— Настоянок? — перепитали в один голос Рон і Герміона й подивилися на Гаррі. — Але ж ти казав...

— Професор Снейп тим часом, — додав Дамблдор, підвищуючи голос, щоб заглушити гомін, — перейде на посаду вчителя захисту від темних мистецтв.

— Ні! — так голосно зойкнув Гаррі, що багато учнів озирнулися. Та йому було все одно; він сердито дивився на вчительський стіл. Як можна було доручати Снейпові захист від темних мистецтв? Невже не відомо, що Дамблдор роками не довіряв йому цієї посади?

— Гаррі, ти ж казав, що захист від темних мистецтв викладатиме Слизоріг! — здивувалася Герміона.

— Бо я так думав! — огризнувся Гаррі, намагаючись пригадати, коли йому про це казав Дамблдор, але що дужче він напружував мозок, то більше йому здавалося, що Дамблдор узагалі не згадував, на яку посаду піде Слизоріг.

Снейп, який сидів праворуч від Дамблдора, не встав, коли згадали його прізвище, а лише підняв спроквола руку, дякуючи за оплески зі Слизеринського столу, проте Гаррі був певний, що помітив на Снейповім лиці такий ненависний йому вираз тріумфу.

— Хоч одне добре, — люто кинув він. — Через рік Снейпа вже не буде.

— Як це? — не зрозумів Рон.

— Ця посада приносить нещастя. Ніхто не протримався більше року... Квірел, той узагалі помер. Я особисто триматиму схрещені пальці в надії на ще одну смерть...

— Гаррі! — докірливо вигукнула шокована Герміона.

— Через рік, можливо, він знову викладатиме настійки, — розсудливо припустив Рон. — Невідомо, чи довго той Слизоріг захоче тут викладати. Муді ж не захотів.

Дамблдор прокашлявся. Перешіптувалися не лише Гаррі, Рон і Герміона — вся зала аж гула, бо всі обговорювали те, що нарешті здійснилося Снейпове заповітне бажання. Ніби не помічаючи, яку сенсацію викликало його повідомлення, Дамблдор більше нічого не сказав про зміни в учительському штаті, а зачекав кілька секунд, поки запанує цілковита тиша, і аж тоді повів далі:

— Зараз, як відомо присутнім у цій залі, Лорд Волдеморт зі своїми поплічниками знову на свободі й набирає силу.

У відповідь на Дамблдорові слова запала напружена тиша. Гаррі зиркнув на Мелфоя. Мелфой не дивився на Дамблдора, а грався виделкою, піднімаючи її чарівною паличкою в повітря, неначе вважав слова директора не вартими своєї уваги.

— Наголошую з усією відповідальністю, що нинішня ситуація вкрай небезпечна, і всі ми в Гоґвортсі повинні виявляти надзвичайну обачність задля власної безпеки. Замкові магічні укріплення було цього літа посилено, ми захищені новими потужними системами, але нам і надалі потрібно ретельно захищатися від недбалості з боку учнів чи вчителів. Тому я закликаю вас дотримуватися всіх захисних обмежень, що їх вимагатимуть від вас учителі, хоч би якими надокучливими вони вам здавалися — скажімо, заборона покидати ліжка після вечірнього відбою. Благаю вас, якщо помітите щось дивне або підозріле в замку чи за його межами, негайно повідомляйте про це вчителям. Прошу вас якнайсерйозніше ставитися до власної безпеки та безпеки інших.

Дамблдор обвів учнів поглядом своїх синіх очей, а тоді знову всміхнувся.

— А зараз на вас чекають ліжка, теплі й затишні, і я розумію, що для вас зараз найголовніше — добре відпочити перед завтрашніми уроками. Отож побажаймо собі солодких снів. На добраніч!

Зі звичним оглушливим скреготом відсунулися лави, і сотні учнів ринули з Великої зали до своїх спалень. Гаррі, котрий аж ніяк не квапився виходити з юрбою, що на нього витріщалася, чи опинятися поблизу Мелфоя, даючи тому привід ще раз похизуватися оповіддю про розквашений ніс, затримався позаду, вдаючи, що зашнуровує кросівку. Ґрифіндорці тим часом подалися до виходу. Герміона кинулася виконувати свої обов'язки старости й повела першокласників, а Рон залишився з Гаррі.

— То що сталося з твоїм носом? — запитав Рон, коли вони виходили з зали у самому хвості натовпу, на безпечній відстані від надто цікавих вух.

Гаррі йому розповів. Те, що Рон не розреготався, було, мабуть, ознакою міцності їхньої дружби.

— Я бачив, що Мелфой показував на миґах щось про ніс, — сказав він похмуро.

— Не треба більше про це, — з гіркотою попросив Гаррі. — Послухай краще, що він казав до того, як мене виявив...

Гаррі сподівався, що Рона приголомшать Мелфоєві вихваляння. Але на Рона це не справило враження, підтвердивши думку Гаррі про його впертість і тупість.

— Та ну, Гаррі, він просто понтувався перед Паркінсонкою... ну яке завдання давав би йому Відомо-Хто?

— А як ти знаєш, що Волдеморту не потрібен у Гоґвортсі шпигун? Це було б не вперше...

— Гаррі, ліпше не називай се ім'я, — почувся за спиною докірливий голос Геґріда. Гаррі озирнувся й побачив, що велетень докірливо хитає головою.

— Дамблдор це ім'я називає, — вперто наполіг Гаррі.

— Ну, так, але ж то Дамблдор, га? — голос у Геґріда був таємничий. — То чого ж ти, Гаррі спізнився? Я переживав.

— Мене затримали в поїзді, — відповів Гаррі. — А ти чому спізнився?

— А я був з Ґропиком, — радісно повідомив Геґрід. — Не помітив, як пролетів час. Він тепер має в горах нову хатку, Дамблдор усьо влаштував... файна така велика печерка. Він тепер набагато щасливіший, ніж був у тому Лісі. Ми з ним файненько побалакали.

— Справді? — перепитав Гаррі, уникаючи Ронового погляду. Коли він познайомився з Геґрідовим братом по матері, зловісним велетом, що мав хист до виривання дерев з корінням, словниковий запас того складався з п'яти слів, двоє з яких він не вмів до пуття вимовити.

— Він направду прогресує, — гордо повідомив Геґрід. — Ви си здивуєте. Я гадаю, що варто вивчити його собі на помічника.

Рон голосно пирхнув, але зумів прикинутись, що це він так сильно чхає. Вони вже стояли біля дубових вхідних дверей.

— Ну, то я вас побачу завтра, перший урок буде відразу по обіді. Прийдіть троха швидше й зможете привітатися з Бак... йой, себто з Чахокрилом!

Бадьоро попрощавшись помахом руки, він переступив поріг і пошкандибав у темряву.

Гаррі й Рон перезирнулися. Гаррі не сумнівався, що Рона охопило таке ж гнітюче відчуття, що і його самого.

— Ти не вивчатимеш догляду за магічними істотами?

Рон заперечливо похитав головою.

— Ти теж ні?

Гаррі теж похитав головою.

— І Герміона, — запитав Рон, — теж не вивчатиме?

І знову Гаррі похитав головою. Що скаже Геґрід, коли довідається, що троє його улюблених учнів відмовилися від його предмету, він навіть не хотів думати.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ —

Напівкровний Принц

Уранці Гаррі й Рон зустріли Герміону перед сніданком у вітальні. Сподіваючись на бодай якусь підтримку його теорії, Гаррі, не гаючи часу, розповів Герміоні все, що підслухав від Мелфоя у «Гоґвортському експресі».

— Та то він явно понтувався перед Паркінсонкою, — втрутився Рон, перш ніж Герміона розкрила рота.

— Не знаю, — завагалася вона, — хоч це і в Мелфоєвім стилі — надавати собі більшої ваги... але то була б занадто велика брехня...

— Власне, — підхопив цю думку Гаррі, але не зміг її розвинути, бо чимало вух намагалося підслухати їхню розмову, а що вже казати про пильні погляди та перешіптування з прикритими долонями ротами.

— Показувати пальцем негарно, — гиркнув Рон на мацюпусінького першокласника, коли вони стали в чергу на вихід крізь отвір за портретом. Хлопчисько, який бурмотів щось про Гаррі своєму приятелеві, почервонів, як варений рак, і, з переляку перечепившись, випав у отвір. Рон захихотів.

— Класно бути шестикласником. А *ще* у нас цього року буде час для дозвілля. Цілі уроки, коли можна просто сидіти й відпочивати.

— Роне, цей час потрібен для навчання! — заперечила Герміона вже в коридорі.

— Але ж не сьогодні, — сказав Рон, — сьогодні можна буде й подрімати.

— Ану, стій! — Герміона зупинила виставленою рукою якогось четвертокласника, що біг повз них з яскраво-зеленим диском у руках. — Ікласті тарілки заборонені, дай сюди, — суворо звеліла вона. Сердитий хлопець віддав гаркітливу тарілку, пірнув Герміоні попід руку й побіг

наздоганяти друзів. Рон зачекав, доки той зникне, і вихопив у Герміони тарілку.

— Класно, завжди хотів таку мати.

Герміонині протести потонули в голосному хихотінні — Лаванду Браун ця ситуація дуже розсмішила. Минаючи їх, вона й далі сміялася, озираючись на Рона. Рон аж запишався.

Стеля Великої зали була погожого блакитного кольору, позначена де-не-де клаптиками напівпрозорих хмаринок, так само, як і квадратики неба, що виднілися крізь високі вікна. Наминаючи вівсянку та яєчню з беконом, Гаррі й Рон розповіли Герміоні про вчорашню розмову з Геґрідом, через яку хлопці й досі почувалися ніяково.

— Та як же він міг подумати, що ми й далі вивчатимемо догляд за магічними істотами! — засмутилася Герміона. — Тобто хіба ми хоч раз виявляли... ну... хоч якийсь ентузіазм?

— Але що тут удієш? — Рон проковтнув цілісіньке смажене яйце. — Ми й так з любові до Геґріда дуже на його уроках старалися. А йому здається, що ми це робили з любові до ідіотського *предмета*. Невже хтось захотів би складати НОЧІ з догляду?

Гаррі й Герміона промовчали; можна було й не відповідати. Вони чудово знали, що ніхто з їхніх однокласників не захоче цього року ходити на догляд за магічними істотами. Вони намагалися не дивитися Геґрідові у вічі й без особливої радості відповіли на його бадьорий помах руки, коли хвилин за десять він вийшов з-за учительського столу.

Поснідавши, друзі не вставали з місць, чекаючи, коли до них підійде професорка Макґонеґел. Процедура призначення розкладів занять цього року була складніша, ніж завжди, бо професорці Макґонеґел спочатку треба було перевірити, чи всі учні отримали відповідні СОВи, щоб продовжити навчання з тих предметів, з яких їм доведеться складати НОЧІ.

За Герміоною миттю було визнано право й далі вивчати заклинання, захист від темних мистецтв, трансфігурацію, гербалогію, числомагію, стародавні руни й настійки, тож вона без зайвих слів побігла на свій перший урок стародавніх рун. Для Невіла ця процедура затяглася; зі стурбованим виглядом на кругленькому обличчі він спостерігав, як професорка Макґонеґел перечитувала обрані ним предмети, а тоді перевіряла результати СОВ.

— З гербалогією все добре, — сказала вона. — Професорка Спраут буде рада знову тебе бачити, та ще й з «відмінною» СОВою. І ще ти зможеш вивчати захист від темних мистецтв, бо маєш «добре». З трансфігурацією, на жаль, гірше. Мені дуже прикро, Лонґботоме, але оцінки «задовільно» недостатньо для переходу на рівень НОЧІ; навряд чи ти подужаєш написати річну роботу.

Невіл похнюпився. Професорка Макґонеґел подивилася на нього крізь свої квадратні окуляри.

— А чому ти забажав продовжити вивчення трансфігурації? У мене було враження, що вона тобі не дуже подобалася.

Нещасний Невіл щось пробурмотів про те, що «так хотіла бабуся».

— Он як, — гмикнула професорка Макґонеґел. — Твоїй бабусі давно пора навчитися пишатися тим онуком, який у неї є, а не тим, якого вона воліла б мати... особливо, після того, що сталося в міністерстві.

Невіл зашарівся й сором'язливо закліпав очима; професорка Макґонеґел ще ніколи його не хвалила.

— На жаль, Лонґботоме, я не можу прийняти тебе у свій клас на рівень НОЧІ. Але я бачу, що ти отримав «добре» з заклинань... може, складатимеш НОЧІ з заклинань?

— Бабуся вважає, що заклинання — предмет для слабаків, — пробурмотів Невіл.

— Іди на заклинання, — порадила професорка Макґонеґел, — а я напишу Авґусті листа, і нагадаю, що цей предмет не можна вважати нікчемним лише тому, що *вона сама* провалила іспит із заклинання, отримавши незадовільну

оцінку. — І ледь помітно всміхнувшись Невілові, обличчя якого виражало захоплення й недовіру, професорка Макґонеґел ударила його порожній розклад кінчиком чарівної палички, — і коли там з'явився детальний опис усіх нових уроків, передала його Невілу.

Тепер професорка Макґонеґел перейшла до Парваті Патіл, яку найбільше цікавило, чи вродливий кентавр Фіренце й далі викладатиме віщування.

— Цього року він ділитиметься класами з професоркою Трелоні, — у голосі професорки Макґонеґел звучали несхвальні інтонації; усі знали, що вона зневажливо ставиться до такого предмета, як віщування. — Шестикласників навчатиме професорка Трелоні.

Коли через п'ять хвилин Парваті йшла на урок віщування, вигляд у неї був зажурений.

— Отже, Поттер, Поттер... — професорка Макґонеґел переглядала свої нотатки про Гаррі. — Заклинання, захист від темних мистецтв, гербалогія, трансфігурація... з цим усе добре. Мушу зізнатися, Поттере, що мене дуже втішила твоя оцінка з трансфігурації. А чому ти не записався, щоб продовжити навчання з настійок? Мені здавалося, що ти мав намір стати аврором?

— Мав, але ж ви сказали, пані професорко, що для цього треба було отримати «відмінну» СОВу.

— Так, *було* потрібно, доки цей предмет викладав професор Снейп. А от професор Слизоріг з радістю дозволить складати НОЧІ учням, які отримали «добрі» СОВи. То чи бажаєш ти й далі вивчати настійки?

— Так, — відповів Гаррі, — але я не купив підручників, складників і всього потрібного...

— Професор Слизоріг обов'язково щось тобі позичить, — запевнила професорка Макґонеґел. — Ну, все гаразд, Поттере, ось твій розклад. До речі... вже двадцять учнів записалися на вступ до квідичної команди Ґрифіндору. Незабаром я передам тобі список, щоб ти визначив час для проб.

За кілька хвилин Ронові дозволили відвідувати ті ж самі уроки, що й Гаррі; і вони разом підвелися з-за столу.

— Дивися, — Рон захоплено переглядав свій розклад уроків, — у нас зараз «вікно», вільний урок... а тоді після перерви... а потім ще один по обіді... класно!

Вони повернулися до вітальні, майже порожньої, якщо не зважати на півдесятка семикласників. Серед них була й Кеті Бел — вона єдина залишилася зі складу тієї ґрифіндорської квідичної команди, гравцем якої Гаррі став ще в першому класі.

— Я так і думала, що тебе призначать, молодчина, — вона вказала на капітанський значок у Гаррі на грудях. — Скажи, коли прийти на пробу?

— Не мели дурниць, — здивувався Гаррі, — тебе не треба випробовувати, я за п'ять років вивчив, як ти граєш...

— Не починай з цього, — застерегла вона. — Ти не знаєш — ану ж з'явився хтось значно кращий за мене. Уже не раз так бувало, що розпадалися чудові команди, бо капітани не хотіли міняти старих гравців або брали своїх друзів...

Рон трохи занепокоївся й почав бавитися з ікластою тарілкою, що її забрала в четвертокласника Герміона. Тарілка облетіла вітальню, гарчачи й намагаючись погризти гобелени. Жовті очі Криволапика стежили за нею, а коли тарілка підлітала надто близько, він шипів.

Десь за годину хлопці неохоче покинули залиту сонцем вітальню й подалися в клас захисту від темних мистецтв, що був на чотири поверхи нижче. Чимось стурбована Герміона вже стояла там у черзі перед дверима зі стосом важких книжок.

— Нам на рунах завдали стільки домашньої роботи, — сказала вона Гаррі й Ронові, коли ті підійшли. — Реферат на тридцять сантиметрів, два переклади, а ще я повинна до середи оце все прочитати!

— Ганьба, — позіхнув Рон.

— Чекайте-чекайте, — образилася дівчина. — Можу закластися, що Снейп теж завалить нас роботою.

Тим часом відчинилися двері класу, і в коридор вийшов Снейп, жовтаве обличчя якого було, як завжди, облямоване розділеним навпіл чорним масним волоссям. Учні миттю стихли.

— Заходьте, — звелів він.

Гаррі оглянув клас. У ньому вже позначилася Снейпова особистість — стало похмуріше, ніж було досі, бо вікна завішували штори, а світло давали свічки. Стіни були прикрашені новими картинами, які зображали людей, що мучилися від болю, мали страшнючі рани чи дивно викривлені частини тіла. Учні мовчки посідали, розглядаючи темні й моторошні картини.

— Я вас не просив діставати підручники, — Снейп зачинив двері й сів за письмовим столом лицем до класу; Герміона швидко кинула примірник «Протистояння безлицим» назад у сумку, й запхнула її під стілець. — Хочу вам дещо сказати й вимагаю від вас цілковитої уваги.

Його чорні очі оглядали збентежені обличчя учнів, на лиці Гаррі вони затрималися на якусь частку секунди довше.

— Здається, цей предмет вам уже викладали п'ятеро вчителів.

«Здається, ніби це не ти, Снейпе, пильно стежив, як вони приходили і йшли, сподіваючись зайняти їхнє місце», — в'їдливо подумав Гаррі.

— Звісно, що всі ці вчителі мали власні методики і власні пріоритети. Враховуючи таку плутанину, я ще дивуюся, що так багато з вас спромоглися нашкребти позитивні СОВи з цього предмета. Мене ще більше здивує, якщо всі ви зумієте виконати завдання рівня НОЧІ, а вони будуть набагато складніші.

Снейп закрокував уздовж стіни, говорячи значно тихіше; учні вивертали шиї, щоб його бачити.

— Темні мистецтва, — сказав Снейп, — численні, різноманітні, мінливі й вічні. Боротьба з ними схожа на боротьбу з багатоголовою потворою, в якої щоразу, коли відрубують

одну голову, виростає ще лютіша і ще розумніша голова. Це боротьба з чимось непостійним, невловним, незнищенним.

Гаррі не зводив зі Снейпа очей. Зрозуміло, що темні мистецтва треба поважати, як небезпечного ворога, але щоб говорити про них так, як говорив Снейп — з любов'ю й ніжністю?

— Тому засоби вашого захисту, — Снейпів голос почав набирати сили, — повинні бути не менш гнучкі й винахідливі, ніж ті мистецтва, які ви намагаєтесь подолати. Ці картини, — показав він на ті, повз які проходив, — наочно демонструють усе, що відбувається з тими, хто зазнав дії закляття *«Круціатус»* (він махнув рукою в бік відьми, що, як було видно, кричала від болю), відчув Цілунок дементора (скоцюрблений чаклун з порожніми очима лежав під стіною) або спровокував напад інферія (криваве місиво на землі).

— А ви самі бачили інферія? — писклявим голосом запитала Парваті Патіл. — Уже доведено, що він їх використовує?

— Темний Лорд використовував інферіїв у минулому, — відповів Снейп, — тому з високим відсотком імовірності можна припустити, що він це зробить знову.

Снейп пройшов до письмового стола уздовж другої стіни. Учні знову стежили за кожним його кроком, за кожним повівом його чорної мантії.

— Думаю, вам ще не доводилося вживати безмовних заклять. У чому полягає перевага безмовних заклять?

Злетіла Герміонина рука. Снейп, не поспішаючи, обвів поглядом решту учнів, щоб переконатися, що вибору немає, а тоді кивнув:

— Добре... міс Ґрейнджер?

— Ваш супротивник не знає, до яких саме чар ви хочете вдатися, — заторохкотіла Герміона, — і це дає вам перевагу на частку секунди.

— Відповідь майже дослівно взято зі «Стандартної книги

заклинань» для шостого класу, — зневажливо скривився Снейп (десь у кутку захихотів Мелфой), — але за своєю суттю правильна. Так, той, хто оволодів умінням вживати чари без вигукування заклять, користується елементом несподіванки. Не всі чаклуни, зрозуміло, здатні це робити; тут ідеться про вміння зосереджуватися та надзвичайну силу волі, чого декому, — його зловісний погляд знову зупинився на Гаррі, — бракує.

Гаррі знав, що Снейп мав на увазі його торішні провальні уроки блокології. Він не відвів погляду, а свердлив очима Снейпа, доки той сам не відвернувся.

— А зараз розбийтеся, — вів далі Снейп, — на пари. Один з партнерів спробує зачаклувати іншого без слів. Другий спробує захиститися від чарів теж мовчки. Починайте.

Хоча Снейп цього й не знав, Гаррі торік навчив щонайменше півкласу (тих, хто був членами ДА) виконувати закляття «щит». Проте ніхто з них ще ніколи не вживав це закляття без слів. У результаті дехто вдався до шахрайства; багато учнів закляття просто шепотіли замість вимовляти вголос. Герміона, звісно, за якихось десять хвилин уже навчилася відбивати без слів закляття «желейні ноги», що його бурмотів Невіл. Кожен нормальний учитель, подумав з гіркотою Гаррі, обов'язково нагородив би Ґрифіндор за такий її здобуток двадцятьма очками, але Снейп просто не звернув на це уваги. Він походжав між учнями, схожий, як завжди, на переростого кажана, а тоді затримався біля Гаррі й Рона, що силкувалися виконати завдання.

Рон, який мав би зачаклувати Гаррі, увесь почервонів і міцно стискав губи, уникаючи спокуси бурмотіти закляття. Гаррі тримав напоготові чарівну паличку, нервово очікуючи, коли ж йому доведеться відбивати закляття, та ніяк не міг цього діждатися.

— Жалюгідно, Візлі, — сказав невдовзі Снейп. — Ось... зараз я тобі покажу...

Він так спритно націлився чарівною паличкою на Гаррі, що той відреагував майже інстинктивно; забувши про безмовні закляття, Гаррі вигукнув:

— *Протего!*

Його закляття-щит було таке потужне, що Снейп утратив рівновагу й гепнувся об письмовий стіл. Усі учні озирнулися й дивилися, як Снейп похмуро приводив себе до ладу.

— Ти пам'ятаєш, Поттер, як я казав, що ми повинні застосовувати *безмовні* закляття?

— Так, — ледве видушив з себе Гаррі.

— Так, *пане*...

— Мене не обов'язково називати «паном», пане професоре.

Ці слова вирвалися, перш ніж він зрозумів, що каже. Дехто, включно з Герміоною, перелякано зойкнув. А от Рон, Шеймус і Дін схвально вишкірилися за Снейповою спиною.

— Покарання в суботу ввечері, в моєму кабінеті, — розпорядився Снейп. — Я ні від кого, Поттер, не потерплю нахабства... навіть від «Обранця».

— Гаррі, це було круто! — загиготів Рон, коли вони йшли на перерву.

— Не треба було тобі такого казати, — Герміона похмуро поглядала на Рона. — Що за муха тебе вкусила?

— Якщо ти не помітила, він намагався мене закляcти! — обурився Гаррі. — Мені цього вистачало ще на тих уроках блокології! Хай би тепер знайшов для своїх експериментів іншу морську свинку! І що собі думає Дамблдор, дозволяючи йому викладати захист? Ви чули, що він казав про темні мистецтва? Та ж він у них закоханий! У всю цю *непостійну, незнищенну* погань...

— А от мені здалося, — сказала Герміона, — що він говорив майже як ти.

— Як я?

— Так, коли ти розповідав нам, що таке зіткнутися віч-на-віч з Волдемортом. Ти казав, що тоді потрібна не жменька

завчених заклять, тоді твоя єдина зброя — розум і нахабство. А хіба не те саме казав Снейп? Що насправді все вирішує відвага й кмітливість?

Гаррі обеззброїло те, що вона визубрила його слова не гірше за «Стандартну книгу заклинань», і він навіть не сперечався.

— Гаррі! Гей, Гаррі!

Гаррі озирнувся; з сувоєм пергаменту в руках до нього поспішав один з відбивачів торішньої квідичної команди Ґрифіндору Джек Слоупер.

— Для тебе, — важко дихав Слоупер. — Я чув, що ти новий капітан. А коли будуть проби?

— Ще не знаю, — відповів Гаррі. Особисто він вважав, що Слоуперові надзвичайно пощастить, якщо він знову потрапить до команди. — Я тобі сповіщу.

— Ну, добре. Сподівався, що проби будуть у ці вихідні...

Та Гаррі його вже не чув; він щойно впізнав на пергаменті дрібненький косий почерк. Не дослухавши Слоупера, відійшов убік. Рон і Герміона подалися за ним.

Дорогий Гаррі,

Я хотів би цієї суботи почати з тобою наші приватні уроки. Прошу прийти до мого кабінету о восьмій вечора. Сподіваюся, ти задоволений своїм першим шкільним днем.

Щиро твій,

Албус Дамблдор

P.S. Я люблю кислотну шипучку.

— Він любить кислотну шипучку? — Рон, який прочитав записку з-за плеча Гаррі, мав ошелешений вигляд.

— Це пароль, щоб пройти повз гаргуйлів біля його кабінету, — пошепки пояснив Гаррі. — Ага! Снейпові це не сподобається... я не зможу відбути його покарання!

Цілу перерву вони з Роном і Герміною намагалися вгадати, чого його навчатиме Дамблдор. Рон думав, що швидше за все це будуть ефектні пристріти й закляття, яких не знають

навіть смертежери. Герміона сказала, що таке навчання протизаконне, і припустила, що Дамблдор, мабуть, захоче навчити Гаррі захисної магії найвищого рівня.

Після перерви вона пішла на урок числомагії, а Гаррі з Роном повернулися до вітальні й неохоче взялися за Снейпове домашнє завдання. Воно виявилося таким складним, що коли Герміона приєдналася до них в обідню перерву, вони й далі над ним ниділи (хоч завдяки їй робота пішла значно швидше). Щойно хлопці поставили останню крапку, як задзеленчав дзвоник на подвійний урок настійок, і друзі подалися до підвального приміщення, де раніше так довго викладав Снейп.

У коридорі підвалу вони побачили, що до навчання на рівні НОЧІ було допущено всього дванадцятеро учнів. Креб і Ґойл, зрозуміло, не змогли отримати позитивних СОВ, але чотирьом слизеринцям це вдалося, серед них і Мелфоєві. Ще було четверо рейвенкловців та один гафелпафець, Ерні Макмілан, який, незважаючи на свою пихатість, Гаррі чомусь подобався.

— Гаррі, — бундючно привітався Ерні, простягаючи Гаррі руку, — не мав змоги поговорити з тобою зранку на захисті від темних мистецтв. Непоганий урок, на мою думку, хоча закляття-щит для нас, старих вовків з ДА, давно вже не новинка... А ти як ся маєш, Роне... Герміоно?

Не встигли вони сказати бодай що-небудь, крім «добре», як відчинилися двері, і з них висунулося спочатку Слизорогове черево, а потім і він сам. Коли всі заходили в клас, його пишні моржові вуса задерлися вгору над усміхненим ротом, і він особливо приязно привітав Гаррі й Забіні.

Підвал, на диво, вже повнився випарами й химерними запахами. Гаррі, Рон і Герміона, минаючи великі киплячі казани, з цікавістю принюхувалися. Четверо слизеринців сіли всі разом за одним столом, а четверо рейвенкловців — за іншим. Це не залишало Гаррі, Ронові й Герміоні вибору, крім як поділитися столом з Ерні. Вони вибрали той, що стояв найближче до золотистого казана, з якого йшов

такий спокусливий аромат, що Гаррі в житті такого не вдихав; запах одночасно нагадував пахощі тістечка з мелясою, терпкий запах дерев'яного держака мітли і щось таке квіткове, що він міг нюхати лише в «Барлозі». Гаррі відчув, що дихає дуже поволі й на повні груди, а дух цього відвару просякає його, наче п'янкий трунок. Його охопила безмежна радість, він усміхнувся Ронові, і той теж розплився в лінивій усмішці.

— Отож, отож, отож, — торохтів Слизоріг, чия широка постать невиразно проглядалася крізь хмари випарів. — Витягуйте терези, комплекти настійок і не забувайте про підручники «Прогресивна методика зіллєваріння»...

— Пане професоре? — підняв руку Гаррі.

— Що, Гаррі, мій хлопчику?

— У мене нема ні книжки, ні терезів, нічого... і в Рона нема... розумієте, ми просто не знали, що отримаємо право складати НОЧІ...

— Авжеж, професорка Макґонеґел щось таке згадувала... не журися, хлопчику, не журися. Можете взяти запасні складники в он тій шафі, та й терези якісь ми вам позичимо, а отут ось у нас стосик старих підручників, їх вам вистачить, поки не замовите нові у «Флоріш і Блотс»...

Слизоріг почовгав до кутової шафи, понишпорив у ній і за мить повернувся з двома пошарпаними підручниками «Прогресивної методики зіллєваріння» Лібатія Бориджа, вручивши їх Гаррі й Рону разом з двома комплектами потьмянілих терезів.

— Отож, — Слизоріг знову став перед класом і напнув свої й так випнуті груди, від чого здалося, що ґудзики його камізельки ось-ось повідлітають, — я тут приготував деякі відвари й настоянки, просто з цікавості, знаєте, щоб вам показати. Ви такі зможете виготовляти після того, як завершите курс навчання і складете НОЧІ. Можливо, ви про них і чули, хоч і не вміли ще зробити. Хто мені скаже, що оце таке?

Він показав на казан біля слизеринського стола. Гаррі

трохи піднявся з місця й побачив, що в тому казані кипить нібито звичайнісінька вода.

Герміонина натренована рука злетіла вгору раніше за всіх; Слизоріг дав їй слово.

— Це сироватка правди, без кольору й запаху. Того, хто її випив, вона змушує казати правду, — випалила Герміона.

— Дуже добре, дуже добре! — зрадів Слизоріг. — А зараз, — він показав на казан біля рейвенкловського столу, — про неї тут повинні добре знати... недавно її згадували в кількох міністерських листівках... хто скаже?..

І знову Герміонина рука була найспритніша.

— Це багатозільна настійка, пане професоре.

Гаррі теж упізнав цю схожу на жабуриння речовину, що поволі булькотіла в другому казані, але він не ображався, що Герміона й тут устигла першою відповісти на запитання; врешті, саме їй вдалося виготовити це зілля ще в другому класі.

— Чудово, чудово! Ну, а оця... так, дівчинко? — подивився трохи спантеличено Слизоріг на Герміону, чия рука знову пронизала повітря.

— Це амуртензія!

— Так воно й є. Майже безглуздо запитувати, — вражено зронив Слизоріг, — бо ти, мабуть, і так знаєш, яке її застосування?

— Це найпотужніше в світі любовне зілля! — затараторила Герміона.

— Цілком правильно! Ти його, мабуть, розпізнала завдяки виразному перламутровому відблиску?

— Окрім того, пара підноситься характерними спіралями, — радісно додала Герміона, — а ще це зілля матиме для кожного інший запах — залежно від того, що кого приваблює. Ось я відчуваю пахощі свіжоскошеної трави, нового пергаменту і...

Але раптом вона зашарілася й не договорила.

— Можу я запитати, як тебе, дівчинко, звати? — Слизоріг не звернув уваги на її зніяковіння.

— Герміона Ґрейнджер, пане професоре.

— Ґрейнджер? Ґрейнджер? А ти не родичка Гектора Дегворта-Ґрейнджера, котрий заснував «Надзвичайне товариство зіллєварів»?

— Начебто ні, пане професоре. Розумієте, я з родини маґлів.

Гаррі помітив, як Мелфой нахилився до Нота і щось зашепотів; вони обидва вишкірилися, а от Слизорога це зовсім не збентежило, навпаки — він засяяв і перевів погляд з Герміони на Гаррі, що сидів біля неї.

— Ого! *«Моя найкраща приятелька теж з родини маґлів і вона найкраща в класі!»*. Гаррі, припускаю, це і є та найкраща приятелька, про яку ти згадував?

— Так, пане професоре, — зізнався Гаррі.

— Панно Ґрейнджер, ви заробили для Ґрифіндору двадцять очок, — добродушно виголосив Слизоріг.

Мелфой скривився точнісінько так, як тоді, коли Герміона заїхала йому по пиці. Сяюча Герміона обернулася до Гаррі й прошепотіла:

— Ти справді йому казав, що я найкраща в класі? Ой, Гаррі!

— А що тут такого незвичайного? — чомусь роздратовано прошипів Рон. — Ти справді найкраща в класі... я б теж йому таке сказав, якби він у мене спитав!

Герміона всміхнулася, але приклала пальця до вуст, щоб вони почули, що говорить Слизоріг. Але Рон трохи скис.

— Зрозуміло, амуртензія не творить справжньої любові. Любов неможливо виготовити чи підробити. Цей відвар просто викликає сильне захоплення або нав'язливу пристрасть. Це найнебезпечніше і найпотужніше зілля в цьому приміщенні... саме так, — похмуро кивнув він у бік Мелфоя з Нотом, які скептично осміхалися. — Коли побачите в житті стільки, як я, то не будете недооцінювати сили всепоглинаючої любові... А зараз час нам братися за роботу.

— Пане професоре, а ви не сказали, що отам, — нагадав

Ерні Макмілан, вказуючи на маленький чорний казанок на письмовому столі Слизорога. Там весело булькав якийсь відвар кольору розтопленого золота, а над його поверхнею золотими рибками вистрибували величенькі краплини, однак жодна не вихлюпнулася на стіл.

— О-о-о, — протяг Слизоріг. Гаррі був упевнений, що Слизоріг і не думав забувати про цей відвар, просто чекав, доки хтось запитає, задля драматичного ефекту. — Так. Це. *Оце*, пані й панове, найдивовижніший відварчик, що називається фелікс-феліціс. Я так розумію, — глянув він з усмішкою на Герміону, яка голосно зойкнула, — що ви, панно Ґрейнджер, знаєте наслідки дії фелікс-феліціса?

— Це рідина успіху, — схвильовано сказала Герміона. — Від неї людині щастить!

Усі учні раптом випросталися. Гаррі тепер бачив тільки Мелфоєву біляву прилизану потилицю, бо той нарешті приділив Слизорогові всю свою увагу.

— Абсолютно правильно, ще десять очок Ґрифіндорові. Так, це саме та кумедна настійочка, що називається фелікс-феліціс, — мовив Слизоріг. — Її надзвичайно непросто виготовити, найменша помилка призводить до катастрофічних наслідків. Одначе, якщо все змішати правильно, як отут, то виявиться, що всі ваші починання будуть успішні... принаймні доки не вигасне дія настоянки.

— Пане професоре, а чого ж тоді люди не п'ють її постійно? — жадібно запитав Террі Бут.

— Бо надмірне її споживання призводить до запаморочення, легковажності й небезпечної самовпевненості, — пояснив Слизоріг. — Занадто добра штука, знаєте... отруйна у великих дозах. Але якщо вживати помірно й лише вряди-годи...

— А ви її вживали, пане професоре? — зацікавлено запитав Майкл Корнер.

— Двічі в житті, — зізнався Слизоріг. — Раз, коли мав двадцять чотири роки, а вдруге — у п'ятдесят сім. Дві столові ложки за сніданком. Два чудесні деньочки.

Він замріяно задивився у простір. Награно це було чи ні, подумав Гаррі, але справляло добрий ефект.

— І саме це, — додав Слизоріг, знову повертаючись на землю, — я й запропоную на цьому уроці, як приз.

Запала мертва тиша, у якій удесятеро голосніше чувся булькіт і клекіт у казанах.

— Однієї малесенької пляшечки фелікс-феліціса, — Слизоріг витяг з кишені крихітну скляну пляшечку з корком і всім показав, — вистачає на дванадцять годин успіху. Від світанку до заходу сонця вам щаститиме в усіх ваших починаннях. Але мушу попередити, що фелікс-феліціс заборонено вживати під час будь-яких організованих змагань... скажімо, спортивних матчів, іспитів чи виборів. Тому переможець зможе скористатися ним тільки у звичайний день... і він побачить, як цей звичайний день стане надзвичайним!

— Отож, — раптово пожвавішав Слизоріг, — як можна виграти мій дивовижний приз? Раджу вам відкрити «Прогресивну методику зіллєваріння» на десятій сторінці. У нас залишається трохи більше години, і цього часу вам має вистачити для пристойної спроби зварити зілля «Смертельний ковток». Я знаю, що ви ще нічого такого складного не виготовляли, тому не сподіваюся, що ваше зілля буде бездоганне. Але той, у кого вийде найкраще, здобуде оцього невеличкого фелікса. Почали!

Почувся скрегіт, коли всі підсували до себе казанки, й гучний брязкіт, коли учні почали важити на терезах складники, але ніхто не зронив ні слова. Зосередженість у класі, здавалось, відчувалася на дотик. Гаррі бачив, як Мелфой гарячково гортає свою «Прогресивну методику зіллєваріння». Відразу було видно, що Мелфоєві страшенно потрібен цей успішний день. Гаррі теж схилився над пошарпаною книжкою, яку йому позичив Слизоріг.

Він роздратовано побачив, що попередній власник розцяцькував усі сторінки своїми закарлючками, тож поля аркушів були так само чорні, як і середина з друкованим

текстом. Низько нахиляючись, щоб розшифрувати список необхідних складників (навіть там колишній власник залишив свої коментарі й дещо повикреслював), Гаррі побіг до шафи з запасами шукати те, що йому потрібно. Коли метнувся назад до свого казанця, то помітив, що Мелфой як заведений кришить коріння валеріани.

Усі стежили за тим, що роблять інші; перевагою і водночас вадою уроку настійок була неможливість приховати свою роботу від чужих очей. За десять хвилин уся кімната наповнилася синюватою парою. Герміона, звісно, знову всіх випереджала. Її відвар уже нагадував «однорідну рідину кольору чорної смородини», яким він, за підручником, і мав бути на середній стадії.

Гаррі покришив коріння й знову низько нахилився над книжкою. Його дуже дратувало, що доводилося розбирати інструкції, продираючись крізь ідіотські закарлючки попереднього власника, котрому чомусь не сподобалася вказівка різати біб сопофора, тож він дописав свою рекомендацію:

«Розчавити пласким боком срібного кинджала — сік виділяється краще, ніж коли його різати».

— Пане професоре, ви, мабуть, знали мого діда, Абраксаса Мелфоя?

Гаррі підвів голову; Слизоріг саме проходив повз стіл Слизерину.

— Знав, — відповів Слизоріг, не дивлячись на Мелфоя, — прикро було почути про його смерть. Хто б подумав, що він у такому віці заразиться драконкою...

І він відійшов. Гаррі знову нахилився над казанцем, задоволено всміхаючись. Він бачив, що Мелфой сподівався викликати до себе таке ж ставлення, як до Гаррі чи Забіні; можливо, навіть здобути певні привілеї, до яких його призвичаїв Снейп. Але очевидно, що цього разу Мелфоєві для здобуття пляшечки фелікс-феліціс доведеться покладатися тільки на свій талант.

Розрізати біб сопофора виявилося дуже непросто. Гаррі звернувся до Герміони.

— Можна позичити в тебе срібного ножа?

Вона нетерпляче кивнула, не зводячи погляду зі свого зілля, що й досі залишалося темно-фіолетовим, хоч за інструкцією вже мало б набути світло-бузкового відтінку.

Гаррі причавив біб пласким боком ножа. На його превеликий подив, відразу бризнуло стільки соку, що він був вражений, де той узагалі вміщався в засохлому бобі. Швидко вливши його в казан, він здивовано побачив, що зілля миттю набрало того бузкового відтінку, про який писалося в підручнику.

Гаррі відразу забув, як його щойно дратував колишній власник, і придивився до наступного рядка інструкцій. За підручником він мав помішувати зілля проти годинникової стрілки, доки воно не стане чистим, як вода. Але з коментарів, доданих колишнім власником, випливало, що після кожних семи помішувань проти стрілки він мав би робити одне коло за годинниковою стрілкою. А може, попередній власник і вдруге мав рацію?

Гаррі почав мішати проти стрілки, а тоді затамував подих і зробив один рух за стрілкою. Ефект був миттєвий. Зілля стало блідо-рожевого кольору.

— Як ти це робиш? — здивувалася розпашіла Герміона; її волосся від випарів з казана стало схоже на клоччя; відвар у неї ніяк не хотів позбуватися фіолетового кольору.

— Спробуй разочок помішати за стрілкою...

— Ні-ні, в підручнику написано проти стрілки! — заперечила вона.

Гаррі знизав плечима і далі робив своє. Сім разів проти стрілки, один раз за стрілкою, пауза... сім разів проти стрілки, один раз за стрілкою...

З другого боку стола Рон проклинав собі під ніс усе на світі; його відвар нагадував рідку локрицю. Гаррі роззирнувся довкола. Ні в кого відвар ще не став такий світлий, як у нього. Він відчув піднесення, чого з ним ще ніколи не траплялося в цьому підвалі.

— Час... вичерпано! — оголосив Слизоріг. — Прошу зупинитися!

Слизоріг поволі пішов поміж столів, зазираючи в казанки. Нічого не коментував, тільки іноді помішував чиєсь зілля або принюхувався до нього.

Нарешті він підійшов до стола, за яким сиділи Гаррі, Рон, Герміона та Ерні. Співчутливо всміхнувся, глянувши на смолисту субстанцію в Роновім казані. Майже не звернув уваги на темно-синє вариво Ерні. Схвально кивнув, коли побачив зілля Герміони. Але коли побачив відвар у Гаррі, то лице його засяяло захватом.

— Чиста перемога! — вигукнув він присутнім у підвалі. — Чудово, Гаррі, чудово! Господи Боже, ти явно успадкував таланти своєї матері! Їй, тобто Лілі, не було в настійках рівних! Ось, на, вона твоя... пляшечка фелікс-феліціс, як я й обіцяв. Вживай з розумом!

Гаррі сховав крихітну пляшечку з золотистою рідиною у внутрішню кишеню, відчуваючи водночас і радість від розлючених пик слизеринців, і провину за розчарований вигляд Герміони. А Рон був просто ошелешений.

— Як ти це зробив? — пошепки запитав він у Гаррі, коли вони вийшли з підвалу.

— Пощастило, мабуть, — ухилився з відповіддю Гаррі, бо неподалік нашорошив вуха Мелфой.

Та коли вони в обідню пору повсідалися за ґрифіндорським столом, він відчув, що тепер ніщо не заважає йому розповісти друзям правду. З кожним словом Герміонине обличчя кам'яніло.

— Ти, мабуть, вважаєш, що я шахрував? — закінчив розповідь Гаррі, роздратований її виглядом.

— Але ж це не була твоя самостійна праця! — холодно зауважила Герміона.

— Він просто дотримувався інших інструкцій, ніж ми, — захистив друга Рон. — Міг провалитися, але ризикнув, і йому пощастило. — Рон тяжко зітхнув. — Слизоріг міг би дати ту книгу мені, та де там, у моїй ніхто нічого не

написав. Хіба що *блювонув* на неї, судячи з п'ятдесят другої сторінки, але...

— Стривай, — пролунав чийсь голос у Гаррі під лівим вухом, і він раптом уловив той квітковий запах, що вразив його в Слизороговому підвалі. Озирнувся й побачив, що до них підійшла Джіні. — Чи я добре почула? Гаррі, ти виконував якісь вказівки, що їх хтось записав у твоєму підручнику?

Вона мала стривожений і сердитий вигляд. Гаррі миттю зрозумів, що вона мала на увазі.

— Нічого страшного, — заспокоїв він її притишеним голосом. — Це ж не якийсь там Редлів щоденник. Це просто старий підручник, у якому хтось там щось нашкрябав.

— Але ж ти виконав те, що там було написано?

— Я просто скористався кількома порадами, записаними на полях. Чесно, Джіні, там не було нічого особливого...

— Джіні правду каже, — відразу повеселішала Герміона. — Треба перевірити, чи нема там чогось підозрілого. Тобто всі ці дивні інструкції... хтозна, хтозна...

— Стоп! — обурився Гаррі, виймаючи з сумки «Прогресивну методику зіллєваріння» й піднімаючи чарівну паличку.

— *Спеціаліс ревеліо!* — сказав він, легенько вдаряючи по палітурці.

Нічого не сталося. Книжка лежала собі, стара, брудна й пошарпана.

— Усе?! Задоволені? — роздратовано буркнув Гаррі. — А може, зачекаєте, чи не зробить вона сальто-мортале?

— Начебто все нормально, — завагалася Герміона, усе ще з підозрою поглядаючи на книжку. — Тобто це начебто й справді... просто підручник.

— Добре. Тоді я його ховаю, — Гаррі схопив книжку зі столу, але вона вислизнула в нього з рук і впала, розгорнувшись, на підлогу.

Ніхто в їхній бік не дивився. Гаррі нагнувся підняти книжку і аж тут помітив, що ззаду на палітурці, з самісінь-

кого низу, було ще щось нашкрябано тим самим дрібним нерозбірливим почерком, що й інструкції, завдяки яким він виграв пляшечку фелікс-феліціс, вже надійно сховану в шкарпетці у валізі нагорі:

«Власником цієї книги є Напівкровний Принц».

— РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ —

Ґонтова хатина

До кінця тижня на уроках настійок Гаррі й далі дотримувався рекомендацій Напівкровного Принца, якщо вони різнилися від інструкцій Лібатія Бориджа, і в результаті після перших чотирьох уроків Слизоріг просто нахвалитися не міг успіхами Гаррі, кажучи, що йому зрідка траплялися такі обдаровані учні. Ні Рон, ні Герміона не були від цього у захваті. Хоч Гаррі й пропонував їм поділитися книжкою, та Рон ледве міг розібрати той почерк, а просити, щоб Гаррі читав йому вголос, не наважувався, бо це було б підозріло. А от Герміона рішуче наполягала на дотриманні, як вона казала, «офіційних» інструкцій. Та оскільки це призводило до значно гірших результатів, аніж дотримання Принцових рекомендацій, то вона стала страшенно дратівлива.

Гаррі кортіло дізнатися, хто ж він, цей Напівкровний Принц. І хоч уроків завдавали стільки, що часу перечитати всі коментарі до «Прогресивної методики зіллєваріння» не було, однак погортати підручник він устиг і тепер бачив, що сторінок без Принцових зауважень там майже не залишалося, причому не завжди на тему зіллєваріння. Подекуди траплялися вказівки стосовно заклять, що їх, схоже, Принц вигадав сам.

— Або сама, — роздратовано зронила Герміона, коли суботнього вечора у вітальні Гаррі розповідав про це Ронові. — То могла бути й дівчина. Мені здається, що почерк скоріше дівчачий, ніж хлопчачий.

— Його звали Напівкровний Принц, — нагадав їй Гаррі. — Скільки дівчат ставали принцами?

Герміона не знайшлася, що на це відповісти. Просто насупилася й висмикнула свій реферат «Принципи рема-

теріалізації» з-перед Ронових очей, бо той уже намагався прочитати його догори дриґом.

Гаррі зиркнув на годинника й швиденько сховав у сумку обшарпану «Прогресивну методику зіллєваріння».

— За п'ять хвилин восьма, треба бігти, бо спізнюся до Дамблдора.

— О-о-о-о! — видихнула Ґерміона, піднявши голову. — Успіхів! Ми зачекаємо, цікаво послухати, чого він тебе навчатиме!

— Маю надію, все буде класно, — сказав Рон, і вони вдвох простежили, як Гаррі вибрався крізь отвір за портретом.

Хоч коридори були безлюдні, та все ж Гаррі довелося поспіхом ховатися за статую, коли з-за рогу вигулькнула професорка Трелоні. Вона бурмотіла щось собі під ніс, тасувала колоду заяложених ґральних карт і на ходу на них ворожила.

— Пікова двійка: сварка, — бурмотіла професорка, минаючи те місце, де навпочіпки принишк Гаррі. — Пікова сімка: зловісний знак. Пікова десятка: насильство. Піковий валет: чорнявий юнак, можливо, в тривозі, не любить розпитувань...

Вона зненацька зупинилася біля статуї, за якою ховався Гаррі.

— Ні, це якась помилка, — роздратовано буркнула Трелоні, і Гаррі почув, як вона нервово перетасувала карти, а тоді пішла далі, залишивши по собі слабкий запах хересу. Гаррі зачекав, щоб упевнитися, що вона пішла, і побіг далі, аж до того місця в коридорі на восьмому поверсі, де під стіною стояв самотній ґаргуйль.

— Кислотна шипучка, — сказав Гаррі. Ґаргуйль відскочив; стіна за його спиною розсунулася, відкриваючи рухомі спіральні сходи. Гаррі став на них, мов на ескалатор, і сходи м'якими колами понесли його вгору, до оздоблених мідним кільцем дверей Дамблдорового кабінету.

Гаррі постукав.

— Заходь, — запросив Дамблдор.

— Добрий вечір, пане директоре, — привітався Гаррі, заходячи в кабінет.

— Ага, добрий вечір, Гаррі. Сідай, — усміхнувся Дамблдор. — Ну як, задоволений першим тижнем у школі?

— Так, дякую, — погодився Гаррі.

— Ти, мабуть, був досить активний, ось уже й покарання встиг заробити!

— Е-е... — недорікувато почав Гаррі, але Дамблдор і не думав його сварити.

— Я домовився з професором Снейпом, що ти відбудеш покарання не цієї, а наступної суботи.

— Добре, — не заперечував Гаррі. Його хвилювало не Снейпове покарання, а щось значно важливіше, і він нишком оглядав кабінет — чи не підкаже йому якась деталь, що ж саме задумав робити сьогодні Дамблдор. Округлий кабінет був такий самий, як і завжди: делікатні срібні прилади стояли на столиках з тонкими ніжками, пихкаючи клубочками диму й сюркочучи; портрети колишніх директорів та директорок куняли у рамах; а розкішний Дамблдорів фенікс Фоукс з цікавістю поглядав на Гаррі зі свого сідала за дверима. Не видно було навіть, щоб Дамблдор розчистив місце для вправляння у двобоях.

— Отже, Гаррі, — сказав Дамблдор діловим тоном. — Тебе, безперечно, цікавить, що я тобі приготував на ці... як би це краще сказати... уроки?

— Так, пане директоре.

— Ну, якщо тобі вже відомо, що саме спонукало Лорда Волдеморта до спроби тебе вбити п'ятнадцять років тому, то я вирішив, що настав час поділитися з тобою деякою інформацією.

Запала мовчанка.

— Наприкінці минулого семестру ви обіцяли, що все мені розкажете, — нагадав Гаррі. Йому було важко позбутися звинувачувальних ноток у голосі. — Пане директоре, — додав він.

— Я так і зробив, — мирно підтвердив Дамблдор. —

Я розповів тобі все, що знав. Відтепер ми покинемо міцний підмурівок фактів і помандруємо крізь темну драговину пам'яті в гущавину найнеймовірніших припущень. З цієї миті, Гаррі, я можу помилятися не менш безнадійно, ніж Гамфрі Белчер, який вірив, що настала вже пора для казанів із сиру.

— Але ж ви вважаєте, що маєте слушність? — запитав Гаррі.

— Звісно, що так, але, як я сказав, я можу помилятися, як і будь-яка людина. Оскільки я... ти вже мені вибач... дещо розумніший за більшість людей, то й помилок припускаюся, відповідно, серйозніших.

— Пане директоре, — невпевнено почав Гаррі, — а те, що ви мені збираєтесь розповісти, якось пов'язане з пророцтвом? Чи допоможе це мені... вижити?

— Це має безпосередній зв'язок з пророцтвом, — сказав Дамблдор так просто, ніби Гаррі розпитував його про погоду на завтра, — і я маю надію, що це тобі допоможе вижити.

Дамблдор звівся на ноги й обійшов письмовий стіл повз Гаррі, який схвильовано крутнувся на місці, щоб бачити, як директор нахилився над шафкою біля дверей. Коли Дамблдор випростався, він тримав у руках уже знайому мілку кам'яну чашу з вирізьбленими на обідку дивними символами. Директор поставив сито спогадів на стіл перед Гаррі.

— Ти щось зажурився.

І справді, Гаррі поглядав на сито спогадів з певним острахом. Його попередній досвід спілкування з цим чудернацьким пристроєм, що зберігав і відтворював думки та спогади, був хоч і дуже повчальний, однак залишив і неприємний осад. Минулого разу, коли він занурився у вміст сита, то побачив там багато для себе небажаного. Дамблдор усміхався.

— Цього разу ти поринеш у сито спогадів разом зі мною... і, що для тебе взагалі незвично, матимеш на це дозвіл.

— А куди ми вирушимо, пане директоре?

— У подорож по стежці спогадів Боба Оґдена, — відповів Дамблдор, виймаючи з кишені кришталеву пляшечку, в якій вирувала срібляста речовина.

— А хто такий Боб Оґден?

— Він працював у відділі дотримання магічних законів, — пояснив Дамблдор. — Недавно помер, але перед смертю я встиг його знайти й переконати, щоб він довірив мені оці свої спогади. Ми зараз повторимо разом з ним один візит, що він його здійснив при виконанні службових обов'язків. Гаррі, встань, будь ласка...

Дамблдорові важко були витягти корок з кришталевої пляшечки, бо ушкоджена рука не згиналася й боліла.

— Може... може я, пане директоре?

— Та не треба, Гаррі...

Дамблдор націлився на пляшечку чарівною паличкою — і корок вилетів.

— Пане директоре... а як ви поранили руку? — Гаррі дивився на почорнілі пальці з відразою і водночас зі співчуттям.

— Зараз нема коли про це розповідати. Потім. У нас зустріч з Бобом Оґденом.

Дамблдор вилив у сито спогадів сріблястий вміст пляшечки і той — ні рідина, ні газ — завирував у чаші й замерехтів.

— Ти перший, — сказав Дамблдор, показуючи на чашу.

Гаррі нахилився, набрав повні груди повітря й занурив обличчя у сріблясту речовину. Відчув, як ноги відриваються від підлоги — він падав і падав крізь вируючу темряву, аж раптом, зовсім несподівано, його засліпило яскраве сонячне сяйво. Поки він кліпав, звикаючи до світла, поруч приземлився Дамблдор.

Вони стояли на сільській дорозі, обсадженій живоплотом з високих, переплетених кущів, під яскраво-синім, мов незабудки, літнім небом. Метрів за три від них стояв огрядний коротун в окулярах з товстелезними скельцями, за якими його очі здавалися крихітними, наче в крота,

цяточками. Він читав дерев'яний дороговказ, що стримів з кущів ожини зліва від дороги. Гаррі розумів, що це має бути Оґден; він був тут єдиний, а ще про це свідчив чудернацький одяг — так часто вдягаються недосвідчені чаклуни, щоб стати схожими на маґлів. Чоловік був одягнений у гетри й сюртук, одягнений прямо на старомодний смугастий купальний костюм. Не встиг Гаррі до пуття оцінити його кумедний вигляд, як Оґден подріботів далі.

Дамблдор і Гаррі подалися за ним. Коли минали дерев'яний дороговказ, Гаррі глянув на обидві його стрілки. Одна вказувала назад, звідки вони прийшли, і на ній було написано «Великий Ґенґелтон, 5 миль». На другій, що вказувала Оґденові в спину, писалося «Малий Ґенґелтон, 1 миля».

Якийсь час вони йшли й нічого не бачили, крім живоплоту, несамовито синього неба та моторної постаті в сюртуку. Аж тут дорога завернула ліворуч і зникла з очей, різко пірнувши вниз, а перед ними зненацька відкрився з пагорба краєвид усієї навколишньої долини. Гаррі бачив село між двома крутими схилами — поза сумнівом, це був Малий Ґенґелтон з його церквою та цвинтарем, що лежали перед ними мов на долоні. З другого боку долини, на протилежному пагорбі, височів чепурний панський будинок, оточений розлогою смугою оксамитно-зеленої трави.

Оґден хоч-не-хоч мусив ледь чи не бігти з крутого схилу. Дамблдор наддав ходи, Гаррі намагався не відставати. Він подумав, що Малий Ґенґелтон, мабуть, і є мета їхньої подорожі, і дивувався, як і тієї ночі, коли вони знайшли Слизорога, навіщо їм було долати аж таку відстань. Та невдовзі з'ясувалося, що він помилявся — йшли вони зовсім не в село. Дорога звернула праворуч, а коли й вони звернули за ріг, то помітили тільки, як удалині майнув сюртук — Оґден пірнув у прогалину в живоплоті.

Дамблдор і Гаррі вийшли вслід за ним на вузеньку ґрунтову дорогу, огороджену ще вищим і дикішим живоплотом, ніж той, що залишився позаду. Кам'яниста й вибоїста

дорога зміїлася, спадаючи з горба, як і попередня, й вела начебто до латки темних дерев трохи нижче. І справді, біля цього гаю доріжка розширилася. Дамблдор і Гаррі завмерли за спиною в Оґдена, коли той зупинився й вийняв чарівну паличку.

Хоч небо було й безхмарне, та старезні дерева попереду кидали довгі, темні, прохолодні тіні, тож Гаррі аж за кілька секунд розгледів хатину, наполовину сховану за плетивом гілок. Його здивував такий вибір місця для будинку. Дивно було, що не вирубали ближні дерева, які заступали світло й увесь краєвид на долину. «Цікаво, чи там хтось мешкає?» — подумав Гаррі. Стіни позаростали мохом, на черепичному даху бракувало багатьох черепичин, подекуди стирчали крокви. Все позаростало кропивою, аж до вікон, маленьких і густо вкритих сажею та брудом. Саме тоді, коли Гаррі вирішив, що тут ніхто не живе, одне вікно з брязкотом відчинилося і з нього потягся тонесенький струмінь пари чи диму, немовби там хтось готував їжу.

Оґден тихенько і, як здалося Гаррі, скрадливо, рушив уперед. Коли його накрили темні тіні дерев, він знову зупинився, дивлячись на вхідні двері, до яких хтось прибив цвяхами мертву змію.

Раптом щось зашелестіло, тріснуло, і просто перед Оґденом, зірвавшись з дерева, приземлився чоловік у лахмітті. Оґден відсахнувся, перечепився через поли свого сюртука і ледь не впав.

— *Тебе тут не чекають.*

Чоловік, що зістрибнув з дерева, мав густу сплутану чуприну, таку брудну, що годі було зрозуміти, якого вона кольору. У роті бракувало зубів. Маленькі темні очі дивилися в різні боки. Він міг би здатися кумедним, але не здавався; було якось моторошно і Гаррі не міг винити Оґдена, що той відсахнувся ще на кілька кроків, перш ніж заговорити.

— Е-е... доброго ранку. Я з Міністерства магії...

— *Тебе тут не чекають.*

— Е-е... вибачте... я вас не розумію, — нервово вимовив Оґден.

Ґаррі подумав, що Оґден страшенно тупий; на думку Ґаррі, незнайомець висловлювався цілком зрозуміло, та ще й на підкріплення своїх слів розмахував чарівною паличкою, у другій руці тримаючи короткого закривавленого ножа.

— Ґаррі, ти, звичайно, його зрозумів? — тихенько запитав Дамблдор.

— Аякже, — підтвердив спантеличений Ґаррі. — А чому Оґден не розуміє?..

І тут його погляд знову впав на мертву змію на дверях, — і Ґаррі раптом усе збагнув.

— Він розмовляє парселмовою?

— Дуже добре, — кивнув головою Дамблдор і всміхнувся.

Чоловік у лахмітті вже наступав на Оґдена з ножем в одній руці й чарівною паличкою в другій.

— Послухайте... — почав Оґден, та було пізно: щось бахнуло, і Оґден упав на землю, схопившись за ніс, а з-під його пальців цвіркала якась жовта липка гидота.

— Морфіне! — пролунав гучний голос.

З хатини вискочив підстаркуватий чоловік і з такою силою захряснув за собою двері, що мертва змія аж затрусилася. Цей чоловік був куціший за першого і мав непропорційно широкі плечі та довжелезні руки, що в поєднанні зі світло-карими очима, короткою цупкою чуприною та зморшкуватим обличчям робило його схожим на дужу стару мавпу. Він зупинився біля чоловіка з ножем, який аж заходився реготом, дивлячись на зіщуленого на землі Оґдена.

— Міністерство, ге? — перепитав підстаркуватий чоловік, позираючи на Оґдена.

— Вгадали! — сердито підтвердив Оґден, обмацуючи обличчя. — А ви, якщо не помиляюся, пан Ґонт?

— Правильно, — відповів Ґонт. — Він що, поцілив тобі в лице, ге?

— Поцілив! — огризнувся Оґден.

— А чого не попередив, що прийдеш, га? — накинувся на нього Ґонт. — Це приватна власність. Не можна так просто припертися й думати, що мій син не стане боронитися.

— Від кого боронитися, чоловіче? — перепитав, підводячись, Оґден.

— Від тих, хто пхає сюди носа. Від грабіжників. Від маґлів та іншої погані.

Оґден націлився чарівною паличкою собі на носа, з якого сочилося щось схоже на гній, і текти миттю перестало. Містер Ґонт буркнув щось крізь зуби Морфінові.

— *До хати. Не сперечайся.*

Тепер Гаррі одразу розпізнав парселмову; він зрозумів, що було сказано, хоч почув і те химерне сичання, яким ця мова здавалася Оґденові. Морфін хотів було запротестувати, та коли батько погрозливо на нього зиркнув, він передумав і пошкандибав до хатини, чудернацько перекочуючись, а тоді так грюкнув за собою дверима, що нещасна змія знову затрусилася.

— Я, власне, прийшов до вашого сина, пане Ґонт, — пояснив Оґден, витираючи з сюртука рештки гною. — Це ж був Морфін, так?

— Угу, Морфін, — байдуже підтвердив старий. — А ти чистокровець? — раптом досить агресивно поцікавився він.

— Це не має значення, — холодно відрізав Оґден, і Гаррі відчув, як зростає його пошана до Оґдена.

Ґонт, очевидно, був іншої думки. Він скоса зиркнув на Оґденове обличчя і пробурмотів якомога образливіше:

— Ото ж я й пригадую, що вже бачив таких носатих у селі.

— Не сумніваюся, що ваш син і з ними давав волю рукам, — відрубав Оґден. — Можливо, продовжимо нашу бесіду в хаті?

— В хаті?

— Так, пане Ґонте. Я вже сказав. Я прийшов заради Морфіна. Ми вам посилали сову...

— Мені ті сови до одного місця, — огризнувся Ґонт. — Я листів не читаю.

— Тоді не нарікайте, що вас не попереджують про візити, — їдко сказав Оґден. — Я тут у зв'язку з серйозним порушенням чаклунського закону, яке сталося сьогодні рано-вранці...

— Добре-добре-добре! — заревів Ґонт. — Заходь уже в ту кляту хату, якщо це тобі поможе!

Хатина складалася з трьох крихітних кімнаток. З головної, що поєднувала в собі кухню й вітальню, виходило ще двоє дверей. Морфін сидів у брудному кріслі біля задимленого каміна, накручуючи собі на товсті пальці живу гадюку й мугикаючи їй тихенько парселмовою:

— Уссі-сюссі, змійка в русі,
на підлогу гуп!
А нечемних Морфін цвяшком
до дверей луп-луп!

Зашаруділо в кутку біля відчиненого вікна, і Гаррі побачив, що в кімнаті є ще дівчина в обшарпаній сукні, що своїм кольором нагадувала брудну кам'яну стіну в неї за спиною. Дівчина стояла біля горщика, що парував на загидженій чорній плиті, і совала туди-сюди нужденні горшки та миски на полиці. Волосся в неї було пряме й темне, а лице простувате, бліде, з грубими рисами. Очі, як і в брата, були зизуваті. Дівчина здавалася трохи охайнішою за чоловіків, але Гаррі ще ніколи не бачив такої побитої життям людини.

— Моя дочка Меропа, — неохоче буркнув Ґонт, коли Оґден запитально на неї глянув.

— Доброго ранку, — привітався Оґден.

Дівчина не відповіла, тільки злякано зиркнула на батька і відвернувшись, знову щось переставила на полиці.

— Пане Ґонт, — сказав Оґден, — перейду зразу до суті. У нас є підстави вважати, що ваш син Морфін учора пізно ввечері вдався до чарів на очах у маґла.

Щось оглушливо брязнуло. Меропа впустила горщика.

— *Підніми!* — крикнув на неї Ґонт. — А щоб тобі! Лазиш по підлозі, наче смердюча маґелка! Навіщо тобі чарівна паличка, нікчемна ти торбо з гноєм?!

— Пане Ґонте, прошу вас! — обурився Оґден, а Меропа, піднявши з підлоги горщика, вкрилася червоними плямами і знову його впустила, потім тремтячими руками вийняла з кишені чарівну паличку, спрямувала її на черепки й поспіхом пробурмотіла нерозбірливе закляття, від чого горщик стулився докупи, пролетів через усю кімнату, вдарився об стіну й ще раз розбився.

Морфін зареготав як божевільний. Ґонт скипів:

— Склей горщика, тупа нездаро, склей докупи!

Меропа пішла, спотикаючись, до стіни, та не встигла вона підняти чарівну паличку, як Оґден націлився на горщик своєю й наказав:

— *Репаро.*

Горщик миттю склеївся.

Якусь мить здавалося, що зараз Ґонт загорлає на Оґдена, але він, мабуть, передумав і натомість почав знущатися з дочки:

— Зраділа, що прийшов чемний дядько з міністерства, ге? Може, він забере тебе з моїх очей? Може, йому подобаються задрипані сквибки...

Не дивлячись ні на кого й не дякуючи Оґдену, Меропа взяла горщик і тремтячими руками поставила назад на полицю. Потім притулилася спиною до стіни в проміжку між брудним вікном та плитою, ніби прагнула злитися з тією стіною і щезнути.

— Пане Ґонте, — знову заговорив Оґден, — як я вже сказав, причиною мого візиту...

— Я це вже чув! — гаркнув Ґонт. — То й що? Морфін зробив з маґлом те, що й треба було... і що тепер, га?

— Морфін порушив чаклунський закон, — суворо повторив Оґден.

— Морфін порушив чаклунський закон, — перекривив Ґонт Оґдена і загиготів. — Він провчив брудного маґла, і це вже незаконно, га?

— Так, — підтвердив Оґден. — На жаль, так.

Він вийняв з внутрішньої кишені сувійчик пергаменту й розгорнув.

— А це що, вирок? — сердито спитав Ґонт.

— Це виклик у міністерство на розгляд...

— Виклик! Виклик? Та хто ти такий, щоб викликати кудись мого сина?

— Я керівник загону з нагляду за дотриманням магічних законів, — представився Оґден.

— І ти собі вважаєш нас за покидьків? — загорлав Ґонт, насуваючись на Оґдена і тицяючи йому в груди брудним пальцем з жовтим нігтем. — Покидьків, що прибіжать, коли їм скаже міністерство? Ти знаєш, з ким говориш, паскудний бруднокровцю, знаєш?!

— Я мав враження, що розмовляю з паном Ґонтом, — відповів Оґден. Вигляд у нього був насторожений, але він тримався свого.

— Саме так! — заревів Ґонт. На якусь мить Ґаррі здалося, що Ґонт зробив непристойний жест рукою, але потім зрозумів, що той показував Оґденові бридкого персня з чорним каменем, якого носив на середньому пальці, а тепер розмахував ним перед Оґденовими очима. — Бачиш? Бачиш? Знаєш, що це таке? Знаєш, де він узявся? Він століттями належав нашій родині, ось якого ми давнього роду, чистокровного роду! Знаєш, скільки мені пропонували за цей перстень з оцим гербом Певерела, вигравіюваним на камені?

— Гадки не маю, — відповів Оґден, кліпнувши очима, коли перстень промайнув під самісіньким його носом, — але мене це не цікавить, пане Ґонте. Ваш син скоїв...

Ґонт розлючено заревів і кинувся до дочки. Ґаррі встиг навіть подумати, що Ґонт збирається її задушити, бо його

рука метнулася дівчині до горла, та наступної миті він уже волочив її до Оґдена за золотий ланцюжок, що висів у неї на шиї.

— Бачиш оце? — загарчав Ґонт на Оґдена, трясучи перед ним важким золотим медальйоном, від чого Меропа почала задихатися й бризкати слиною.

— Та бачу, бачу! — запевнив Оґден.

— Це належало *Слизерину!* — лементував Ґонт. — Салазарові Слизерину! Ми його останні живі нащадки! Що ти на це скажеш, ге?!

— Пане Ґонт, дочка! — стривожився Оґден, але Ґонт уже відпустив Меропу; вона попленталася непевним кроком назад у свій закуток, розтираючи шию й хапаючи ротом повітря.

— Отож бо! — переможно вигукнув Ґонт, ніби нарешті зумів пояснити те, що, на його думку, було й так зрозуміло. — Не смій розмовляти з нами так, наче ми бруд на твоїх черевиках! Ми покоління чаклунів-чистокровців... не те, що ти, поза сумнівом!

І він плюнув на підлогу просто біля Оґденових ніг. Морфін знову загиготів. Меропа мовчала, зіщулившись біля вікна, голова її похилилася, а лице ховалося за довгим прямим волоссям.

— Пане Ґонт, — провадив своєї Оґден, — боюся, що ні ваші, ні мої предки не мають жодного стосунку до цієї справи. Я тут з приводу Морфіна, Морфіна та маґла, з яким він зіткнувся вчора пізно ввечері. За нашою інформацією, — він звірився з сувоєм пергаменту, — Морфін наслав на цього маґла пристріт або чари, внаслідок чого маґла обсипало болючою кропивницею.

Морфін захихотів.

— *Спокійно, хлопче,* — гаркнув Ґонт парселмовою, і Морфін знову замовк.

— Ну, то й що, як він це зробив, га? — виклично запитав у Оґдена Ґонт. — Я припускаю, тому маґлові вже почистили його прищаву пику, а за одно й пам'ять...

— Мова не про це, пане Ґонте, — наполягав Оґден. — Це був нічим не спровокований напад на беззахисного...

— Еге ж! Та я впізнав у тобі маґлолюба, відразу як тебе побачив, — глузливо вишкірився Ґонт і знову плюнув на підлогу.

— Ця розмова ні до чого не приведе, — рішуче сказав Оґден. — Поведінка вашого сина доводить, що він анітрохи не кається. — Він знову зазирнув у пергамент. — Морфін має прибути на розгляд його справи чотирнадцятого вересня, щоб відповісти на звинувачення у застосуванні чарів на очах у маґла і спричинення образи та страждань цьому маґ...

Оґден зненацька замовк. Крізь відчинене вікно долинули брязкіт, цокіт копит і голосний сміх. Звивистий шлях до села, очевидно, пролягав досить близько від гаю, в якому стояла ця хатина. Ґонт завмер, вирячивши очі, й прислухався. Морфін засичав й повернувся в бік того гамору з пожадливим виразом. Меропа підняла голову. Гаррі побачив, що її обличчя страшенно зблідло.

— Боже мій, яка гидота! — продзвенів дівочий голос, який так виразно було чути крізь відчинене вікно, ніби дівчина стояла в цій кімнаті. — Томе, невже твій батько не міг цю халупу знести?

— Вона не наша, — озвався юнацький голос. — Нам належить усе по той бік долини, а ця хатина — власність старого волоцюги Ґонта та його дітей. Його син несповна розуму, послухала б ти, що про них розповідають у селі...

Дівчина розсміялася. Брязкіт і цокіт наближалися. Морфін хотів було встати з крісла.

— *Сиди*, — погрозливо просичав його батько парселмовою.

— Томе, — знову пролунав дівочий голос, цього разу так близько, що вони вже явно мусили бути біля самої хатини, — може, я помиляюся... невже хтось прибив до дверей змію?

— О, Господи, справді! — здивувався юнак. — Це того сина робота, про якого я тобі казав, що в нього не все нормально з головою. Не дивися на це, люба Сесіліє.

Брязкіт і цокіт почали віддалятися.

— *«Люба»*, — прошепотів Морфін парселмовою, дивлячись на свою сестру. — *Він назвав її «люба». Отже, він тебе не захоче.*

Меропа стояла біла-білісінька, аж Гаррі здалося, що вона от-от зомліє.

— *Що таке?* — різко запитав Ґонт, також парселмовою, поглядаючи то на сина, то на дочку. — *Що ти сказав, Морфіне?*

— *Вона любить дивитися на того маґла,* — пояснив Морфін, зловісно втупившись у перелякану сестру. — *Коли він проїжджає, вона завжди в садку, підглядає за ним з-за живоплота. А минулої ночі...*

Меропа благально засмикала головою, але Морфін безжально повів далі:

— *Висунулася з вікна, чекаючи, коли він їхатиме додому.*

— *Висунулася з вікна, щоб подивитися на маґла?* — спокійно перепитав Ґонт.

Уся трійця Ґонтів, здавалося, забула про Оґдена, спантеличеного й роздратованого черговою порцією незбагненного сичання та скрипу.

— *Це правда?* — Ґонт погрозливо підійшов на один-два кроки до смертельно переляканої дівчини. — *Моя дочка... чистокровний нащадок Салазара Слизерина... запрагнула мерзенного, брудножильного маґла?*

Меропа несамовито закрутила головою, втискаючись у стіну. Видно було, що слова застрягли їй у горлі.

— *Але я йому, батьку, показав!* — хихикнув Морфін. — *Я йому таке втнув, коли він проїжджав! Він уже не був такий гарний, коли його всього обсипало кропивницею, правда, Меропо?*

— *Ти, мала паскудна сквибко, брудна зраднице роду!* —

заревів Ґонт, втрачаючи контроль над собою, і його пальці зімкнулися на доччиному горлі.

Гаррі й Оґден одночасно закричали:

— Ні!

Оґден підняв чарівну паличку й крикнув:

— *Релашіо!*

Ґонта відкинуло від дочки; він зачепився за стілець і гепнувся спиною об підлогу. Морфін люто заревів, вистрибнув зі свого крісла й кинувся на Оґдена, розмахуючи закривавленим ножем і безладно вистрілюючи з чарівної палички різними закляттями.

Оґден, рятуючись, кинувся тікати. Дамблдор показав, що треба бігти за ним, і Гаррі негайно його послухався. Від Меропиного вереску аж у вухах позакладало.

Оґден помчав доріжкою вгору, вискочив, затуляючи голову руками, на головну вулицю і зіштовхнувся з лискучим гнідим конем, на якому сидів напрочуд вродливий чорнявий юнак. Юнак і гарненька дівчина, що їхала поруч на сірому коні, вибухнули реготом, побачивши, як Оґден відлетів, неначе м'яч, від кінського боку й, петляючи, побіг по дорозі, з голови до п'ят у пилюці, а його сюртук розвівався в нього спиною.

— Думаю, Гаррі, цього вистачить, — Дамблдор узяв Гаррі за лікоть і потяг. Наступної миті вони вже, невагомі, линули крізь темряву, аж доки приземлилися в Дамблдоровому, уже оповитому сутінками, кабінеті.

— Що було далі з тією дівчиною в хатині? — відразу запитав Гаррі, коли Дамблдор засвітив помахом чарівної палички додаткові лампи. — Меропою, чи як там її звати?

— Вона залишилася жива, — відповів Дамблдор, умощуючись за столом і показуючи Гаррі, щоб теж сідав. — Оґден явився в міністерство й за чверть години повернувся з підмогою. Морфін з батьком спробували чинити опір, але їх приборкали, забрали з хатини, а згодом Чарверсуд визнав їх винними. Морфіна, на совісті якого вже були й інші напади на маґлів, засудили до трьох років ув'яз-

нення в Азкабані. Ярволод, який поранив, окрім Оґдена, ще кількох міністерських працівників, отримав півроку.

— Ярволод? — здивовано перепитав Ґаррі.

— Саме так, — схвально посміхнувся Дамблдор. — Я радий, що ти все пам'ятаєш.

— Той старий був?..

— Волдемортів дід, — підтвердив здогад Дамблдор. — Ярволод, його син Морфін і дочка Меропа були останні з стародавнього чаклунського роду Ґонтів, відомого своєю неврівноваженістю та схильністю до насильства, що передавалися з покоління в покоління через їхній звичай одружуватися на двоюрідних братах і сестрах. Нерозважливість у поєднанні з великою любов'ю до надмірності призвела до того, що родинне багатство було розтринькане за декілька поколінь до народження Ярволода. Йому, як ти бачив, довелося жити вбого й злиденно, наодинці зі своїм надзвичайно паскудним характером, необмеженою зарозумілістю та пихою, а також з деякими успадкованими родинними реліквіями, що їх він цінував не менше, ніж рідного сина і значно більше, ніж дочку.

— То Меропа, — Ґаррі нахилився до Дамблдора, — то Меропа... пане директоре, це означає, що вона... Волдемортова мати?

— Саме так, — підтвердив Дамблдор. — І ще так сталося, що ми мигцем побачили Волдемортового батька. Цікаво, чи ти його помітив?

— Той маґл, на якого нападав Морфін? Юнак на коні?

— Дуже-дуже добре, — засяяв Дамблдор. — Так, то був Том Редл-старший, вродливий маґл, який частенько проїжджав повз Ґонтову хатину, і в якого потай і пристрасно була закохана Меропа Ґонт.

— І вони врешті-решт одружилися? — недовірливо перепитав Ґаррі, якому важко було уявити кохання між такими абсолютно різними людьми.

— Мені здається, ти забуваєш, — вів далі Дамблдор, — що Меропа була відьмою. Не думаю, що вона могла гідно

виявляти свій магічний хист, коли її тероризував рідний батько. Але коли Ярволод і Морфін опинилися в Азкабані, коли вона залишилася одна і вперше в житті відчула себе вільною, саме тоді, я впевнений, вона й змогла нарешті дати волю своїм прихованим здібностям і вирішила покінчити з тим жалюгідним існуванням, яке вела аж вісімнадцять років. Як ти гадаєш, до чого могла вдатися Меропа, щоб примусити Тома Редла забути про свою подругу-маґелку й натомість покохати її саму?

— До закляття *«Імперіус»*? — припустив Ґаррі. — Чи до любовного зілля?

— Дуже добре. Особисто я схиляюся до думки, що вона скористалася любовним зіллям. Я впевнений, що це їй здалося романтичнішим засобом, і, гадаю, що не так і важко було якогось спекотного дня, коли Редл їхав верхи сам, дати йому напитися. Так чи так, а за кілька місяців після тієї сцени, свідками якої ми щойно були, в селі Малий Ґеґлтон вибухнув страшенний скандал. Можеш собі уявити, скільки пліток породила втеча панського сина з дочкою місцевого волоцюги Меропою.

Однак те, як були вражені селяни — ніщо проти потрясіння, якого зазнав Ярволод. Він повернувся з Азкабану, сподіваючись, що дочка покірно його чекає з розігрітим обідом на столі. Та замість цього він побачив шар пилу на палець завтовшки та її прощальну записку з поясненнями, що вона вчинила.

Як мені вдалося розкопати, відтоді він ані разу не називав її імені і навіть не згадував про її існування. Потрясіння, завдане її втечею, призвело, мабуть, до його наглої смерті... хоч, може, він так і не навчився здобувати собі харчі. Азкабан надзвичайно виснажив Ярволода, і він не дожив до повернення Морфіна.

— А Меропа? Вона... вона ж померла, так? Бо Волдеморт ріс у сиротинці.

— Справді, — визнав Дамблдор. — Тут доведеться вдаватися до певних припущень, хоч я й не думаю, що так

важко вгадати, що сталося. Бачиш, через кілька місяців після укладеного крадькома шлюбу Том Редл знову з'явився в панському будинку Малого Ґенґелтона, але без дружини. В околицях ходили чутки, ніби він жалівся, що його «обкрутили» й «обвели круг пальця». Він мав на увазі, на мою думку, що перебував тоді під дією чарів, які нарешті втратили свою силу, але, гадаю, не насмілювався вживати саме ці слова, щоб його не сприйняли за божевільного. Проте коли селяни довідалися, про що він говорить, то припустили, що Меропа збрехала Томові Редлу, сказала, що має народити від нього дитину, і що саме тому він з нею й одружився.

— Але ж вона й *справді* народила від нього дитину.

— Так, але тільки через рік після шлюбу. Том Редл покинув її ще вагітною.

— А що сталося? — здивувався Гаррі. — Чому припинилася дія любовного зілля?

— І знову це тільки припущення, — сказав Дамблдор, — але мені здається, що Меропа, безмірно закохана в чоловіка, просто не захотіла й надалі утримувати його чарами. Думаю, вона сама перестала давати йому зілля. Можливо, закохана до нестями, вона переконала себе, що він і так у неї закохається. Можливо, думала, що він залишиться заради дитини. Якщо це й так, то вона помилилася. Він її покинув, ніколи більше не бачив і ніколи навіть не намагався довідатися, що сталося з його сином.

Небо за вікном було вже чорне, як смола, і лампи в Дамблдоровім кабінеті, здавалося, засяяли ще яскравіше, ніж досі.

— Думаю, Гаррі, на сьогодні досить, — сказав за якийсь час Дамблдор.

— Так, пане директоре, — погодився Гаррі.

Він підвівся, але не виходив.

— Пане директоре... чи це так важливо — знати про Волдемортове минуле?

— Думаю, дуже важливо, — відповів Дамблдор.

— І це... це якось пов'язано з пророцтвом?

— Цілком і повністю.

— Ясно, — трохи збентежено сказав Гаррі, хоч відповідь його й заспокоїла.

Він було рушив до виходу, але тут йому стрельнуло в голову ще одне запитання, і він обернувся.

— Пане директоре, чи я можу розповісти Ронові й Герміоні про все, що ви мені казали?

Дамблдор якусь мить пильно на нього дивився, а тоді сказав:

— Думаю, пан Візлі та панна Ґрейнджер уже довели, що їм можна довіряти. Але, Гаррі, скажи їм, що про все це не повинен знати більше ніхто. Буде погано, якщо розійдуться чутки, ніби я добре знаю або здогадуюся про Волдемортові таємниці.

— Пане директоре, запевняю, що, крім Рона й Герміони, ніхто про це не знатиме.

Він знову рушив до виходу, і був уже біля самих дверей, коли побачив *його*. На маленькому столику з тонкими ніжками, де стояло безліч делікатних срібних приладів, лежав потворний золотий перстень, оздоблений великим тріснутим чорним каменем.

— Пане директоре, — промовив Гаррі, дивлячись на нього. — Цей перстень...

— Так? — сказав Дамблдор.

— Це він був у вас на пальці в той вечір, коли ми відвідували професора Слизорога?

— Він, — підтвердив Дамблдор.

— Але ж це... пане директоре, чи це не той самий перстень, що його показував Оґденові Ярволод Ґонт?

Дамблдор схилив голову.

— Саме той.

— Але ж як?.. Він був у вас завжди?

— Ні, я здобув його недавно, — відповів Дамблдор. — Точніше кажучи, днів за два до того, як прибув забирати тебе від тітки з дядьком.

— Тобто приблизно тоді, пане директоре, коли ви поранили собі руку?

— Так, Гаррі, приблизно тоді.

Гаррі вагався. Дамблдор усміхався.

— Пане директоре, а як саме...

— Уже пізно, Гаррі! Довідаєшся про це іншим разом. На добраніч.

— На добраніч, пане директоре.

— РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ —

Герміонина допомога

Як Герміона й передбачала, вільні від уроків години виявилися для шестикласників не очікуваними Роном періодами блаженного дозвілля, а єдиним часом, що залишався для виконання величезних за обсягами домашніх завдань, якими їх завалювали вчителі. Вони не тільки мусили скніти над підручниками, немовби щодня складали іспити, а й самі уроки стали значно складніші, ніж були раніше. Гаррі не розумів до ладу й половини з того, що їм цими днями пояснювала професорка Макґонеґел; навіть Герміона раз чи двічі просила вчительку повторити. Неймовірно, але, на превелике Герміонине обурення, найуспішнішим предметом для Гаррі стали, завдяки Напівкровному Принцові, настійки.

Безмовні закляття треба було вивчати не лише на захисті від темних мистецтв, а й на уроках заклинань і трансфігурації. Гаррі незрідка бачив, як у його однокласників у вітальні або в їдальні напружувалися й синіли обличчя, наче вони ковтнули завелику дозу како-загустину; та він розумів, що насправді вони пробували виконати закляття, не вимовляючи слів уголос. Можна було зітхнути з полегкістю, коли урок відбувався в оранжереях: на гербалогії вони мали справу зі щораз небезпечнішими рослинами, але принаймні їм дозволялося вигукувати прокляття вголос, коли ззаду їх зненацька хапали які-небудь «отруйні щупальця».

Через перевантаження навчанням і шалені багатогодинні вправи з безмовних заклять Гаррі, Рон і Герміона ніяк не могли вибратися й провідати Геґріда. Він не приходив трапезувати за вчительським столом, і це вже була зловісна ознака, а разів кілька, коли вони перестрівали

його в коридорах чи на подвір'ї, він завжди якось загадково їх не помічав і наче не чув їхніх вітань.

— Треба піти й усе пояснити, — сказала Герміона в суботу за сніданком, дивлячись на порожнє Геґрідове місце за вчительським столом.

— Сьогодні зранку проби з квідичу! — нагадав Рон. — А ще треба відпрацювати закляття *«Аґваменті»* для Флитвіка! Та й що пояснювати? Як йому поясниш, що ми терпіти не могли його дурний предмет?

— Нічого подібного! — обурилася Герміона.

— Це ти так думаєш, а я ще не забув тих скрутів, — похмуро буркнув Рон. — І можу тобі зараз сказати, що ми тоді дивом уникли загибелі. Ти ще не чула, що він молов про свого дебільного братика... якби ми залишилися, то мусили б навчати Ґропа зав'язувати шнурки на взутті.

— На серці так паскудно через те, що ми не розмовляємо з Геґрідом, — засмутилася Герміона.

— Підемо після квідичу, — заспокоїв її Гаррі. Він теж скучав за Геґрідом, хоч і поділяв Ронову думку, що хто-хто, а Ґроп їм потрібен не був. — Але ми маємо стільки кандидатів, що проби можуть тривати цілий ранок. — Він трохи нервувався перед першим серйозним випробуванням у ролі капітана. — Не знаю, чому це наша команда раптом стала така популярна.

— Ой, Гаррі, та ну тебе, — зненацька роздратувалася Герміона. — Це не квідич такий популярний, а ти! З тобою ще ніколи не було так цікаво, і якщо чесно, ти ще ніколи не був такий привабливий.

Рон вдавився куснем копченої риби. Герміона зневажливо на нього зиркнула і знову повернулася до Гаррі.

— Усі тепер знають, що ти казав правду. Всій чаклунській спільноті довелося визнати, що ти мав рацію щодо Волдемортового повернення, і ти справді двічі за минулі два роки з ним бився, до того ж обидва рази зумів уціліти. А зараз тебе називають «Обранцем»... Невже ти не розумієш, чому люди тобою захоплюються?

Гаррі здалося, що у Великій залі раптом стало спекотно, хоч стеля й далі була холодна і дощова.

— А *ще* ти витримав усі оті міністерські переслідування, коли тебе намагалися виставити неврівноваженим брехуном. У тебе й досі залишилися шрами після того, як та відьма примушувала тебе писати власною кров'ю, та ти все одно не відцурався своїх слів...

— А в мене й досі залишилися шрами від тих мізків у міністерстві, — нагадав про себе Рон, підсмикуючи рукав.

— Я вже не кажу про те, що ти за літо виріс мало не на півметра, — додала Герміона, незважаючи на Рона.

— І я високий, — не зовсім доречно бовкнув Рон.

Прибули поштові сови, залітаючи крізь залиті дощем вікна й забризкуючи всіх крапельками води. Учні отримували більше пошти, ніж зазвичай: стурбовані батьки прагнули почути від дітей вістку і водночас їх заспокоїти, що вдома все гаразд. Гаррі з самого початку семестру ще не отримав жодного листа; його єдиний постійний дописувач загинув, і попри всі надії, що йому іноді писатиме Люпин, поки що цього не відбувалося. Тому він здивувався, побачивши, що поміж рудих та сірих сов кружляє його білосніжна Гедвіга. Вона опустилася перед ним з великим квадратним пакунком. Наступної миті такий самісінький пакунок упав перед Роном, тягнучи за собою його крихітну втомлену сову Левконію.

— Овва! — вигукнув Гаррі, коли розгорнув пакунок і побачив там новесенький підручник «Прогресивної методики зіллєваріння» з книгарні «Флоріш і Блотс».

— Чудово! — зраділа Герміона. — Тепер віддаси оту книжку з закарлючками.

— Та ти що! — обурився Гаррі. — Я її залишу! Дивись, я вже все продумав...

Він витяг з сумки стару «Прогресивну методику зіллєваріння» і вдарив по палітурці чарівною паличкою, примовляючи:

— *Діфіндо!*

Обкладинка відлетіла. Гаррі повторив ту саму операцію

з новою книжкою (Герміона була вражена). Потім поміняв палітурки місцями, ще раз ударив по них і сказав:

— *Репаро!*

Тепер Принців підручник був замаскований під нову книжку, а щойно отриманий примірник з «Флоріш і Блотс» нагадував якусь реліквію з букіністичної книгарні.

— Я віддам Слизорогові нову книжку. Він нічого не скаже, вона ж коштує дев'ять ґалеонів.

Герміона сердито й несхвально підібгала губи, але її увагу відвернула третя сова, що сіла біля неї з сьогоднішнім числом «Щоденного віщуна». Вона швиденько розгорнула газету й пробігла очима першу шпальту.

— Хтось із знайомих помер? — безтурботно запитав Рон; він так робив щоразу, як Герміона розгортала газету.

— Ні, але були нові напади дементорів, — відповіла Герміона. — І один арешт.

— Прекрасно. І хто ж попався? — поцікавився Гаррі, сподіваючись, що це Белатриса Лестранж.

— Стен Шанпайк, — сказала Герміона.

— Що? — вражено перепитав Гаррі.

— *«Стен Шанпайк, кондуктор популярного серед чаклунів транспортного засобу «Лицарський автобус», був заарештований за підозрою у смертежерській діяльності. 21-річного містера Шанпайка було взято під варту вчора ввечері після штурму його будинку в Клепгемі...»*

— Стен Шанпайк — смертежер? — повторив Гаррі, пригадуючи прищавого молодика, з яким познайомився три роки тому. — Не може такого бути!

— Його могли закляcти «Імперіусом», — розважливо припустив Рон. — Усе могло бути.

— Щось на це не схоже, — засумнівалася Герміона, читаючи далі. — Тут пишуть, що його заарештували після того, як підслухали в шинку його розмову про таємні плани смертежерів. — Вона стурбовано глянула на друзів. — Якби він був під дією «Імперіуса», то навряд чи сидів би й пліткував про їхні плани.

— По-моєму, він просто прикидався, що знає більше, ніж насправді, — припустив Рон. — Це часом не той тип, що запевняв, ніби має стати міністром магії, коли залицявся до віїл?

— Та той, той, — підтвердив Гаррі. — Не розумію, що вони там думають, сприймаючи Стена всерйоз.

— Можливо, просто напускають туману, імітуючи бурхливу діяльність, — спохмурніла Герміона. — Люди налякані... ви знаєте, що батьки близнючок Патіл хочуть забрати їх додому? А Луїзу Міджен уже відправили. Вчора по неї приїжджав батько.

— Що?! — витріщився на Герміону Рон. — Та в Гоґвортсі ж безпечніше, ніж у них удома! У нас тут аврори і додаткові захисні закляття, а ще Дамблдор!

— Не думаю, що він перебуває тут постійно, — ледь чутно сказала Герміона, дивлячись поверх «Віщуна» на вчительський стіл. — Невже ви не помічали? На тому тижні його місце було майже завжди порожнє, як і Геґрідове.

Хлопці глянули на вчительський стіл. Директорове крісло й справді було порожнє. Замислившись над цим, Гаррі пригадав, що після приватного уроку тиждень тому він Дамблдора не бачив.

— Думаю, він покинув школу, щоб уладнати якесь питання з Орденом, — тихенько припустила Герміона. — Виходить... ситуація серйозна?

Хлопці не відповіли, але Гаррі знав, що вони думають про одне й те саме. За день до того стався жахливий випадок, коли Анну Ебот викликали з уроку гербалогії й повідомили, що її матір знайшли мертву. Після того Анни не бачили.

Коли вони хвилин за п'ять повставали з-за ґрифіндорського стола й подалися на квідичне поле, то пройшли повз Лаванду Браун і Парваті Патіл. Пригадуючи, як Герміона казала, що батьки близнючок Патіл хочуть забрати їх з Гоґвортсу, Гаррі нітрохи не здивувався, що ці дві найкращі подруги сумно про щось перешіптувалися. Але

його вразило, що коли повз них проходив Рон, Парваті раптом штурхнула Лаванду, а та озирнулася й сяйнула Ронові широкою усмішкою. Рон кліпнув очима, а тоді теж невпевнено всміхнувся. Хода його миттю набрала поважності, він пихато випнув груди. Гаррі ледве стримався від спокуси розсміятися, бо Рон же не сміявся, коли Мелфой розбив Гаррі носа.

Аж до самого стадіону їх супроводжувала холодна мжичка; Герміона йшла непривітна й стримана, а коли подалася на трибуни шукати вільного місця, то навіть не побажала Ронові успіху.

Як і очікував Гаррі, проби тривали цілісінький ранок. З'явилася чи не половина ґрифіндорського гуртожитку — від першокласників, які нервово стискали в руках старі жахливі шкільні мітли, до семикласників, що грізно височіли над усіма. Серед них був і кремезний юнак з цупким волоссям. Гаррі відразу згадав, що бачив його у «Гоґвортському експресі».

— Ми зустрічалися в поїзді, в купе старого Слимака, — самовпевнено заявив той, виходячи з юрби потиснути Гаррі руку. — Кормак Маклаґен, воротар.

— Торік ти начебто не брав участі в пробах? — уточнив Гаррі, відзначаючи про себе широченну статуру Маклаґена; хлопець, мабуть, перекрив би доступ до всіх трьох воріт, навіть не рухаючись.

— Я під час проб був у лікарні, — так само самовпевнено пояснив Маклаґен. — Побився об заклад, що з'їм півкілограма доксячих яєць.

— Ясно, — сказав Гаррі. — Ну... Можеш зачекати отам...

Він показав на край поля, неподалік того місця, де сиділа Герміона. Йому здалося, що в Маклаґена по лиці промайнуло розчарування; і ще він подумав, чи не сподівався Маклаґен певних привілеїв у ставленні до себе лише тому, що обидва вони належали до улюбленців «старого Слимака».

Гаррі вирішив почати з основ, попросивши всіх претен-

дентів розділитися на групи по десятеро і просто облетіти навколо поля. Це було правильне рішення: перша десятка складалася з першокласників, і відразу стало очевидно, що вони раніше не літали. Тільки один хлопчина зумів пробути в повітрі довше двох секунд, і це його так приголомшило, що він одразу врізався в штангу воріт.

Друга група складалася з десятьох дівчат. Таких дурних Гаррі ще й не бачив: варто було йому свиснути у свисток, як вони почали хихотіти й хапатися одна за одну. Серед них була й Ромільда Вейн. Коли він звелів їм покинути поле, дівчата не стали сперечатися й весело побігли на трибуни коментувати дії інших.

Третя група утворила посеред поля «малу купу». Більшість учасників четвертої групи поприходили без мітел. У п'ятій групі були гафелпафці.

— Якщо тут є ще хтось не з Ґрифіндору, — крикнув Гаррі, якого це вже почало дратувати, — то прошу покинути поле!

Запала тиша, а тоді з поля побігли, заливаючись сміхом, двоє малих рейвенкловців.

Минули дві години, сповнені численних нарікань та спалахів роздратування, під час яких було потрощено «Комету-260» і вибито кілька зубів, і ось нарешті Гаррі вибрав собі трьох загоничів: Кеті Бел, яка чудово показала себе на пробі й повернулася до складу команди, нову знахідку на ім'я Демелза Робінс, яка особливо вдало ухилялася від бладжерів, та Джіні Візлі, яка літала швидше за всіх та ще й забила сімнадцять голів. Хоч він і був задоволений своїм вибором, але мусив до хрипоти сваритися з багатьма невдоволеними загоничами, а трохи згодом ще раз пройшов через подібну процедуру сварки з невдахами-відбивачами.

— Це моє остаточне рішення, і якщо ви не пропустите на поле воротарів, то я вас зачаклую, — заревів він.

Жоден новий відбивач не міг дорівнятися за своїм хистом до неперевершених Фреда й Джорджа, але Гаррі все одно

був більш-менш задоволений Джимі Піксом, низеньким, однак широкогрудим третьокласником, який зумів так люто вдарити бладжера, що той влучив Гаррі в потилицю й набив ґулю завбільшки з яйце, та Річі Кутом, що не був надто могутнім, але добре влучав у ціль. Вони тепер приєдналися на трибунах до Кеті, Демелзи та Джіні і стежили за добором останнього учасника команди.

Гаррі навмисне залишив пробу воротаря насамкінець, сподіваючись, що стадіон спорожніє і претенденти відчуватимуть менше тиску. Однак, на превеликий жаль, усі відхилені гравці та численні учні, що прийшли спостерігати за пробами після тривалого сніданку, влилися в загальну юрбу, що стала ще більша, ніж була. Коли претендент у воротарі підлітав до воріт з обручами, натовп його одночасно і підбадьорював, і висміював. Гаррі глянув на Рона, якому завжди було важко впоратися з власними нервами; Гаррі мав надію, що перемога в фінальному матчі наприкінці минулого семестру вилікувала його від цієї недуги, та схоже було, що ні — лице в Рона аж позеленіло.

Жоден з перших п'яти претендентів не спромігся зловити більше двох м'ячів. На превелике розчарування Гаррі, Кормак Маклаґен відбив чотири штрафні з п'яти. Останнього разу, щоправда, він кинувся у протилежний бік; на трибунах зареготали й затюкали, і Маклаґен спустився на землю, скрегочучи зубами.

Рон, здавалося, був ладен ось-ось зомліти, коли сідав на свій «Чистомет-11».

— Успіху тобі! — долинув з трибун чийсь голос. Гаррі озирнувся, сподіваючись побачити Ґерміону, але то була Лаванда Браун. Він волів би затулити обличчя руками, як це за мить зробила вона, але вирішив, що капітан повинен демонструвати рішучість, і обернувся, щоб стежити, як Рон покаже себе на пробі.

Однак йому не варто було хвилюватися: Рон відбив один, два, три, чотири, п'ять штрафних ударів поспіль. Захоплений, з ледве стримуваним бажанням приєдна-

тися до радісних вигуків юрби, Гаррі вже було збирався обернутися й сказати Маклаґену, що, на превеликий жаль, Рон його переміг, та тієї миті розчервоніле обличчя Маклаґена саме з'явилося буквально за кілька сантиметрів від його власного. Гаррі відсахнувся.

— Його сестра подавала м'яча не по-справжньому, — грізно заявив Маклаґен. На скроні в нього пульсувала жилка, схожа на ту, що її так часто Гаррі бачив у дядька Вернона. — Вона навмисне била йому легенько.

— Дурниці, — холодно заперечив Гаррі. — Саме її удар він ледь не пропустив.

Маклаґен ступив крок до Гаррі; Гаррі цього разу вже не відсахнувся.

— Дай мені ще одну спробу.

— Ні, — відповів Гаррі. — Ти її вже мав. Відбив чотири м'ячі. Рон відбив п'ять. Рон — воротар, він виграв чесно і справедливо. Іди собі.

На якусь мить Гаррі подумав, що Маклаґен його вдарить, але той задовольнився гидкою гримасою і рвонув геть, гарчачи якісь погрози.

Гаррі обернувся й побачив свою нову команду, що сяяла усмішками.

— Молодці, — крикнув він їм. — Ви дуже добре літали...

— Роне, ти класно ловив!

Цього разу до них і справді бігла з трибун Герміона; Гаррі побачив Лаванду, що йшла з поля під руку з Парваті; на її обличчі читалося роздратування. Рон був страшенно собою задоволений, здавалося, він навіть повищав, коли всміхався Герміоні та своїй новій команді.

Призначивши перше повноцінне тренування на четвер, Гаррі, Рон та Герміна попрощалися з новою командою і пішли до Геґріда. Розмите сонце намагалося пробитися крізь хмари. Нарешті перестало мрячити. Гаррі зголоднів як вовк; він сподівався, що в Геґріда знайдеться щось перекусити.

— Я думав, що пропущу той четвертий штрафний, —

радісно розповідав Рон. — Демелза вдарила дуже підступно, ви бачили, трохи підкрутила...

— Так-так, ти був неперевершений, — похвалила його Герміона з дивною усмішкою.

— Принаймні я був кращий за Маклаґена, — радів Рон. — Ви бачили, як його за п'ятим разом занесло геть не в той бік? Наче його хтось приголомшив...

На подив Гаррі, Герміона на цих словах зашарілася. Рон цього не помітив; він дуже захопився детальним описом усіх відбитих ним м'ячів.

Великий сірий гіпогриф Бакбик сидів на прив'язі біля Геґрідової хатини. Він клацнув своїм гострющим, як бритва, дзьобом і повернув до них величезну голову.

— Ой, мамонько, — забідкалася Герміона. — Він усе одно страшнуватий, правда?

— Та ну, ти ж на ньому вже літала, невже забула? — скривився Рон.

Гаррі вийшов наперед і низько вклонився гіпогрифові, не зводячи з нього очей і не кліпаючи. Минуло кілька секунд, і Бакбик теж уклонився.

— Як ся маєш? — привітався з ним тихенько Гаррі й підійшов ближче, щоб погладити його пір'їсту голову. — Сумуєш за ним? Але ж тобі і в Геґріда добре, правда?

— Йой! — пролунав гучний голос.

З-за хатини вийшов Геґрід у великому квітчастому фартусі; він ніс лантух з картоплею. Його величезний вовкодав Іклань, що дріботів поруч, глухо гавкнув і рвонувся вперед.

— Тікайте! Він вам пальці... йой. Та се ви.

Іклань стрибав на Герміону й на Рона, намагаючись лизнути їх у вуха. Геґрід на якусь мить затримався, подивився, а тоді відвернувся й зайшов у свою хатину, різко зачинивши за собою двері.

— Ой мамонько! — збентежилася Герміона.

— Не зважай, — спохмурнів Гаррі. Він підійшов до дверей і загрюкав.

— Геґріде! Відчини, ми хочемо з тобою поговорити!

Зсередини не долинало ані звуку.

— Якщо не відчиниш, ми виб'ємо двері! — погрозив Гаррі, виймаючи чарівну паличку.

— Гаррі! — злякалася Герміона. — Невже ти...

— Так! — підтвердив Гаррі. — Відійдіть...

Та він не встиг договорити, бо двері відчинилися, як Гаррі й сподівався, і на порозі виріс Геґрід, пропікаючи Гаррі поглядом. Навіть у кумедному квітчастому фартушку він мав доволі загрозливий вигляд.

— Я вчитель! — заревів він на Гаррі. — Вчитель, чуєш, Поттер! Як ти смів погрожувати, що виб'єш мої двері!

— Вибачте, *пане*, — наголосив на останньому слові Гаррі, ховаючи чарівну паличку.

Геґрід був приголомшений.

— Відколи се ти мовиш мені «пане»?

— А відколи це ви кажете мені «Поттер»?

— Йой, який мудрагель, — прогарчав Геґрід. — Дуже потішно. Перехитрив мене, га? Ну, то файно, заходьте вже, невдячні малі...

Похмуро щось бурмочучи, він відійшов, щоб їх пропустити. Герміона прослизнула в хату за Гаррі; видно було, що вона налякана.

— Ну? — сердито буркнув Геґрід, коли гості посідали за величезним столом, а Іклань одразу поклав голову Гаррі на коліна, обслинивши йому всю мантію. — Що там? Жалієте мене? Гадаєте, що я самотній?

— Ні, — заперечив Гаррі. — Просто хотіли тебе побачити.

— Ми за тобою скучили! — тремтячим голосочком додала Герміона.

— Скучили? — пирхнув Геґрід. — Угу. Аякже.

Він тупотів по хаті, заварюючи чай у велетенському чайнику, й не переставав бурчати. Нарешті з грюкотом поставив перед ними три завбільшки як відра кухлі коричнево-червоного чаю і тарілку твердого, мов камінь, печива. Гаррі був такий голодний, що схопив навіть цей неїстівний взірець Геґрідової кулінарії.

— Геґріде, — боязко сказала Герміона, коли він теж сів за стіл і почав з такою злістю чистити картоплю, немовби кожнісінька бульба була його особистим ворогом, — знаєш, ми дуже хотіли й далі вивчати догляд за магічними істотами.

Геґрід знову щосили пирхнув. Гаррі навіть здалося, що на картоплю чвиркнуло щось велике з носа, і в душі зрадів, що вони не залишаються на вечерю.

— Це правда! — наполягала Герміона. — Але в наших розкладах просто не знайшлося місця для твого предмета!

— Угу. Аякже, — знову повторив Геґрід.

Щось дивно хлюпнуло і друзі озирнулися. Герміона верескнула, а Рон зіскочив зі стільця й відбіг якнайдалі від великої діжки, що стояла в кутку, і яку вони щойно помітили. Там було повно якихось личинок завдовжки сантиметрів по тридцять — білих, слизьких і в'юнких.

— Що то таке, Геґріде? — запитав Гаррі, намагаючись продемонструвати не відразу, а цікавість, та кам'янисте печиво усе ж таки відклав.

— Та то велетенські черви, — пояснив Геґрід.

— І що з них виросте?.. — боязко поцікавився Рон.

— Та ніц з них не виросте, — сказав Геґрід. — То харчі для Араґоґа.

І він несподівано розридався.

— Геґріде! — Герміона зірвалася з місця, оббігла навколо стола, старанно обминаючи діжку з личинками, і обняла його за тремтячі плечі.

— Се... він... — давився Геґрід слізьми, що лилися з його чорних, мов жучки, очей, і витирав лице фартухом. — Се... Араґоґ... гадаю, же він си вмирає... він улітку занедужав, і йому не стає ліпше... не знаю, що мені роботи, коли він... коли він... ми так довго були разом...

Герміона поплескала Геґріда по плечі, не знаючи, що й казати. Гаррі знав, що вона відчуває. Знав, що Геґрід міг подарувати злому дракончикові іграшкового ведмедика, бачив, як Геґрід лагідно щось наспівував велетенським,

оздобленим присосками й жалами, скорпіонам, або вмовляв бути чемним свого дратівливого брата-велета. Незбагненна була його любов до різних потвор, але це захоплення було найдивніше: Арагог, величезний павук, що вмів говорити й мешкав у глибині Забороненого лісу. Чотири роки тому Гаррі з Роном ледве від нього врятувалися.

— Чи ми можемо... чи ми можемо якось допомогти? — запитала Герміона, незважаючи на шалені Ронові гримаси та відчайдушне хитання головою.

— Не знаю, Герміоно, — давився потоками сліз Геґрід. — Видиш, їхнє плем'я... Арагогова родина... вони стали якісь чудернацькі, коли він занедужав... троха неспокійні...

— Ага, ми це теж помічали, — пробурмотів собі під ніс Рон.

— ...я си не думаю, що комусь, окрім мене, безпечно бувати біля їхнього поселення, — Геґрід гучно висякався у фартух і підвів голову. — Але дякую за пропозицію, Герміоно... це так файно з твого боку...

Після цього атмосфера в кімнаті значно потеплішала, і хоч ні Гаррі, ні Рон не виявляли бажання йти годувати гігантського смертоносного павука велетенськими червами, Геґрід, здається, вже не сумнівався, що вони залюбки це зробили б, і знову став самим собою.

— Йой, я завше знав, як тяжко буде втиснути мої уроки у ваші розклади, — похмуро сказав він, доливаючи їм чаю. — Навіть якби ви звернулися по часовороти...

— Це б не допомогло, — заперечила Герміона. — Ми розтрощили увесь запас міністерських часоворотів, коли були там влітку. Про це писали в «Щоденному віщуні».

— А-а, ну то файно, — зітхнув Геґрід. — То ви ніц не могли вдіяти... Вибачайте, що я... знаєте, як то воно... я си зажурив Арагогом... і ще я думав, от якби ж то вас учила професорка Граблі-Планка...

Тут уже всі троє друзів категорично й лицемірно заявили, що з професорки Граблі-Планки, яка кілька разів

підміняла Геґріда, вчителька була жахлива, тож урешті-решт Геґрід, махаючи їм у сутінках на прощання рукою, мав цілком життєрадісний вигляд.

— Я вмираю з голоду, — сказав Гаррі, коли Геґрід зачинив двері, і вони поспішили по темній безлюдній території до школи. Від спроб розгризти кам'яне печиво Гаррі відмовився, коли в роті загрозливо затріщав кутній зуб. — А ще я повинен увечері відбувати покарання в Снейпа, і на вечерю маю дуже мало часу...

Коли вони зайшли до замку, то помітили Кормака Маклаґена, що зібрався пройти у Велику залу. Хлопець потрапив у двері аж з другої спроби; за першим разом просто зрикошетив від одвірка. Рон зловтішно засміявся й зайшов услід за ним до зали, а от Гаррі схопив Герміону за руку й затримав.

— Що? — наче виправдовуючись, спитала Герміона.

— Якщо хочеш знати, — тихенько сказав Гаррі, — Маклаґена, здається, *справді* хтось приголомшив. А ти, до речі, сиділа якраз навпроти нього.

Герміона почервоніла.

— Ой, ну добре, це я зробила, — зізналася пошепки вона. — Але чув би ти, що він говорив про Рона й Джіні! Та й узагалі, характер у нього паскудний; ти ж бачив, як він зреагував на те, що його не взяли в команду... тобі такі гравці не потрібні.

— Так, — погодився Гаррі. — І справді не потрібні. Але ж хіба це чесно, Герміоно? Ти ж староста!

— Ой, не діставай, — огризнулася вона, а Гаррі засміявся.

— Що ви там робите? — підозріло запитав Рон, визираючи з-за дверей Великої зали.

— Нічого, — одночасно відповіли Гаррі й Герміона і поквапилися вслід за Роном. Гаррі аж у животі закрутило від запаху смаженого м'яса, та не встигли вони ступити й трьох кроків до ґрифіндорського столу, як дорогу їм заступив професор Слизоріг.

— Гаррі, Гаррі, саме тебе я й хотів побачити! — весело

загудів він, підкручуючи кінчики моржових вусів і випинаючи величезне черево. — Я сподівався зловити тебе перед вечерею! Що ти скажеш на те, щоб перекусити в моїй кімнаті? У нас там маленьке святечко — так, збираються майбутні зірки. Прийдуть Маклаґен, Забіні й чарівна Мелінда Бобин... не знаю, чи ти з нею знайомий? Її родині належить велика мережа аптек... а ще, зрозуміло, я щиро сподіваюся, що панна Ґрейнджер теж виявить мені ласку своєю присутністю.

На цих словах Слизоріг легенько вклонився Герміоні. Було таке враження, що Рона взагалі біля них немає; Слизоріг на нього й не глянув.

— Я не зможу прийти, пане професоре, — відразу відмовився Гаррі. — Мушу відбувати покарання в професора Снейпа.

— Ой, лихо! — комічно скривився Слизоріг. — Лихолишенько, а я ж на тебе, Гаррі, розраховував! Словом, доведеться поговорити з Северусом і пояснити ситуацію; я впевнений, що переконаю його відкласти твоє покарання. Отож чекаю вас якнайшвидше!

І він метушливо побіг із зали.

— Снейпа він не переконає ніколи, — сказав Гаррі, коли Слизоріг був уже далеко. — Це покарання й так уже раз відкладалося; Снейп це зробив для Дамблдора, але для іншого він на поступки не піде.

— Краще б він погодився, бо я не хочу йти туди сама! — стривожилася Герміона; Гаррі знав, що вона мала на думці Маклаґена.

— Сумніваюся, що ти там будеш сама, Джіні він, мабуть, теж запросить, — буркнув Рон, розчарований тим, що Слизоріг його зігнорував.

Після вечері друзі повернулися до ґрифіндорської вежі. У вітальні не було де яблуку впасти, бо учні переважно вже повечеряли; втім, вільний столик знайти пощастило; Рон, у кепському гуморі після зустрічі зі Слизорогом, склав на грудях руки й насуплено розглядав стелю. Герміо-

на потяглася по «Вечірній віщун», залишений кимось на стільці.

— Є щось нове? — поцікавився Гаррі.

— Наче нічого, — Герміона розгорнула газету й переглядала середні сторінки. — Ой, Роне, дивися, тут твій тато... з ним усе нормально! — швидко додала, бо Рон уже занепокоївся. — Тут просто пишуть, що він відвідував дім Мелфоїв. *«Цей повторний обшук помешкання смертежерів не дав відчутних результатів. Артур Візлі, голова бюро з виявлення й конфіскації фальшивих оборонних заклять та захисних предметів, сказав, що його команда діяла на підставі конфіденційної інформації».*

— Ага, моєї! — зізнався Гаррі. — Я розповів йому на Кінґс Крос про Мелфоя і ту штуку, яку він велів полагодити Борджину! Якщо вона не в них удома, отже, він проніс її з собою в Гоґвортс...

— Гаррі, та як би він це зробив? — здивовано відклала газету Герміона. — Нас же всіх обшукали, коли ми прибули.

— Справді? — вражено перепитав Гаррі. — А мене не обшукували!

— А, так, я й забула, що ти спізнився... але нас усіх Філч у вестибюлі перевірив чуйниками таємниць. Жодну темну річ приховати було неможливо, я точно знаю, що в Креба конфіскували всохлу голову. То ж бачиш — Мелфой не проніс би нічого небезпечного!

Розгубившись, Гаррі якийсь час дивився, як Джіні Візлі бавилася з карликовим пухом Арнольдом, і аж тоді знайшовся, що відповісти.

— То, може, йому прислали совою. Його мати чи ще хтось.

— Усіх сов теж перевіряють, — сказала Герміона. — Філч нам це розповів, коли тицяв, куди лише міг, ті чуйники таємниць.

Поставлений у безвихідь, Гаррі промовчав. Схоже було, що Мелфой ніяк не міг пронести до школи якусь небезпечну чи темну річ. Він з надією глянув на Рона, що сидів із складеними руками й дивився на Лаванду Браун.

— Можеш придумати, як Мелфой?..

— Ой, Гаррі, не діставай, — урвав його Рон.

— Слухай, та ми ж не винні, що Слизоріг запросив нас з Герміоною на своє дурнувате свято! Ми ж не хотіли йти, ти сам знаєш! — почав заводитися Гаррі.

— Ну, оскільки мене ні на які свята не запрошують, — звівся на ноги Рон, — то піду я, мабуть, спати.

Він побрів до дверей хлопчачої спальні, а Гаррі й Герміона дивилися йому вслід.

— Гаррі? — покликала його нова загоничка Демелза Робінс, зненацька з'явившись у нього за спиною. — Маю для тебе вістку.

— Від професора Слизорога? — з надією випростався Гаррі.

— Ні... від професора Снейпа, — сказала Демелза. Серце в Гаррі завмерло. — Він звелів тобі прийти сьогодні о пів на дев'яту в його кабінет для відбуття покарання... е-е... незважаючи на всі на світі запрошення на вечірки. І він хотів попередити, що ти сортуватимеш для уроку настійок флоберв'яків, відділяючи зогнилих від нормальних, і ще казав, що захисні рукавиці тобі не знадобляться.

— Ясно, — суворо буркнув Гаррі. — Дуже тобі, Демелзо, вдячний.

— РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ —

Срібло та опали

Де був Дамблдор, і що робив? За наступні кілька тижнів директор лише двічі траплявся Гаррі на очі. Він зрідка з'являвся в їдальні, і Гаррі визнавав слушність Герміониних припущень, що директор покидає школу на кілька днів поспіль. Невже Дамблдор забув про обіцянку проводити з Гаррі уроки? Дамблдор казав, що ці уроки пов'язані з пророцтвом; Гаррі вже було відчув піднесення і спокій, а тепер йому здавалося, ніби про нього просто забули.

У середині жовтня настав час перших у цьому семестрі відвідин Гоґсміда. Гаррі не знав, чи такі походи й далі дозволятимуть, особливо після посилення заходів безпеки в школі, але з радістю довідався, що все відбудеться, як і заплановано; завжди було приємно на кілька годин покинути територію замку.

У день подорожі Гаррі прокинувся з самого ранку, що провіщав люту негоду. Час до сніданку Гаррі гаяв, переглядаючи «Прогресивну методику зіллєваріння». Раніше він не читав підручників у ліжку; така поведінка, як слушно зазначив Рон, вважалася непристойною для всіх, окрім Герміони, яка в цьому сенсі поводилася просто дивно. Але Гаррі відчував, що «Прогресивну методику зіллєваріння», яка була колись власністю Напівкровного Принца, навряд чи можна було визнати звичайним підручником. Що довше Гаррі сидів за цією книжкою, то глибше розумів, скільки там було всього цікавого, причому не тільки корисних натяків та підказок щодо настійок, завдяки яким він здобув такий авторитет в очах Слизорога, а й дивовижних маленьких заклять та вроків, нашкрябаних закарлючками на берегах аркушів. Гаррі був переконаний, судячи з численних викреслювань та змін, що все це Принц вигадав сам.

Гаррі вже випробував кілька винайдених Принцом заклять. Скажімо, закляття, від якого блискавично виростали нігті на ногах (він перевірив його в коридорі на Кребі, і результат був доволі кумедний); вроки, що приклеювали язик до піднебіння (їх він під загальні оплески випробував двічі на Аргусові Філчі, котрий цього аж ніяк не сподівався); а найкорисніше з усіх було, мабуть, закляття *«Глушилято»*, від якого в усіх навколо дзвеніло у вухах, тож можна було спокійно розмовляти в класі без страху бути підслуханим. Ці закляття не зацікавили тільки Герміону. Вона усім своїм виглядом незмінно висловлювала відверте несхвалення й навідріз відмовлялася підтримувати розмову, якщо Гаррі насилав на когось закляття *«Глушилято»*.

Сидячи в ліжку, Гаррі повернув книжку боком, щоб краще роздивитися награмузляні там інструкції до якогось закляття, яке ніяк, мабуть, не вдавалося Принцові. Там було безліч закреслень і виправлень, аж нарешті, в самому куточку аркуша, були нашкрябані ось такі закарлючки:

«Левікорпус (б-мвн)»

Вітер і дощ немилосердно періщили по вікнах, Невіл голосно хропів, а Гаррі дивився на букви в дужках. *Б-мвн...* мало б означати *«безмовне»*. Гаррі сумнівався, що зуміє виконати це закляття; він і далі мав труднощі з безмовними закляттями — Снейп на цьому наголошував на кожному уроці захисту від темних мистецтв. Та з іншого боку, Принц досі виявлявся значно кориснішим учителем, ніж Снейп.

Не цілячись, Гаррі махнув паличкою і подумки проказав: *«Левікорпус!»*

— А-а-а-а-а-а-а!

Спалахнуло світло, і в спальні стало гамірно: усі попрокидалися, а Рон заверещав. Гаррі з переляку відкинув «Прогресивну методику зіллєваріння»; Рон висів догори дриґом у повітрі, наче невидимий гачок зачепив його за ногу.

— Вибач! — гукнув Гаррі, поки Дін і Шеймус реготали, мов навіжені, а Невіл підводився з підлоги, бо впав з ліжка. — Стривай... зараз тебе опущу...

Він намацав підручник настійок і почав його панічно гортати, шукаючи потрібну сторінку; нарешті знайшов і ледве розібрав нашкрябане під закляттям слово. Благаючи, щоб це виявилось протизакляття, Гаррі зосередився, напружився й подумав:

— *Ліберакорпус!*

Знову спалахнуло світло — і Рон гепнувся, мов лантух, на матрац.

— Вибач, — ледь чутно повторив Гаррі, а Дін і Шеймус аж падали з реготу.

— Завтра, — пробурмотів глухим голосом Рон, — краще будильника постав.

Та поки вони вдягалися, натягуючи на себе по кілька зв'язаних місіс Візлі светрів, а ще плащі, шарфи й рукавиці, Рон уже оклигав від потрясіння й вирішив, що нове закляття страшенно кумедне; таке кумедне, що він, не гаючи часу, за сніданком розповів про нього Герміоні.

— ...а тоді ще один спалах, і я знову гепнувся на ліжко! — радів Рон, накладаючи собі сосисок.

Герміона, слухаючи цю байку, навіть не всміхнулася; з виразом крижаного осуду вона повернулася до Гаррі.

— Чи ти це закляття часом не зі свого підручника настійок узяв? — поцікавилася вона.

Гаррі насупився.

— Ти завжди квапишся всіх затаврувати.

— То так чи ні?

— Ну... нехай і так, то й що?

— Отже, ти вирішив випробувати невідоме, написане від руки закляття й побачити, що буде?

— Яке це має значення, що воно написане від руки? — сказав Гаррі, воліючи не відповідати на решту запитання.

— А те, що воно, можливо, навіть не затверджене Міністерством магії, — пояснила Герміона. — А ще, — додала вона, коли Гаррі з Роном закотили очі, — я починаю думати, що цей так званий Принц задумав щось недобре.

Гаррі з Роном обурилися.

— Це ж був жарт! — заявив Рон, витрушуючи на сосиски рештки кетчупу з пляшечки. — Звичайний жарт, Герміоно, та й годі!

— Підвішувати людей догори ногами? — не погодилася Герміона. — Хто б ото марнував заради такого час і енергію?

— Фред і Джордж, — знизав плечима Рон, — це в їхньому стилі.

— Мій тато, — додав Гаррі. Він лише зараз це згадав.

— Що? — разом перепитали Рон і Герміона.

— Мій тато користувався цим закляттям, — пояснив Гаррі. — Мені розповів Люпин.

Це була лише напівправда — насправді Гаррі бачив, як батько зачаклував цим закляттям Снейпа, але він не розповідав Ронові й Герміоні про те занурення в сито спогадів. І тут його осяяла чудова думка. Чи не міг Напівкровним Принцом бути....

— Можливо, Гаррі, твій тато ним і користувався, — сказала Герміона, — та він був не один такий. Ми бачили цілу зграю типів, що так розважалися, — якщо ти не забув. Піднімали людей у повітря. Примушували їх, заціпенілих, беззахисних, ширяти вгорі.

Гаррі витріщився на неї. Він раптом згадав, що так чинили смертежери на Кубку світу з квідичу. Рон прийшов йому на допомогу.

— То було інше, — рішуче заперечив він. — Вони ним зловживали. А для тата Гаррі то був просто жарт. Герміоно, тобі не подобається його величність Принц, — суворо вказав він їй сосискою, — бо він краще за тебе кумекає в настійках і відварах...

— Нічого подібного! — в Герміони аж щоки розпашілися. — Просто я вважаю крайньою безвідповідальністю вдаватися до заклять, не знаючи навіть, до чого вони призведуть! І не треба називати того Принца «його величність», бо я не сумніваюся, що то не титул, а дурне прізвисько, і, по-моєму, особа він не надто приємна!

— Не розумію, чому ти таке вигадала, — почав заводитися Гаррі, — та якби він хотів стати смертежером, то не називав би себе Напівкровним.

На цих словах Гаррі згадав, що його батько був чистокровцем, але він цю думку відкинув; про це він подумає пізніше...

— Смертежери не можуть бути лише чистокровцями, бо чистокровних чаклунів залишилося не так і багато, — наполягала на своєму Герміона. — Я припускаю, що більшість із них напівкровні, хоч і прикидаються чистокровцями. Вони ненавидять лише тих, хто народився маґлом, і з радістю взяли б у свої лави вас із Роном.

— Та вони мені ніколи в житті не дозволили б стати смертежером! — Рон обурено махнув виделкою, надкушена сосиска зірвалася з зубців і ляпнула Ерні Макмілана по потилиці. — Вони всю нашу сім'ю вважають зрадниками роду! Для смертежерів це ще гірше, ніж бути вродженим маґлом!

— А про мене вони просто мріють, — саркастично скривився Гаррі. — Ми були б друзяками, якби вони не хотіли мене прибити.

Рон розсміявся; Герміона — і та мимоволі видушила усмішку; але тут їх відвернула від суперечки поява Джіні.

— Гаррі, я повинна віддати тобі оце.

То був сувій пергаменту, підписаний для Гаррі знайомим дрібненьким косим почерком.

— Дякую, Джіні... це наступний урок з Дамблдором! — повідомив Гаррі Рона й Герміону, розгортаючи пергамент і проглядаючи записку. — У понеділок увечері! — Йому раптом стало легко й радісно. — Джіні, може, підеш у Гоґсмід з нами? — запитав він.

— Я йду з Діном... може, там побачимось, — відповіла Джіні й, помахавши їм рукою, пішла.

Філч, як і завжди, стояв біля дубових вхідних дверей, ставлячи «пташки» біля прізвищ тих учнів, що мали дозвіл відвідати Гоґсмід. Процедура виявилася довшою, ніж

завжди, бо Філч тричі перевіряв кожного чуйником таємниць.

— Яке це має значення, якщо ми якісь темні штучки ВИНОСИМО? — обурився Рон, боязко поглядаючи на довжелезний тонкий чуйник таємниць. — Краще б ви перевіряли те, що ми ПРИНОСИМО.

Таке зухвальство коштувало йому кількох додаткових штрикань чуйником, тож коли вони вийшли на вітер і мокрий сніг, Рон ще кривився від болю.

Йти пішки до Гоґсміда було не дуже приємно. Гаррі закутав шарфом нижню половину обличчя; неприкрита частина незабаром посиніла й задубіла. Шлях до села був забитий скоцюрбленими від пронизливого вітру учнями. Гаррі не один раз подумалося, що краще було лишатися у теплій вітальні, а коли вони нарешті дісталися до Гоґсміда й побачили, що крамничка жартів «Зонко» забита дошками, то Гаррі сприйняв це як підтвердження, що нічого веселого під час цих відвідин не буде. Рон показав рукою в грубезній рукавиці на «Медові руці». Там, на щастя, було відчинено, тож Гаррі й Герміона, хитаючись, зайшли за ним у напхом напхану цукерню.

— Слава Богу, — аж здригнувся Рон, коли їх огорнуло тепле, просякнуте запахом ірисок повітря. — Я радив би не виходити звідси аж до вечора...

— Гаррі, хлопчику! — загудів за їхніми спинами чийсь голос.

— Ой, ні-і, — простогнав Гаррі. Друзі озирнулися й побачили професора Слизорога у величезній хутряній шапці та в пальті з коміром з такого ж хутра. Професор тримав величезну торбу зацукрованих ананасів і затуляв собою щонайменше чверть цукерні.

— Гаррі, ти вже пропустив три мої скромні вечері! — нагадав Слизоріг, добродушно штурхаючи його в груди. — Так не годиться, хлопчику, від мене не відкараскаєшся! Панна Ґрейнджер від них у захваті, правда?

— Так, — розгубилася Герміона, — вони справді...

— Чого ж ти, Гаррі, не приходиш? — допитувався Слизоріг.

— Ну, в мене, пане професоре, було тренування з квідичу, — пояснив Гаррі. Він справді щоразу призначав тренування, коли одержував від Слизорога маленькі листи-запрошення, перев'язані фіолетовими стрічечками. Такий трюк давав Ронові змогу не лишатися на самоті, і вони разом з Джіні зазвичай посміювалися, уявляючи Герміону в товаристві Маклаґена й Забіні.

— Маю щиру надію, що така напружена праця принесе тобі перемогу в першому матчі! — вигукнув Слизоріг. — Але трохи відпочити нікому не завадить. Як ти дивишся на вечір понеділка? Ти ж не почнеш тренування в таку негоду...

— Я не зможу, пане професоре... у понеділок у мене... е-е... зустріч з професором Дамблдором.

— Знову не щастить! — театрально забідкався Слизоріг. — Ну що ж... але ти від мене, Гаррі, так просто не вислизнеш!

Попрощавшись королівським помахом руки, професор перевальцем пішов з цукерні, звернувши на Рона не більше уваги, ніж на якогось там таргана.

— Неймовірно, але ти знову зумів викрутитися, — похитала головою Герміона. — Хоч там не так і погано... інколи буває досить весело... — Але тут вона помітила вираз Ронового обличчя. — Ой, подивіться... там є чудові цукрові пера... їх можна смоктати годинами!

Зрадівши, що Герміона змінила тему, Гаррі виявив значно більше, ніж звичайно, інтересу до нових надвеликих цукрових пер, але настрій у Рона не поліпшився, і він лише стенув плечима, коли Герміона спитала, куди б він хотів податися тепер.

— Ходімо в «Три мітли», — запропонував Гаррі. — Там хоч тепло.

Вони знову обмотали голови шарфами й вийшли з цукерні. Після солодкого затишку «Медових руць» прониз-

ливий вітер шмагав їх по обличчях наче батогами. Вулиця була майже безлюдна; ніхто не зупинявся, щоб побалакати, усі квапливо бігли хто куди. Виняток становили два чоловіки попереду, що стояли біля входу в «Три мітли». Один був дуже високий і худий; Гаррі примружився, щоб краще його роздивитися крізь залиті дощем окуляри, і впізнав шинкаря з «Кабанячої голови» — іншого Гоґсмідського шинку. Коли Гаррі, Рон і Герміона наблизилися, шинкар щільніше загорнувся в плащ і пішов. Нижчий чоловік, що незграбно вовтузився з чимось у руках, залишився сам. Друзі порівнялися з ним, і аж тоді Гаррі нарешті впізнав і його.

— Манданґусе!

Присадкуватий, кривоногий чоловік зі скуйовдженими рудими патлами з несподіванки підскочив і впустив старезну валізу. Від падіння вона розкрилася, виваливши, як здалося, увесь вміст вітрини з крамнички лахмітника.

— А, Гаррі, здоров, — привітався Манданґус Флетчер, непереконливо зображаючи безтурботність. — Ну, не буду тебе затримувати.

І Флетчер з виглядом людини, яка воліла б якомога скоріше зникнути, почав згрібати з землі увесь той мотлох назад у валізу.

— Ти це все продаєш? — запитав Гаррі, дивлячись, як Манданґус визбирує всякий брудний непотріб.

— Та, той... треба ж якось жити, — відповів Манданґус. — Подай мені оте-го!

Рон нахилився й підняв щось сріблясте.

— Стривай, — повільно проказав Рон. — Щось таке знайоме...

— Дякую! — Манданґус вихопив з Ронових рук келиха й запхав у валізу. — Ну, то бувайте... ОЙ!

Гаррі схопив Манданґуса за горло й притис до стіни шинку. Міцно тримаючи однією рукою, другою вийняв чарівну паличку.

— Гаррі! — пискнула Герміона.

— Ти це взяв у домі Сіріуса, — прошипів Гаррі, ледь не торкаючись Манданґусового носа своїм і вдихаючи огидну суміш перегару й старого тютюну. — На ньому ще був герб родини Блеків.

— Я... та нє... та шо?.. — бризкав слиною Манданґус, потроху багровіючи.

— Ти що — пішов туди в ніч його загибелі й пограбував дім? — прокричав Гаррі.

— Я... та нє...

— Ану, все віддавай!

— Гаррі, не смій! — закричала Герміона, а Манданґус почав синіти.

Щось бабахнуло, і Гаррі відчув, як Манданґусове горло вислизнуло з рук. Задихаючись і відпльовуючись, Манданґус ухопив свою валізу, а тоді... ЛЯСЬ... і він роз'явився.

Гаррі з усієї сили вилаявся й закрутився, шукаючи, де дівся Манданґус.

— НАЗАД, ЗЛОДЮГО!..

— Немає сенсу, Гаррі.

Казна-звідки виникла Тонкс, її сіре волосся було мокре від снігу.

— Манданґус, мабуть, уже в Лондоні. Немає сенсу кричати.

— *Він покрав Сіріусові речі!* Обікрав його дім!

— Це так, та все ж, — незворушно сказала Тонкс, яку ця інформація анітрохи не стурбувала, — тобі треба сховатися від холоду.

Вона простежила, як вони зайшли у «Три мітли». Увійшовши, Гаррі одразу вибухнув гнівом:

— Він покрав Сіріусові речі!

— Гаррі, я розумію, але ти не кричи, на нас дивляться, — прошепотіла Герміона. — Піди сядь, а я куплю щось випити.

Коли за кілька хвилин Герміона повернулася до їхнього стола з трьома пляшками маслопива, Гаррі усе ще кипів.

— Невже Орден не має на Манданґуса впливу? — розлючено шепотів він друзям. — Чому його не зупиняють, коли він краде в штабі все, що йому під руку потрапить?

— Цс! — розпачливо цикнула Герміона, озираючись, чи ніхто їх не чує; неподалік сиділа чаклунська пара, обоє з великою цікавістю поглядали на Гаррі, а трохи далі підпирав стовпа Забіні. — Гаррі, мене б це теж розсердило, я знаю, що він крав твої речі...

Гаррі захлинувся маслопивом; він і забув, що будинок номер дванадцять на площі Ґримо належить тепер йому.

— Так, це мої речі, — визнав він. — Не дивно, що він не зрадів, побачивши мене! Доведеться розказати Дамблдорові — Манданґус боїться тільки його.

— Добра думка, — прошепотіла Герміона, зрадівши, що Гаррі заспокоюється. — Роне, що ти там побачив?

— Нічого, — буркнув Рон, швидко відвертаючись від шинквасу, але Гаррі знав, що він намагався перехопити погляд привабливої пишненької шинкарки, мадам Розмерти, до якої Рон давно вже відчував симпатію.

— І це «нічого» зараз наливає комусь вогневіскі, — ядуче сказала Герміона.

Рон пропустив її шпильку повз вуха, цмулячи свій напій мовчки і, як йому здавалося, шляхетно. Гаррі думав про Сіріуса і про срібні келихи, яких той усе одно не любив. Герміона тарабанила пальцями по столу, зиркаючи то на Рона, то на шинкарку.

Гаррі допив зі своєї пляшки останні краплі й запропонував:

— То що, може, все — вертаємося до школи?

Друзі кивнули головами; було нудно, а негода надворі дедалі гіршала. Вони знову позагорталися в плащі, поправили на голові шарфи й натягли рукавиці; тоді вслід за Кеті Бел з подругою вийшли з шинку й по Високій вулиці рушили додому. Долаючи вкриту сніговою кашею дорогу до Гоґвортсу, Гаррі згадав про Джіні. Вони її ніде не зустріли, подумав Гаррі, бо вона разом з Діном усамітнилася в кав'ярні мадам Падіфут, цьому улюбленому прихистку щасливих парочок. Він спохмурнів і почовгав далі, ховаючи голову від зарядів мокрого снігу.

За якийсь час Гаррі помітив, що голоси Кеті та її подруги, що їх доносив вітер, стали пронизливіші й голосніші. Гаррі придивився до їхніх невиразних силуетів. Дівчата сперечалися про якусь річ, яку тримала в руках Кеті.

— Ліно, це тебе не стосується! — почув Гаррі голос Кеті.

Вони завернули за поворот, мокрий сніг повалив густіше й швидше, заліплюючи Гаррі окуляри. Він почав витирати їх рукавицею, а Ліна саме тієї миті спробувала вихопити з рук Кеті пакунок; Кеті смикнула його до себе, й пакунок упав на землю.

Кеті миттю здійнялася в повітря, але не так, як Рон, що був кумедно підвішений за ногу, а граціозно, розкинувши руки, ніби збиралася кудись летіти. Проте було в цьому щось недобре й моторошне... лютий вітер рвав їй волосся, але очі в дівчини були заплющені, а обличчя — позбавлене будь-якого виразу. Гаррі, Рон, Герміона й Ліна завмерли й дивилися.

На висоті двох метрів над землею Кеті жахливо закричала. Очі її розплющилися, але те, що вона побачила чи відчула, явно завдавало їй страшенних мук. Вона кричала без упину; Ліна теж залементувала, вхопила Кеті за ногу й потягла назад на землю. Гаррі, Рон і Герміона кинулися допомагати, але щойно вчепилися Кеті в ноги, як вона впала просто на них; хлопці зуміли її впіймати, але Кеті так билася в судомах, що вони не могли її втримати.

Друзі поклали її на землю; дівчина корчилася й кричала, очевидно нікого з них не впізнаючи.

Гаррі озирнувся навколо — не було видно ні душі.

— Будьте тут! — крикнув він друзям, перекрикуючи виття вітру. — Я біжу по допомогу!

Гаррі помчав до школи; йому ще ніколи в житті не доводилося бачити такого, як те, що сталося з Кеті, і він не розумів, яка цьому причина. Звернув ще за один поворот і зіштовхнувся з кимось схожим на велетенського ведмедя на задніх лапах.

— Геґріде! — важко дихаючи вигукнув Ґаррі, виплутуючись із живоплоту, в який він провалився.

— Ґаррі! — обізвався Геґрід; мокрий сніг обліпив йому брови й бороду і примерз до величезної кошлатої шуби з бобрових шкурок. — Я си відвідував Ґропика, він уже такий файненький, що ти не...

— Геґріде, дівчину поранили, чи закляли, чи щось таке...

— Шо-шо? — перепитав Геґрід, нагинаючись, щоб розчути Ґаррі крізь лютий вітер.

— Закляли! — горлав Ґаррі.

— Закляли? Кого закляли?.. Рона? Ґерміону?

— Та ні, не їх! Кеті Бел! Сюди...

Вони разом побігли назад і побачили групку учнів довкола Кеті, яка й досі кричала і корчилася на землі; Рон, Ґерміона й Ліна намагалися її вгамувати.

— Відійдіть! — крикнув Геґрід. — Най я погляну!

— З нею щось сталося! — ридала Ліна. — Не розумію, що...

Геґрід якусь мить дивився на Кеті, а тоді, не кажучи ні слова, нагнувся, схопив її й побіг назад до замку. За кілька секунд пронизливий крик Кеті стих, і нічого не стало чути, окрім ревіння вітру.

Ґерміона підбігла до ридаючої дівчини й притулила її до себе.

— Ти Ліна, так?

Дівчина кивнула.

— Це сталося раптово, чи...

— Тоді, як роздерся оцей пакунок, — плакала Ліна, показуючи на пакунок з бурого паперу, що лежав промоклий і розірваний. Зсередини поблискувало щось зеленувате. Рон нахилився й уже простягнув було руку, але Ґаррі встиг його схопити й відтягти назад.

— *Не займай!*

Він присів. З паперу виднілося пишне опалове намисто.

— Я його вже бачив, — Ґаррі дивився на намисто. — Колись дуже давно воно лежало у вітрині крамниці «Бор-

джин і Беркс». На етикетці було написано, що воно закляте. Кеті, мабуть, до нього торкнулася. — Він глянув на Ліну, яку всю затрясло. — Як воно потрапило до Кеті?

— Саме через це ми й сварилися. Вона з цим пакунком вийшла з туалету в «Трьох мітлах», сказала, що це несподіванка для когось у Гоґвортсі, кому вона має його передати. Була якась дивна, коли це говорила... ой, ні-ні-ні, мені тепер ясно, що її імперіуснули, але тоді до мене не дійшло!

Ліну струснули нові ридання. Герміона лагідно поплескала її по плечі.

— Ліно, а вона не сказала, хто дав їй цей пакунок?

— Ні... не хотіла зізнаватися... а я сказала, що вона дурна, і щоб не несла пакунок до школи, але вона не хотіла й слухати, а... а я тоді спробувала забрати в неї пакунок і... і... і... — Ліна від розпачу завила.

— Ходімо краще до школи, — запропонувала Герміона, усе ще пригортаючи до себе Ліну, — побачимо, що там з нею. Ходімо...

Гаррі на мить завагався, а тоді зняв з себе шарф і, незважаючи на Ронів зойк, обережно накрив ним намисто й підняв з землі.

— Треба його показати мадам Помфрі, — пояснив він.

Хлопці пішли дорогою за дівчатами; Гаррі, йдучи, напружено міркував. Вони заходили вже на територію школи, коли він заговорив, не в змозі більше приховувати своїх думок.

— Мелфой знав про це намисто. Чотири роки тому воно лежало на вітрині в «Борджин і Беркс», я, коли ховався в крамничці від нього і від його батька, бачив, як він до нього приглядався. Ось що він купував того дня, коли ми за ним стежили! Він пригадав, що воно там є, і вирішив по нього повернутися!

— Я... я не знаю, Гаррі, — завагався Рон. — Стільки народу ходить у «Борджин і Беркс»... Та й дівчина казала, що Кеті взяла пакунок у дівчачому туалеті.

— Вона казала, що та прийшла з ним з туалету, але це не означає, що вона його взяла в туалеті...

— Макґонеґел! — попередив Рон.

Гаррі підвів голову. І справді, кам'яними сходами швидко дріботіла до них крізь мокрий сніг професорка Макґонеґел.

— Геґрід каже, що ви всі бачили, що сталося з Кеті Бел... Негайно зайдіть до мого кабінету! Що то в тебе, Поттере?

— Це те, чого вона торкнулася, — пояснив Гаррі.

— О, Господи, — стривожилася професорка Макґонеґел, забираючи в Гаррі намисто. — Ні-ні, Філч, вони зі мною! — поспіхом додала вона, бо через вестибюль до них уже човгав Філч з чуйником таємниць напоготові. — Негайно занеси це намисто професорові Снейпу, але дивись, не торкайся до нього! Нехай буде загорнуте в шарф!

Усі четверо учнів пішли за професоркою Макґонеґел до її кабінету. Заліплені мокрим снігом шибки деренчали від вітру; в кабінеті було прохолодно, хоч у каміні й потріскував вогонь. Професорка Макґонеґел зачинила двері й стала за письмовим столом обличчям до Гаррі, Рона, Герміони та Ліни, яка й досі ридала.

— Ну? — різко запитала вона. — Що сталося?

Затинаючись і роблячи численні паузи, щоб угамувати ридання, Ліна розповіла, як Кеті пішла до туалету в «Трьох мітлах» і повернулася з пакунком, на якому не було жодних позначок, і що Кеті була якась трохи дивна, і як вони сперечалися, чи варто було погоджуватись передавати комусь невідомо що, і як ця сварка перейшла в сутичку, під час якої пакунок розірвався. Тут Ліну охопив такий розпач, що більше жодного слова з неї витягти не вдалося.

— Що ж, — досить лагідно сказала професорка Макґонеґел, — Ліно, йди до шкільної лікарні, нехай мадам Помфрі дасть тобі заспокійливе.

Коли дівчина вийшла з кабінету, професорка Макґонеґел знову глянула на Гаррі, Рона й Герміону.

— Що сталося, коли Кеті торкнулася намиста?

— Вона здійнялася вгору, — пояснив Гаррі, перш ніж Рон чи Герміона встигли розкрити рота. — А тоді закричала й знепритомніла. Пані професорко, чи не міг би я побачити професора Дамблдора?

— Поттере, директор повернеться аж у понеділок, — здивовано глянула на нього професорка Макґонеґел.

— Його немає? — сердито перепитав Гаррі.

— Так, Поттере, немає! — гостро відповіла професорка Макґонеґел. — Але якщо маєш що розповісти про цю жахливу подію, то розповідай мені!

Частку секунди Гаррі вагався. Професорці Макґонеґел він якось не був готовий звірятися; Дамблдор, хоч і здавався часом грізнішим, якось легше сприймав різні теорії, навіть найдикіші, і не був схильний глузувати з них. Однак це було питання життя й смерті, тож боятися глузування було якось недоречно.

— Мені здається, пані професорко, що це Драко Мелфой дав Кеті намисто.

Рон почав ніяково терти собі носа; а Герміона зачовгала ногами, ніби хотіла відійти від Гаррі якнайдалі.

— Поттере, це дуже серйозне звинувачення, — сказала професорка Макґонеґел після секундного збентеження. — Ти маєш якісь докази?

— Не маю, — сказав Гаррі, — але... — і він розповів їй, як вони йшли за Мелфоєм до «Борджин і Беркс» й підслухали його розмову з Борджином.

Коли він договорив, професорка Макґонеґел збентежилася ще більше.

— Мелфой приніс щось до «Борджина й Беркса», щоб відремонтувати?

— Ні, пані професорко, він лише хотів, щоб Борджин йому сказав, як те *щось* полагодити, з собою він нічого не мав. Але річ не в тім. Головне, що він там щось купив, і мені здається, що саме оце намисто...

— Ти бачив, як Мелфой виходив з крамниці зі схожим пакунком?

— Ні, пані професорко, він звелів Борджину зберігати свою покупку в крамниці...

— Але ж Гаррі, — втрутилася Герміона, — Борджин запитав, чи не хотів би він забрати ту річ з собою, а Мелфой відповів «ні»...

— Бо він не хотів до нього торкатися, це ж очевидно! — розсердився Гаррі.

— Насправді він сказав: «Як би це виглядало, якби я ніс таке по вулиці?» — уточнила Герміона.

— Він був би схожий на ідіота, якби йшов у намисті, — не стерпів, щоб не пожартувати, Рон.

— Ой, Роне, — зітхнула Герміона, — воно ж було б загорнуте, і йому не треба було б до нього торкатися, а пакунок легко можна було б заховати під плащем, і ніхто б його не побачив! Думаю, він міг залишити в «Борджина й Беркса» щось громіздке, або щось таке, від чого багато шуму, або таке, що привертало б до нього увагу, якби він ішов з ним по вулиці... а крім того, — голосно додала вона, перш ніж Гаррі встиг її перебити, — я ж поцікавилася в Борджина цим намистом, хіба не пам'ятаєте? Коли я зайшла, щоб вивідати, що саме просив зберігати Мелфой, я побачила там намисто. А Борджин лише ціну мені назвав, він не казав, що воно вже продане...

— Бо ти поводилася занадто відверто, він уже за п'ять секунд збагнув, чого ти прийшла. Зрозуміло, що він нічого не збирався тобі казати... та й Мелфой міг домовитися, щоб йому це вислали поштою, бо...

— Годі вже! — сердито урвала розмову професорка Макґонеґел тієї миті, коли Герміона вже було роззявила рота, щоб заперечити. — Поттере, дякую за все, що ти розповів, але не можна винуватити містера Мелфоя лише на тій підставі, що він побував у крамниці, де можна було придбати це намисто. Це може стосуватися, мабуть, сотень людей...

— ...що я й казав... — пробурмотів Рон.

— ...і в будь-якому разі цього року ми застосували тут

суворі заходи безпеки, тож я не вірю, що намисто могло б потрапити в школу без нашого відома...

— ...але...

— ...ба навіть більше, — завершила професорка Макґонеґел, усім своїм виглядом показуючи, що ставить на цьому жирнющу крапку, — містера Мелфоя сьогодні в Ґоґсміді не було.

Гаррі відвисла щелепа.

— Звідки ви знаєте, пані професорко?

— Бо він відбував у мене покарання. Він уже двічі поспіль не виконав домашніх завдань з трансфігурації. Тож дякую тобі, Поттере, що поділився своїми підозрами, — сказала вона, обходячи друзів, — але зараз я мушу йти до шкільної лікарні, щоб подивитися, як почувається Кеті Бел. Бажаю доброго дня.

Професорка відчинила двері кабінету. Друзі не мали іншого вибору, крім як мовчки повз неї пройти.

Гаррі був сердитий на друзів, бо ті підтримали Макґонеґел; проте він не міг не приєднатися до їхньої розмови, коли вони почали обговорювати все, що сталося.

— То кому, як ви гадаєте, Кеті мала передати намисто? — поцікавився Рон, коли вони піднімалися по сходах до вітальні.

— Хто його зна, — знизала плечима Герміона. — Головне, що йому дуже пощастило. Ніхто не зміг би розгорнути той пакунок, не торкаючись намиста.

— Він міг призначатися кому завгодно, — припустив Гаррі. — Скажімо, Дамблдору... смертежери були б раді його позбутися, він, мабуть, у переліку їхніх найперших мішеней. Або Слизорогу... Дамблдор вважає, що Волдеморт дуже хотів мати Слизорога на своєму боці і, мабуть, не дуже зрадів, коли той став на бік Дамблдора. Або...

— Або тобі, — стривожено сказала Герміона.

— Такого не могло бути, — заперечив Гаррі, — бо тоді Кеті просто зачекала б мене й віддала пакунок. Я йшов за нею від самих «Трьох мітел». Було б значно простіше пере-

дати пакунок за межами Ґоґвортсу, якщо врахувати, що Філч усіх обшукує. Цікаво, чому Мелфой сказав їй занести це до замку?

— Гаррі, та ж Мелфоя в Ґоґсміді не було! — аж тупнула ногою роздратована Герміона.

— Він міг скористатися допомогою когось зі своїх посіпак, — наполягав Гаррі. — Креба чи Ґойла... або якогось смертежера. Він тепер матиме значно кращих посіпак, ніж Креб з Ґойлом...

Рон і Герміона перезирнулися з таким виглядом, ніби подумали: «Немає сенсу з ним сперечатися».

— Холодець з кропом, — упевнено проказала Герміона пароль, коли вони підійшли до Гладкої Пані.

Портрет відхилився, пропускаючи їх до вітальні. Вона була переповнена і пропахла мокрим одягом; схоже, багато учнів через негоду поприходило з Ґоґсміду раніше. Ніхто не виказував особливого страху чи розгубленості: очевидно, що новина про пригоду Кеті ще сюди не дійшла.

— Якщо подумати, то це не був блискучий напад, — сказав Рон, недбало турнувши якогось першокласника зі зручного крісла біля каміна, щоб сісти туди самому. — Закляття навіть до замку не протривало. Не дуже надійна штука.

— Твоя правда, — погодилася Герміона, зіштовхуючи Рона ногою з крісла і знову пропонуючи його першокласнику. — Це все не було добре продумано.

— Та відколи це Мелфой став найбільшим у світі мислителем? — зіронізував Гаррі.

Ні Рон, ні Герміона нічого йому не відповіли.

— РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ —

Потайний Редл

На другий день Кеті поклали в лікарню магічних хвороб і травм імені Святого Мунґа, але новина, що її закляли, вже розлетілася по всій школі, хоч подробиці події поперекручували й ніхто, крім Гаррі, Рона, Герміони та Ліни, не знав, що справжньою мішенню була аж ніяк не Кеті.

— Мелфоєві це, зрозуміло, теж відомо, — сказав Гаррі Ронові й Герміоні, котрі й далі сумлінно прикидалися глухими, коли Гаррі розвивав свою теорію про Мелфоя-смертежера.

Гаррі не знав, чи встигне повернутися Дамблдор, який перебував хтозна-де, до призначеного ним на понеділок увечері уроку, однак, не отримавши звістки, що зустріч скасовується, рівно о восьмій Гаррі вже стояв перед Дамблдоровим кабінетом. Постукавши в двері, почув запрошення заходити. У кабінеті сидів незвично втомлений Дамблдор; його рука, як і раніше, була чорна й обгоріла, але він усміхнувся й жестом запросив Гаррі сідати. Сито спогадів знову стояло на письмовому столі, відкидаючи на стелю сріблясті цяточки світла.

— Ти часу не гаяв, поки мене не було, — сказав Дамблдор. — Як я знаю, ти став свідком нападу на Кеті.

— Так, пане директоре. Як там вона?

— Ще поганенько, хоч їй відносно пощастило. Видно, намисто ледь торкнулося її шкіри: на рукавиці знайшли тільки крихітну дірочку. Якби вона його одягла чи навіть просто потримала в руці без рукавиці, то, скоріше за все, миттю померла б. На щастя, професор Снейп зумів запобігти стрімкому поширенню дії закляття...

— А чому він? — відразу запитав Гаррі. — Чому не мадам Помфрі?

— Яке нахабство, — пролунав м'який голос з одного з портретів на стіні, і Фінеас Ніґелус Блек, Сіріусів прапрадід, підвів голову з рук, на яких досі нібито дрімав. — За моїх часів я не потерпів би, щоб якийсь там учень піддавав критиці діяльність Ґоґвортсу.

— Дякую, Фінеасе, — зупинив його Дамблдор. — Гаррі, професор Снейп значно більше тямить у темних мистецтвах, ніж мадам Помфрі. У будь-якому разі персонал Святого Мунґа щогодини присилає мені звіти, і я сподіваюся, що Кеті з часом цілковито одужає.

— А де ви були у вихідні, пане директоре? — поцікавився Гаррі, незважаючи на інстинктивне відчуття, що цього разу він ризикує зайти задалеко; це відчуття, мабуть, поділяв і Фінеас Ніґелус, який аж зашипів.

— Я зараз волів би про це не говорити, — відповів Дамблдор. — Настане час, і я все тобі розкажу.

— Розкажете? — здивувався Гаррі.

— Маю такий намір, — підтвердив Дамблдор, виймаючи з мантії нову пляшечку зі сріблястими спогадами й відкорковуючи її ударом чарівної палички.

— Пане директоре, — невпевнено почав Гаррі, — я бачив у Ґоґсміді Манданґуса.

— Так, я вже знаю, що Манданґус, м'яко кажучи, без поваги поставився до твого спадку, — зізнався, спохмурнівши, Дамблдор. — Після того, як ти з ним поспілкувався біля «Трьох мітел», він заліг на дно; мені чомусь здається, що він боїться зустрічі зі мною. Проте можеш бути впевнений, що він більше не спокуситься на жодну річ, яка колись належала Сіріусові.

— Той паршивий старий полукровець розкрадав фамільні реліквії Блеків?! — розгнівався Фінеас Ніґелус і вийшов з рами з явним наміром відвідати свій інший портрет у будинку номер дванадцять на площі Ґримо.

— Пане професоре, — сказав Гаррі після короткої паузи, — а чи розповіла вам професорка Макґонеґел про те, що я їй казав після випадку з Кеті? Про Драко Мелфоя?

— Так, вона мені переказала твої підозри, — відповів Дамблдор.

— І що?..

— Я зроблю все належне для перевірки всіх, хто міг бути причетний до випадку з Кеті, — пообіцяв Дамблдор. — Але зараз, Гаррі, мене цікавить наш урок.

Гаррі почувався трохи ображеним: якщо їхні уроки були аж такі важливі, то чого так довго тривала пауза між першим і другим? Проте він нічого більше не сказав про Драко Мелфоя, а лише дивився, як Дамблдор вилив у сито нові спогади і покрутив кам'яну чашу довжелезними пальцями.

— Ти пам'ятаєш, що ми перервали історію Волдемортового походження на тому місці, коли вродливий маґл, Том Редл, покинув свою дружину-відьму Меропу й повернувся до родинного дому в Малому Ґенґелтоні. Меропа залишилася сама в Лондоні, вагітна дитиною, котра згодом мала стати Лордом Волдемортом.

— Пане директоре, а як ви знаєте, що Меропа була в Лондоні?

— Зі свідчення такого собі Каракгакуса Беркса, — пояснив Дамблдор, — він, за дивним збігом обставин, допоміг заснувати саме ту крамницю, де зберігалося щойно нами згадуване намисто.

Дамблдор, наче золотошукач, який просіює золото, легенько потрусив ситом спогадів, як це вже колись робив у Гаррі на очах. З вируючої речовини виник старий чоловічок, що поволі обертався в ситі спогадів, сріблястий, мов привид, проте цілком реальний, з копицею волосся, що падало йому на очі.

— Ми придбали медальйон за дивних обставин. Його принесла молода відьмочка напередодні Різдва, давно, багато років тому. Казала, що їй дуже потрібні гроші — та це й так було видно. Була в якомусь лахмітті та ще й вагітна... чекала дитину, знаєте. Сказала, що медальйон належав Слизерину. Ну, ми постійно чуємо такі байки: «Ой, це власність самого Мерліна, так-так, його улюбле-

ний чайничок», але коли я придивився, то побачив його мітку, а кількох простих заклять мені вистачило, щоб підтвердити правду. Зрозуміло, це робило медальйон майже безцінним. Вона, здається, навіть не уявляла собі його справжньої вартості. Була щаслива, що отримала за нього десять ґалеонів. Найвигідніша наша оборудка!

Дамблдор різко струснув ситом спогадів, і Каракатакус Беркс занурився назад у вир, з якого й з'явився.

— Він дав їй тільки десять ґалеонів? — обурився Гаррі.

— Каракатакус Беркс ніколи не славився щедрістю, — відповів Дамблдор. — Отже, ми знаємо, що незадовго до пологів Меропа залишалася в Лондоні сама й так відчайдушно потребувала грошей, що продала єдиний скарб, яким володіла, — медальйон, одну з найкоштовніших родинних реліквій Ярволода.

— Але ж вона вміла чаклувати! — не витримав Гаррі. — Вона ж могла здобути харчі й усе інше чарами!

— Можливо, що й так, — припустив Дамблдор. — Але мені здається... це знову здогади, але я переконаний, що вони слушні... коли її покинув чоловік, Меропа перестала вдаватися до чарів. Думаю, не хотіла й далі бути відьмою. Хоч могло статися й так, що її нерозділене кохання й розпука, що його супроводжувала, підірвали її магічні сили; таке теж буває. Та хоч би як воно було, але, як ти незабаром пересвідчишся, Меропа не вдалася до чарівної палички навіть для порятунку власного життя.

— Вона не захотіла жити навіть заради власного сина?

Дамблдор підняв брови.

— Може, тобі шкода Лорда Волдеморта?

— Ні, — відразу заперечив Гаррі, — але ж вона мала вибір, не те, що моя мама...

— Твоя мама теж мала вибір, — лагідно заперечив Дамблдор. — Так, Меропа Редл обрала смерть, незважаючи на сина, якому вона була потрібна, але не суди її, Гаррі, жорстоко. Вона була страшенно виснажена тривалим розпачем і не мала такої відваги, як твоя мама. А зараз устань...

— Куди вирушаємо? — запитав Гаррі, коли Дамблдор став поряд з ним біля стола.

— Зараз, — пояснив Дамблдор, — ми зануримось у мої власні спогади. Думаю, вони тобі здадуться багатими на деталі й дуже точними. Ти перший, Гаррі...

Гаррі нахилився над ситом; обличчя торкнулося прохолодної поверхні спогадів, і ось він уже знову падав крізь темряву... За кілька секунд його ноги опинилися на твердій поверхні, він розплющив очі й побачив, що стоїть разом з Дамблдором на гамірній і старомодній лондонській вулиці.

— А он і я, — весело сказав Дамблдор, вказуючи на високого чоловіка попереду, що переходив вулицю перед підводою молочаря.

Цей молодший Албус Дамблдор мав довге каштанове волосся й бороду. Перейшовши на цей бік вулиці, він пішов далі тротуаром, привертаючи до себе багато зацікавлених поглядів завдяки своєму доволі екстравагантному костюму з темно-фіолетового оксамиту.

— Гарний костюмчик, пане директоре, — вирвалося в Гаррі, перш ніж він устиг прикусити собі язика, але Дамблдор лише всміхнувся, й вони пішли за його молодшою подобою. Ось вони проминули залізну браму й опинилися на оточеному високою огорожею порожньому подвір'ї перед похмурим квадратним будинком. Молодий Дамблдор піднявся на ґаночок перед вхідними дверима й постукав. За кілька секунд двері відчинила досить неохайна дівчина у фартусі.

— Добрий день. Я маю домовленість про зустріч з місіс Коул, яка, якщо не помиляюся, ваша начальниця?

— О, — спантеличено вимовила дівчина, розглядаючи ексцентричну Дамблдорову зовнішність. — Е-е... зараз... МІСІС КОУЛ! — крикнула вона через плече.

Гаррі почув чийсь далекий голос, що крикнув щось у відповідь. Дівчина знову обернулася до Дамблдора.

— Теє... заходьте, вона зараз прийде.

Дамблдор зайшов у коридор, вимощений чорно-білими

кахлями; там було доволі вбого, але бездоганно чисто. Гаррі теж зайшов разом із старшим Дамблдором. Не встигли зачинитися вхідні двері, як до них поспішила худа виснажена жінка. Вона мала гострі риси обличчя, що робило його радше стурбованим, аніж непривітним. Ідучи до Дамблдора, жінка роздавала вказівки іншій своїй помічниці у фартусі.

— ...і занеси Марті нагору йоду, Біллі Стабз роздряпує собі струпи, а Ерік Вейлі заплямував усі простирадла... ще тільки вітрянки нам тут бракувало, — бубоніла вона собі під ніс, а тоді побачила Дамблдора й застигла на місці з таким спантеличеним виглядом, ніби щойно через поріг зайшла жирафа.

— Добрий день, — привітався Дамблдор, простягаючи руку.

Місіс Коул стояла з роззявленим ротом.

— Мене звати Албус Дамблдор. Я надіслав вам листа з проханням про зустріч, і ви люб'язно запросили мене прийти сьогодні.

Місіс Коул кліпнула. Вирішивши, мабуть, що Дамблдор — не галюцинація, вона ледь чутно пробелькотіла:

— Так-так. Ну... ну, тоді... прошу в мою кімнату. Так.

Вона завела Дамблдора в невеличку кімнатку, що поєднувала в собі вітальню й кабінет. Там було не менш убого, ніж у коридорі, а меблі були старі й дуже різні. Вона запропонувала Дамблдорові хитний стілець, а сама сіла за захаращений письмовий стіл, нервово поглядаючи на гостя.

— Як я й писав вам у листі, я прийшов обговорити долю Тома Редла й узгодити плани щодо його майбутнього, — сказав Дамблдор.

— Ви його родич? — поцікавилася місіс Коул.

— Ні, я вчитель, — повідомив Дамблдор. — Я прийшов запропонувати Томові місце в моїй школі.

— А що це за школа?

— Вона називається Гоґвортс, — відповів Дамблдор.

— А чому вас зацікавив Том?

— Нам здається, що він володіє рисами, потрібними нам.

— Тобто він виграв якусь стипендію? Як це йому вдалося? Він нікуди ж нічого не писав, жодних іспитів не складав.

— Його прізвище значиться в наших книгах від самого його народження...

— Хто його туди записав? Батьки?

Не було найменшого сумніву, що місіс Коул аж надто допитлива жінка. Дамблдор, мабуть, дійшов подібного висновку, бо Гаррі помітив, як він непомітно вийняв з кишені оксамитового костюма чарівну паличку, одночасно беручи зі стола місіс Коул чистісінький аркуш паперу.

— Ось, — сказав Дамблдор, махнувши чарівною паличкою, і простяг їй аркуш паперу, — думаю, це вам усе пояснить.

Очі місіс Коул на якийсь час затуманилися, а тоді знову стали нормальні, й вона уважно подивилася на чистий аркуш.

— Начебто все гаразд, — безтурботно сказала начальниця, повертаючи аркуш. Тоді її погляд зупинився на пляшці з джином і на двох склянках, яких не було ще секунду тому.

— Е-е... чи не бажаєте скляночку джину? — неймовірно люб'язно запропонувала вона.

— Дуже вам дякую, — засяяв Дамблдор.

Незабаром з'ясувалося, що місіс Коул — не новачок у процесі поглинання джину. Наповнивши обидві склянки по вінця, вона єдиним духом перехилила свою. Смачно цмокнула губами і вперше всміхнулася Дамблдорові, а він, не вагаючись, вирішив скористатися нагодою.

— Чи не могли б ви розповісти мені про Тома Редла трохи більше? Наскільки мені відомо, він народився тут, у сиротинці?

— Це так, — підтвердила місіс Коул, підливаючи собі джину. — Я це добре пам'ятаю, бо тоді й сама почала тут

працювати. То було перед Новим роком, страшенний холод, знаєте, і сніг. Паскудна ніч. На ґанку стояла, хитаючись, дівчина, не набагато старша за мене тодішню. Втім, не вона перша. Ми її впустили, і за годину вона вже народила дитину. А ще за годину вмерла.

Місіс Коул багатозначно кивнула головою і знову добряче хильнула джину.

— Чи казала вона щось перед смертю? — запитав Дамблдор. — Скажімо, хто батько хлопчика?

— Ага, між іншим, казала, — повідомила місіс Коул, як видно, дуже задоволена собою, бо ж тримала в руці джин і мала такого вдячного слухача. — Пам'ятаю, що вона мені сказала: «Маю надію, що він буде схожий на татка», і, не брехатиму, їй на це треба було сподіватися, бо сама вона красунею не була... а тоді вона сказала, що хотіла б назвати сина Том, на честь хлопчикового батька, і Ярволод, на честь її батька... Чудне ім'я, правда? Ми ще думали, чи не прийшла вона з якогось цирку... а ще вона сказала, що прізвище хлопчика має бути Редл. Більше не сказала ні слова і невдовзі померла. То ми так його й назвали, бо тій бідолашній дівчині це було дуже важливо. Але ні Том, ні Ярволод, ні якийсь інший Редл так ніколи по нього й не прийшли. Узагалі ніхто з родини не з'явився, тож він залишився в сиротинці й відтоді живе тут.

Місіс Коул якось непомітно ще раз причастилася чималою порцією джину. На її вилицях виступили дві рожеві плями. А тоді вона сказала:

— Він дивний хлопець.

— Так, — погодився Дамблдор. — Я так і думав.

— І немовлям він був дивний. Майже, знаєте, не плакав. А як трохи підріс, став... якийсь чудний.

— Чудний? Це як? — лагідно поцікавився Дамблдор.

— Ну, він...

Але раптом місіс Коул затнулася, а тоді уважно й допитливо глянула на Дамблдора, не випускаючи з руки склянки з джином.

— Для нього, кажете, й справді є місце у вашій школі?

— Справді, — підтвердив Дамблдор.

— І хай би що я скажу, нічого вже не зміниться?

— Нічого, — сказав Дамблдор.

— Ви заберете його за будь-яких обставин?

— За будь-яких, — ще раз серйозно підтвердив Дамблдор.

Вона скоса зиркнула на нього, ніби зважуючи, чи варто йому довіряти. Вирішила, мабуть, що варто, бо раптом випалила:

— Він лякає інших дітей.

— Що, нападає на них? — перепитав Дамблдор.

— Мабуть, — трохи насупилася місіс Коул, — але дуже важко впіймати його на гарячому. Були певні випадки... мерзенні...

Дамблдор її не підганяв, хоч Гаррі бачив, що його це зацікавило. Вона знову хильнула джину і рум'янець на її рожевих щоках погустішав.

— Той кролик Біллі Стабза... Том казав, що він цього не робив, і я не розумію, як би він міг таке зробити, однак не міг же кролик сам повіситись на крокві, га!

— Навряд, — погодився з нею Дамблдор.

— Та хоч убийте, я не розумію, як таке можна було вчинити. Знаю тільки, що за день до того він сперечався з Біллом. А тоді... — вона ще відсьорбнула джину, розливши собі на підборіддя, — під час літньої екскурсії... а ми їх раз на рік вивозимо, знаєте, кудись за місто чи на море... так от, після того Емі Бенсон і Деніс Бішоп стали не зовсім нормальні, і все, що ми змогли з них тоді витягти, це те, що вони пішли в якусь печеру з Томом Редлом. Він клявся, що вони просто пішли подивитися, але *щось* там сталося, я впевнена. І ще багато чого було, багато чого дивного...

Місіс Коул знову глянула на Дамблдора, і хоч щоки її пашіли, дивилася вона дуже пильно.

— Не думаю, що багато людей засмутилися б, якби він звідси забрався.

— Ви, мабуть, розумієте, що постійно він у нас не пере-

буватиме? — запитав Дамблдор. — Йому доведеться повертатися сюди, хоч би на літо.

— То й добре, все одно це краще, ніж діставати по носі іржавою кочергою, — місіс Коул легенько гикнула. Потім устала, і Гаррі з подивом помітив, що вона навіть не хиталася, хоч пляшка з джином спорожніла на дві третини. — Ви, мабуть, хотіли б його побачити?

— Навіть дуже, — теж підвівся Дамблдор.

Коул вивела його зі свого кабінету й пішла кам'яними сходами нагору, роздаючи на ходу вказівки й зауваження помічницям та дітям. Сироти, помітив Гаррі, усі були вбрані в сіренькі накидки. Вигляд у них був доволі доглянутий, але ніхто не заперечить, що рости в такому похмурому закладі не дуже приємно.

— Отут, — сказала місіс Коул, коли вони звернули з другого сходового майданчика й зупинилися біля перших дверей довгого коридору. Вона двічі постукала й зайшла.

— Томе. До тебе гості. Це пан Дамбертон... даруйте, Дандербор. Він прийшов сказати тобі... ну, він сам усе розповість.

Гаррі зайшов до кімнати з обома Дамблдорами, а місіс Коул зачинила за ними двері. Це була невеличка вбога кімнатка, де не було майже нічого, крім старої шафи й залізного ліжка. На ліжку просто на сірій ковдрі сидів, витягши перед собою ноги, хлопець і тримав у руках книжку.

В обличчі Тома Редла не було нічого від Ґонтів. Здійснилося Меропине передсмертне бажання: він був мініатюрною копією свого вродливого батька — високий, як на одинадцять років, чорнявий і блідий. Його очі легенько примружилися, коли він побачив ексцентричного Дамблдора. На мить запала тиша.

— Як ся маєш, Томе? — привітався Дамблдор, підходячи до хлопця й подаючи йому руку.

Хлопець завагався, а тоді подав свою, й вони потисли один одному руки. Дамблдор підсунув до Томового ліжка важкого дерев'яного стільця, і тепер вони були схожі на пацієнта лікарні й відвідувача.

— Я професор Дамблдор.

— Професор? — перепитав Редл. Він мав насторожений вигляд. — Це щось таке, як «лікар»? Навіщо ви тут? Це *вона* вас запросила, щоб мене обстежити?

Він показав на двері, за які щойно вийшла місіс Коул.

— Ні-ні, — заперечив з усмішкою Дамблдор.

— Я вам не вірю, — сказав Редл. — Вона ж хоче, щоб мене обстежили, так? Скажіть правду!

Останні два слова він викрикнув. Це був наказ, до того ж було видно, що наказувати він звик. Його очі розширилися, він люто дивився на Дамблдора, який нічого не відповів, зате продовжував приємно всміхатися. Минуло кілька секунд і Редл відвів очі, хоч вигляд мав, мабуть, ще настороженіший.

— Хто ви такий?

— Я вже сказав. Я професор Дамблдор, я працюю в школі, яка називається Гоґвортс. Я прийшов тобі запропонувати навчатися в моїй школі... у твоїй новій школі, якщо ти забажаєш туди перейти.

Редл відреагував на це цілком несподівано. Він зістрибнув з ліжка й відсахнувся від Дамблдора з обуреним виглядом.

— Мене не обдурите! Насправді ви з божевільні, так? «Професор», ага, аякже... я туди не піду, ясно? Це ту стару кішку треба запхати в божевільню. Я нічого не робив тим малявкам Емі Бенсон чи Денісу Бішопу, можете самі в них спитати, вони вам скажуть!

— Я не з божевільні, — терпляче пояснив Дамблдор. — Я вчитель, і якщо ти сядеш і заспокоїшся, то я розповім тобі про Гоґвортс. Та якщо ти не захочеш навчатися в нашій школі, то ніхто тебе не примусить...

— Нехай би тільки спробували, — глузливо вишкірився Редл.

— Гоґвортс, — вів далі Дамблдор, ніби й не почув останніх Редлових слів, — це школа для дітей з особливими здібностями...

— Я не божевільний!

— Я це знаю. Гоґвортс — це школа не для божевільних. Це школа чарів.

Запала тиша. Редл завмер, його обличчя нічого не виражало, лише погляд метався з одного Дамблдорового ока до другого, наче намагаючись упіймати котресь із них на брехні.

— Чарів? — пошепки перепитав він.

— Саме так, — підтвердив Дамблдор.

— То... то те, що я вмію робити, це чари?

— А що ти вмієш робити?

— Та різне, — ледь чутно сказав Редл. Спочатку шия, а потім і запалі щоки почервоніли від збудження; він був неначе в гарячці. — Можу рухати речі, не торкаючись. Можу примусити тварин робити те, що я хочу, навіть не приборкуючи їх. Можу завдати прикрощів тим людям, які мене дратують. Можу зробити їм боляче, якщо забажаю.

Його ноги затрусилися. Він, спотикаючись, підійшов до ліжка і знову сів, втупившись у свої руки й молитовно похиливши голову.

— Я знав, що я інакший, — прошепотів він нібито до власних тремтячих пальців. — Я знав, що я особливий. Я завжди знав, що тут щось є.

— І ти не помилився, — Дамблдор уже не всміхався, а уважно стежив за Редлом. — Ти чарівник.

Редл підвів голову. Його обличчя змінилося: воно світилося дикою радістю, але чомусь він не став від цього гарнішим — навпаки, його тонкі риси мовби огрубли, і на його лиці з'явився хижацький вищир.

— І ви теж чарівник?

— Так.

— Доведіть, — звелів Редл тим самим командирським тоном, що й тоді, коли наказував: «Скажіть правду».

Дамблдор підняв брови.

— Якщо, як я зрозумів, ти погоджуєшся вступати в Гоґвортс...

— Аякже!

— Тоді ти повинен звертатися до мене «пане професоре» або «пане директоре».

Редлове обличчя на якусь швидкоплинну мить закам'яніло, а тоді він промовив несподівано ввічливо:

— Вибачте, пане директоре. Я мав на увазі... будь ласка, пане професоре, чи не могли б ви показати мені...

Гаррі був переконаний, що Дамблдор відмовиться, пояснивши Редлові, що попереду, в Гоґвортсі, у них буде достатньо часу для практичних занять і що вони зараз у будинку, де повно маґлів, тому треба бути обачним. Одначе, на його превеликий подив, Дамблдор вийняв з внутрішньої кишені піджака чарівну паличку, спрямував її на обдерту шафу в кутку й недбало змахнув.

Шафа спалахнула вогнем. Редл скочив на ноги. Гаррі не міг його винуватити за те, що Редл аж завив від розпачу й люті: там, мабуть, було все його злиденне добро; та не встиг Редл накинутися на Дамблдора, як полум'я зникло, а шафа лишилася ціла й неушкоджена.

Редл перевів погляд з шафи на Дамблдора, а тоді з жадібним виразом обличчя показав на чарівну паличку.

— Де можна таку взяти?

— На все свій час, — відповів Дамблдор. — Там щось хоче вилізти з шафи.

І справді, з шафи чулося слабке торохкотіння. Редл упершe злякався.

— Відкрий дверцята, — звелів Дамблдор.

Редл завагався, тоді перетнув кімнату й розчинив навстіж дверцята шафи. На верхній полиці, над вішаками з пошарпаним одягом, тряслася й торохкотіла картонна коробочка — наче в ній металися зацьковані миші.

— Візьми її, — наказав Дамблдор.

Редл узяв тремтячу коробку. Він був розгублений.

— Чи є в цій коробці щось таке, чого ти не повинен був мати? — запитав Дамблдор.

Редл кинув на Дамблдора довгим пильним поглядом, ніби щось вираховував.

— Мабуть, так, пане директоре, — зізнався він нарешті безбарвним голосом.

— Відкрий, — сказав Дамблдор.

Редл зняв кришку й, не дивлячись, висипав на ліжко вміст коробки. Гаррі, який сподівався чогось незвичайного, побачив купку побутових дрібничок; там була, наприклад, іграшка йо-йо, срібний наперсток і потьмяніла губна гармошка. Випавши з коробки, речі перестали трястися й нерухомо лежали на тоненькій ковдрі.

— Ти повернеш усе це власникам і попросиш у них пробачення, — спокійно звелів Дамблдор, ховаючи чарівну паличку в кишеню. — Я знатиму, якщо ти цього не зробиш. І попереджаю: в Гоґвортсі крадіжок не терпітимуть.

Редл анітрохи не був присоромлений; він дивився на Дамблдора холодним поглядом, оцінюючи ситуацію. Нарешті сказав тим самим безбарвним голосом:

— Так, пане директоре.

— У Гоґвортсі, — вів далі Дамблдор, — ми тебе навчимо не тільки чаклувати, а й володіти своїми почуттями.. Я не сумніваюся, що ти... ненавмисне... використав свої можливості у такий спосіб, якого ми не навчаємо і не дозволяємо використовувати в нашій школі. Ти не перший і не останній, хто дає волю власним чарам. Але ти повинен знати, що учнів можуть виключити з Гоґвортсу, а міністерство магії... так, існує таке міністерство... карає порушників закону ще суворіше. Усі нові чарівники повинні розуміти, що, потрапляючи в наш світ, вони мусять дотримуватися наших законів.

— Так, пане директоре, — повторив Редл.

Неможливо було збагнути, що він думає насправді; коли він складав назад у коробку свою колекцію крадених речей, лице його було незворушне. Поскладавши, Редл глянув на Дамблдора й відверто зізнався:

— У мене нема грошей.

— Це легко виправити, — Дамблдор вийняв з кишені шкіряний гаманець. — У Гоґвортсі існує фонд допомоги

тим, хто неспроможний за власні кошти придбати книги й мантії. Можливо, тобі доведеться купити ненові підручники заклять і все інше вживане, але...

— А де продаються підручники заклять? — не дослухав Редл. Він схопив пухкенький гаманець з грішми, навіть не подякувавши Дамблдорові, і тепер розглядав великого золотого ґалеона.

— На алеї Діаґон, — пояснив Дамблдор. — Я маю з собою перелік потрібних тобі книжок та шкільного приладдя. Можу допомогти тобі все знайти...

— Ви підете зі мною? — поглянув на нього Редл.

— Піду. Якщо ти хочеш...

— Я впораюся й сам, — урвав його Редл. — Я звик усе робити для себе сам і ходжу по Лондону без супроводу. Як потрапити на цю алею Діаґон... пане директоре? — додав він, перехопивши Дамблдорів погляд.

Гаррі думав, що директор наполягатиме на своєму, але знову був здивований. Дамблдор вручив Редлові конверт з переліком потрібного, а тоді, чітко пояснивши, як дістатися з сиротинця до «Дірявого Казана», сказав:

— Ти його побачиш, хоч навколишні маґли... тобто немагічні люди... нічого не бачать. Знайди там шинкаря Тома... легко запам'ятати, бо він твій тезко...

Редл роздратовано відмахнувся, наче відганяв надокучливу муху.

— Тобі не подобається ім'я Том?

— Тих Томів надто багато, — пробурмотів Редл. А тоді, ніби не в змозі втриматися від запитання, ніби воно вирвалося само собою, поцікавився: — А мій батько теж був чарівник? Мені казали, що його теж звали Том Редл.

— На жаль, я цього не знаю, — лагідно відповів Дамблдор.

— Мати не могла бути чарівницею, бо інакше вона б не померла, — сказав Редл скоріше собі, ніж Дамблдорові. — Мабуть, це батько. А... після того, як я все придбаю... коли мені вирушати в той Ґоґвортс?

— Усі деталі виписані на другому аркуші пергаменту

в твоєму конверті, — пояснив Дамблдор. — Виїзд першого вересня з вокзалу «Кінґс Крос». У конверті лежить і квиток на поїзд.

Редл кивнув. Дамблдор устав і знову подав йому руку. Редл її потиснув і сказав:

— Я вмію розмовляти зі зміями. Я це збагнув, коли ми були за містом... вони самі мене знайшли і шепотіли до мене. Чи це нормально для чарівника?

Ґаррі був упевнений, що Редл спеціально досі не згадував про це своє дивне вміння, бажаючи справити сильніше враження.

— Це незвично, — відповів Дамблдор, хвильку повагавшись, — але таке буває.

Він це сказав буденним тоном, але очі його з цікавістю оглядали Редлове лице. Так вони стояли якусь мить, чоловік і хлопець, дивлячись один на одного. Потім Дамблдор відпустив його руку і пішов до виходу.

— До побачення, Томе. Зустрінемося в Ґоґвортсі.

— Думаю, цього досить, — сказав сивочолий Дамблдор поруч з Ґаррі. Наступної миті вони знову невагомо линули крізь темряву, і за кілька секунд приземлилися прямісінько в його теперішньому кабінеті.

— Сідай, — звелів Дамблдор Ґаррі.

Ґаррі послухався, пригадуючи все щойно побачене.

— Він повірив у це значно швидше, ніж я... тобто, коли ви сказали, що він чарівник, — замислився Ґаррі. — Коли мені це казав Геґрід, то я йому спочатку не повірив.

— Так, Редл був абсолютно готовий повірити в те, що він... як він сам це сказав... «особливий», — погодився Дамблдор.

— Чи знали ви... тоді?.. — поцікавився Ґаррі.

— Чи знав я, що зустрівся з найнебезпечнішим темним чаклуном усіх часів? — перепитав Дамблдор. — Ні, я собі й уявити не міг, що він виросте і стане тим, ким є. Проте він мене справді тоді заінтригував. Я повернувся в Ґоґвортс, маючи намір пильнувати за ним, і не тільки тому, що він був

самотній і не мав друзів, а й тому, що я відчував обов'язок робити це заради інших, а не лише заради нього самого.

Його приховані сили, як ти вже чув, були на диво добре розвинуті як на такого юного чарівника, і... що було найцікавіше й найзловісніше... він уже з'ясував для себе, що ними можна розпоряджатися на власний розсуд, і почав застосовувати їх осмислено. Як ти бачив, то не були випадкові експерименти, типові для юних чаклунів. Він використовував магію на шкоду іншим — щоб лякати, карати, підкоряти. Ці всі дрібні випадки з задушеним кроленям або з маленькими хлопчиком і дівчинкою, яких він заманив у печеру, багато про що свідчать... «Можу зробити їм боляче, якщо забажаю»...

— А ще він виявився парселмовцем, — додав Гаррі.

— Це правда, рідкісний хист, до того ж такий, що нібито пов'язаний з темними мистецтвами, хоч, як ми знаємо, парселмовці трапляються й серед шляхетних і добрих чаклунів. Чесно кажучи, його вміння розмовляти зі зміями мене стурбувало значно менше, ніж його відверта схильність до жорстокості, потайливості й панування.

Ми знову не помітили, як пролетів час, — сказав Дамблдор, показуючи на почорніле небо за вікнами. — Та перш ніж попрощатися, я хотів би звернути твою увагу на деякі особливості побаченого нами, бо ці деталі значною мірою визначатимуть ті ситуації, які ми обговоримо під час наших наступних зустрічей.

По-перше, я сподіваюся, ти помітив, як відреагував Том, коли я згадав, що хтось має однакове з ним ім'я — Том?

Гаррі кивнув.

— Цим він виявив свою зневагу до всього, що пов'язувало його з іншими людьми, до всього, що робило його посередністю. Навіть тоді він уже прагнув бути іншим, незалежним, знаменитим. Він позбувся цього імені, як ти вже знаєш, усього через кілька років після тієї розмови й надовго заховався під вигаданою ним личиною «Лорда Волдеморта».

Гадаю, ти також помітив, що Том Редл уже був цілком самодостатній, потайливий і самотній? Він відмовився від допомоги чи супроводу для поїздки на алею Діаґон. Він волів діяти самостійно. Дорослий Волдеморт нічим не відрізняється. Ти ще почуєш багатьох смертежерів, які запевняють, що тільки вони користуються його довірою, що наближені до нього і навіть, що лише вони його розуміють. Це величезна омана. Лорд Волдеморт ніколи не мав друзів, і я не думаю, що коли-небудь бажав їх мати.

І останнє... сподіваюся, Гаррі, ти ще не сонний, і можеш звернути увагу на отаке... юному Томові Редлу подобалося колекціонувати трофеї. Ти бачив ту коробку з краденими речами, яку він ховав у своїй кімнаті. Це були, так би мовити, пам'ятки про тих, хто став жертвою його розбишацьких витівок, дрібні сувеніри на згадку про найприкріші його чари. Не забувай про цю його манію збирати все, наче якась сорока, бо згодом це матиме велике значення.

А тепер і справді час уже спати.

Гаррі підвівся. Коли він ішов до дверей, то погляд його впав на столик, де минулого разу лежав перстень Ярвола Ґонта, та зараз персня вже не було.

— Що, Гаррі? — запитав Дамблдор, бо Гаррі раптом зупинився.

— Перстень пропав, — сказав Гаррі, роззираючись довкола. — Але я подумав, що десь тут мала б лежати губна гармошка, наприклад.

Дамблдор усміхнувся, дивлячись на нього поверх окулярів, схожих на два півмісяці.

— Дуже проникливо, Гаррі, але губна гармошка була тільки губною гармошкою.

І з цими загадковими словами він помахав Гаррі рукою, даючи зрозуміти, що розмову закінчено.

— РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ —

Фелікс-феліціс

Наступний ранок починався для Гаррі з уроку гербалогії. Він не міг за сніданком розповісти Ронові й Герміоні про чергову зустріч з Дамблдором, побоюючись, що їх підслухають, однак переповів їм усе, коли вони йшли повз овочеві грядки до оранжерей. Лютий вітер, що віяв у вихідні, нарешті вщух; зате все довкола знову оповила мряка, тому друзі шукали потрібну оранжерею трохи довше, ніж завжди.

— Ого, страшно й подумати, юний Відомо-Хто, — тихо сказав Рон, коли вони зайняли місця довкола одного з вузлуватих снарґалуфових пеньків, що були темою цього семестру, й почали натягувати захисні рукавиці. — Але я й досі не врубаюся, навіщо тобі Дамблдор усе це показує. Тобто це дуже цікаво, але який у цьому сенс?

— Не знаю, — стенув плечима Гаррі, прилаштовуючи гумовий щит. — Але він каже, що це важливо і що воно допоможе мені вижити.

— Я вважаю, що це правильно, — щиро сказала Герміона. — Абсолютно необхідно якомога більше знати про Волдеморта. Бо ж як інакше намацати його слабкі місця?

— А як пройшла остання зустріч у Слизорога? — глухо запитав її Гаррі з-за гумового щита.

— Ой, досить добре, справді, — відповіла Герміона, нап'ялюючи захисні окуляри. — Тобто він трохи зануджує всіх розмовами про своїх колишніх учнів, що поставали знаменитостями, і просто липне до Маклаґена, бо в того, бач, добрі зв'язки, але їжа була дуже смачна, а ще він познайомив нас з Ґвеноґою Джонс.

— З Ґвеноґою Джонс? — витріщив за окулярами очі Рон. — Отією Ґвеноґою Джонс? Капітанкою «Гарпій з Голіґеду»?

— Ага, — підтвердила Герміона. — Особисто мені здається, що вона про себе надто високої думки, але...

— Годі вже там розмовляти! — суворо урвала її професорка Спраут, йдучи до них. — Ви й так відстаєте, усі вже давно працюють, а Невіл уже добув перший кокон!

Друзі озирнулися; і справді, Невіл хоч і мав закривавлену губу та глибокі подряпини на щоці, але тримав на долоні неприємно пульсуючу зелену штуку завбільшки з грейпфрут.

— Добре, пані професорко, починаємо! — вигукнув Рон, а коли Спраут відвернулася, тихенько додав: — Треба було б, Гаррі, використати *«Глушилято»*.

— Ні, не можна! — відразу заперечила Герміона, котру, як завжди, страшенно дратувала будь-яка згадка про Напівкровного Принца та його закляття. — Ворушіться, час уже починати...

Вона стурбовано глянула на хлопців; вони удвох набрали повні груди повітря й накинулися на вузлуватий пеньок, довкола якого стояли.

Той моментально ожив; з його верхньої частини випорснули довгі колючі, мов у ожини, прутики-лози й почали батожити повітря. Один вчепився Герміоні у волосся, і Рон ледве відбив його напад садовим секатором; Гаррі зумів схопити кілька лозин і зв'язати їх докупи; поміж гілочками, що звивалися, мов щупальця, з'явився отвір; Герміона відважно запхнула туди руку, і отвір заклацнувся, наче пастка, навколо її ліктя; Гаррі з Роном щосили сіпали й шарпали лози, примушуючи отвір розкритися. Герміона висмикнула руку, стискаючи між пальцями такий самий, як і в Невіла, кокон. Колючі лози миттю втяглися назад, і вузлуватий пеньок знову почав нагадувати звичайну мертву дровиняку.

— Навряд чи я посаджу таке паскудство у своєму садочку, коли матиму власний дім, — сказав Рон, зсовуючи на лоба захисні окуляри й витираючи з обличчя піт.

— Подай миску, — попросила Герміона, відвівши в бік

руку з пульсуючим коконом; Гаррі підсунув їй миску, Герміона гидливо кинула кокон туди.

— Не треба так кривитися, добре їх почавіть, поки свіженькі! — гукнула професорка Спраут.

— Отож, — продовжила Герміона перервану розмову, наче на неї щойно й не нападав пеньок, — Слизоріг збирається святкувати Різдвяний вечір, і тепер тобі, Гаррі, ніяк не вдасться вислизнути, бо він попросив, щоб я з'ясувала, коли ти будеш вільний, і запланує святкування на той вечір, коли ти точно зможеш прийти.

Гаррі застогнав. Рон, який тим часом намагався розчавити кокон, накрив його просто в мисці руками, випростався й щосили натис, а тоді сердито запитав:

— І що, це знову буде свято для Слизорогових улюбленців?

— Так, лише для членів Слизоклубу, — підтвердила Герміона.

Кокон вислизнув з-під Ронових пальців і вдарився об скло оранжереї, звідти відскочив прямісінько в потилицю професорки Спраут і збив їй з голови старого латаного капелюха. Гаррі кинувся по кокон. Коли він повернувся, Герміона говорила:

— Та це ж не я вигадала назву «Слизоклуб»...

— *«Слизоклуб»*, — повторив Рон зі зневажливою посмішкою, гідною Мелфоя. — Жалюгідно. Сподіваюся, тобі там буде весело. Знюхаєшся з Маклаґеном, а Слизоріг зробить вас Слизокоролем і Слизокоролевою...

— Нам можна приводити з собою гостей, — Герміона хтозна-чого залилася рум'янцем, — і я *збиралася* тебе запросити, але якщо ти вважаєш, що це дурість, то як собі хочеш!

Гаррі раптом пошкодував, що кокон не відлетів ще далі, щоб йому не треба було сидіти з цією парочкою. Вони його навіть не помічали, тож він схопив миску з коконом і почав енергійно і якнайгучніше його чавити; на жаль, це не завадило йому чути кожнісіньке слово їхньої бесіди.

— Ти збиралася мене запросити? — вже іншим голосом запитав Рон.

— Так, — огризнулася Герміона. — Але, звичайно, якщо ти хочеш, щоб я знюхалася з Маклаґеном...

Виникла пауза, під час якої Гаррі ретельно чавив упертого кокона садовою лопаткою.

— Ні, не хочу, — ледь чутно пробурмотів Рон.

Гаррі промахнувся і замість кокона розбив миску.

— *Репаро,* — швиденько проказав він, торкаючись уламків чарівною паличкою — і миска знову стала ціла. Але цей гамір нагадав Ронові й Герміоні, що біля них присутній Гаррі. Герміона заметушилися й почала розгублено шукати свій підручник «М'ясоїдні дерева світу», щоб знайти там правильний спосіб вичавлювання соку зі снарґалуфових пеньків; а на Роновому трохи зніяковілому обличчі вималювалася радість.

— Дай мені, Гаррі, — попросила Герміона, — тут написано, що їх треба проколювати чимось гострим...

Гаррі передав їй миску з коконом, вони з Роном знову нап'ялили захисні окуляри і взялися до пенька.

Не скажеш, що стосунки Рона з Герміоною — це велика несподіванка, думав Гаррі, воюючи з колючою лозою, яка явно збиралася його задушити; він припускав, що рано чи пізно таке могло статися. Але він не знав, що й думати... їм з Чо зараз незручно навіть дивитися одне на одного; ану ж Рон і Герміона почнуть зустрічатися, а потім розірвуть стосунки? Чи їхня дружба витримає таке випробування? Гаррі пригадав ті кілька тижнів у третьому класі, коли ці двоє не розмовляли між собою; його виснажували постійні спроби їх помирити. А якщо вони не посваряться, а зустрічатимуться й далі? Що, як стануть схожі на Білла й Флер, і тоді він почуватиметься зайвим поруч з ними, і виявиться, що він назавжди від них відрізаний?

— Є! — закричав Рон, витягаючи з пенька ще один кокон, а Герміона тим часом зуміла-таки розчавити першого, і в мисці тепер було повнісінько бульбочок, що звивалися, наче блідо-зелені черви.

До кінця уроку ніхто вже не згадував про Слизорогове

свято. Наступні кілька днів Гаррі уважно спостерігав за друзями, але не помічав ніяких змін, хіба що Рон і Герміона були одне з одним трохи ввічливіші, ніж завжди. Гаррі припускав, що треба зачекати й побачити, чи не станеться чогось під дією маслопива на святі в Слизороговій темній кімнаті. А тим часом його турбували серйозніші речі.

Кеті Бел і досі лежала в лікарні Святого Мунґа й годі було сподіватися швидкого одужання, а це означало, що в ґрифіндорській команді, яка подавала великі надії і яку Гаррі так сумлінно тренував з самого вересня, не вистачало однієї загончики. Гаррі затягував з заміною Кеті Бел, вірячи, що вона повернеться, але перша гра зі Слизерином невблаганно наближалася, і він, урешті-решт, мусив змиритися з тим, що Кеті не встигнуть виписати з лікарні.

Гаррі знав, що не витримає ще однієї проби при повному стадіоні. З тяжким, хоч і не через квідич, серцем він перестрів якось після трансфігурації Діна Томаса. Майже всі учні вже вийшли, хоч у класі ще пурхали, цвіринькаючи, жовті пташечки, витворені Герміоною; нікому іншому поки що не вдавалося вичаклувати просто з повітря щось серйозніше за звичайне пір'ячко.

— Чи ти ще хочеш стати загоничем?

— Я?.. Аякже! — розхвилювався Дін. Гаррі бачив, як за Діновою спиною жбурляє в сумку підручники кислий Шеймус Фініґан. Серед причин, чому Гаррі не хотілося просити Діна повернутися в команду, було й те, що Шеймусові, як він чудово знав, це дуже не сподобається. З іншого боку, він мусив діяти так, як буде ліпше для команди, а Дін на пробах літав краще за Шеймуса.

— То вважай, що ти в команді, — сказав Гаррі. — Сьогодні о сьомій тренування.

— Добре, — зрадів Дін. — Бувай, Гаррі! Класно, побіжу розкажу Джіні!

Він вибіг з класу, залишивши Гаррі удвох з Шеймусом, і цю й так незручну ситуацію геть не поліпшила одна

з Герміониних канарок, що, пролітаючи над Шеймусом, какнула йому на потилицю.

Не одного Шеймуса роздратував вибір гравця на заміну Кеті. У вітальні було багато нарікань, що Гаррі взяв до команди відразу двох своїх однокласників. За всі роки в школі Гаррі витримував і не таку критику, тож його це не дуже турбувало, проте він відчував дедалі більшу відповідальність за те, щоб забезпечити перемогу над Слизерином у майбутньому матчі. Гаррі знав, що варто Ґрифіндорові перемогти, і всі в гуртожитку забудуть, як його критикували, й запевнятимуть, що завжди вірили у свою непереможну команду. Та якщо вони програють... утім, іронічно подумав Гаррі, він витримував і не таку критику...

Гаррі не пожалкував про свій вибір, коли побачив увечері Діна в повітрі; Дін, Джіні й Демелза добре відчували одне одного. Загоничі Пікс і Кут теж набирали дедалі кращої форми. Проблема була лише з Роном.

Гаррі знав, що Рон нерівний гравець, якому дошкуляли власні нерви і завжди бракувало впевненості, та, на жаль, наближення першої гри сезону тільки поглибило усі ці давні вади. Рон пропустив з півдесятка голів, більшість яких забила Джіні, після чого його рухи стали дикі й безладні, і, врешті-решт, він заїхав Демелзі Робінс, що мчала на нього, кулаком у зуби.

— Це випадково, Демелзо, я не хотів, пробач! — кричав дівчині навздогін Рон, коли та, стікаючи кров'ю, зиґзаґами опускалася на землю. — Я просто...

— Запанікував, — сердито кинула Джіні, приземляючись біля Демелзи й оглядаючи її розпухлу губу. — Дурило ти, Роне! Подивись тепер на неї!

— Я все владнаю, — Гаррі приземлився біля дівчат, націлив чарівну паличку на Демелзин рот і проказав: *«Епіскі!»* І ще, Джіні, не називай Рона «дурило», ти ж не капітан команди...

— Я подумала, що ти не маєш часу назвати його дурилом, а хтось же повинен був це зробити...

Гаррі ледве стримався, щоб не розреготатися.

— Усі в повітря, швидко...

Загалом це було чи не найгірше в цьому році тренування, але Гаррі не вважав, що напередодні матчу треба заявляти про це вголос.

— Молодці, все добре, думаю, Слизерин ми роздовбаємо, — підбадьорив він усіх, і загоничі з відбивачами вийшли з роздягальні у доброму гуморі..

— Я грав, як лантух драконячого лайна, — пробубонів Рон, коли за Джіні зачинилися двері.

— Неправда, — заперечив Гаррі. — Ти, Роне, найкращий воротар з усіх, що приходили на проби. Тільки навчися нерви тримати в кулаці.

Дорогою до замку Гаррі без упину намагався піднести Ронів бойовий дух, тож коли вони піднялися на третій поверх, Рон уже був досить бадьорий. Та щойно Гаррі відсунув гобелен, щоб скоротити, як завжди, шлях до ґрифіндорської вежі, вони побачили там Джіні й Діна, які злилися в палкому цілунку.

Здавалося, що в грудях у Гаррі заворушилося щось велике й лускате, дряпаючи зсередини кігтями; в голову шугонула гаряча кров, притлумлюючи всі думки й викликаючи нестримне бажання перетворити Діна на драглі. Ледве стримуючи це божевільне прагнення, він наче крізь вату почув Ронів голос.

— Гей!

Дін і Джіні вивільнилися з обіймів і озирнулися.

— Що? — запитала Джіні.

— Не хочу, щоб моя сестра лизалася у всіх на очах!

— Тут нікого не було, поки ти не приперся! — огризнулася Джіні.

Дін зніяковів. Він витиснув з себе посмішку Гаррі, але той на неї не відповів, бо новонароджена потвора у нього всередині ревла, вимагаючи негайно вигнати Діна з команди.

— Е-е... ходімо, Джіні, — запропонував Дін, — назад у вітальню...

— Ти йди! — звеліла Джіні. — А я ще скажу кілька слів дорогому братикові!

Дін пішов, не виявляючи найменшої охоти затриматися.

— Отже, так, — Джіні відкинула з обличчя довге руде волосся й зі злістю зміряла Рона очима, — з'ясуймо все раз і назавжди. Не твоє собаче діло, Роне, з ким я ходжу і що роблю...

— Якраз моє! — не менш сердито огризнувся Рон. — Думаєш, я хочу, щоб на мою сестру казали...

— Як? — крикнула Джіні, виймаючи чарівну паличку. — Як саме?

— Джіні, він нічого такого не мав на увазі, — машинально спробував заспокоїти її Гаррі, хоч потвора у грудях заревла, схвалюючи Ронові слова.

— Ще й як мав! — кинула вона Гаррі. — Лише тому, що він *сам* ще ні з ким не «лизався», лише тому, що найкращим у *його* житті цілунком був «цьом» від тітоньки Мюріель...

— Заткни торохтілку! — загорлав Рон, і його обличчя, минаючи стадію почервоніння, відразу стало бурякове.

— Не заткну! — й собі завелася Джіні. — Я бачила, нікчемо, як ти щоразу, наткнувшись на Флегму, надіявся, що вона цмокне тебе в щічку! Якби ти сам наважився з кимось «полизатися», то не казився б, що всі давно це роблять!

Рон теж вийняв чарівну паличку; Гаррі негайно став поміж ними.

— Ти сама не тямиш, що верзеш! — ревів Рон, цілячись у Джіні, хоч йому й заважав Гаррі, що стояв між ними, розкинувши руки. — Лише тому, що я не роблю цього на людях!

Джіні, відштовхуючи Гаррі, зайшлася глузливим реготом.

— Цілуєшся з Левконією? Чи, може, ховаєш під подушкою знімок тітоньки Мюріель?

— Ти...

Цівка помаранчевого світла шугонула в Гаррі під лівою пахвою й ледь не влучила в Джіні; Гаррі притис Рона до стіни.

— Не роби дурниць...

— Гаррі цілувався з Чо Чанґ! — крикнула Джіні, готова ось-ось розридатися. — Герміона цілувалася з Віктором Крумом! Лишень ти, Роне, поводишся так, ніби це щось бридке! А все тому, що в тебе у цих справах досвіду, як у дванадцятирічного школярика!

І з цими словами вона побігла. Гаррі відпустив Рона; у того був кровожерний вираз обличчя. Вони так і стояли, важко дихаючи, доки Філчева кицька Місіс Норіс, що з'явилася з-за рогу, не вивела їх із заціпеніння.

— Пішли, — буркнув Гаррі, коли почув човгання Філчевих ніг.

Вони помчали по сходах і не спиняючись бігли коридором восьмого поверху.

— Гей ти, з дороги! — накричав Рон на якусь маленьку дівчинку, що перелякано відскочила й випустила з рук пляшку з жаб'ячою ікрою.

Гаррі майже не чув дзвону розбитого скла; був якийсь розгублений і очманілий; щось подібне, мабуть, буває від удару блискавки. *«Це лише тому, що вона Ронова сестра,* — сказав він собі подумки. — *Тобі просто не сподобалося, що вона цілувала Діна, бо вона Ронова сестра...»*

Та несподівано в його голові виник образ того самого безлюдного коридору, тільки Джіні цілувалася вже з ним самим... потвора в грудях замуркотіла... а тоді йому уявився Рон, що відхиляє гобелен і направляє свою паличку на Гаррі зі словами «зрадив мене»... «а ще друг»...

— Думаєш, Герміона справді цілувалася з Крумом? — запитав зненацька Рон, коли вони підійшли до Гладкої Пані. Гаррі винувато здригнувся, бо щойно уявляв себе в коридорі, де не було ніякого Рона, а лише він і Джіні...

— Що? — почуваючись ні в сих ні в тих, перепитав він. — Ну... е-е...

Чесно було б сказати «так», але він не хотів такого казати. Одначе Рон, мабуть, припустив найгірше лише з самого виразу його обличчя.

— Холодець з кропом, — похмуро буркнув він Гладкій

Пані, й вони пролізли крізь отвір за портретом до вітальні.

Жоден з них більше не згадував про Джіні чи Герміону; вони взагалі того вечора майже не розмовляли й мовчки полягали спати, думаючи кожен про своє.

Гаррі довго не міг заснути й дивився на завісу свого ліжка зі стовпчиками на кожному розі, намагаючись переконати себе, що його почуття до Джіні — суто братерські. Хіба ж вони не прожили ціле літо, неначе брат і сестра, граючи в квідич, дражнячи Рона й насміхаючись над Біллом і Флегмою? Він уже багато років знав Джіні... природно, він відчував обов'язок її оберігати... природно, хотів її пильнувати... хотів роздерти Діна на шматочки, бо той її цілував... ні... треба, мабуть, стримувати це занадто братерське почуття...

Рон голосно захропів.

«Вона Ронова сестра, — категорично сказав сам собі Гаррі. — *Ронова сестра. Вона недоступна».* Він нізащо не ризикуватиме дружбою з Роном. Трохи підбивши подушку, надаючи їй зручної форми, Гаррі приготувався поринути в сон, щосили проганяючи від себе думки про Джіні.

На ранок Гаррі прокинувся трохи збаламучений і спантеличений цілою низкою снів про Рона, що ганявся за ним з битою відбивача. Та ближче до полудня він радий був би мати справу з тим Роном зі снів, а не з реальним своїм другом, який поводився так, наче його ґедзь укусив, не тільки з Джіні й Діном, а й до Герміони, яку це боляче вразило, ставився з крижаною й презирливою байдужістю. Ба більше, за цю ніч Рона наче підмінили — новий гарячий і злісний хлопець кидався на всіх, наче вибухозадий скрут. Гаррі цілісінький день намагався помирити Рона з Герміоною, та так і не зумів: урешті-решт Герміона пішла спати, тамуючи глибоке обурення, а Рон поплентався до хлопчачої спальні, насваривши кількох переляканих першокласників за те, що ті на нього подивилися.

На превелике розчарування Гаррі, ця незвична Ронова

агресивність не вгамувалася за наступні кілька днів. Та найгірше було те, що вона збіглася зі ще більшим спадом його воротарської гри. Від цього він ставав ще войовничіший, отож на останньому тренуванні перед суботнім матчем Рон не лише не впіймав жодного м'яча, пробитого в його бік загоничами, а й так на всіх горлав, що довів Демелзу Робінс до сліз.

— Замовкни і дай їй спокій! — крикнув Пікс, на дві голови нижчий за Рона, зате з важкою биткою в руках.

— ДОСИТЬ! — заревів Гаррі, побачивши, які громи й блискавки метає на Рона Джіні; він вирішив утрутитися, доки ситуація ще під контролем, бо пам'ятав про її репутацію видатної майстрині з виконання закляття «Кажанячі шмарки». — Пікс, позбирай бладжери. Демелзо, заспокойся, ти сьогодні чудово грала. Роне... — він зачекав, поки всі віддалилися на безпечну відстань, а тоді сказав:

— Ти мій найкращий друг, але я тебе вижену з команди, якщо ти й далі будеш так з усіма поводитися.

На якусь мить Гаррі здалося, що Рон його вдарить, але сталося значно гірше: Рон раптом обвис на своїй мітлі; вся його войовничість вивітрилася й він сказав:

— Я йду з команди. Я повний нуль.

— Ти не нуль і нікуди ти не йдеш! — різко заперечив Гаррі, хапаючи Рона за мантію. — Коли ти в формі, тобі ніхто не може забити, але в тебе не все нормально з нервами!

— То ти хочеш сказати, що я ненормальний?

— Мабуть, що так!

Вони якусь мить сердито дивилися один на одного, а тоді Рон втомлено похитав головою.

— Я розумію, що ти вже не встигнеш знайти іншого воротаря, тому я завтра гратиму, але якщо ми програємо — а так воно й буде, — то я покину команду.

Ніякі вмовляння вже не помагали. За вечерею Гаррі намагався піднести Ронів дух, але Рон так затято плекав своє роздратування й обурення Герміоною, що нічого іншого не помічав. Згодом у вітальні Гаррі знову взявся за

своє, навіть сказав, що вся команда буде страшенно пригнічена, якщо Рон піде, але команда, як на зло, зібралася в дальньому кутку, явно обсмоктуючи Ронові кістки й вовком зиркаючи в його бік. Потім Гаррі спробував зобразити гнів у надії пробудити в Ронові непокору й спротив, які йому знадобилися б для кращого захисту воріт, але ця хитрість мала такий самий успіх, що й підбадьорювання — Рон пішов спати у жахливому настрої.

Гаррі довго лежав у темряві й не засинав. Він не хотів програвати цей матч — не тільки тому, що це була його перша гра в ролі капітана, йому ще й кортіло перемогти Драко Мелфоя бодай у квідичі, якщо досі не зумів знайти доказів, які підтверджували б його підозри, що Драко — смертежер. Але якщо Рон гратиме так, як на останньому тренуванні, то їхні шанси на перемогу мізерні...

Якби ж він міг щось зробити, щоб Рон схаменувся... щоб зіграв на своєму найвищому рівні... щось таке, щоб цей день став для Рона по-справжньому добрим...

І рішення прийшло до Гаррі одним раптовим і прекрасним проблиском натхнення.

Сніданок наступного дня став дуже емоційною подією; слизеринці зустрічали голосним свистом і диким тютюканням кожнісінького гравця ґрифіндорської команди. Гаррі поглянув на стелю й побачив чисте, ясно-голубе небо: це був добрий знак.

Ґрифіндорці, чий стіл яснів червоно-золотими кольорами, радісно зустріли прихід Гаррі й Рона. Гаррі всміхнувся й помахав у відповідь рукою; Рон лише скривився й похитав головою.

— Веселіше, Роне! — крикнула Лаванда. — Я знаю, ти зіграєш блискуче!

Рон нічого їй не відповів.

— Чаю? — запитав у нього Гаррі. — Кави? Гарбузового соку?

— Та що завгодно, — похмуро буркнув Рон, надкушуючи грінку.

Минуло кілька хвилин, і Герміона, котрій за ці дні так набридла Ронова поведінка, що вона ходила на сніданок окремо, затрималася біля їхнього столу.

— І як ви почуваєтесь? — нерішуче спитала вона, дивлячись Ронові в потилицю.

— Добре, — відповів Гаррі, підсовуючи Ронові склянку з гарбузовим соком. — На, Роне. Випий.

Рон уже підніс було склянку до вуст, коли Герміона різко його зупинила.

— Не пий, Роне!

Хлопці здивовано глянули на неї.

— Чому? — спитав Рон.

Тепер Герміона дивилася на Гаррі, ніби не вірила своїм очам.

— Ти туди щось влив.

— Вибач, не зрозумів? — перепитав Гаррі.

— Ти мене добре почув. Я бачила. Ти щось підлив у Ронову склянку. З тієї пляшечки, що в тебе у правій руці!

— Не розумію, про що ти говориш, — смикнувся Гаррі, гарячково ховаючи пляшечку в кишеню.

— Роне, я застерігаю, не пий! — повторила стривожена Герміона, але Рон уже взяв склянку, випив до дна й буркнув:

— Не вчи мене, Герміоно.

Дівчина була вражена. Нахилившись так низько, щоб лише Гаррі міг її почути, вона просичала:

— Тебе за це треба вигнати. Я від тебе, Гаррі, такого не сподівалася!

— Чия б казала, а чия б мовчала, — прошипів він у відповідь. — Ти останнім часом нікого не приголомшувала?

Вона розвернулася й пішла. Гаррі подивився їй услід без найменшого жалю. Герміона ніколи до пуття не розуміла, яка серйозна штука квідич. Тоді зиркнув на Рона, що прицмокував губами.

— Пора, — безтурботно сказав Гаррі.

Підмерзла травичка хрустіла під ногами, коли вони йшли на стадіон.

— Пощастило з погодою, правда? — запитав Гаррі.

— Угу, — відповів Рон, блідий і хворобливий на вигляд.

Джіні й Демелза уже перевдяглися в квідичну форму й чекали на них у роздягальні.

— Умови для гри ідеальні, — сказала Джіні, мовби не помічаючи Рона. — І знаєш що? Слизеринський загонич Вейзі... він учора на тренуванні отримав бладжером по голові, й тепер не зможе грати! Але й це ще не все... Мелфой теж захворів!

— *Що?* — обернувся до неї Гаррі. — Мелфой захворів? А що з ним?

— Не маю зеленого поняття, але для нас це класно, — радісно сказала Джіні. — Замість нього гратиме Гарпер, він мій одноліток і справжній ідіот.

Гаррі неуважно всміхнувся; механічно вдягаючи яскраво-червону форму, думками він був далеко від стадіону. Колись Мелфой уже заявляв, що не може грати через поранення, але тоді він зробив усе можливе, щоб матч перенесли на кращий для слизеринців час. Чому він зараз так легко погодився на заміну? Він справді захворів чи прикидається?

— Щось мені це не подобається, скажи? — впівголоса звернувся він до Рона. — Те, що Мелфой не грає.

— А я сказав би, що нам повезло, — стенув плечима Рон, що вже трохи пожвавішав. — І Вейзі теж не буде, а він їхній найкращий бомбардир. Не хотів би я... стоп! — завмер він раптом, так і не натягши воротарські рукавиці, і пильно подивився на Гаррі.

— Що?

— Я... ти... — Рон стишив голос; видно було, що він переляканий і водночас схвильований. — Я пив... гарбузовий сік... чи ти не?..

Гаррі підняв брови, але нічого не сказав, окрім:

— За п'ять хвилин початок, взувайся.

Вони вийшли на поле під шалене ревіння і гул трибун. Одна половина стадіону була всуціль червоно-золота; іншу

залило зелено-срібне море. Багато гафелпафців і рейвенкловців також уболівали за певну команду: поміж усього того галасу й оплесків дуже виразно лунало гарчання славнозвісного капелюха Луни Лавґуд з левом нагорі.

Гаррі підійшов до мадам Гуч — судді, яка вже була готова випустити з ящика м'ячі.

— Капітани, потисніть руки, — звеліла вона, і рука Гаррі трохи не сплющилася від потиску нового слизеринського капітана Уркугарта. — Сідайте на мітли. Після свистка... три... два... один...

Пролунав свисток, Гаррі, як і всі інші, різко відштовхнувся від замерзлої землі й злетів угору.

Гаррі літав по периметру поля, вистежуючи снича й не зводячи погляду з Гарпера, що шугав зиґзаґами далеко внизу. Тоді почувся голос, такий неприємно інакший, ніж у звичного всім колишнього коментатора.

— Гра почалася. Думаю, усіх нас здивував склад команди, яку цього року зібрав Поттер. Багато хто вважав, що Рональд Візлі, враховуючи нестабільність його торішньої гри на воротах, буде відрахований з команди, але, зрозуміло, дружба з капітаном відіграла вирішальну роль...

Ці слова були підтримані оплесками й глузливим тютюканням зі слизеринського сектора трибун. Гаррі аж вигнувся на своїй мітлі, щоб глянути на коментаторський подіум. Там стояв високий худий білявий хлопець з кирпатим носом і говорив у магічний мегафон, що ним раніше користувався Лі Джордан; Гаррі впізнав Захаріаса Сміта, гафелпафського гравця, якого він відверто недолюблював.

— А ось і перша слизеринська атака на ворота, це Уркугарт мчить краєм поля і...

У Гаррі в грудях похололо.

— ... Візлі ловить м'яча. Колись же має і йому пощастити...

— Аякже, Сміт, має пощастити, — пробурмотів Гаррі, усміхнувшись собі під ніс, і знову почав шугати поміж

загоничами, позираючи навсібіч у пошуках бодай натяку на невловний снич.

Минуло півгодини матчу, і Ґрифіндор уже був попереду з рахунком 60 : 0, до того ж Рон кілька разів ефектно рятував ворота, часом дотягуючись до м'яча лиш кінчиками пальців. Чотири з шести ґрифіндорських голів забила Джіні. Тепер Захаріас перестав ділитися вголос своїми припущеннями, що сестра й брат Візлі опинилися в команді лише завдяки сприянню Гаррі, а натомість перекинувся на Пікса й Кута.

— Зрозуміло, Кут не має, як для відбивача, належної статури, — зверхньо коментував Захаріас, — тут потрібні значно міцніші м'язи...

— Лусни його бладжером! — крикнув Гаррі Кутові, шугнувши повз нього, але Кут, усміхаючись на всі тридцять два, вирішив за краще обрати наступною мішенню для бладжера Гарпера, що саме пролітав повз нього. Гаррі був радий почути глухий удар, який свідчив, що бладжер влучив у ціль.

Здавалося, Ґрифіндор просто неможливо перемогти. Він забивав і забивав, а Рон на тому краю поля легко ловив і відбивав усі м'ячі. Він навіть почав усміхатися, а коли глядачі вітали особливо вдалий його маневр, виспівуючи хором стару популярну пісеньку «Візлі наш король», то вдавав, що диригує ними з висоти.

— Думає, що він сьогодні велике цабе? — пролунав уїдливий голос, і Гаррі мало не зірвався з мітли, коли з ним боляче й навмисно зіштовхнувся Гарпер. — Твій дружок — зрадник роду...

Мадам Гуч саме дивилася в інший бік, і хоч ґрифіндорці внизу обурено закричали, та поки вона озирнулася, Гарпер був уже далеко. Відчуваючи біль у плечі, Гаррі рвонув за ним з наміром дати здачі.

— Мені здається, що Гарпер зі Слизерину побачив снича! — вигукнув Захаріас Сміт. — Так, він явно побачив те, чого не помітив Поттер!

«Сміт просто ідіот, — подумав Гаррі. — Невже він не помітив, як ми зіткнулися?» Але наступної миті його серце стислося... Сміт сказав правду, а Гаррі помилявся: Гарпер недарма шугонув угору; він помітив те, чого не бачив Гаррі: високо над ними кулею летів снич, яскраво виблискуючи на тлі ясно-синього неба.

Гаррі почав набирати швидкість; вітер свистів у вухах, заглушуючи Смітові коментарі й галас юрби, але Гарпер і далі був попереду, а Ґрифіндор вигравав лише сто очок; якщо Гарпер його випередить, то Ґрифіндор програє... і ось уже Гарперові залишалось якихось тридцять сантиметрів, ось він простяг руку...

— Гей, Гарпер! — у відчаї крикнув Гаррі. — Скільки тобі заплатив Мелфой, щоб ти його замінив?

Він не знав, що змусило його це сказати, але Гарпер на мить розгубився; він дотягся до снича, але той вислизнув у нього з-під пальців й полетів собі далі; Гаррі метнувся за крихітним крилатим м'ячиком і зловив його.

— Є! — заволав Гаррі, він перекрутився й майнув униз, тримаючи снича в піднятій руці. Коли глядачі збагнули, що сталося, вони заревіли, мало не заглушивши звук свистка, що сповіщав про завершення матчу.

— Джіні, ти куди? — крикнув Гаррі, затиснутий просто в повітрі могутніми обіймами гравців своєї команди, але Джіні промчала повз них і з жахливим гуркотом врізалася прямісінько в коментаторський подіум. На трибунах пролунали крики й сміх; ґрифіндорська команда приземлилася біля розтрощених дощок подіуму, під якими дриґався Захаріас; Гаррі почув, як Джіні безтурботно пояснила сердитій професорці Макґонеґел:

— Не встигла загальмувати, пані професорко, вибачте.

Сміючись, Гаррі вивільнився з обіймів і пригорнув Джіні, втім, лише на мить. Уникаючи її погляду, поплескав усміхненого Рона по спині, і вся ґрифіндорська команда, забувши про ворожнечу, злетіла над полем, тримаючись за руки й махаючи уболівальникам.

Атмосфера в роздягальні була тріумфальна.

— Шеймус переказав, що святкуємо у вітальні нагорі! — захоплено репетував Дін. — Ходімо, Джіні, Демелзо!

Рон і Гаррі затрималися в роздягальні найдовше. Вони вже збиралися виходити, коли туди зайшла Герміона. Вона м'яла свій гриффіндорський шарф і мала засмучений, але рішучий вигляд.

— Гаррі, я хочу з тобою поговорити. — Вона тяжко зітхнула. — Не треба було так робити. Ти ж чув Слизорога, це заборонено.

— І що ти тепер зробиш? Донесеш на нас? — поцікавився Рон.

— Про що це ви говорите? — запитав Гаррі й відвернувся, щоб повісити форму і водночас приховати від них усмішку.

— Ти добре знаєш, про що ми говоримо! — пронизливо вигукнула Герміона. — Ти під час сніданку долив у Ронів сік відвар успіху! Фелікс-феліціс!

— Нічого я не доливав, — заперечив Гаррі.

— Ти, Гаррі, долив, от чому все так пішло гарно; у слизеринців не вистачало гравця, а Ронові неможливо було забити!

— Та не доливав я нічого! — повторив Гаррі, всміхаючись від вуха до вуха. Він поліз у внутрішню кишеню куртки і вийняв крихітну пляшечку, що її помітила зранку в його руці Герміона. Пляшечка була заповнена золотистим відваром, а корок надійно запечатаний воском. — Я хотів, щоб Рону здалося, ніби я долив його, тому я й прикинувся, що доливаю фелікс-феліціс, коли побачив, що ти дивишся. — Він глянув на Рона. — Тобі неможливо було забити, бо ти відчув, що тобі щастить. Це все тільки твоя заслуга.

Він заховав відвар у кишеню.

— То в гарбузовім соці нічого не було? — вражено перепитав Рон. — Але ж погода була чудова... і Вейзі не зміг грати... я чесно не пив відвар успіху?

Гаррі заперечливо похитав головою. Рон довго на нього дивився, а тоді раптом накинувся на Герміону, перекривлюючи її слова:

— *«Ти під час сніданку долив у Ронів сік фелікс-феліціс, ось чому йому неможливо було забити!»* Герміоно, я й без чужої допомоги можу захистити ворота!

— Я ж не казала, що не можеш... Роне, до речі, ти й *сам* думав, що випив фелікс-феліціс!

Але Рон уже пройшов повз неї з мітлою на плечі і зник за дверима.

— Е-е, — порушив Гаррі несподівану тишу; він не думав, що його план призведе до таких прикрих наслідків, — може... може, підемо й відсвяткуємо перемогу?

— Сам іди! — огризнулася Герміона, ледве стримуючи сльози. — З мене вже *досить* того Рона, не розумію, що я ще мала зробити...

І вона теж вибігла з роздягальні.

Гаррі поволі йшов до замку повз уболівальників, які голосно його вітали, і відчував сильне розчарування; він був переконаний, що коли Рон переможе в цьому матчі, то вони з Герміоною негайно помиряться. Він не знав, як пояснити Герміоні, що вона образила Рона вже тим, що цілувалася з Віктором Крумом, навіть якщо відтоді минула ціла вічність.

Гаррі не побачив Герміони на ґрифіндорській святковій вечірці, що була вже в повному розпалі, коли він прибув. Його поява викликала нову хвилю вигуків та оплесків, і незабаром його оточили вболівальники, вітаючи з перемогою. Минуло чимало часу, поки він зумів відкараскатися від братів Кріві, які хотіли почути детальний аналіз матчу, та від величенької групи дівчат, що оточили його, пускаючи бісики й регочучи з кожнісінького його найнуднішого зауваження. Нарешті він вирвався від Ромільди Вейн, яка відверто натякала на своє бажання піти з ним до Слизорога святкувати Різдво. Проштовхуючись до столика з напоями, він зіткнувся з Джіні, на плечі в якої

сидів карликовий пух Арнольд, а біля ніг з надією нявкав Криволапик.

— Шукаєш Рона? — зневажливо посміхнулася вона. — Он він, нещасний лицемір.

Гаррі зиркнув у той куток, куди вона вказала. Там, на очах у всіх, Рон так щільно тулився до Лаванди Браун, що неможливо було розібрати, де чиї руки.

— Таке враження, що він хоче відгризти їй носа, скажи? — холоднокровно додала Джіні. — Але йому ще треба вчитися і вчитися. Гаррі, була класна гра.

Вона поплескала його по руці; Гаррі відчув дивну порожнечу в грудях, але Джіні вже пішла частуватися маслопивом. Криволапик подріботів за нею, не зводячи жовтих очей з Арнольда.

Гаррі відвернувся від Рона, що, мабуть, і не думав найближчим часом вивільнятися з обіймів, і встиг ще побачити, як затулився отвір за портретом. Йому навіть здалося, що він помітив, як там майнула й зникла буйна грива темно-русявого волосся, і це його насторожило.

Він кинувся туди, ледь ухилившись від Ромільди Вейн, і штовхнув портрет Гладкої Пані. Коридор був безлюдний.

— Герміоно?

Він знайшов її у першому ж незамкненому класі. Вона сиділа просто на вчительському столі сама-самісінька, якщо не зважати на зграйки жовтих пташечок, що цвірінькали, кружляючи в неї над головою, і яких вона явно щойно вичаклувала. Гаррі не міг не захопитися рівнем її майстерності в таку мить.

— О, Гаррі, це ти, — її голос тремтів. — Я тут собі тренуюся.

— Ага... вони... е-е... гарно в тебе вийшло... — мовив Гаррі.

Він зовсім не знав, що казати. Почав було думати, чи не могло так статися, що вона не помітила Рона й вийшла з вітальні просто тому, що свято стало занадто галасливе, але тут вона озвалася неприродно тоненьким голосом:

— Ронові, бачу, подобається святкувати.

— Е-е... справді? — перепитав Гаррі.

— Тільки не прикидайся, що ти його не бачив, — насупилася Герміона. — Не схоже, щоб він дуже ховався, він...

Двері раптом розчинилися навстіж. На превеликий жах Гаррі, до класу влетів, сміючись, Рон, який тягнув за руку Лаванду.

— О, — зупинився він, побачивши Гаррі й Герміону.

— Овва! — захихотіла Лаванда й позадкувала з класу. Двері за нею зачинилися.

Запала жахлива тиша; вона роздувалася й набухала. Герміона дивилася на Рона; той відводив очі, а тоді вимовив з дивною сумішшю бравади й ніяковості:

— О, Гаррі! А я ще думаю, де ж це ти зник!

Герміона зіслизнула зі стола. Зграйка золотистих пташечок і далі кружляла, цвіринькаючи в неї над головою, і вона тепер була схожа на дивну пернату модель сонячної системи.

— Не залишай Лаванду за дверима, — тихенько сказала вона. — А то ще подумає, де ж це ти зник.

Вона гордо випросталася й пішла до дверей. Гаррі поглянув на Рона; той явно радів, що не сталося нічого гіршого.

— *Опуґно!* — почувся крик від дверей.

Гаррі крутнувся й побачив, як Герміона, мов розлючена кішка, націлилися чарівною паличкою в Рона — зграйка пташечок кинулася градом пухнастих золотистих кульок на нього; Рон зойкнув і затулив руками лице, але пташки нападали на нього, дзьобаючи й роздряпуючи кігтиками все, до чого могли дістати.

— Заберриїхвідменнне! — лементував Рон, але Герміона, кинувши на нього останній мстивий і лютий погляд, рвучко відчинила двері й вийшла. Гаррі здалося, що перед тим, як двері з грюкотом зачинилися, він почув ридання.

— РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Незламна обітниця

За крижаними візерунками вікон знову кружляв сніг; стрімко наближалося Різдво. Геґрід власноручно поставив у Великій залі дванадцять традиційних різдвяних ялинок; поруччя сходів обвивали гірлянди з гостролиста й блискіток; невгасимі свічки сяяли в шоломах обладунків, а в коридорах висіли величенькі вінки омели. Дівчата зграйками збиралися під омелою щоразу, коли там мав проходити Гаррі, аж у коридорах ставало тісно; та, на щастя, численні нічні походеньки дали Гаррі змогу добре вивчити всі потаємні переходи замку, тож йому неважко було обрати вільні від цілунків під омелою маршрути з уроку на урок.

Рон, у якого необхідність вибору таких обхідних шляхів могла колись викликати приступи заздрості, а не сміху, тепер аж захлинався з реготу. Гаррі цей новий, усміхнений і жартівливий Рон подобався значно більше, ніж той похмурий і агресивний, якого довелося терпіти кілька попередніх тижнів, але за таку вдосконалену Ронову версію довелося заплатити чималу ціну. По-перше, Гаррі мусив миритися з постійною присутністю Лаванди Браун, якій здавалася марно згаяною кожнісінька мить, коли вона не цілувалася з Роном; а по-друге, Гаррі знову опинився в ролі найкращого друга двох людей, які, здавалося, вже ніколи одне з одним не заговорять.

Подзьобані й подряпані Ронові руки досі не загоїлися після нападу Герміониних пташок; тож Рон затаїв на неї образу і злість.

— Їй нема чого нарікати, — сказав він Гаррі. — Вона ж цілувалася з Крумом. А тепер з'ясувала, що хтось хоче цілуватися зі мною. Ми живемо у вільній країні. Я не зробив нічого поганого.

Гаррі нічого не відповів, прикидаючись, що його увагу поглинула книжка, яку вони мали прочитати перед завтрашнім уроком заклять («Пошук квінтесенції»). Щоб залишатися другом і Ронові, й Герміоні, він тепер переважно мовчав як риба.

— Я ж Герміоні ніколи нічого не обіцяв, — бубонів Рон. — Тобто так, я збирався піти з нею святкувати Різдво до Слизорога, але ж вона не казала, що... Ми мали йти як друзі... Я вільний птах...

Гаррі перегорнув сторінку «Квінтесенції», розуміючи, що Рон за ним стежить. Рон і далі щось собі бурмотів, але його голос заглушувало потріскування каміна, втім, Гаррі знову розчув слова «Крум» і «нема чого нарікати».

Герміона мала такий напружений розклад, що Гаррі міг нормально з нею говорити лише вечорами, коли Рон так щільно приклеювався до Лаванди, що все одно не помічав, що робить Гаррі. Герміона відмовлялася перебувати у вітальні одночасно з Роном, тому Гаррі переважно зустрічався з нею в бібліотеці, а це означало, що розмовляли вони пошепки.

— Він може цілуватися з ким завгодно, — шепотіла Герміона, поки бібліотекарка мадам Пінс походжала поміж стелажами в них за спинами. — Мені на це взагалі начхати.

Вона схопила перо і з такою люттю поставила крапку над «і», що проткнула пергамент. Гаррі промовчав і подумав, що незабаром узагалі розучиться говорити через відсутність такої потреби. Він нахилився над «Прогресивною методикою зіллєваріння», роблячи нотатки про вічні еліксири, і час від часу зупиняючись, щоб розібрати закарлючки з вельми корисними Принцовими примітками до тексту Лібатія Бориджа.

— І ще, до речі, — знову зашепотіла Герміона, — будь обережний.

— Востаннє кажу, — Гаррі захрип, бо мовчав уже три чверті години, — я цієї книжки не віддам. Я більше ді-

знався від Напівкровного Принца, ніж Снейп зі Слизорогом навчили мене за...

— Та я не про твого дурного так званого Принца, — заперечила Герміона, з таким обуренням зиркаючи на книжку, немовби та їй нагрубіянила, — а про те, що сталося недавно. Я зайшла в дівчачий туалет перед тим, як іти сюди, і там було з десяток дівчат, серед них і Ромільда Вейн, і вони радилися, як тобі підсунути любовне зілля. Вони всі сподіваються, що ти візьмеш їх до Слизорога, і всі вони накупили любовного зілля у Фреда з Джорджем, а воно, боюся, може й подіяти...

— Чому ж ти його не конфіскувала? — здивувався Гаррі. Важко було повірити, що Герміонине маніакальне прагнення стежити за чітким дотриманням правил відмовить у такій критичній ситуації.

— Вони не мали з собою зілля в туалеті, — презирливо зронила Герміона. — Вони просто обговорювали тактику дій. Між іншим, сумніваюся, що навіть Напівкровний Принц, — вона знову з огидою глянула на книжку, — міг вигадати протиотруту до десяти різновидів любовного зілля, застосованих одночасно, тому раджу тобі запросити якусь одну дівчину... тоді всі інші втратять надію. Вечірка вже завтра, тож вони можуть і ризикнути.

— Та не хочу я нікого запрошувати, — пробурмотів Гаррі, проганяючи від себе думки про Джіні, хоч вона все одно постійно з'являлася йому в снах у такому вигляді, що лишалося тільки дякувати долі, що Рон не володіє виманологією.

— Тоді дивися, що п'єш, бо в Ромільди Вейн серйозні наміри, — сумно порадила Герміона.

Вона присунула до себе довжелезний сувій пергаменту, на якому писала реферат з числомагії, і заходилися строчити пером.

— Стривай, — згадав Гаррі. — Філч начебто заборонив проносити товари з «Відьмацьких витівок Візлів»?

— А хто коли звертав увагу на Філчеві заборони? —

знизала плечима Герміона, не відриваючись від реферату.

— Я думав, що всіх сов обшукують. Як же дівчата змогли пронести в школу любовне зілля?

— Фред і Джордж вислали його під виглядом парфумів та настоянок від кашлю, — пояснила Герміона. — Цю послугу надає їхня служба замовлень «Товари совиною поштою».

— Ти так багато про це знаєш.

Герміона зміряла його поглядом не менш зневажливим, ніж перед цим його «Прогресивну методику зіллєваріння».

— Це все було написано ззаду на пляшечках, які вони влітку показували нам з Джіні, — холодно пояснила вона. — Я не доливаю в чужі напої ні відварів, ні настоянок... і не імітую такого, бо це анітрохи не краще...

— Добре, річ не в цьому, — швидко урвав її Гаррі, — а в тому, що Філча ж обдурили. Цим дівчатам прислали до школи речі, замасковані під щось інше! Чому ж тоді й Мелфой не міг би пронести сюди намисто?..

— Ой, Гаррі... не починай...

— Чому не міг? — не вгавав Гаррі.

— Послухай, — зітхнула Герміона, — чуйники таємниць здатні виявляти пристріт, закляття й приховані заклинання, так? Вони знаходять усе, пов'язане з темною магією і з темними об'єктами. Вони миттєво зафіксували б таке потужне закляття, яким було зачаковане намисто. А рідину, просто перелиту в іншу пляшку, вони могли б і не помітити... до того ж, любовне зілля не належить до темного й небезпечного...

— Легко тобі казати, — Гаррі думав про Ромільду Вейн.

— ... тому Філч мав би самотужки визначити, що то не настоянки від кашлю, але ж він не дуже здібний чарівник, навряд чи він зумів би відрізнити відвар від настоянки...

Герміона раптом затнулася; і Гаррі зрозумів чому. Хтось підкрадався до них ззаду між темними книжковими стелажами. Вони завмерли, а наступної миті з-за стелажа,

мов шуліка, вискочила мадам Пінс; її запалі щоки, жовтувата, мов пергамент, шкіра та довгий гачкуватий ніс були зловісно підсвічені ліхтарем, що його вона тримала в руках.

— Бібліотека вже зачинена, — повідомила вона. — Не забудьте покласти всі книжки, якими ви користувалися, на відповідну... *що ти зробив з книжкою, паршивий хлопчиську?*

— Це не бібліотечна, це моя! — поспіхом пояснив Гаррі, хапаючи зі столу «Прогресивну методику зіллєваріння», у яку вже вчепилася її пазуриста рука.

— Зіпсував! — сичала бібліотекарка. — Споганив! Забруднив!

— Це просто книга, в якій робили позначки! — крикнув Гаррі, вириваючи підручника з її лап.

Здавалося, що в мадам Пінс почнеться припадок; Герміона поспіхом зібрала свої речі, а тоді схопила Гаррі за руку й мало її не відірвала, потягнувши до себе.

— Вона заборонить тобі користуватися бібліотекою, якщо не будеш обережний. Навіщо ти притяг з собою цей дурнуватий підручник?

— Я ж не винен, Герміоно, що вона якась скажена. А може, вона підслухала, що ти погано говорила про Філча? Мені завжди здавалося, що між ними якісь шури-мури...

— Ой, не сміши...

Раді, що знову можна говорити нормально, вони йшли безлюдними освітленими ліхтарями коридорами до вітальні, сперечаючись, чи могло бути у Філча й мадам Пінс таємне кохання.

— Ялинкові прикраси, — сказав Гаррі Гладкій Пані новий, святковий пароль.

— А вам яйця й ковбаси, — лукаво реготнула Гладка Пані й відхилилася, пропускаючи їх у вітальню.

— Привіт, Гаррі! — вигукнула Ромільда Вейн, щойно він проліз крізь отвір за портретом. — Хочеш гірської води?

Герміона поглянула на нього через плече з виглядом «А-що-я-тобі-казала?»

— Ні, дякую, — рішуче відмовився Гаррі. — Я її не дуже люблю.

— То візьми оце, — Ромільда тицьнула йому в руки якусь коробку. — Шоколадні казанки з вогневіскі. Мені бабуся прислала, а я таких не люблю.

— О... добре... дуже дякую, — буркнув Гаррі, не знаючи, що ще придумати. — Е-е... я тут іду зараз...

Він побіг за Герміоною, белькочучи щось незрозуміле.

— Казала тобі, — пирхнула Герміона. — Швидше когось запрошуй, щоб вони від тебе відчепилися, інакше...

Але її обличчя раптом застигло: вона помітила Рона з Лавандою, що сплелися в кріслі в обіймах.

— На добраніч, Гаррі, — попрощалася Герміона, хоч була лише сьома година вечора, і, не кажучи більше ні слова, метнулася до дівчачої спальні.

Гаррі, лягаючи спати, втішав себе тим, що залишилося витримати всього один день уроків, а тоді ще Слизорогове свято, після чого вони з Роном поїдуть у «Барліг». Годі й мріяти, що Рон і Герміона помиряться до початку канікул, але перерва дасть їм змогу заспокоїтися, обміркувати свою поведінку...

Великих надій Гаррі на це не покладав, а урок трансфігурації, який йому на другий день довелося перемучити в їхньому товаристві, звів надії нанівець. Вони саме почали опрацьовувати неймовірно складну тему перетворення людини; сидячи перед дзеркалом, треба було міняти колір власних брів. Герміона жорстоко висміяла Ронову першу провальну спробу, коли він якимось чином виростив на своєму обличчі пишні довгі вуса, закручені догори; Рон помстився тим, що безжально, проте напрочуд точно зобразив, як Герміона підстрибує на місці щоразу, коли професорка Макґонеґел щось запитує; Ронові кривляння здалися страшенно смішними Лаванді й Парваті, після чого Герміона знову ледь не розридалася. Вона вискочила з класу, щойно пролунав дзвоник, покинувши на стільці половину своїх речей; Гаррі вирішив, що він їй зараз по-

трібен більше, ніж Ронові, тому зібрав її манатки й подався слідом.

Незабаром він її побачив — Герміона виходила з дівчачого туалету поверхом нижче. З нею йшла Луна Лавґуд і легенько поплескувала її по спині.

— О, здоров, Гаррі, — привіталася Луна. — Ти знаєш, що в тебе одна брова жовта-жовтісінька?

— Привіт, Луно. Герміоно, ти забула речі...

Він простяг їй книги.

— Ой, так, — глухим голосом сказала Герміона, а тоді взяла речі й швидко відвернулася, щоб ніхто не бачив, як вона витирає пеналом сльози. — Дякую, Гаррі. Ну, я, мабуть, піду...

І швидко зникла, не давши Гаррі змоги хоч якось її розрадити; та йому, чесно кажучи, бракувало потрібних слів.

— Вона трохи засмучена, — сказала Луна. — Я думала, що там Плаксива Мірта, а виявилося, що то Герміона. Жалілася на Рона Візлі...

— Бо вони посварилися, — пояснив Гаррі.

— Він часом дуже смішно жартує, правда? — додала Луна, йдучи поруч з ним по коридору. — Але іноді буває дещо жорстокий. Я це помітила ще торік.

— Можливо, — погодився Гаррі. Луна звично відверто висловлювала не дуже зручні істини; таких, як Луна, Гаррі ще не зустрічав. — То як пройшов семестр?

— Нормально, — відповіла Луна. — Трошки самотньо без ДА. Але Джіні молодець. Недавно допомогла двом хлопцям на уроці трансфігурації замовкнути й не казати на мене «Лунатичка»...

— Ти б не хотіла сьогодні піти зі мною на вечірку до Слизорога?

Слова вилетіли з рота, перш ніж Гаррі встиг їх зупинити; він почув їх ніби збоку, з чужих вуст.

Луна здивовано глянула на нього своїми банькатими очима.

— На вечірку до Слизорога? З тобою?

— Так, — підтвердив Гаррі. — Нам можна запрошувати гостей, то я й подумав, може, ти будеш не проти... тобто... — Він волів якомога чіткіше окреслити свої наміри. — Тобто як моя приятелька, розумієш. Але, якщо не хочеш...

Він уже почав було думати, що краще б вона не захотіла.

— Чому ж, я з радістю піду з тобою як приятелька! — засяяла Луна так, як ніколи досі. — Мене ще ніхто не запрошував на вечірку як свою приятельку! То це ти для вечірки пофарбував собі брову? Мені теж так зробити?

— Ні, — рішуче заперечив Гаррі, — це випадково, я попрошу Герміону, щоб вона зробила її нормальною. Тоді зустрічаємось о восьмій вечора у вестибюлі.

— АГА! — заверещав хтось угорі, й вони аж підстрибнули: прямісінько над ними висів догори дриґом на люстрі й віроломно посміхався Півз.

— *Потька просить Луньку на вечірку! Потька любить Луньку! Потька любить Лу-у-у-у-у-уньку!*

І він шугонув геть, ґелґочучи й репетуючи:

— Потька любить Луньку!

— Як добре, що це збережеться в таємниці, — зіронізував Гаррі. І справді, незабаром уся школа знала, що Гаррі Поттер запросив Луну Лавґуд на вечірку до Слизорога.

— Ти ж міг вибрати будь-кого! — спантеличено казав Рон за вечерею. — Будь-кого! А ти вибрав Лунатичку Лавґуд?

— Не називай її так, Роне, — обурилася Джіні, зупиняючись у Гаррі за спиною. — Я дуже рада, Гаррі, що ти її запросив. Вона така щаслива.

Джіні пішла і знову стала поруч з Діном. Гаррі намагався порадіти від того, що їй сподобалася його ідея запросити на вечірку Луну, та це йому не дуже вдавалося. Герміона сиділа самотньо в дальньому кінці столу, неуважно колупаючись виделкою в тарілці. Гаррі помітив, що Рон нишком на неї поглядає.

— Ти міг би попросити пробачення, — відверто порадив йому Гаррі.

— Ага, щоб на мене напала ще одна зграя канарок? — пробурмотів Рон.

— Навіщо ти з неї дражнився?

— Вона сміялася з моїх вусів!

— І я сміявся, бо за все життя такої дурості не бачив.

Але Рон уже нічого не чув; щойно підійшли Лаванда й Парваті. Втиснувшись між Гаррі й Роном, Лаванда обвила Ронову шию руками.

— Здоров, Гаррі, — привіталася Парваті. Їй, як і Гаррі, поведінка Рона й Лаванди здавалася недоречною, та й набридла вже.

— Привіт, — озвався Гаррі. — Як справи? То ти залишаєшся в Гоґвортсі? Бо я чув, що батьки хотіли тебе забрати.

— Поки що мені вдалося їх відрадити, — пояснила Парваті. — Випадок з Кеті їх дуже налякав, та оскільки більше нічого не сталося... о, привіт, Герміоно!

Парваті щиро всміхнулася. Гаррі відчував, що їй соромно за своє глузування над Герміоною на уроці трансфігурації. Він озирнувся й побачив, що Герміона теж усміхається, можливо, навіть щиріше. Дівчата часом бувають дивні.

— Вітаю, Парваті! — відповіла на привітання Герміона, незважаючи на Лаванду. — Ідеш сьогодні на вечірку до Слизорога?

— Ніхто не запросив, — сумно зізналася Парваті. — А я з радістю пішла б, бо там, здається, буде цікаво... А ти йдеш, так?

— Так, мене о восьмій зустрічає Кормак, і ми...

Щось чвакнуло, ніби з забитого унітазу витягли вантуз, і Рон нашорошив вуха. Герміона вела далі, наче нічого не бачила й не чула.

— ...ми йдемо на вечірку разом.

— З Кормаком? — перепитала Парваті. — Тобто з Кормаком Маклаґеном?

— Ну, так, — солодко проспівала Герміона. — Той, що *ледь не став*, — вона наголосила на цих словах, — ґрифіндорським воротарем.

— То ти з ним тепер зустрічаєшся? — витріщила очі Парваті.

— Ой... так... а ти хіба не знаєш? — захихотіла Герміона у зовсім не властивій їй манері.

— Не знаю! — зізналася Парваті, котру така новина відверто приголомшила. —Бачу, в тебе смак на квідичистів. Спочатку Крум, тепер Маклаґен...

— Мені подобаються лише *найкращі* квідичисти, — виправила її, усміхаючись, Герміона. — Ну, до зустрічі... треба йти готуватися до вечірки...

Вона пішла. Лаванда й Парваті миттю понахилялися одна до одної й почали обговорювати цю нову ситуацію, пригадуючи все, що знали про Маклаґена й усе, що чули про Герміону. Рон скис і нічого не говорив. Гаррі мовчки міркував про те, як низько можуть упасти дівчата заради помсти.

Коли він о восьмій вечора вийшов у вестибюль, то побачив там незвично багато дівчат, які підпирали стіни й кутки, обпікаючи очима Луну, яка натягла на себе цілий комплект блискучих сріблястих мантій, за що присутні брали її на кпини, але загалом була досить мила. Гаррі радів уже тому, що вона не наділа свої сережки-редиски, намисто з маслопивних корків та спектрокуляри.

— Ось і я, — сказав він. — То що, йдемо?

— О, так, — зраділа Луна. — А де буде вечірка?

— У кабінеті Слизорога, — пояснив Гаррі й повів її вгору мармуровими сходами далі від заздрісних очей та гострих язиків. — Ти чула, що туди має прийти вампір?

— Руфус Скрімджер? — запитала Луна.

— Як... що? — розгубився Гаррі. — Тобто міністр магії?

— Так, він же вампір, — буденним голосом сказала Луна. — Батько написав про це довжелезну статтю, щойно Скрімджер замінив на посаді Корнеліуса Фаджа, але хтось із міністерства наполіг, щоб її не друкували. Зрозуміло, хотіли приховати правду!

Гаррі дуже сумнівався, що Руфус Скрімджер — вампір, але він звик, що Луна переповідає чудернацькі вигадки

свого батька, як реальні факти, тому навіть не відповідав; вони підходили до Слизорогового кабінету, і з кожним кроком дедалі голосніше чулися сміх, музика й гамір.

Можливо, він був так побудований, а може, Слизоріг скористався якимись магічними витівками, але його кабінет здавався значно більшим, ніж у інших учителів. Стеля й стіни були затягнуті смарагдовою, малиновою та золотою тканинами, тому створювалося враження, ніби всі опинилися під величезним шатром. У кабінеті було людно й душно, все осяювало червоне світло з вишуканої золотої лампи, що звисала зі стелі і в якій яскравими блискучими цяточками пурхали справжнісінькі феї. З дальнього кутка долинав голосний спів у супроводі якихось «а ля» мандолін; дим клубочився з люльок кількох старших чаклунів, заглиблених у бесіду, а численні ельфи-домовики, попискуючи, продиралися крізь ліс ніг, непомітні під важкими срібними тарелями з їжею, що їх вони несли, й тому ці тарелі були схожі на невеличкі рухомі столики.

— Гаррі, мій хлопчику! — загорлав Слизоріг, щойно Гаррі з Луною протислися в двері. — Заходь-заходь, я хочу тебе познайомити з багатьма людьми!

На Слизорозі була прикрашена китицею оксамитова шапочка, яка пасувала до його домашньої куртки. Він так міцно схопив Гаррі за руку, ніби хотів разом з ним роз'явитися, й потяг його вглиб приміщення; Гаррі вчепився в Луну, і їй довелося бігти за ними.

— Гаррі, хочу тебе познайомити з колишнім моїм учнем Елдредом Ворплом, автором книги «Брати по крові: Моє життя серед вампірів»... і, звісно, з його другом Санґвіні.

Ворпл, маленький чоловічок в окулярах, схопив Гаррі за руку й радісно її потис; Санґвіні, високий виснажений вампір з темними колами під очима, лише кивнув головою. Здавалося, що йому тут нудно. Щебетливі дівчата, що зграйкою стояли неподалік, з цікавістю до нього приглядалися.

— Гаррі Поттер, я просто захоплений! — вигукнув Ворпл,

короткозоро зазираючи Гаррі в лице. — Я кілька днів тому казав професорові Слизорогу: «Коли вже нарешті вийде біографія Гаррі Поттера, на яку ми всі так чекаємо?»

— Е-е, — промимрив Гаррі, — невже?

— Скромняга, як Горацій і казав! — Ворпл був у захваті. — Але якщо серйозно... — його тон зненацька став суто діловим, — я з радістю її написав би... хлопче, люди так прагнуть довідатися про тебе більше, так прагнуть! Якби ти був готовий виділити мені яких чотири-п'ять годин для кількох інтерв'ю, то чого там, книжка була б готова за пару місяців. І майже ніяких зусиль з твого боку, запевняю... ось запитай Санґвіні, чи це не... *Санґвіні, стоять!* — раптом суворо осмикнув друга Ворпл, бо вампір з пожадливим блиском в очах підкрадався до щебетливих дівчат. — На, з'їж пиріжок, — Ворпл схопив пиріжок з таці, що її проносив ельф, і тицьнув Санґвіні в руку, а тоді знову звернувся до Гаррі.

— Дорогий хлопчику, це ж можна заробити купу грошей...

— Мене це не цікавить, — рішуче урвав його Гаррі, — о! — я нарешті побачив свою приятельку, тож вибачте.

Він потяг Луну за собою у вир гостей; він і справді щойно помітив гриву темно-русявого волосся, що майнула між двома дівулями, схожими на учасниць гурту «Фатальні сестри».

— Герміоно! Герміоно!

— Гаррі! Ось ти де, слава Богу! Привіт, Луно!

— Що з тобою? — здивувався Гаррі, бо Герміона була така розпатлана, ніби щойно вибиралася з заростей пастки диявола.

— Ой, я щойно уникла... тобто я щойно втекла від Кормака, — пояснила вона. — З-під омели, — уточнила Герміона, бо Гаррі здивовано на неї дивився.

— Сама винна, що з ним прийшла, — дорікнув він їй.

— А хто б краще роздратував Рона? — холоднокровно відбила Герміона. — Спочатку я розглядала кандидатуру Захаріаса Сміта, а тоді подумала, що загалом...

— Ти думала про Сміта? — гидливо скривився Гаррі.

— Так, думала, і краще б я вибрала його, бо порівняно з Маклаґеном навіть Ґроп здається джентльменом. Ходімо сюди, щоб видно було, коли він зайде, тичка дурна...

Вони втрьох почали протискатися в інший куток кабінету, прихопивши дорогою по келиху п'янкого меду, й пізно помітили, що там самотньо стоїть професорка Трелоні.

— Добрий вечір, — чемно привіталася з нею Луна.

— Добрий вечір, дорогенька, — озвалася професорка Трелоні, насилу фокусуючи погляд на Луні. Ґаррі знову відчув запах хересу. — Щось я останнім часом не бачила тебе на своїх уроках...

— Бо я цього року ходжу до Фіренце, — пояснила Луна.

— Ще б пак! — сердито реготнула п'яненька професорка. — Або до Шкапи, як я волію його називати. Думалося, що раз я вже повернулася до школи, то професор Дамблдор попросить жеребця піти. Та ні... ми викладаємо обоє... це образа, чесно кажучи, образа. Ви знаєте...

Професорка Трелоні так захмеліла, що навіть не впізнавала Ґаррі. Скориставшись тим, що вона й далі обурено критикує Фіренце, Ґаррі просунувся до Ґерміони й сказав:

— Треба з'ясувати одну річ. Ти збираєшся казати Ронові про своє втручання у проби воротарів?

Ґерміона здивовано підняла брови.

— Невже ти гадаєш, що я можу так низько впасти?

Ґаррі промовисто мовчав.

— Ґерміоно, якщо вже ти запросила Маклаґена...

— Це інше, — погордливо заявила Ґерміона. — Я не маю наміру розповідати Ронові про те, що сталося під час проб воротарів.

— Добре, — підтримав її Ґаррі. — Бо інакше він знову розклеїться, і ми програємо наступний матч...

— Квідич! — обурилася Ґерміона. — Вам, хлопцям, тільки це в голові? Кормак навіть не здогадався запитати щось про мене, ні, я мусила слухати його базікання про Сто М'ячів, Блискуче Відбитих Кормаком Маклаґеном... ой, он він сунеться!

Вона зникла так швидко, наче просто роз'явилася; щойно була тут, а наступної миті вже прослизнула між двома чаклунками-реготунками і щезла.

— Герміону бачив? — запитав Маклаґен через хвилину, коли нарешті проштовхався туди.

— Ні, вибач, — відповів Гаррі й негайно відвернувся, щоб приєднатися до Луниної розмови, на мить забувши, з ким вона спілкується.

— Гаррі Поттер! — сказала професорка Трелоні глибоким тремтячим голосом, нарешті його помітивши.

— О, добрий вечір, — сухо буркнув Гаррі.

— Дорогий хлопчику! — драматично зашепотіла професорка. — Чутки! Розмови! Обранець! Авжеж, я давно це знала... Гаррі, знаки ніколи не провіщали тобі добра... але чому ж ти покинув віщування? Кому-кому, а тобі цей предмет життєво необхідний!

— Ой, Сивіло, та ми всі вважаємо свої предмети найнеобхіднішими! — голосно підхопив розмову розпашілий Слизоріг, що вигулькнув біля професорки Трелоні в оксамитовій шапочці набакир, із келихом п'янкого меду в одній руці та з величезним пирогом у другій. — Ніколи ще я не мав учня з таким вродженим хистом до настоянок! — Слизоріг ніжно подивився на Гаррі налитими кров'ю очима. — Інстинкт, розумієш... як і в його матері! Я на пальцях однієї руки можу полічити учнів з подібним обдаруванням, зізнаюся тобі, Сивіло... та що там, навіть Северус...

У Гаррі аж душа в п'яти пішла, коли Слизоріг простяг убік руку й неначе просто з повітря притяг до себе Снейпа.

— Та не ховайся, Северусе, йди до нас! — радісно гукнув Слизоріг, починаючи вже гикати. — Я оце розповідав про надзвичайний хист Гаррі до виготовлення настоянок і відварів! Тут, зрозуміло, є й твоя заслуга, бо ти ж його навчав цілих п'ять років!

Опинившись у пастці Слизорога, що обхопив його рукою за плечі, Снейп націлився своїм гачкуватим носом на Гаррі, а його чорні очі звузилися.

— Дивно, бо в мене ніколи не виникало враження, що я спромігся навчити Поттера бодай чомусь.

— Тоді це природний хист! — вигукнув Слизоріг. — Ти побачив би, що він витворив на першому ж моєму уроці. «Смертельний ковток»... ще жоден учень не варив кращого зілля з першої ж спроби, навіть ти, Северусе...

— Справді? — спокійно перепитав Снейп, і далі свердлячи очима Гаррі, аж у того похололо в грудях. Ще йому не вистачало, щоб Снейп зацікавився, звідки взявся його несподіваний талант до настоянок.

— А нагадай мені, Гаррі, які ти ще вивчаєш предмети? — запитав Слизоріг.

— Захист від темних мистецтв, заклинання, трансфігурацію, гербалогію...

— Одне слово, усі ті предмети, знання яких необхідне авророві, — з ледь помітним глузуванням осміхнувся Снейп.

— Так, бо я хотів би стати аврором, — виклично сказав Гаррі.

— І з тебе вийде видатний аврор! — загорлав Слизоріг.

— Не думаю, Гаррі, що тобі варто бути аврором, — несподівано втрутилася Луна. Усі на неї глянули. — Аврори належать до таємної ложі гнилоіклів. Я думала, що всі про це знають. Вони діють зсередини, щоб зруйнувати Міністерство магії через поєднання темної магії з хворобою ясен.

Гаррі пирхнув зо сміху, і йому в ніс потрапило з півкелиха медовухи. Справді, вже заради цього одного варто було привести Луну сюди. Він відвів руку з келихом від вуст, кашлянув, стікаючи медовухою, та не міг стримати сміху, і тут побачив ще один дарунок долі: Аргус Філч тяг до них за вухо Драко Мелфоя.

— Пане професоре Слизороже, — Філч сопів, щелепа в нього тряслася, а вирячені очі блищали маніакальною жагою до виявлення правопорушників, — я побачив, як цей хлопець зачаївся у верхньому коридорі. Він каже, що

був запрошений на ваше свято, але трохи спізнився. Чи ви надсилали йому запрошення?

Розлючений Мелфой вирвався з Філчевих лап.

— Кароче, добре, мене не запрошували! — сердито крикнув він. — Я хотів прийти незваним гостем! Що, щасливий?

— Е, ні! — заперечив Філч, хоч це не зовсім в'язалося з радістю, якою сяяло його обличчя. — Ти вскочив у халепу, он як! Хіба директор не казав, що нічні походеньки без дозволу заборонені? Казав чи ні, га?

— Усе добре, Аргусе, добре, — замахав рукою Слизоріг. — Це ж Різдво, й нема ніякого злочину в бажанні прийти на вечірку. Один-єдиний раз забудьмо про покарання. Драко, можеш тут залишатися.

Філчеве розчарування й обурення було цілком сподіване; але чому, подумав Гаррі, дивлячись на Мелфоя, той теж не особливо щасливий? І чому це Снейп зиркав на Мелфоя водночас сердито і... чи це можливо?... трохи злякано?

Та не встиг Гаррі усвідомити все побачене, як Філч відвернувся й почовгав геть, бурмочучи щось собі під ніс; Мелфой силувано всміхнувся й почав дякувати Слизорогові за великодушність, а Снейп знову надів незворушну маску.

— Та що там, — відмахнувся від Мелфоєвих подяк Слизоріг. — Зрештою, я був знайомий з твоїм дідом...

— Пане професоре, він завжди був про вас дуже високої думки, — мерщій підхопив Мелфой. — Казав, що не знав кращого за вас зіллєвара...

Гаррі глянув на Мелфоя. Його здивувало не підлабузництво Мелфоя, бо він роками спостерігав, як той постійно вихваляє Снейпа. Але він раптом помітив, що вигляд у Мелфоя якийсь хворобливий. Він уже хтозна відколи не бачив Мелфоя так близько; тепер добре було видно темні кола в нього під очима й відверто сірий колір його шкіри.

— На два слова, Драко, — сказав йому зненацька Снейп.

— Ой, та годі тобі, Северусе, — знову гикаючи, забідкався Слизоріг, — це ж Різдво, не будь такий суворий...

— Я вихователь його гуртожитку, і це мені вирішувати, бути мені суворим чи ні, — коротко відказав Снейп. — За мною, Драко.

Вони пішли — Снейп попереду, а набурмосений Мелфой ззаду. Гаррі якусь мить нерішуче стояв, а тоді пробурмотів:

— Луно, я на хвильку... е-е... в туалет.

— Добре, — життєрадісно озвалася Луна. Він уже відійшов на кілька кроків, коли йому почулося, що вона знову почала розмову про таємну ложу гнилоіклів з професоркою Трелоні, котру це питання щиро зацікавило.

Було досить легко в безлюдному коридорі витягти з кишені плаща-невидимку й накинути його на себе. Значно складніше виявилося знайти Снейпа й Мелфоя. Гаррі побіг по коридору — добре, що його тупіт не було чути за музикою й гамором, що долинали зі Слизорогового кабінету. Можливо, Снейп повів Мелфоя до свого кабінету в підвалі... чи до слизеринської вітальні... проте Гаррі притулявся вухом до кожнісіньких дверей, що їх минав. Аж нарешті, присівши біля замкової шпаринки останнього в коридорі класу, він почув, схвильовано здригнувшись, голоси.

— ...Драко, не можна припускатися помилок, бо якщо тебе виженуть...

— Кароче, я тут ні при чому, ясно?

— Сподіваюся, ти кажеш правду, бо це було зроблено незграбно й безглуздо. Тебе й так уже в цьому запідозрили.

— Хто, тіпа, запідозрив? — сердито запитав Мелфой. — Повторюю востаннє, то не я зробив, ясно? У тієї дівулі Бел є, мабуть, якийсь ворог, про якого ніхто не знає... не треба на мене так дивитися! Я знаю, що ви робите, я не дурний, але нічого не вийде... я можу вас зупинити!

Запала тиша, а тоді Снейп спокійно сказав:

— Ага... бачу, тітка Белатриса навчала тебе блокології. Драко, які думки ти намагаєшся приховати від хазяїна?

— Від *нього* я нічого не приховую, я лише хочу, щоб *ви* до мене не лізли!

Гаррі ще щільніше притулився вухом до шпарини... що сталося, що Мелфой почав отак говорити зі Снейпом, до якого завжди ставився з повагою, навіть симпатією?

— То он чому ти в цьому семестрі мене уникав! Боявся мого втручання? А чи розумієш ти, Драко, що варто комусь не з'явитися в мій кабінет після того, як я його неодноразово викликав...

— То призначте мені покарання! Тіпа, донесіть на мене Дамблдорові! — глузував Мелфой.

Знову запала тиша. Тоді Снейп сказав:

— Ти прекрасно знаєш, що я не хочу цього робити.

— То перестаньте мені наказувати й викликати до свого кабінету!

— Послухай мене, — так тихо сказав Снейп, що Гаррі мусив буквально втиснутися вухом у шпаринку, аби щось почути. — Я прагну тобі допомогти. Я поклявся твоїй матері, що захищатиму тебе. Драко, я дав незламну обітницю...

— Карочє, доведеться вам її, мабуть, порушити, бо мені ваш захист не потрібен! Це моє завдання, він мені його доручив, і я його виконаю! Я маю план, усе вийде — просто все триває трохи довше, ніж я думав!

— Що це за план?

— А це вже не ваше діло!

— Якщо ти скажеш, що задумав, то я зможу тобі допомогти...

— Мені вистачає помічників, дякую, я не сам!

— Сьогодні ти явно діяв сам, а тинятися по коридорах без захисту й підтримки — величезна дурість. Це елементарні помилки...

— Зі мною були б Креб і Ґойл, якби ви не призначили їм покарання!

— Не верещи! — просичав Снейп, бо Мелфой і справді почав кричати. — Якщо твої дружки Креб і Ґойл мають

намір отримати позитивні СОВи з захисту від темних мистецтв, то нехай працюють серйозніше...

— Яке це має значення? — скривився Мелфой. — Захист від темних мистецтв?.. Та це ж просто жарт, понти! Хіба не так? Звичайнісінька гра! Наче нам і справді треба захищатися від темних мистецтв...

— Драко, це гра, що має вирішальне значення для успіху! — наполягав Снейп. — Як ти думаєш, де б я вже був, якби не знав, як грати свою роль? Тепер послухай мене! Ти діяв необачно, тинявся вночі хтозна-де, тебе зловили, і якщо ти довірятимеш таким помічникам, як Креб і Ґойл...

— Вони не одні, мене підтримують ще й інші люди, значно кращі!

— Чому ж ти й мені не довіришся, щоб я...

— Карочє, я знаю, що ви задумали! Хочете, тіпа, вкрасти мою славу!

Знову запала тиша, а тоді Снейп холодно сказав:

— Ти говориш, наче дитина. Я добре розумію, що затримання й ув'язнення твого батька тебе засмутило, але...

Гаррі не мав і секунди, щоб зорієнтуватися; він почув з того боку дверей Мелфоєві кроки й ледве встиг відскочити, коли двері розчинилися; Мелфой протупотів коридором повз відчинені двері Слизорогового кабінету, завернув за ріг і зник.

Намагаючись не дихати, Гаррі усе ще сидів навпочіпки, коли з класу поволі вийшов Снейп. З непроникним виразом обличчя професор повернувся на вечірку. Гаррі сидів у коридорі, накритий плащем, а думки в його голові випереджали одна одну.

— РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ —

Дуже холодне Різдво

— То Снейп пропонував йому допомогу? Він справді *запропонував йому свою допомогу?*

— Якщо ти ще раз запитаєш, — не витримав Гаррі, — то я запхну цю капустину...

— Я просто уточнюю! — сказав Рон. Вони стояли на кухні біля раковини, чистячи для місіс Візлі цілу гору брюссельської капусти. Просто перед ними за вікном повільно падав сніг.

— *Так, Снейп запропонував йому свою допомогу!* — повторив Гаррі. — Він сказав, що пообіцяв Мелфоєвій матері його захищати, і ще дав якусь незламну обітницю...

— Незламну обітницю? — приголомшено перепитав Рон. — Та ні, він не міг... це точно?

— Так, це точно, — підтвердив Гаррі. — А що це означає?

— Ну, незламну обітницю не можна порушити...

— Хоч як це й смішно, але я й сам до такого докумекав. А що буває, якщо її порушити?

— Смерть, — просто відповів Рон. — Фред і Джордж примушували мене дати таку обітницю, коли мені було років п'ять. І я майже все зробив, тримався за руки з Фредом і все таке, але нас тоді побачив тато. Він трохи не здурів, — пригадував Рон, і очі в нього заблищали. — Це був єдиний раз, коли я бачив тата такого ж сердитого, як буває мама. Фред каже, що його ліва сідниця тоді постраждала більше.

— Фредову ліву сідницю пропустимо...

— Не зрозумів? — пролунав Фредів голос, і на кухню зайшли близнюки. — Ой, Джорджику, дивися. Вони користуються ножами. А щоб їм Бог дав здоров'я.

— За два з гаком місяці мені буде сімнадцять, — огризнувся Рон, — тоді й я зможу користуватися чарами!

— А тим часом, — заявив Джордж, сідаючи за кухонний стіл і ставлячи ще й ноги зверху, — отримаємо насолоду, спостерігаючи за належним вживанням... ой-йо-йой!

— Це ти мені підстроїв! — сердито буркнув Рон, смокчучи порізаного пальця. — Стривай, ось буде мені сімнадцять...

— Я й не сумніваюся, що ти здивуєш нас несподіваними магічними талантами, — позіхнув Фред.

— До речі, про несподівані таланти, Рональде, — втрутився Джордж, — що це за плітки ми чуємо від Джіні про тебе й про юну панночку, яку звати... якщо не помиляємось... Лаванда Браун?

Рон зашарівся і знову взявся за капусту, хоч не схоже було, що він незадоволений.

— Не твоє собаче діло.

— Які вишукані слова, — зіронізував Фред. — Мені в голові не вкладається, з якого це джерела ти їх черпаєш. Але ми хотіли знати... як це сталося?

— Тобто?

— Вона потрапила в аварію чи як?

— Що-що?

— Ну, яким чином вона зазнала такої глибокої мозкової травми? Обережно!

Місіс Візлі зайшла на кухню саме вчасно, щоб побачити, як Рон метнув у Фреда ножа, яким він різав капусту, а той одним лінивим помахом чарівної палички перетворив ножа на паперовий літачок.

— Роне! — розлючено крикнула місіс Візлі. — Щоб я більше не бачила, як ти кидаєшся ножами в мене на очах!

— Не буду, — буркнув Рон, — на очах, — додав він ледь чутно, і знову взявся до брюссельської капусти.

— Фреде, Джорджику! Вибачте, дорогенькі, але сьогодні прибуває Ремус, тому вам доведеться поділитися кімнатою з Біллом!

— Добре, — погодився Джордж.

— Тоді, оскільки Чарлі не приїжджає, Гаррі з Роном розмістяться на горищі, а якщо Флер перейде до Джіні...

— ...то у Джіні буде шикарне Різдво, — пробурмотів Фред.

— ...то всім буде зручно. Принаймні кожному буде де спати, — трохи стурбовано закінчила місіс Візлі.

— То Персі вже точно не покаже тут своєї бридкої пики? — поцікавився Фред.

Перш ніж відповісти, місіс Візлі відвернулася.

— Ні, в нього багато роботи в міністерстві.

— Або він найбільша в світі дупа, — припустив Фред, коли місіс Візлі вийшла з кухні. — Одне з двох. То ходімо вже, Джорджику.

— Що ви там задумали? — запитав Рон. — Краще допоможіть чистити капусту. Вам же можна користуватися чарівними паличками! Тоді ми теж будемо вільні!

— Не думаю, що нам це варто робити, — з серйозною міною заперечив Фред. — Чистка капусти без чарів зміцнює характер, допомагає оцінити всі труднощі життя маґлів і сквибів...

— ...а якщо хочеш, Роне, щоб тобі допомагали, — Джордж пустив на нього паперового літачка, — то не треба кидатися ножами. Оце тобі маленький натяк. Ми йдемо в село, там у крамничці канцтоварів працює дуже гарна дівчина, яка вважає, що мої картярські фокуси просто чарівні... ніби це справжня магія...

— От гади, — похмуро буркнув Рон, дивлячись на Фреда з Джорджем, що йшли через засніжене подвір'я. — Вони почистили б за десять секунд, і ми б теж могли піти.

— Я не пішов би, — заперечив Гаррі. — Я пообіцяв Дамблдору, що звідси — ні на крок.

— Он воно що, — зітхнув Рон. Він почистив кілька капустин, а тоді запитав: — А ти розповіси Дамблдорові про ту підслухану розмову між Снейпом і Мелфоєм?

— Так, — відповів Гаррі. — Я розповім про це всім, хто зможе їм завадити, і насамперед Дамблдорові. Можливо, також треба буде поговорити з твоїм татом.

— Шкода тільки, що ти не почув, що саме робитиме Мелфой.

— А як я міг почути? Отож бо й воно, що він і Снейпові не хотів казати.

На мить запала тиша, а тоді Рон висловив здогад:

— А знаєш, що вони скажуть? Тато, Дамблдор і всі інші? Скажуть, що Снейп насправді не хотів допомагати Мелфоєві, а просто вивідував, що Мелфой задумав.

— Це тому, що вони його не чули, — рішуче заперечив Гаррі. — Так добре ніхто не зіграв би, навіть Снейп.

— Та це я просто кажу, — завагався Рон.

Гаррі насуплено глянув на нього.

— Але ти мені віриш?

— Вірю! — не вагаючись підтвердив Рон. — Чесно! Але ж усі свято переконані, що Снейп працює на Орден, правда ж?

Гаррі промовчав. Йому щойно спало на думку, що саме так усі й заперечуватимуть, почувши його нові свідчення; він уже чув Герміонин голос:

«Гаррі, це ж очевидно, що він нібито пропонував допомогу, щоб хитрощами вивідати у Мелфоя його задуми...»

Та все це було тільки в його уяві, бо він не мав змоги розповісти Герміоні про підслухане. Коли він повернувся на Слизорогове свято, її вже не було; роздратований Маклаґен сказав, що вона зникла; коли Гаррі дістався до вітальні, вона вже спала. На ранок вони вирушали з Роном у «Барліг», тож він ледве встиг побажати їй веселого Різдва й повідомити, що після канікул розповість важливу новину. Одначе він не мав цілковитої певності, що вона взагалі його чула, бо саме тоді в нього за спиною обмінювалися потужними безмовними прощаннями Рон з Лавандою.

Та навіть Герміона не змогла б заперечити очевидного: Мелфой явно щось задумав, і Снейп про це знав, тож Гаррі мав усі підстави їй дорікнути: «Я ж казав» — як він уже не раз закидав Ронові.

Гаррі не вдалося поговорити з містером Візлі, бо той аж до самого Різдва допізна затримувався у міністерстві. Родина Візлів з гостями сиділа у вітальні, яку Джіні прикрасила так щедро, що все довкола мовби вибухало папе-

ровими гірляндами. Крім Фреда, Джорджа, Гаррі та Рона ніхто не знав, що янголом на вершечку різдвяної ялинки був насправді садовий гном, який вкусив Фреда за литку, коли той пішов на грядку насмикати моркви для різдвяної вечері. Очманілий, розмальований золотою фарбою, вбраний у мініатюрну балетну пачку і з маленькими крильцями, приклеєними до спини, він кипів зі злості. Гидкішого янгола Гаррі не бачив ніколи в житті — лиса, мов картоплина, голова і волохаті ноги.

Усі мусили слухати з великого дерев'яного радіоприймача різдвяну концертну програму у виконанні улюбленої співачки місіс Візлі Целестини Ворбек. Флер, видно, вважала, що Целестина нудна, і так голосно розмовляла в кутку, що сердита місіс Візлі постійно підкручувала чарівною паличкою ручку звуку, тож Целестинин спів гримів дедалі голосніше. Під супровід особливо яскравого шлягеру, який називався «Казан, повний любові», Фред і Джордж почали грати з Джіні у вибухові карти. Рон нишком зиркав на Білла й Флер, наче намагався вивідати якісь таємниці. А Ремус Люпин, страшенно схудлий і ще занедбаніший, ніж будь-коли, сидів тим часом біля каміна, дивився в його палаючу глибину і Целестини ніби й не чув.

«Прилинь, помішай мій казан,
Гарячий-гарячий, мов кров,
Для тебе завжди в нім кипить
Моя невгасима любов».

— Ми під цю пісню танцювали, як нам було по вісімнадцять! — розчулилася місіс Візлі, витираючи очі недоплетеним светром. — Пам'ятаєш, Артуре?

— Га? — сахнувся містер Візлі, що, похитуючи в такт пісні головою, чистив мандаринки. — А, так... чудесна мелодія...

Він із зусиллям випростався й глянув на Гаррі, що сидів біля нього.

— Ти вибач за оце, — кивнув він головою в бік приймача, де Целестина вже закінчувала приспів. — Ще трохи.

— Та нічого, — засміявся Гаррі. — Багато роботи в міністерстві?

— Дуже, — зізнався містер Візлі. — І якби ж були бодай якісь результати, а то з трьох заарештованих нами за кілька місяців навряд чи хоч один виявиться справжнім смертежером... Гаррі, ти тільки нікому про це не кажи, — швиденько додав він, зненацька стривожившись.

— А Стена Шанпайка випустили? — запитав Гаррі.

— На жаль, ні, — зітхнув містер Візлі. — Я знаю, що Дамблдор звертався з приводу Стена безпосередньо до Скрімджера... та й узагалі, всі, хто Стена допитував, згодні, що з нього такий смертежер, як з оцієї мандаринки... але керівництво хоче створювати враження, ніби досягло якогось поступу, а «троє заарештованих» звучить краще, ніж «троє помилково заарештованих і відпущених»... але знову ж таки, це не для сторонніх вух...

— Я нікому не скажу, — пообіцяв Гаррі. Він на мить завагався, думаючи, як краще подати те, що він хотів повідомити. Доки він збирався з думками, Целестина Ворбек заспівала баладу під назвою «Ти зачарував моє серце».

— Містере Візлі, пам'ятаєте, що я вам казав на вокзалі, коли ми від'їжджали до школи?

— Гаррі, я все перевірив, — тут же відгукнувся містер Візлі. — Пішов і обшукав будинок Мелфоїв. Там не було нічого забороненого, жодної підозрілої речі, поламаної чи цілої.

— Я знаю, я читав у «Віщуні», що ви робили трус... але є й інше... серйозніше...

І він переказав містерові Візлі підслухану розмову між Мелфоєм та Снейпом. Розповідаючи, Гаррі помітив; що Люпин легенько повернув голову і вбирав кожнісіньке слово. Коли Гаррі закінчив, запала тиша, в якій лунав лише спів Целестини.

«О, моє серце, вирвав хто тебе?
Якими чарами з грудей моїх навіки...»

— Гаррі, а ти не думав, — порушив мовчанку містер Візлі, — що Снейп просто прикидався?

— Прикидався, що пропонує допомогу, щоб вивідати, що задумав Мелфой? — договорив за нього Гаррі. — Я так і думав, що ви це скажете. Але як ми можемо знати?

— А це не наша справа, — раптом втрутився Люпин. Він одвернувся від каміна й дивився тепер просто на Гаррі. — Це Дамблдорова справа. Дамблдор довіряє Северусу, і цього нам усім має вистачати.

— Але, — не вгавав Гаррі, — якщо припустити... просто припустити, що Дамблдор помиляється щодо Снейпа...

— Таке припускали вже багато разів. Усе врешті-решт зводиться до того, довіряти Дамблдорові чи ні. Я довіряю; отже, довіряю й Северусу.

— Але ж Дамблдор може й помилятися, — наполягав Гаррі. — Він сам про це казав. А вам...

Він подивився Люпинові в очі.

— ...а вам, якщо чесно, подобається Снейп?

— Мені Северус не може подобатися чи не подобатися, — відповів Люпин. — Ні, Гаррі, я правду кажу, — додав він, бо Гаррі іронічно скривився. — Ми ніколи не станемо душевними друзями; надто багато всього неприємного було між Джеймсом, Сіріусом та Северусом. Але я ніколи не забуду, що цілий той рік, протягом якого я викладав у Гоґвортсі, Северус щомісяця виготовляв для мене зілля-вовкотруту, й робив це бездоганно, так, що я не страждав, як завжди це зі мною буває, коли місяць уповні.

— Але він «випадково» проговорився про те, що ви вовкулака, й вам довелося покинути школу! — сердито нагадав Гаррі.

Люпин стенув плечима.

— Ця новина все одно просочилася б. Усі ми знали, як він прагне перебрати мою посаду; проте він міг завдати

мені значно гіршої шкоди, підробивши вовкотруту. Та він дбав про моє здоров'я. І я йому вдячний.

— А може, він не посмів псувати вовкотруту, бо за ним стежив Дамблдор? — припустив Гаррі.

— Гаррі, ти його просто ненавидиш, — осміхнувся Люпин. — І я тебе розумію; маючи такого батька, як Джеймс, і такого хрещеного, як Сіріус, ти успадкував давні упередження. Обов'язково перекажи Дамблдорові все, що ти розповів нам з Артуром, лише не сподівайся, що він з тобою погодиться; не сподівайся навіть, що його здивують твої слова. Цілком можливо, що Северус розпитував Мелфоя за Дамблдоровим наказом.

«...без серця дні мої сумні,
то ж поверни його мені!»

Целестина завершила пісню на довгій і пронизливій ноті, після чого з радіоприймача залунали бурхливі оплески, до яких із захватом приєдналася місіс Візлі.

— Тсе вше кінетсь? — голосно запитала Флер. — Слава Б'огу, яка шахлива...

— Бажаєте щось випити перед сном? — ще голосніше перебила її місіс Візлі, зіскочивши з місця. — Кому яєчного лікерчику?

— А чим ви останнім часом займалися? — запитав Гаррі в Люпина, коли місіс Візлі побігла по лікер, а всі інші почали потягатися й вести неквапливі бесіди.

— Був у підпіллі, — відповів Люпин. — Майже в буквальному розумінні. Ось чому я, Гаррі, не міг тобі писати; відсилаючи листи, я міг себе ненароком викрити.

— Як це?

— Я жив серед таких, як сам, — пояснив Люпин. — Серед вовкулак, — додав він, побачивши, що Гаррі його не зрозумів. — Ледь чи не всі вони підтримують Волдеморта. Дамблдорові потрібен був шпигун, і я зміг прислужитися... кваліфіковано.

У його словах відчувалася гіркота, і він, мабуть, сам це зрозумів, бо трохи лагідніше всміхнувся й сказав:

— Я не нарікаю; це необхідна робота, і хто б її виконав краще за мене? Проте нелегко було втертися їм у довіру. На мені залишилися безпомильні ознаки перебування серед чарівників, тоді як вони уникали нормального середовища й жили як вигнанці, перебиваючись крадіжками... а то й убивствами.

— А чому їм подобається Волдеморт?

— Вони гадають, що за його панування житимуть краще, — пояснив Люпин. — А важко щось доводити, коли між ними Ґрейбек...

— Хто такий Ґрейбек?

— А ти хіба про нього не чув? — Люпинові руки судомно стисли коліна. — Фенрір Ґрейбек, мабуть, найлютіший з усіх нині живих вовкулак. Він вважає, що це його призначення в житті — покусати й заразити якомога більше людей; він прагне створити стільки вовкулак, щоб перемогти чарівників. У подяку за його послуги Волдеморт пообіцяв йому винагороду. Ґрейбек спеціалізується на дітях... треба кусати їх змалечку, повчає він, і виховувати безбатченками, виховувати в них ненависть до нормальних чаклунів. Волдеморт погрожує нацькувати його на людських синів і дочок, а Волдеморт словами не розкидається.

Люпин зробив паузу, а тоді сказав:

— Це Ґрейбек мене покусав.

— Що? — приголомшено перепитав Гаррі. — Тобто... коли ви ще були малі?

— Так. Мій батько його образив. Я дуже довго не знав, який саме вовкулака на мене напав; я навіть відчував до нього жаль, гадаючи, що він не зміг себе стримати, і знаючи вже тоді, яких мук зазнаєш під час перевтілення. Але Ґрейбек зовсім не такий. Коли наближається час повного місяця, він підбирається якомога ближче до своїх жертв, щоб легше було на них нападати. Він усе планує заздале-

гідь. І саме його використовує Волдеморт для згуртування вовкулак. Навряд чи мої розважливі аргументи мають успіх на тлі Ґрейбекових наполягань, що ми, вовкулаки, заслуговуємо крові, що ми повинні мститися нормальним людям.

— Але ж ви теж нормальні! — яро вигукнув Гаррі. — Просто у вас є певна... проблема...

Люпин розреготався.

— Часом ти мені дуже нагадуєш Джеймса. Він у товаристві казав, що в мене «маленька хутряна проблемка». Багато хто думав, що я власник неслухняного кроля.

Люпин подякував містерові Візлі за склянку яєчного лікеру; він трохи побадьорішав. А Гаррі тим часом відчув хвилювання: згадка про батька нагадала йому, що він давно збирався щось у Люпина спитати.

— Чи ви коли-небудь чули про так званого Напівкровного Принца?

— Напівкровного кого?

— Принца, — повторив Гаррі, уважно стежачи, чи той щось пригадає.

— Принців-чаклунів не існує, — засміявся Люпин. — Ти що, хочеш привласнити собі цей титул? А я було подумав, що тобі вистачає й «Обранця».

— Йдеться не про мене! — обурився Гаррі. — Напівкровний Принц колись навчався в Ґоґвортсі; мені трапився його старий підручник з настійок. Він його всього списав закляттями, які сам і вигадав. Скажімо, таке як *«Левікорпус»*...

— О, в мої часи у Ґоґвортсі воно було дуже модне, — занурюючись у спогади, сказав Люпин. — Пам'ятаю, як я був у п'ятому класі, то кілька місяців ніде не можна було ступити, щоб тебе не підняли в повітря за ногу.

— Мій тато ним користувався, — сказав Гаррі. — Я бачив це в ситі спогадів — він його був використав проти Снейпа.

Гаррі спробував це сказати буденним тоном, ніби не-

дбало коментував якусь малозначну подію, але не знав, чи його слова прозвучали так, як треба; Люпин усміхався занадто співчутливо.

— Було таке, — підтвердив він, — але це робив не лише твій батько. Я ж кажу, що це було дуже популярне закляття... знаєш, як воно буває...

— Схоже, що закляття хтось винайшов саме тоді, коли ви навчалися в школі, — наполягав Гаррі.

— Не обов'язково, — заперечив Люпин. — Усі ці закляття входять у моду, а тоді знову забуваються, як і все на світі. — Він зазирнув Гаррі в очі й неголосно додав:

— Гаррі, Джеймс був чистокровний, і я клянуся, що він ніколи не просив нас називати себе «Принцом».

Забувши про вдавану байдужість, Гаррі запитав:

— І то не був Сіріус? І не ви?

— Однозначно ні.

— Он як. — Гаррі дивився на вогонь. — Просто я подумав... він, той Принц, мені дуже допоміг на уроках настійок.

— Гаррі, а підручник дуже старий?

— Не знаю, я не перевіряв.

— Це могло б підказати, коли саме той Принц навчався у Ґоґвортсі, — порадив Люпин.

Невдовзі усі почули, як Флер вирішила спародіювати Целестинину пісню «Казан, повний любові». Побачивши обличчя місіс Візлі, усі сприйняли це як натяк, що пора вже спати. Гаррі з Роном полізли в Ронову кімнатку на горищі, де на Гаррі вже чекала додаткова розкладачка.

Рон заснув майже миттєво, а Гаррі, перш ніж лягати, ще понишпорив у своїй валізі й вийняв підручник «Прогресивної методики зіллєваріння». Гортав сторінки, шукав, аж нарешті на самому початку підручника знайшов дату його видання. Книжці було майже півсотні років. П'ятдесят років тому в Ґоґвортсі ще не вчилися ні його батько, ні батькові друзі. Розчарований, Гаррі кинув книжку назад у валізу, вимкнув лампу і зручніше влігся на розкладачці,

думаючи про вовкулак і Снейпа, Стена Шанпайка й Напівкровного Принца, аж нарешті він провалився в неспокійний сон, де скрадалися якісь тіні й плакали покусані діти...

— Вона, мабуть, жартує...

Гаррі прокинувся, здригнувшись, і побачив у ногах ліжка якусь розбухлу панчоху. Нап'яв окуляри й роззирнувся навколо; крихітне віконечко було майже цілком заліплене снігом, а перед ним на ліжку рівненько сидів Рон і розглядав товстелезний золотий ланцюжок.

— Це що? — спитав Гаррі.

— Це від Лаванди, — в Роновім голосі відчувалася огида. — Невже вона думає, що я таке носитиму...

Гаррі придивився уважніше й розсміявся. На ланцюжку висіли великі золоті літери, що складалися у слова: «Моє серденько».

— Чудово, — сказав він. — Розкішно. Обов'язково носи його перед Фредом і Джорджем.

— Ти тільки спробуй їм сказати, — погрозив Рон, запихаючи ланцюжок подалі з очей під подушку, — і я... я... я...

— Почнеш затинатися? — гигикнув Гаррі. — Та перестань, хіба б я таке казав?

— Але як їй могло спасти на думку, що мені таке сподобається? — пробубонів доволі спантеличений Рон.

— А ти згадай, — порадив Гаррі. — Може, ти колись десь бовкнув, що любиш з'являтися на людях зі словами «Моє серденько» на шиї?

— Та... ми розмовляємо мало, — пробурмотів Рон. — Ми переважно...

— Лижетесь, — договорив за нього Гаррі.

— Ну, так, — зізнався Рон. На мить завагався, а тоді запитав: — А Герміона справді зустрічається з Маклаґеном?

— Не знаю, — знизав плечима Гаррі. — На святі в Слизорога вони були разом, але їм, по-моєму, не дуже добре пішло.

Рон трохи пожвавішав, глибше запихаючи руку в панчоху з дарунками.

Серед гостинців для Гаррі був светр, власноручно сплетений місіс Візлі, з великим золотим сничем на грудях; від близнюків — величезна коробка з продукцією «Відьмацьких витівок Візлів», а ще — вогкий, із запахом цвілі, пакуночок, підписаний: «Хазяїнові од Крічера».

Гаррі придивився.

— Як думаєш — безпечно його відкривати? — запитав у Рона.

— Нічого страшного там бути не може, бо всю нашу пошту перевіряють у міністерстві, — відповів Рон, хоч і сам позирав на пакуночок з осторогою.

— Я й не подумав, щоб щось дарувати Крічеру! Чи ельфам-домовикам дарують різдвяні гостинці? — поцікавився Гаррі, обережно штурхаючи пакуночок.

— Хіба такі, як Герміона, — знизав плечима Рон. — Але давай спочатку подивимось, що воно таке, поки тебе не загризло сумління.

За мить Гаррі голосно закричав і зіскочив зі своєї розкладачки — у пакуночку було повнісінько личинок.

— Гарно, — зареготав Рон. — Яка турбота.

— Краще це, ніж твій ланцюжок, — огризнувся Гаррі, й Рон відразу посмутнішав.

На Різдвяний обід усі посходилися у нових светрах — тобто всі, крім Флер (бо місіс Візлі, здається, не захотіла гаяти на неї час) та самої місіс Візлі, яка красувалася в новесенькому темно-синьому відьомському капелюшку, що виблискував крихітними зірочками-діамантами, та ефектному золотому кольє.

— Це мені Фред і Джордж подарували! Яка краса, правда?

— Мамо, ми почали тебе більше цінувати, відколи нам доводиться самим прати шкарпетки, — зітхнув Джордж і легковажно махнув рукою. — Передати пастернаку, Ремусе?

— Гаррі, у тебе у волоссі личинка, — весело повідомила Джіні й перехилилася через увесь стіл, щоб її забрати; Гаррі відчув поза спиною мороз, хоч з личинкою це не було пов'язано.

— Як шахливо! — підкреслено здригнулася Флер.

— Ага, скажи? — підтримав її Рон. — Підливки, Флер?

Він з таким завзяттям повернувся по соусницю, що збив її зі столу; Білл махнув чарівною паличкою — підливка здійнялася вгору, а тоді покірно повернулася назад у соусницю.

— Ти не кгашчий за ту Тонкс, — сказала Флер Ронові, коли той перестав посилати Біллові вдячні повітряні цілунки. — Вона завшти все збиває...

— Я запрошувала дорогеньку Тонкс прийти до нас сьогодні, — заявила місіс Візлі, занадто різко ставлячи на стіл моркву й пропікаючи поглядом Флер. — Але вона не може. Ремусе, ти з нею останнім часом розмовляв?

— Ні, я взагалі мало з ким спілкувався, — відповів Люпин. — Але ж Тонкс, мабуть, мала б відвідати власну родину?

— Гм, — засумнівалася місіс Візлі. — Можливо. Хоч у мене склалося враження, що вона планує святкувати Різдво на самоті.

Вона роздратовано зиркнула на Люпина, немовби це він винен, що замість Тонкс її невісткою має стати Флер, але Гаррі, поглядаючи на Флер, яка годувала Білла з власної виделки шматочками індика, подумав, що битва, яку веде з нею місіс Візлі, заздалегідь приречена на поразку. І тут він пригадав одне запитання, що стосувалося Тонкс, а кого ж було краще запитати, як не Люпина, людину, яка знала все про патронусів?

— Патронус Тонкс змінив форму, — сказав він йому. — Принаймні так казав Снейп. Я не знав, що таке буває. Від чого може мінятися патронус?

Люпин, не поспішаючи, дожував, а тоді поволі відповів:

— Інколи... від серйозного потрясіння... емоційного шоку...

— Він був великий і мав чотири лапи, — сказав Гаррі, вражений несподіваною думкою, і стишив голос. — Стоп... а чи не був це?..

— Артуре! — раптом вигукнула місіс Візлі. Вона схопилася з крісла, притисла руку до грудей і не зводила очей з вікна. — Артуре... це Персі!

— *Що?*

Містер Візлі озирнувся. Усі теж одразу глянули у вікно; Джіні навіть устала, щоб було краще видно. І справді — засніженим подвір'ям крокував Персі Візлі, поблискуючи на сонці роговими окулярами. Одначе він був не сам.

— Артуре, він... він з паном міністром!

І справді, чоловік, якого Гаррі бачив у «Щоденному віщуні», йшов, злегка накульгуючи, слідом за Персі; грива його сивіючого волосся та чорний плащ були вкриті сніжинками. Ще ніхто не вимовив ані слова, ще містер і місіс Візлі не встигли обмінятися спантеличеними поглядами, а вже відчинилися двері, й на порозі кухні з'явився Персі.

Якусь мить панувала гнітюча тиша. Потім Персі доволі стримано сказав:

— Веселих свят, мамо.

— Ой, *Персі!* — зойкнула місіс Візлі й кинулася його обіймати.

Руфус Скрімджер став у дверях, спираючись на ціпок, і дивився на цю зворушливу сцену.

— Вибачте нам за вторгнення, — сказав він, коли місіс Візлі, всміхаючись і витираючи очі, повернулася до нього. — Ми з Персі були тут поблизу... робота, знаєте... і він не міг стриматися, щоб не зайти вас провідати.

Проте Персі не виявляв ані найменшого бажання привітатися з рештою родини. Він стояв, ніби проковтнув палицю, і дивився кудись понад головами. Містер Візлі, Фред і Джордж стежили за ним з кам'яними обличчями.

— Заходьте, сідайте, пане міністре! — заметушилася місіс Візлі, поправляючи капелюшка. — Пригощайтеся пундичкою або індингом... тобто...

— Ні-ні, шановна Молі, — почав відмовлятися Скрімджер. Гаррі здогадався, що він запитав її ім'я в Персі перед тим, як зайти в дім. — Не хочу заважати, я взагалі не

посмів би зайти, якби не Персі — він так хотів усіх вас побачити...

— Ой, Персичку! — просльозилася місіс Візлі, цілуючи сина.

— ...ми забігли тільки на п'ять хвилинок, тож я погуляю на подвір'ї, поки ви тут наговоритеся з Персі. Ні-ні, я не хочу втручатися! Якби хтось показав мені ваш чудесний садочок... о, бачу, цей юнак уже попоїв, може, він зі мною прогуляється?

Атмосфера в кімнаті відчутно змінилася. Усі перевели погляди зі Скрімджера на Гаррі. Нікого не переконало Скрімджерове вдавання, ніби він не знає, як Гаррі звати. Неприродно було й те, що міністр обрав для супроводу саме його, хоч у Джіні, Флер і Джорджа тарілки теж спорожніли.

— Добре, — пролунав у тиші голос Гаррі.

Він теж не повірив: попри Скрімджерові запевнення, що вони випадково опинилися поблизу, а Персі забажав побачитися з рідними, справжньою причиною їхнього візиту могло бути Скрімджерове бажання поговорити з Гаррі віч-на-віч.

— Усе нормально, — неголосно сказав він, минаючи Люпина, який теж підвівся. — Нормально, — наголосив, бо містер Візлі уже роззявив було рота, щоб заперечувати.

— Чудово! — зрадів Скрімджер, відступаючи трохи вбік, щоб Гаррі перший вийшов з дверей. — Ми тільки обійдемо садочок, а тоді й відбудемо разом з Персі. Святкуйте далі!

Гаррі йшов через двір у зарослий, засніжений сад, а Скрімджер накульгував поруч. Гаррі знав, що той колись очолював службу аврорів; міцний, увесь у бойових шрамах, він був цілковитою протилежністю огрядному Фаджеві в його котелку.

— Гарно тут, — Скрімджер зупинився біля тиночка й подивився на засніжений газон та нечіткі обриси рослин. — Гарно.

Гаррі не відповів. Він відчував, що Скрімджер його розглядає.

— Я вже давно хотів з тобою зустрітися, — сказав нарешті Скрімджер. — Ти це знав?

— Ні, — чесно зізнався Гаррі.

— О так, дуже давно. Але Дамблдор занадто тебе оберігає, — додав Скрімджер. — Природно, цілком природно, після всього, що ти пережив... особливо після того, що було в міністерстві...

Він зачекав, чи не скаже щось Гаррі, але той і далі мовчав, тож міністр продовжив:

— Я шукав можливості поговорити з тобою з першого дня на цій посаді, але Дамблдор... цілком зрозуміло, як я вже зазначив... дуже опирався.

Гаррі й далі мовчав, очікуючи.

— А які ходили чутки! — похитав головою Скрімджер. — Зрозуміло, ми з тобою знаємо, як перекручують усі ці історії... усі ці шепоти про пророцтво... про те, що ти «Обранець»...

«Оце вже ближче, — подумав Гаррі, — до справжньої причини Скрімджерових відвідин».

— ...я припускаю, що Дамблдор обговорював це з тобою?

Гаррі замислився, що краще — збрехати чи ні. Дивився на крихітні сліди гномиків по клумбах і на розкиданий сніг там, де Фред упіймав гнома, який зараз у балетній пачці стримів на вершечку різдвяної ялинки. Врешті вирішив сказати правду... принаймні частину правди.

— Так, ми про це говорили.

— Говорили, говорили... — повторив Скрімджер. Гаррі краєм ока помітив, що Скрімджер нишком за ним стежить, тому прикинувся, ніби його дуже зацікавив ще один гномик, який вистромив голову з-під замерзлого рододендрона. — І що ж тобі, Гаррі, сказав Дамблдор?

— Вибачте, але це має залишатися між нами, — відповів Гаррі.

Він намагався сказати це якомога чемніше, і Скрімджерів голос теж звучав невимушено й по-дружньому, коли міністр додав:

— Якщо це така таємниця, то не треба її розголошувати... ні-ні... та й, урешті-решт, хіба це має таке велике значення — «Обранець» ти чи ні?

Гаррі мусив добре поміркувати, перш ніж відповісти.

— Я не зовсім розумію, пане міністре, що ви маєте на увазі.

— Авжеж, бо для тебе це має величезне значення, — засміявся Скрімджер. — Але якщо брати чаклунську спільноту загалом... усе ж залежить від сприйняття, правда? Важливо те, у що люди вірять.

Гаррі нічого не відповів. Йому здалося, що він почав розуміти, куди хилить Скрімджер, але не збирався йому в цьому допомагати. Гномик під рододендроном почав копатися в землі біля коріння в пошуках черв'яків, і Гаррі не зводив з нього погляду.

— Люди вірять, що саме ти «Обранець», розумієш? — пояснив Скрімджер. — Вони вважають тебе справжнім героєм... і так воно, Гаррі, і є. Немає значення, обраний ти чи ні! Скільки ти вже разів стикався віч-на-віч з Тим-Кого-Не-Можна-Називати? Та в будь-якому разі, — вів далі міністр, не чекаючи відповіді, — головне, Гаррі, в тому, що для багатьох ти став символом надії. Думка, що існує хтось такий, хто має змогу, кому навіть судилося знищити Того-Кого-Не-Можна-Називати... зрозуміло, це людей підбадьорює. І я не можу не сподіватися, що коли ти це збагнеш, то вирішиш, що це, ну... майже твій обов'язок стати пліч-о-пліч з міністерством і морально всіх підтримати.

Гномик саме впіймав черв'яка і щосили тяг його з замерзлої землі. Гаррі так довго мовчав, що Скрімджер теж зиркнув на гномика і сказав:

— Кумедні хлоп'ята, правда? То що скажеш, Гаррі?

— Мені трохи не зрозуміло, чого ви хочете, — поволі проказав Гаррі. — «Стати пліч-о-пліч з міністерством»... що це означає?

— Ой, та нічого обтяжливого, запевняю, — пояснив Скрімджер. — Якби тебе бачили, що ти вряди-годи забігаєш

до міністерства, то це б створило непогане враження. А в міністерстві ти міг би частенько спілкуватися з Ґавейном Робардзом, моїм наступником на посаді керівника служби авторів. Долорес Амбридж казала мені, що ти мрієш стати аврором. Це було б дуже легко влаштувати...

Гаррі відчув, як у грудях закипає злість: то Долорес Амбридж і досі працює в міністерстві?

— Отже, по суті, — сказав Гаррі, мовби бажаючи з'ясувати деякі моменти, — ви хотіли б створити враження, що я працюю в міністерстві?

— Гаррі, усім було б значно легше, якби вони вважали, що ти міністерству активно помагаєш, — полегшено зітхнув Скрімджер, радий, що Гаррі так швидко усе збагнув. — Так званий «Обранець», розумієш... це дасть людям надію, відчуття, що діється щось важливе й небуденне...

— Але ж якщо я вряди-годи заскакуватиму в міністерство, — Гаррі й далі намагався говорити доброзичливим тоном, — то чи не здаватиметься, ніби я підтримую дії міністерства?

— Ну, — трохи насупився Скрімджер, — ну, так, частково, саме тому ми й хотіли б...

— Навряд чи з цього щось вийде, — ввічливо заперечив Гаррі. — Розумієте, мені не подобаються деякі міністерські дії. Скажімо, арешт Стена Шанпайка.

Скрімджер відповів не зразу, але його лице миттєво закам'яніло.

— Я й не сподівався, що ти зрозумієш, — заявив він, не спромігшись так вдало приховати злість, як це досі робив Гаррі. — Зараз небезпечні часи, і необхідно вживати певних заходів. Тобі шістнадцять років...

— Дамблдорові давно вже не шістнадцять, але він теж вважає, що Стена не треба тримати в Азкабані, — урвав його Гаррі. — Ви робите зі Стена цапа-відбувайла так само, як з мене хотіли б зробити собі талісман на щастя.

Вони обмінялися довгими важкими поглядами. Врешті Скрімджер сказав, цього разу без тепла в голосі:

— Зрозуміло. Ти волів би... як і твій кумир Дамблдор... взагалі відмежуватися від міністерства?

— Я не хочу, щоб мене використовували, — відповів Гаррі.

— Дехто вважає, що це твій обов'язок — служити міністерству!

— А інші вважають, що ваш обов'язок перевіряти, чи той, кого ви кидаєте за ґрати, — справжній смертежер, — Гаррі вже не міг стримуватися. — Ви робите те саме, що перед вами робив Барті Кравч. Невже ви всі там так нічого й не навчилися? То ми мали Фаджа, який удавав, що все чудово, тоді як людей убивали прямісінько в нього під носом, а тепер оце маємо вас, і ви ув'язнюєте невинних людей і хочете створити враження, ніби залучили до співпраці «Обранця»!

— То ти не «Обранець»? — запитав Скрімджер.

— Ви ж начебто казали, що це не має ніякого значення? — гірко всміхнувся Гаррі. — Принаймні для вас не має.

— Не треба було мені такого казати, — почав виправдовуватися Скрімджер. — Це було нетактовно...

— Ні, це було чесно, — заперечив Гаррі. — Єдині чесні слова з усього, що ви сказали. Вам усе одно, житиму я чи вмру, головне — аби я вам допоміг переконати громаду, що ви перемагаєте у війні з Волдемортом. Я не забув, пане міністре...

Він підняв праву руку. З тильного боку долоні відсвічували білим літери, що їх його примусила вкарбувати у власне тіло Долорес Амбридж: «Я не повинен брехати».

— Я щось не пригадую, щоб ви примчали мені на поміч, коли я намагався відкрити всім очі на те, що повернувся Волдеморт. Чомусь торік у міністерстві ніхто не прагнув зі мною приятелювати.

Вони стояли мовчки, і ця мовчанка була не менш крижана, ніж ґрунт у них під ногами. Гномик нарешті таки видер черв'яка з землі й тепер радісно його обсмоктував, спершись на нижні гілочки рододендронового куща.

— Що там замислив Дамблдор? — безцеремонно запитав Скрімджер. — Де він буває, коли зникає з Ґоґвортсу?

— Поняття не маю, — знизав плечима Гаррі.

— Та ти б і так не сказав, — припустив Скрімджер, — якби щось і знав.

— Не сказав би, — погодився Гаррі.

— Що ж, тоді доведеться вдаватися до інших засобів.

— Спробуйте, — байдуже зронив Гаррі. — Хоч ви, здається, розумніші за Фаджа і мали б учитися на його помилках. Він уже намагався втручатися у справи Ґоґвортсу. Ви, мабуть, звернули увагу, що він уже не працює міністром, а Дамблдор і досі директор. Я б на вашому місці Дамблдора не зачіпав.

Запала довга тиша.

— Ну, принаймні мені ясно одне — він добряче з тобою попрацював, — зиркнув Скрімджер холодними й жорсткими очима з-над окулярів у тонкій оправі. — Що, Поттере, відданий Дамблдорові душею й тілом?

— Саме так, — підтвердив Гаррі. — Я радий, що ми це з'ясували.

І відвернувшись від міністра магії, пішов до будинку.

— РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ —

Слизоспогади

Через кілька днів після Нового року Гаррі, Рон і Джіні зібралися пізно по обіді в кухні біля каміна, щоб повертатися в Гоґвортс. Міністерство організувало одноразове під'єднання до мережі порошку флу, щоб швидко й безпечно повернути учнів до школи. Попрощатися з ними прийшла лише місіс Візлі, бо всі інші — містер Візлі, Фред, Джордж, Білл і Флер — були на роботі. Коли настала мить розлуки, місіс Візлі розридалася. Треба сказати, що останнім часом очі в неї були на мокрому місці; вона часто плакала після того, як Персі на Різдво стрімголов вискочив з хати в заліплених товченим пастернаком окулярах (відповідальність за це гордо брали на себе одночасно Фред, Джордж і Джіні).

— Не плачте, мамо, — поплескувала Джіні по спині місіс Візлі, що ридала в неї на плечі, — усе ж добре...

— Не треба за нас журитися, — додав Рон, дозволяючи матері міцно цмокнути його в щоку вологими вустами, — тим паче за Персі. Він така паскуда, нема чого його жаліти.

Місіс Візлі ще дужче розридалася, пригортаючи до себе Гаррі.

— Обіцяй, що будеш обережний... уникай неприємностей...

— Я завжди уникаю, місіс Візлі, — заспокоював її Гаррі. — Ви ж знаєте, що я люблю спокійне життя.

Вона всміхнулася крізь сльози й відійшла на крок.

— То будьте чемні всі...

Гаррі ступив у смарагдове полум'я і крикнув:

— Гоґвортс! — Останній погляд на візлівську кухню й на заплакане лице місіс Візлі — і його огорнуло полум'я; швидко обертаючись, він бачив уривками розмиті обриси кімнат інших чаклунів; вони зникали перш, ніж він усти-

гав їх роздивитися; потім обертання почало сповільнюватися, і врешті-решт він зупинився прямісінько в каміні кабінету професорки Макґонеґел. Вона лише на мить відірвалася від роботи, поки він переступав через решітку.

— Добрий вечір, Поттере. Не нанеси на килим сажі.

— Добре, пані професорко.

Поки Гаррі поправляв окуляри й пригладжував волосся, прибув Рон. Потім — Джіні, й вони утрьох вийшли з кабінету Макґонеґел і подалися до ґрифіндорської вежі. Гаррі зазирав у вікна в коридорі, повз які проходив; сонце вже сідало за обрій, а вся земля довкола була вкрита ще товщим килимом снігу, ніж у «Барлозі». Вдалині він побачив Геґріда, що перед своєю хатиною годував Бакбика.

— Ялинкові прикраси, — впевнено сказав Рон, коли друзі підійшли до Гладкої Пані. Вона була значно блідіша, ніж завжди, і здригнулася, почувши Ронів голос.

— Ні, — заперечила вона.

— Як це «ні»?

— А так, бо вже новий пароль, — пояснила Гладка Пані. — І прошу тут не кричати.

— Нас тут не було, звідки нам?..

— Гаррі! Джіні!

До них бігла розрум'янена Ґерміона в плащі, шапці й рукавичках.

— Я повернулася години дві тому, оце відвідала Геґріда й Бак... тобто Чахокрила, — захекано повідомила вона. — Гарно відсвяткували Різдво?

— Так, — одразу відповів Рон, — чимало подій, Руфус Скрім...

— Гаррі, я щось для тебе маю, — Ґерміона навіть не глянула на Рона, й бровою не повела, ніби його й не чула. — Ой, стривайте... пароль. *Поміркованість.*

— Отож, — кволо зітхнула Гладка Пані і відхилилася, відкриваючи отвір за портретом.

— Що з нею? — здивувався Гаррі.

— Очевидно, перепила під час Різдва, — закотила очі

Герміона й перша увійшла до переповненої вітальні. — Гладка Пані зі своєю подругою Віолеттою видудлила всі запаси вина на картині з п'яними ченцями — тій, що біля класу заклинань. Але то таке...

Вона понишпорила в кишені й вийняла сувій пергаменту, списаний Дамблдоровим почерком.

— Чудово, — зрадів Гаррі, відразу розгорнув пергамент і довідався, що черговий урок з Дамблдором заплановано вже на завтрашній вечір. — Я йому повинен стільки всього розповісти... і вам теж. Ходімо десь сядемо...

Але тієї миті почувся голосний писк: «Рончик-Бончик!», — хтозна-звідки вилетіла Лаванда Браун і кинулася Ронові в обійми. Дехто з присутніх захихотів; Герміона дзвінко розсміялася й звернулася до Джіні:

— Там є столик... підемо?

— Ні, дякую, я обіцяла зустрітися з Діном, — відмовилася Джіні, хоч Гаррі й помітив, що сказала вона це без особливого завзяття. Покинувши Рона з Лавандою, які, здавалося, демонструють боротьбу у вертикальному положенні, Гаррі повів Герміону до вільного столика.

— То як відсвяткувала Різдво?

— Та нормально, — стенула вона плечима. — Нічого особливого. А як було у «Рончика-Бончика»?

— Зараз розкажу, — відповів Гаррі. — Але чуєш, Герміоно, чи не можеш ти...

— Ні, не можу, — рішуче урвала вона його. — Навіть не проси.

— Я думав, що минуть різдвяні...

— Гаррі, це Гладка Пані видудлила бочку п'ятсотлітнього вина, а не я. То про які важливі новини ти хотів мені розповісти?

Вона була надто сердита, щоб з нею сперечатися, тож Гаррі на деякий час забув про Рона й переповів їй підслухану розмову Мелфоя зі Снейпом.

Коли він закінчив, Герміона якийсь час замислено сиділа, а тоді запитала:

— А ти не думаєш...

— ...що він прикинувся, ніби пропонує допомогу, щоб хитрощами змусити Мелфоя розповісти, що той задумав?

— Так, — погодилася Ґерміона.

— Ронів тато й Люпин теж так думають, — неохоче визнав Ґаррі. — Але це доводить, що Мелфой таки щось замислив. Згодна?

— Згодна, — поволі відповіла вона.

— І він виконує накази Волдеморта, як я й казав!

— Гм... а чи хтось із них згадував Волдеморта?

Ґаррі насупився, намагаючись пригадати.

— Не пам'ятаю... Снейп точно казав «твій хазяїн», а хто ж іще то міг бути?

— Не знаю, — закусила губу Ґерміона. — Може, його батько?

Вона, заглиблена у свої думки, дивилася в другий бік кімнати, не помічаючи навіть, як Лаванда лоскоче Рона.

— А як там Люпин?

— Не дуже, — відповів Ґаррі й розповів їй про Люпинове перебування серед вовкулак і про труднощі, які в того виникли під час виконання завдання. — Ти коли-небудь чула про Фенріра Ґрейбека?

— Чула! — стривожено підтвердила Ґерміона. — І ти, Ґаррі, теж чув!

— Коли, на історії магії? Ти ж добре знаєш, що я ніколи не слухаю...

— Ні-ні, не на історії магії... Мелфой залякував ним Борджина! — нагадала Ґерміона. — На алеї Ноктерн, невже не пам'ятаєш? Він сказав, що Ґрейбек — давній друг родини, який перевірятиме, що поробляє Борджин!

Ґаррі витріщився на неї з роззявленим ротом.

— Я й забув! Але ж це доводить, що Мелфой — смертежер, бо інакше як він міг підтримувати зв'язок з Ґрейбеком, ще й наказувати тому, що робити?

— Підозріло, — ледь чутно погодилась Ґерміона. — Хіба що...

— Ой, та перестань, — роздратувався Гаррі, — тут уже нічого не вигадаєш!

— Можливо, то було порожнє, нічим не підкріплене залякування.

— Я з тебе просто дивуюся, — похитав головою Гаррі. — Побачимо, хто з нас має рацію... Герміоно, ти ще захочеш узяти свої слова назад — так, як зараз воліли б це зробити в міністерстві. До речі, я ще ж посварився з Руфусом Скрімджером...

І далі цілий вечір вони дружно лаяли Міністерство магії, бо Герміона, як і Рон, вважала, що після всього, що міністерство влаштувало Гаррі торік, звертатися до нього по допомогу — величезне нахабство.

Новий семестр почався на другий день з приємної несподіванки для шестикласників: на дошці оголошень хтось уночі пришпилив велике повідомлення.

УРОКИ ЯВЛЕННЯ

Якщо вам виповнилося або виповниться до 31-го серпня сімнадцять років, то ви маєте право записатися на тримісячний курс уроків явлення під керівництвом інструктора з Міністерства магії.
Охочих відвідувати цей курс просимо залишити внизу свої підписи.
Ціна: 12 ґалеонів.

Гаррі й Рон приєдналися до юрби учнів, які штовхалися біля повідомлення й по черзі записувалися знизу. Рон уже витяг було перо, щоб підписатися відразу після Герміони, як до нього ззаду підкралася Лаванда, затулила йому очі долонями й защебетала:

— Угадай, хто це, Рончинку-Бончику?

Гаррі розвернувся й побачив, що Герміона йде від них; він її догнав, аби не лишатися з Роном і Лавандою, але, на його подив, розпашілий і злий Рон теж наздогнав їх біля отвору за портретом. Не кажучи ні слова, Герміона прискорила крок, щоб порівнятися з Невілом.

— Отже... уроки явлення, — з тону, яким це сказав Рон, ставало зрозуміло, що сцену коло дошки оголошень краще не згадувати. — Весело буде, га?

— Не знаю, — засумнівався Гаррі. — Можливо, воно краще виходить, коли виконуєш сам. Мені не дуже сподобалося, коли Дамблдор брав мене з собою.

— Я й забув, що ти вже являвся... а мені краще б спочатку скласти іспит, — стурбовано сказав Рон. — Як Фред і Джордж.

— Але ж Чарлі іспит завалив.

— Завалив, але Чарлі більший за мене, — Рон виставив руки, наче горила, — тому Фред і Джордж не дуже з нього й знущалися... принаймні не у вічі...

— А коли можна буде скласти іспит?

— Зразу, як стукне сімнадцять. Для мене це буде аж у березні!

— Але ти не матимеш права являтися тут, у замку...

— Хіба в цьому суть? Головне, щоб усі знали, що я можу являтися, якщо захочу.

Не один Рон був захоплений перспективою вивчати явлення. Цілісінький день тільки й розмов було, що про майбутні уроки; усі надавали величезного значення можливості виникати і зникати, коли захочеш.

— Як це буде круто — просто взяти і... — Шеймус клацнув пальцями, ніби ось-ось мав зникнути. — Мій двоюрідний брат Ферґус так робить, щоб мене подратувати. Нічого, ще трохи — і про спокій він забуде назажди...

Поринувши в такі чудові мрії, він занадто жваво махнув чарівною паличкою і, замість створити фонтанчик з чистенькою водичкою, як того вимагала тема уроку заклинань, з палички, наче з брандспойта, ударив потужний струмінь, рикошетом одбився від стелі і вмазав професорові Флитвіку просто в лице.

— А Гаррі вже являвся, — сказав Рон збентеженому Шеймусові після того, як професор Флитвік висушився помахом чарівної палички й наказав Шеймусові за кару

переписувати речення *«Я чарівник, а не бабуїн, що розмахує довбнею»*. — Дамб... е-е... хтось брав його з собою. Явлення пліч-о-пліч, знаєш.

— Ого! — прошепотів Шеймус, і вони з Діном і Невілом присунулися ближче, щоб почути, як це воно — являтися. Аж до вечора всі інші шестикласники набридали Гаррі проханнями описати свої відчуття під час явлення. Його запевнення в тому, що цей засіб пересування дуже незручний, їх чомусь не знеохотили, а викликали благоговіння. Він ще відповідав на детальні розпитування, коли побачив, що до восьмої вечора лишається всього десять хвилин. Щоб вчасно піти й не запізнитися на урок з Дамблдором, довелося брехати, що треба повернути в бібліотеку книжку.

Лампи в Дамблдоровім кабінеті світилися, портрети колишніх директорів тихенько похропували в рамах, а сито спогадів уже стояло на письмовому столі. Дамблдорові руки лежали по обидва боки сита; права й досі була почорніла й обгоріла. Чогось вона ніяк не гоїлася і Гаррі вже, мабуть, всоте, подумав, що ж це її так страшно покалічило, але спитати не посмів; Дамблдор казав, що з часом про все розповість, до того ж треба було обговорити ще й іншу тему. Та не встиг Гаррі нічого сказати про Снейпа й Мелфоя, як заговорив сам Дамблдор.

— Я чув, ти на Різдво зустрічався з міністром магії?

— Так, — підтвердив Гаррі. — Він не був мною задоволений.

— Не був, — зітхнув Дамблдор. — Мною він теж не дуже задоволений. Але спробуємо, Гаррі, не впадати у відчай, а й далі робити своє.

Гаррі засміявся.

— Він хотів, щоб я переконав чаклунську спільноту, що міністерство працює чудово.

Дамблдор усміхнувся.

— Це взагалі-то була ще Фаджева ідея. В останні дні на посаді, відчайдушно чіпляючись за неї руками й ногами, він домагався зустрічі з тобою, в надії, що ти його підтримаєш...

— Після всього, що Фадж зробив торік? — сердито перепитав Гаррі. — Після *Амбридж?*

— Я казав Корнеліусу, що це безнадійно, але ідея не зникла, коли він пішов. У перші ж години після призначення Скрімджера ми з ним зустрічалися й він вимагав, щоб я влаштував йому зустріч з тобою...

— То он чого ви сперечалися! — вигукнув Гаррі. — Про це було в «Щоденному віщуні».

— Буває, що й «Віщун» пише правду, — погодився Дамблдор, — навіть якщо це випадково. Так, саме тому ми й сперечалися. Але, бачу, Руфус таки зумів на тебе вийти.

— Він мене звинуватив, що я «душею й тілом відданий Дамблдору».

— Як грубо з його боку.

— Я сказав, що він має рацію.

Дамблдор відкрив було рота, проте нічого так і не сказав. Фенікс Фоукс у Гаррі за спиною тихенько, м'яко й мелодійно скрикнув. Гаррі страшенно зніяковів, бо помітив, що яскраво-сині Дамблдорові очі зволожились, і Гаррі поспіхом почав розглядати свої коліна.

Та коли Дамблдор заговорив, голос у нього був доволі рівний.

— Гаррі, я дуже зворушений.

— Скрімджер хотів довідатися, де ви буваєте, коли покидаєте Ґоґвортс, — сказав Гаррі, не відводячи очей з колін.

— Він постійно намагається це рознюхати, — Дамблдорів голос звучав цілком бадьоро і Гаррі вирішив, що вже можна безпечно піднімати голову. — Він навіть спробував за мною шпигувати. Дуже кумедно. Призначав для стеження Доліша. Негарно з його боку. Мені навіть один раз довелося Доліша зачаклувати; зробив я це з превеликим жалем.

— То вони все ще не знають, де ви буваєте? — Гаррі сподівався довідатись більше про цю інтригуючу таємницю, але Дамблдор лише всміхнувся, дивлячись на нього поверх схожих на два півмісяці окулярів.

— Не знають, і тобі теж не пора ще знати. А зараз, якщо в тебе більше немає запитань, пропоную рухатися далі.

— Є запитання, пане директоре, — сказав Гаррі. — Про Мелфоя і Снейпа.

— Про *професора* Снейпа, Гаррі.

— Так, пане директоре. Я їх підслухав під час вечірки в професора Слизорога... чесно кажучи, я просто за ними пішов...

Дамблдор вислухав розповідь Гаррі з незворушним обличчям. Коли Гаррі закінчив, директор помовчав, а тоді сказав:

— Дякую, Гаррі, що ти все мені розповів, але раджу тобі викинути це з голови. Не думаю, що це щось важливе.

— Не важливе? — не повірив своїм вухам Гаррі. — Пане професоре, чи ви зрозуміли?..

— Так, Гаррі, слава Богу, я наділений надзвичайними розумовими здібностями, тому второпав усе, що ти мені сказав, — трохи різкувато відповів Дамблдор. — На твоєму місці я припустив би навіть таку можливість, що я зрозумів більше за тебе. Я радий, що ти ділишся зі мною своїми сумнівами, але мушу тебе запевнити: ти не повідомив нічого такого, що викликало б моє занепокоєння.

Гаррі сердито мовчав і лише зиркав на Дамблдора. Що це означає? Невже Дамблдор і справді наказав Снейпові вивідати, що робить Мелфой, і тоді все, що йому розповів Гаррі, він уже чув від самого Снейпа? А може, насправді його ця новина стривожила, просто він не подавав знаку?

— То ви, пане директоре, — запитав Гаррі, як він сподівався, ввічливо і спокійно, — і далі йому довіряєте?..

— Я вже відповів тобі, і досить терпляче, на це запитання, — урвав Дамблдор; судячи з голосу, цього разу він терплячий не був. — Моя відповідь незмінна.

— А як же інакше, — пролунав в'їдливий голос — Фінеас Ніґелус, очевидно, лише вдавав, що спить. Дамблдор не звернув на нього уваги.

— А зараз, Гаррі, я вже наполягаю, щоб ми почали урок. Сьогодні нам треба обговорити значно важливіші речі.

Гаррі відчував, як його охоплює бунтівний настрій. А що було б, якби він відмовився змінити тему розмови, якби вимагав поговорити про Мелфоя? Ніби прочитавши думки Гаррі, Дамблдор похитав головою.

— Ой, Гаррі, як часто таке трапляється, навіть між найкращими друзями! Кожен з нас вважає, що його судження набагато важливіші за те, чим хоче поділитися інший!

— Я не вважаю, що ви хочете розказати щось неважливе, — холодно відказав Гаррі.

— Цілком слушно, — повеселішав Дамблдор. — Сьогодні я хочу тобі показати два спогади, обидва здобуті з величезними труднощами, причому другий, мабуть, найважливіший з усієї моєї колекції.

Гаррі вперто мовчав; він і далі сердився, що його розповідь була сприйнята саме так, проте бачив, що подальші суперечки не мають сенсу.

— Отже, — Дамблдорів голос дзвенів, — ми сьогодні зустрілися, щоб продовжити знайомство з життєвим шляхом Тома Редла, котрого на тому уроці ми покинули на порозі Ґоґвортсу. Ти пам'ятаєш, як його захопила звістка, що він чарівник, як він відмовився від мого супроводу під час відвідин алеї Діаґон, і як я, у свою чергу, попередив його, що крадіжки в школі неприпустимі.

Отож настав початок нового шкільного року, і Том Редл, тихенький хлопчина в мантії з комісійної крамниці, став у чергу з іншими першокласниками для церемонії Сортування. Він був розподілений у слизеринський гуртожиток буквально тієї миті, як його голови торкнувся Сортувальний Капелюх, — Дамблдор показав почорнілою рукою на полицю в себе над головою, де непорушно лежав стародавній Сортувальний Капелюх. — Як зашвидко Редл довідався, що уславлений засновник його гуртожитку міг розмовляти зі зміями, мені невідомо... можливо, того ж таки вечора. Ця новина ще дужче його захопила й посилила відчуття власної значущості.

Та навіть якщо він у вітальні й лякав чи дивував товари-

шів-слизеринців своїм знанням парселмови, то вчителі про це нічогісінько не знали. Хлопець не виявляв ані зарозумілості, ні агресивності. Як надзвичайно обдарований і гарний з себе сирота, він практично з першого дня свого прибуття привертав підвищену увагу й симпатію вчителів. Він був чемний, урівноважений і спраглий знань. Майже на всіх справляв добре враження.

— Пане директоре, а ви їм не казали, який він був, коли ви зустріли його в сиротинці? — поцікавився Гаррі.

— Не казав. Хоч він ніяк не виявляв свого каяття, та, можливо, йому таки було прикро за свою попередню поведінку і він мав намір почати нове життя. Я вирішив дати йому таку змогу.

Дамблдор зупинився й допитливо глянув на Гаррі, що вже роззявив було рота для запитання. Он вона, Дамблдорова схильність довіряти людям попри переконливі свідчення, що вони на це не заслуговують! Але тут Гаррі щось пригадав...

— Пане директоре, ви ж йому *насправді*, мабуть, не довіряли? Він мені казав... той Редл, що виник зі щоденника, сказав: «Дамблдор ніколи не любив мене так, як решта вчителів».

— Скажімо так: я ніколи не вважав само собою зрозумілим, що він заслуговує довіри, — пояснив Дамблдор. — Як я вже зазначав, я вирішив за ним пильнувати — і так і робив. Не скажу, що мої спостереження одразу дали якісь вагомі результати. Зі мною він завжди був насторожі; думаю, відчував, що занадто розкрив мені карти, коли з радістю довідався про свою істинну натуру. Він намагався не говорити більше нічого зайвого, але не міг уже повернути назад те, що тоді мимохіть з нього вирвалося; не міг і стерти з моєї пам'яті інформацію, якою поділилася зі мною пані Коул. Проте йому вистачало глузду не намагатися мене зачаклувати, як він це робив з багатьма вчителями.

Минали роки, і він згуртував довкола себе групу відданих друзів; я називаю їх так за браком кращого терміна,

хоч, як я вже казав, Редл, поза сумнівом, не відчував до них ані найменшої симпатії. Цю групу оточував у замку певний ореол темної романтики. Це була строката компанія; мішанина слабаків, що потребували захисту, честолюбців, охочих погрітися в променях чужої слави, та розбишак, які тяглися до ватажка, що міг продемонструвати їм найвитонченішу жорстокість. Інакше кажучи, це були предтечі смертежерів, а деякі з них, закінчивши Ґоґвортс, і справді стали першими смертежерами.

Редл тримав їх залізною рукою, тому вони ніколи не попадалися на відвертих правопорушеннях, хоча сім років перебування в Ґоґвортсі відзначилися низкою диких випадків, з якими їх, одначе, так ніхто й не зумів пов'язати. Найгірший з них, безперечно, той, коли було відчинено Таємну кімнату, внаслідок чого загинула дівчина. Ти вже знаєш, що тоді помилково звинуватили в цьому злочині Геґріда.

Я небагато знайшов спогадів про перебування Редла в Ґоґвортсі, — сказав Дамблдор, кладучи на сито спогадів свою почорнілу руку. — Мало хто з тих, що знали його тоді, готові про нього говорити; вони залякані. Все, що мені відомо, стосується періоду, коли він уже покинув Ґоґвортс. Спогади ці коштували мені неймовірних зусиль, коли доводилося вистежувати тих небагатьох, з кого можна було витягти бодай якісь свідчення, перетрушувати старі архівні документи й розпитувати свідків — і маґлів, і чарівників.

Ті, кого я все ж переконав говорити, розповідали, що Редл був одержимий пошуками свого родоводу. Це й зрозуміло: він виріс у сиротинці й бажав довідатися, як він там опинився. Він марно шукав хоч якихось згадок про Тома Редла-старшого на щитах у кімнаті трофеїв, у списках старост, які збереглися в шкільних архівах, навіть у книжках з історії чаклунства. Зрештою, він змушений був визнати, що в Ґоґвортсі ніколи не ступала нога його батька. Я гадаю, що саме тоді він навіки зрікся свого імені, перевтілившись у Лорда Волдеморта, й почав досліджувати

родовід матері, яку він досі зневажав — на його думку, вона не могла бути відьмою, бо не встояла перед такою ганебною людською вадою, як смерть.

Єдиною ниточкою, за яку він міг зачепитися, було ім'я Ярволод, що належало, як він знав від обслуги сиротинця, батькові його матері. Врешті-решт, після копіткого дослідження старих книжок з чаклунської генеалогії він виявив існування вцілілої лінії нащадків Слизерина. Того літа, коли йому виповнилося шістнадцять років, він покинув сиротинець, у який повертався щороку, й вирушив на пошуки своїх родичів Ґонтів. А зараз, Гаррі, встань...

Дамблдор підвівся, і Гаррі побачив, що він знову тримає маленьку кришталеву пляшечку з вируючими в ній перламутровими спогадами.

— Мені дуже пощастило, що я їх знайшов, — зізнався Дамблдор, виливаючи в сито спогадів мерехтливу речовину. — Ти й сам це зрозумієш, коли в них зануришся. Почнемо?

Гаррі підступив до кам'яної чаші й слухняно нахилився над нею, аж доки його обличчя занурилося під поверхню спогадів; він відчув знайомий стан падіння в порожнечу, а тоді приземлився на брудній кам'яній підлозі в майже суцільній темряві.

Минуло кілька секунд, поки він упізнав, де він, а за цей час поруч уже виник і Дамблдор. Гаррі ніколи в житті не бачив такого бруду, як зараз у хаті Ґонтів. Стеля була рясно вкрита павутинням, а підлога пилюкою; зацвілі напівзогнилі рештки їжі лежали на столі серед укритих кіркою бруду горщиків. Єдиним джерелом світла була обплила воском свічка в ногах такого заростого бородою й волоссям чоловіка, що Гаррі не бачив ні його очей, ні рота. Той напівлежав у кріслі біля каміна, й Гаррі на якусь мить навіть засумнівався, чи він узагалі живий. Але раптом хтось голосно загрюкав у двері, й чоловік, сіпнувшись, прокинувся й виставив перед собою руки; у правій була чарівна паличка, а в лівій — короткий ніж.

Двері зі скрипом відчинилися. На порозі, тримаючи в руках старомодного ліхтаря, з'явився хлопець, якого Гаррі відразу впізнав: високий, блідий, чорнявий і вродливий... Волдеморт-підліток.

Волдеморт поволі оглянув халупу, а тоді наштовхнувся поглядом на чоловіка в кріслі. Кілька секунд вони дивилися один на одного, а тоді той чоловік, похитуючись, підвівся; пляшки, що валялися біля його ніг, дзенькаючи розлетілися по підлозі.

— ТИ! — заревів він. — ТИ!

І, п'яний, кинувся на Редла з чарівною паличкою й ножем.

— *Стій.*

Редл заговорив парселмовою. Той чоловік перечепився і впав на стіл. З гуркотом попадали на підлогу вкриті цвіллю горщики. Чоловік вирячився на Редла. Доволі довго вони мовчки розглядали один одного. Першим заговорив хазяїн халупи.

— *Ти вмієш отак розмовляти?*

— *Умію,* — підтвердив Редл. Він пішов у глибину кімнати, і за його спиною зачинилися двері. Гаррі мимоволі відчув захоплення цілковитою відсутністю у Волдеморта страху. На обличчі в того не було нічого, крім зневаги і, можливо, розчарування.

— *Де Ярволод?* — запитав він.

— *Помер,* — відказав той. — *Давно вже помер, а що?*

Редл спохмурнів.

— *А ти хто такий?*

— *Морфін, а хто ж іще?*

— *Ярволодів син?*

— *Та вже ж...*

Морфін відкинув волосся з брудного обличчя, щоб краще бачити Редла, і Гаррі помітив у нього на правій руці Ярволодів перстень з чорним каменем.

— *Я вже було подумав, що ти той маґл,* — просичав Морфін. — *Ти дуже схожий на того маґла.*

— *На якого маґла?* — різко запитав Редл.

— А на того маґла, в якого втріскалася моя сестра, на того маґла, що живе отам у великому будинку, — пояснив Морфін і раптом плюнув на підлогу між ними. *— Ти дуже на нього схожий. На Редла. Хоч він тепер, мабуть, старший. Він старший за тебе, я так собі думаю...*

Морфін був такий п'янючий, що аж хитався, тримаючись для рівноваги за край стола.

— Ти ба, він знову тут, бач, — дурнувато додав він.

Волдеморт дивився на Морфіна, ніби зважував його можливості. Тоді підступив трохи ближче й спитав:

— Редл повернувся?

— Він її покинув, так їй і треба, паскуді, знайшла за кого заміж виходити! — знову плюнув на підлогу Морфін. *— А ще й пограбувала нас перед тим, як утекла! Де медальйон, га, де Слизеринів медальйон?*

Волдеморт не відповідав, а Морфін знову завівся; він розмахував ножем і горлав:

— Зганьбила нас, мала зараза! А ти хто такий? Приходиш тут і все розпитуєш? Усе минуло... все...

Він, похитуючись, глянув кудись убік, а Волдеморт рушив до нього. Тієї ж миті все накрила якась неприродна темрява, загасивши Волдемортового ліхтаря й Морфінову свічку, загасивши все...

Дамблдорові пальці міцно стисли руку Гаррі, й вони повернулися назад у теперішнє. М'яке золотаве світло в Дамблдоровім кабінеті аж засліпило Гаррі після тієї непроглядної темряви.

— Це все? — відразу запитав Гаррі. — Чому так потемніло, що сталося?

— Просто Морфін з тієї миті вже нічого не пам'ятав, — пояснив Дамблдор, жестом запрошуючи Гаррі сісти. — Прокинувшись уранці, він виявив, що лежить на підлозі сам-один. Ярволодів перстень зник.

Тим часом по головній вуличці села Малий Ґенґелтон бігла покоївка, лементуючи, що у вітальні великого будинку лежать три трупи: Тома Редла-старшого та його батьків.

Місцева маґлівська влада зайшла в глухий кут. Наскільки мені відомо, ніхто й досі не довідався, чому померли Редли, бо закляття «Авада Кедавра» не залишає жодних слідів... ні на кому, крім особи, що оце сидить переді мною, — додав Дамблдор, показавши на шрам Гаррі. — Зате в міністерстві одразу збаґнули, що це відьомське вбивство. Там також знали, що через долину від Редлівського будинку живе маґлоненависник, який уже був колись засуджений за напад на одну із жертв нинішнього вбивства.

Отож представники міністерства нагрянули до Морфіна. Їм не довелося його допитувати, вдаючись до сироватки правди чи виманології. Він одразу зізнався, що скоїв убивство, наводячи деталі, яких не міг знати ніхто, крім убивці. Морфін пишався, за його словами, вбивством тих маґлів, казав, що всі ці роки чекав такої нагоди. Він віддав свою чарівну паличку, яку відразу визнали знаряддям убивства Редлів. І ще він без жодного спротиву дозволив відпровадити себе в Азкабан. Його непокоїло тільки те, що зник батьків перстень. «Він мене вб'є за те, що я його загубив, — постійно повторював він тим, що його затримали: — Він мене вб'є, бо я загубив його персня». Окрім того він, здається, нічого більше не казав. Морфін доживав віку в Азкабані, оплакуючи втрату останньої Ярволодової реліквії, й був похований поблизу в'язниці поруч з іншими бідолахами, що згасли в тих стінах.

— Отже, Волдеморт поцупив Морфінову чарівну паличку й скористався нею? — виструнчився на стільці Гаррі.

— Саме так, — сказав Дамблдор. — У нас немає спогадів, які б це підтвердили, але, думаю, можна не сумніватися, що так воно й було. Волдеморт приголомшив свого дядька, забрав його чарівну паличку, а тоді подався на другий бік долини до «великого будинку отам». Убив того маґла, що колись покинув його матір-відьму, а на додачу ще й своїх маґлівських діда й бабу, таким чином назавжди знищуючи останні сліди недостойного Редлівського роду й помстившись батькові, який не хотів його знати.

Після того повернувся до Ґонтової халупи, виконав складну магічну процедуру вживляння у дядькову свідомість фальшивих спогадів, поклав Морфінову чарівну паличку коло її непритомного власника, забрав собі старовинний перстень і зник.

— А Морфін так і не збагнув, що він нічого такого не робив?

— Не збагнув, — підтвердив Дамблдор. — Як я вже казав, він цілком визнав свою вину, та ще й вихвалявся скоєним.

— Але ж у ньому постійно сиділи й ці, справжні спогади!

— Так, але щоб їх з нього видобути, необхідно було вдатися до потужної й кваліфікованої виманології, — пояснив Дамблдор, — а кому було потрібно занурюватися в Морфінову свідомість, якщо він і так зізнався в скоєнні злочину? Однак мені вдалося відвідати Морфіна в останні тижні його життя. Я тоді прагнув знайти якомога більше інформації про Волдемортове минуле. З великими труднощами добув я з нього ці спогади. Коли я побачив, що вони містять, то домагався звільнення Морфіна з Азкабану. Та поки в міністерстві вирішували, Морфін уже помер.

— Але ж чому в міністерстві не виявили, що то саме Волдеморт заподіяв таке Морфінові? — сердито запитав Гаррі. — Він же був тоді ще неповнолітній, правда? Мені здавалося, що чари, виконані неповнолітніми, легко виявити!

— Цілком слушно... легко виявити чари, але не їх виконавців: ти ж пам'ятаєш, як міністерство звинуватило тебе в застосуванні закляття «Політ», що його насправді виконав...

— Добі, — прохрипів Гаррі; ця несправедливість ще й досі його гризла. — Отож, якщо ти неповнолітній і вдаєшся до магії в домі дорослого чаклуна або відьми, то міністерство нічого не знатиме?

— Там нізащо не визначать, хто саме вдавався до магії, — підтвердив Дамблдор, з ледь помітною усмішкою спостерігаючи за обуреним Гаррі. — Вони вважають, що батьки-

чаклуни самі повинні стежити за поведінкою дітей у власному домі.

— Та це ж безглуздя, — сердився Гаррі. — Дивіться, що сталося з Морфіном!

— Згоден, — сказав Дамблдор. — Який би він не був, той Морфін, та він не заслуговував на таку смерть і на звинувачення у вбивствах, яких він не скоював. Але вже пізня година, а я хочу на прощання показати тобі ще один спогад...

Дамблдор вийняв з внутрішньої кишені ще один кришталевий флакончик, і Гаррі відразу принишк, пригадавши, як Дамблдор казав, що це має бути найважливіший спогад з його колекції. Гаррі помітив, що вміст флакончика виливався в сито спогадів нелегко, наче він загус; невже спогади можуть псуватися?

— На це багато часу не піде, — сказав Дамблдор, коли нарешті спорожнив флакончик. — Ми швиденько повернемось. Ну, ще раз у сито спогадів...

І Гаррі знову пірнув у сріблясту речовину, приземлившись цього разу просто перед чоловіком, якого відразу впізнав.

Це був значно молодший Горацій Слизоріг. Гаррі вже так звик до його лисини, що аж розгубився, побачивши Слизорога з пишною чуприною солом'яного кольору; здавалося, на голову йому поклали невеличку скирту, хоч на тім'ї вже позначилася блискуча латка залисини з ґалеон завбільшки. Рудувато-біляві вуса були ще не такі пишні, як зараз. І сам він ще не був такий огрядний, як той Слизоріг, що його знав Гаррі, хоч золоті ґудзики рясно розшитої камізельки вже ледве стримували потужний натиск черева. Поклавши куці ноги на оксамитовий пуфик, він розвалився в зручному кріслі, в одній руці тримаючи келишок з вином, а другою нишпорячи в коробці з зацукрованими ананасами.

Коли Дамблдор з'явився поруч, Гаррі вже роззирнувся навколо й побачив, що вони опинилися в Слизороговім

кабінеті. Перед Слизорогом на значно твердіших і менших кріслах сиділо з півдесятка хлопців, усі підлітки. Гаррі відразу впізнав серед них Редла. Той був найгарніший на вроду і здавався найспокійнішим з усіх. Його права рука недбало спочивала на підлокітнику крісла; Гаррі аж здригнувся, коли побачив на ній Ярволодового золотого з чорним персня; отже, він уже вбив свого батька.

— Пане професоре, чи правда, що професорка Веселодум іде у відставку? — запитав Редл.

— Томе, Томе, якби я й знав, то не сказав би, — відповів Слизоріг, докірливо насваривши Редла своїм зацукрованим пальчиком, хоч суворість цього жесту була поставлена під сумнів одночасним підморгуванням. — Хотів би я знати, хлопче, де ти набираєшся такої інформації; знаєш, мабуть, більше, ніж половина вчителів.

Редл усміхнувся; решта хлопців зареготали, захоплено на нього поглядаючи.

— Завдяки цій твоїй дивовижній здатності знати те, чого не слід, і твоїм вишуканим лестощам стосовно потрібних людей... до речі, дякую тобі за ананаси, ти не помилився, я їх дуже люблю...

Дехто захихотів, і тут сталося щось дуже дивне. Кабінет зненацька заповнився такою густою білою мрякою, що Гаррі нічого не бачив, крім обличчя Дамблдора, котрий стояв поруч. Тоді в цьому тумані продзвенів неприродно гучний голос Слизорога: — ...це твоя помилка, хлопче, згадаєш мої слова.

Мряка розсіялася не менш раптово, ніж з'явилася, але ніхто не звернув на це уваги, і взагалі всі поводилися так, ніби не сталося нічого незвичного. Гаррі спантеличено роззирнувся довкола, і тієї миті золотий годинничок на письмовому столі у Слизорога пробив одинадцяту годину.

— Ой, людоньки, невже так пізно? — забідкався Слизоріг. — Розходьтеся, хлопці, а то вскочимо з вами в халепу. Лестранж, реферат має бути готовий до завтра, бо інакше — покарання. І тебе це стосується, Ейвері.

Слизоріг важко підвівся з крісла й поніс до письмового стола свій порожній келих, а хлопці тим часом виходили. Редл, одначе, не поспішав. Гаррі бачив, що він зумисне затягує час, щоб залишитися в кабінеті наодинці зі Слизорогом.

— Поспіши, Томе, — сказав Слизоріг, коли озирнувся й побачив, що хлопець і досі тут. — Бо ще хтось побачить, що ти не спиш о такій пізній годині, а ти ж староста...

— Пане професоре, я хотів вас щось запитати.

— То питай, хлопче, скоріше...

— Пане професоре, мені цікаво, що ви знаєте про... про горокракси?

І знову сталося те саме: кімнату заповнив такий густий туман, що Гаррі зовсім не бачив ні Слизорога, ні Редла; бачив лише Дамблдора, що незворушно всміхався поруч із ним. А тоді знову, як і перед тим, загримів голос Слизорога.

— *Я нічого не знаю про горокракси і не сказав би тобі, якби й знав! А тепер негайно йди звідси і в моїй присутності про них більше навіть не згадуй!*

— От і все, — спокійно мовив Дамблдор. — Час повертатися.

І ноги Гаррі відірвалися від підлоги, щоб за кілька секунд знову торкнутися килима перед Дамблдоровим письмовим столом.

— І це все? — розчаровано запитав Гаррі.

Дамблдор казав, що це мав бути найважливіший спогад, але він там не побачив нічого аж такого незвичайного. Певна річ, ота мряка й те, що її ніхто не помічав, — це було доволі дивно, а, окрім того, більше нічого особливого не було. Хіба що Редл щось запитав і не отримав відповіді.

— Ти, мабуть, помітив, — Дамблдор уже сидів за своїм столом, — що в ці спогади втручалися.

— Втручалися? — перепитав Гаррі, теж сідаючи.

— Саме так, — підтвердив Дамблдор, — професор Слизоріг намагався змінити власну пам'ять.

— А навіщо це йому?

— Бо він, гадаю, соромився своїх спогадів, — припустив

Дамблдор. — Він спробував переробити власну пам'ять, щоб показати себе в кращому світлі, і стер ті частини, які не повинні були потрапити мені на очі. Як ти помітив, він це зробив доволі незграбно, і це лише на краще, бо демонструє той факт, що справжня пам'ять і далі існує попри всі ці поверхові видозміни.

І ось, Гаррі, я вперше даю тобі домашнє завдання. Треба буде переконати професора Слизорога поділитися справжніми спогадами, бо ця інформація, безсумнівно, матиме для нас визначальне значення.

Гаррі не зводив з директора погляду.

— Але ж, пане директоре, — якомога шанобливіше сказав він, — навіщо вам я... ви можете скористатися виманологією... чи сироваткою правди...

— Професор Слизоріг — надзвичайно талановитий чаклун, він буде до всього готовий, — пояснив Дамблдор. — Він володіє блокологією незрівнянно краще за бідолашного Морфіна Ґонта, і після того, як я його примусив поділитися зі мною цією пародією на спогади, він, скоріше за все, постійно носить з собою протидію до сироватки правди.

Думаю, силою витискати правду з професора Слизорога безглуздо — я не хотів би, щоб він покинув Гоґвортс. Проте в нього теж є слабкі місця, як і в кожного з нас, і я переконаний, що саме ти зумієш зламати його опір. Гаррі, нам потрібно здобути справжній спогад... наскільки це важливо, ми збагнемо аж тоді, як побачимо, що було насправді. На все добре тобі... і на добраніч.

Спантеличений таким швидким прощанням, Гаррі зірвався на ноги.

— На добраніч, пане директоре.

Уже зачиняючи за собою двері кабінету, Гаррі виразно почув слова Фінеаса Ніґелуса:

— Дамблдоре, я не розумію — невже хлопець зробить це краще за тебе?

— Фінеасе, я й не чекав, що ти зрозумієш, — відповів Дамблдор, а Фоукс знову скрикнув неголосно й мелодійно.

— РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ —

Сюрпризи на день народження

Наступного дня Гаррі розповів Ронові й Герміоні про завдання, яке йому дав Дамблдор. Щоправда, розповідав кожному окремо, бо Герміона й далі відмовлялася перебувати поруч з Роном довше, ніж потрібно, щоб зміряти його зневажливим поглядом.

Рон вважав, що Гаррі взагалі не матиме зі Слизорогом жодних проблем.

— Він тебе любить, — пояснив він за сніданком, розмахуючи виделкою з наколотим шматком яєчні, — і ні в чому тобі не відмовить. Хіба можна відмовити принцикові настійок? Затримайся сьогодні після уроку й запитай його.

Проте Герміоні завдання легким не здавалося.

— Він за всяку ціну хоче приховати, що було насправді, якщо навіть Дамблдор не зміг витиснути з нього правди, — стиха припустила Герміона, коли вони на перерві стояли на безлюдному засніженому подвір'ї. — Горокракси... *Горокракси...* не чула про таке...

— І ти не чула?

Гаррі був розчарований; він сподівався, що Герміона йому пояснить, що таке ті горокракси.

— Це, мабуть, з найвищого рівня темної магії, бо чого ж Волдеморт хотів про них знати? Думаю, Гаррі, що цю інформацію вивідати буде дуже важко; знайди до Слизорога підхід, продумай стратегію...

— Рон вважає, що треба просто затриматися після уроку настійок...

— То так і зроби, якщо це думка самого *Рончика-Бончика*, — миттю закипіла дівчина. — Хіба ж *Рончик-Бончик* хоч раз у житті помилився?

— Герміоно, а ти не могла б...

— Ні! — сердито огризнулася Герміона й побігла, покинувши Гаррі самого стояти по кісточки в снігу.

На уроках настійок цими днями було якось незатишно, може, через те, що Гаррі, Рон і Герміона мусили сидіти за одним столом. Сьогодні Герміона пересунула свій казанок ближче до Ерні й не звертала на Гаррі з Роном уваги.

— А що *ти* такого зробив? — пробурмотів Рон до Гаррі, поглядаючи на зверхній Герміонин профіль.

Та Гаррі не встиг відповісти, бо Слизоріг уже вимагав тиші.

— Вгамувалися, вгамувалися! Тепер швиденько, бо сьогодні повно роботи! Третій закон Ґолпелота... хто скаже?... Ну хто ж, як не панна Ґрейнджер, прошу!

Герміона заторохтіла, мов кулемет:

—Третій-закон-Ґолпелота-стверджує-що-протиотрута-до-змішаної-отрути-дорівнює-більше-ніж-сумі-протиотрут-до-кожного-окремого-компонента.

— Точнісінько так! — засяяв Слизоріг. — Десять очок Ґрифіндору! Тепер, якщо ми визнаємо правдивість третього закону Ґолпелота...

Гаррі був готовий прийняти на віру Слизорогове твердження про правдивість третього закону Ґолпелота, бо нічого в ньому не второпав.

Наступні Слизорогові слова зрозуміла, здається, тільки Герміона.

— ...а це означає — зрозуміло, якщо ми правильно визначили складники настійки за допомогою чаровиявника Скарпіна, — що наша головна мета не обмежується відносно простеньким добором протиотрут до цих складників — потрібно знайти додатковий складник, який майже алхімічним чином перетворює окремі елементи...

Рон сидів біля Гаррі з роззявленим ротом і щось машинально малював на новому підручнику «Прогресивної методики зіллєваріння». Він постійно забував, що Герміона йому не допоможе вибратися з халепи й не розтлумачить незрозумілих місць.

— ...отож, — завершив Слизоріг, — усі підійдіть і візьміть з мого стола по одному флакончику. Вам треба до кінця уроку створити протиотрути для цих отрут. Бажаю удачі, й не забувайте про захисні рукавиці!

Герміона зірвалася з місця й була вже на півдорозі до Слизорогового стола, перш ніж усі інші зрозуміли, що час ворушитися. Коли Гаррі, Рон і Ерні поверталися на місця, вона вже вилила вміст свого флакончика в казанок і розпалювала під ним вогонь.

— На жаль, Гаррі, цього разу Принц тобі не допоможе, — весело сказала вона, випрямляючись. — Треба розуміти принципи, що лежать в основі. Тут уже не нашахруєш і не підеш навпростець!

Гаррі роздратовано відкоркував узяту зі Слизорогового стола сліпучо-рожеву отруту, вилив її в казанок і запалив під ним вогонь. Гадки не мав, що робити далі. Глянув на Рона, який скопіював усе, що робила Герміона, і стояв з дурнуватим виглядом.

— Невже в Принца немає підказки? — пробурмотів Рон до Гаррі.

Гаррі вийняв вірний підручник «Прогресивної методики зіллєваріння» і знайшов там розділ, присвячений протиотрутам. Там був третій закон Голпелота, що його визубрила Герміона, але пояснювальних записів не було жодного. Мабуть, як і Герміона, Принц усе розумів і без пояснень.

— Нема нічого, — ще більше спохмурнів Гаррі.

Герміона вже розмахувала над казанком чарівною паличкою. Хлопці, на жаль, не могли копіювати її заклять, бо вона так добре опанувала безмовну техніку, що вголос не промовляла ні слова. А от Ерні Макмілан пробурмотів над своїм казанком:

— Спеціаліс виявляліс! — Це звучало ефектно, тож Гаррі й Рон швиденько повторили його дії.

Не минуло й п'яти хвилин, як Гаррі зрозумів, що його репутація найкращого в класі майстра відварів та настойок розвалюється просто на очах. Слизоріг з надією за-

зирнув у його казанок під час першого обходу підвалу, приготувавшись, як завжди, захоплено щось вигукнути, але натомість швидко відвернувся й закашлявся, коли йому вдарив у ніс сморід тухлих яєць. Глибшого самовдоволення на лиці Герміони годі було уявити; досі її дратувало й сердило, що на кожному уроці настійок її хтось там перевершував. Вона вже розливала загадковим чином розділені складники своєї отрути по десяти кришталевих пляшечках. Вже й не сподіваючись на підказку, а щоб просто сховатися від цього видовиська, Гаррі нахилився над підручником Напівкровного Принца й сердито перегорнув кілька сторінок.

І там було речення, накарлюкане просто поверх довжелезного переліку протиотрут.

«Просто запхати їм в горлянки безоар».

Гаррі якусь мить дивився на ці слова. Здається, колись він уже чув про безоари. Чи не згадував про них Снейп ще на найпершому уроці настійок? *«Камінчик з цапиного шлунка, який рятує від більшості отрут».*

Це не розв'язувало Ґолпелотової проблеми, і якби в них і далі викладав Снейп, то Гаррі на це не зважився б, але зараз настала мить для відчайдушних дій. Він поспішив до шафи з запасами й почав там нишпорити поміж рогами єдинорогів та поплутаними клубками трав; нарешті на самому споді знайшов маленьку картонну коробочку, на якій було нашкрябане слово «Безоари».

Він відкрив коробочку саме тоді, як Слизоріг оголосив:

— Залишилося дві хвилини!

В коробочці було з півдесятка засохлих коричневих предметів, більше схожих на висушені нирки, ніж на камінчики. Гаррі схопив один, поклав коробочку назад у шафу й швидко повернувся до свого казанка.

— Час... ВИЧЕРПАНО! — добродушно оголосив Слизоріг. — Зараз побачимо, які у вас успіхи! Блез... що ти мені приготував?

Слизоріг поволі йшов по класу, оцінюючи різні протиот-

рути. Ніхто не встиг упоратися з завданням, хоч Герміона, поки Слизоріг ішов до неї, ще намагалася додати у свою пляшечку якісь додаткові складники. Рон уже й не намагався рятувати становище, просто уникав смердючих випарів, що струменіли з його казанка. Гаррі стояв і чекав, стискаючи безоарів камінець у спітнілій долоні.

Слизоріг підійшов до їхнього столу насамкінець. Понюхав вариво в Ерні, скривився, ступив до Рона. Від Ронового казанка він відсахнувся, ледь не виблювавши.

— А ти, Гаррі? — спитав. — Що ти мені покажеш?

Гаррі простяг руку з безоаром на долоні.

Слизоріг цілих десять секунд невідривно дивився на нього. Гаррі вже було подумав, що професор зараз на нього накричить. Але Слизоріг закинув назад голову й вибухнув реготом.

— Ну, ти й зухвалець, хлопче! — загорлав він, забираючи безоарів камінь і високо його піднімаючи, щоб усі бачили. — Ох, ти такий самий, як твоя мама... ну, що я можу сказати... безоарів, або шлунковий, камінь і справді діє як протиотрута на всі ці отрути!

Герміона, з мокрим від поту лицем і з сажею на носі, аж посиніла зі злості. Її незакінчена протиотрута, що складалася з п'ятдесяти двох речовин, серед яких було й пасмо її власного волосся, ліниво булькала за спиною Слизорога, а той не звертав уваги ні на кого, крім Гаррі.

— І ти, Гаррі, хочеш сказати, що сам згадав про безоар? — процідила крізь зуби Герміона.

— Ось що значить самобутній дух, який і потрібен справжньому зіллєвару! — радісно вигукнув Слизоріг, перш ніж Гаррі встиг щось відповісти. — Такий схожий на маму! Вона теж мала інтуїцію до зіллєваріння. Немає сумніву, що це йому дісталося в спадок від Лілі... Так, Гаррі, так, якщо в тебе під рукою безоарів камінь, то цього цілком достатньо... хоч ці камінці діють не на все та ще й доволі рідкісні, тому все одно варто знати, як змішувати протиотруту...

Єдиною особою в класі, що лютувала більше за Герміону, був Мелфой. Він, на превелику втіху Гаррі, розлив на себе щось схоже на котяче блювотиння. Пролунав дзвоник, і ніхто з них так і не встиг висловити обурення, що Гаррі, не вдаривши пальцем об палець, знову найкращий.

— Збирайте речі! — повідомив Слизоріг. — А Ґрифіндору додаткові десять очок за вишукане зухвальство!

Хихикаючи собі під ніс, професор перевальцем подався до свого письмового стола біля дверей.

Гаррі відверто затягував час, поволеньки складаючи сумку. Ні Рон, ані Герміона не побажали йому успіхів, виходячи з класу — обоє були роздратовані. Нарешті в класі не залишилося нікого, крім Гаррі й Слизорога.

— Поквапся, Гаррі, спізнишся на наступний урок, — доброзичливо порадив Слизоріг, заклацуючи золоті застібки свого портфеля з драконячої шкіри.

— Пане професоре, — звернувся до нього Гаррі, сам собі нагадуючи Волдеморта, — я хотів щось вас запитати.

— Ну то питай, дорогенький, питай скоріше...

— Пане професоре, мені цікаво, що ви знаєте про... про горокракси?

Слизоріг завмер. Його кругле обличчя немовби провалилося само в себе. Він облизав губи й хрипко перепитав:

— Що ти сказав?

— Я спитав, пане професоре, чи ви щось знаєте про горокракси. Розумієте...

— Це Дамблдор тебе підбурив, — прошепотів Слизоріг.

Його голос цілковито змінився. З веселого став якийсь приголомшений, переляканий. Намацавши в нагрудній кишені хустинку, Слизоріг витер спітнілого лоба.

— Дамблдор показав тобі той... той спогад, — вимовив він. — Ну? Показав? Так?

— Так, — підтвердив Гаррі, відразу вирішивши, що краще не брехати.

— Так і є, — тихо сказав Слизоріг, і далі витираючи бліде

обличчя. — Зрозуміло... Гаррі, якщо ти бачив той спогад, то знаєш, що мені не відомо нічого... *нічого...* — наголосив він, — ... про горокракси.

Професор схопив свого портфеля з драконячої шкіри, запхав у кишеню носовичка й рушив до дверей.

— Пане професоре, — Гаррі хапався за соломинку, — просто мені здалося, що в тому спогаді чогось не вистачало...

— Тобі здалося? — перепитав Слизоріг. — То, може, ти помилився, га? ПОМИЛИВСЯ!

Він аж проревів останнє слово й захряснув за собою двері, не давши Гаррі змоги більше нічого сказати.

Ні Рон, ні Герміона не поспівчували Гаррі, коли він їм розповів про цю невдалу розмову. Герміона ніяк не могла вибачити Гаррі його незаслужений тріумф, а Рон ображався, що Гаррі і йому теж не підсунув нишком шлунковий камінь.

— Це виглядало б підозріло, якби ми так зробили обидва! — роздратувався Гаррі. — Я ж мусив його якось піддобрити, щоб потім запитати про Волдеморта? Ой, та *заспокойся*! — обурився він, коли Рон здригнувся, почувши це ім'я.

Розлючений невдачею і ставленням до нього Рона й Герміони, наступні кілька днів Гаррі обмірковував, як йому далі бути зі Слизорогом. Вирішив якийсь час Слизорога не турбувати, щоб той подумав, ніби він уже й забув про горокракси; найкраще було, поза сумнівом, приспати його пильність, щоб Слизорогові здалося, буцімто небезпека минула, а вже потім поновити спробу.

Гаррі більше не розпитував Слизорога, тож учитель настійок знову почав ставитися до нього приязно, як і перед тим, а ту прикру розмову взагалі, здається, викинув з голови. Гаррі очікував запрошення на чергові професорові сходини, маючи цього разу твердий намір їх відвідати, навіть якщо доведеться переносити тренування з квідичу. Та, на жаль, так і не дочекався. Гаррі розпитав Герміону й Джіні: дівчата теж не отримували запрошень, утім, їх

не отримав ніхто. Гаррі було цікаво, чи не означає це, що Слизоріг далеко не такий забудькуватий, як здавалося, і що він твердо вирішив не давати Гаррі ані найменшої нагоди себе порозпитувати.

Тим часом гоґвортська бібліотека вперше за весь час не виправдала Герміониних сподівань. Це її так вразило, що вона навіть забула про свою злість на Гаррі за його витівку зі шлунковим каменем.

— Я ніде не знайшла пояснення, що таке горокракси! — обурено заявила вона. — Нема нічого! Переглянула увесь спецфонд, навіть ті жахливі книжки, де описано, як готувати *смертоносне* зілля... і нічого! Знайшла тільки оце, у вступі до «Найзліснішої магії»... послухай... «про горокракс, найогидніший з магічних витворів, ми нічого не скажемо й не підкажемо"... то навіщо було взагалі згадувати? — і вона спересердя так ляснула палітуркою, що старий фоліант аж завив, немов примара. — Та заткнися, — гиркнула Герміона, запихаючи книжку в сумку.

З настанням лютого сніг довкола школи почав танути, а замість нього прийшла холодна тоскна вогкість. Над замком зависли сірі аж фіолетові хмари, а від постійної мжички моріжки перед ним стали слизькі й багнисті. Через це перший урок явлення для шестикласників, призначений на суботній ранок, щоб ніхто не пропускав звичайних уроків, проходив не на шкільній території, а у Великій залі.

Коли Гаррі з Герміоною спустилися в залу (Рон прийшов з Лавандою), то побачили, що столи десь зникли. У височенні вікна періщив дощ, а зачаклована стеля вирувала темними барвами. Учні зібралися перед професорами Макґонеґел, Снейпом, Флитвіком та Спраут — вихователями своїх гуртожитків. Ще там був якийсь невисокий чаклун — Гаррі одразу вирішив, що то інструктор явлення з міністерства. Він був на диво безбарвний, з прозорими віями, ріденьким розкуйовдженим волоссям; здавалося, що найлегший вітерець звалить його з ніг. Гаррі було цікаво,

чи то маса його тіла зменшилася від постійних явлень і роз'явлень, чи то така квола статура найкраще підходить, якщо маєш бажання зникати.

— Доброго ранку, — привітався чаклун з міністерства, коли прибули всі учні, а вихователі гуртожитків закликали до тиші. — Мене звати Вілкі Твайкрос, і наступні три місяці я буду вашим міністерським інструктором з явлення. Сподіваюся, що за цей час добре підготую вас до іспитів...

— Мелфою, перестань розмовляти і не відволікайся! — гримнула професорка Макґонеґел.

Усі озирнулися. Мелфой зі злості почервонів і відійшов від Креба, з яким, видно, пошепки про щось сперечався. Гаррі зиркнув на Снейпа — той теж був роздратований, хоч, як підозрював Гаррі, це стосувалося, мабуть, не так Мелфоєвої поведінки, як того, що Макґонеґел зробила зауваження учневі його гуртожитку.

— ...щоб ви були добре підготовані до складання іспиту, — вів далі Твайкрос, наче його й не перебивали.

— Як ви вже, мабуть, знаєте, зазвичай у Гоґвортсі неможливо являтися чи роз'являтися. Пан директор зняв ці чари на одну годину, і тільки в межах Великої зали, щоб ви могли потренуватися. Хотів би наголосити, що поза стінами цієї зали ви являтися не зможете, тож нема сенсу навіть пробувати.

А зараз попрошу всіх стати так, щоб перед кожним було з півтора метри вільного простору.

Почалася метушня й штовханина — учні розходилися, натикалися один на одного і сперечалися за місця. Вихователі гуртожитків походжали між учнями, визначаючи їхні позиції й припиняючи суперечки.

— Гаррі, ти куди? — здивувалася Герміона.

Але Гаррі не відповів; він швидко загубився в юрбі, проминув те місце, де попискував професор Флитвік, намагаючись розставити по місцях кількох рейвенкловців, які пхалися наперед, пройшов повз професорку Спраут, яка

шикувала своїх гафелпафців рядочком, і, нарешті, ухилившись від Ерні Макмілана, зумів стати з самого краю натовпу, прямісінько за спиною в Мелфоя. Той, скориставшись сум'яттям, знову сперечався з Кребом, який з бунтівним виглядом стояв перед ним рівно за півтора метри.

— Я не знаю, як задовго, врубався? — визвірився на нього Мелфой, не підозрюючи, що Гаррі стоїть у нього за спиною. — Карочє, воно виходить довше, ніж я думав.

Креб було роззявив рота, але Мелфой, здається, здогадався, що той хотів казати.

— Слухай, Креб, не твоє собаче діло, що я роблю. Карочє, ви з Ґойлом виконуйте, що вам наказано, і далі за всім простежте!

— Якби я хотів, щоб мої друзі за всім простежили, то пояснив би їм свій задум, — сказав Гаррі неголосно, але так, щоб Мелфой почув.

Мелфой крутнувся на місці, його рука метнулася по чарівну паличку, але саме тієї миті вихователі гуртожитків вигукнули:

— Тиша! — і все стихло. Мелфой поволі відвернувся від Гаррі.

— Дякую, — сказав Твайкрос. — А зараз...

Він махнув чарівною паличкою. Перед кожним учнем на підлозі з'явилися старовинні дерев'яні обручі.

— Для явлення найважливіші три речі або три «М»! — сказав Твайкрос. — Місце, мужність і мудрість!

Перший крок: необхідно зосередитися на бажаному *місці* призначення, — вів далі Твайкрос. — У цьому разі ним стане середина вашого обруча. Зосередьтеся на цьому *місці* призначення.

Усі крадькома обвели очима залу, перевіряючи, чи інші дивляться на власні обручі, а тоді швиденько зробили так, як було сказано.

Гаррі дивився на круглу латку запорошеної підлоги всередині свого обруча й щосили намагався ні про що інше не думати. Виявилося, що це неможливо, бо не йшло з голови

питання, чим саме займається Мелфой, якщо так потребує пильності.

— Другий крок, — продовжував Твайкрос, — зберіть усю вашу *мужність* для того, щоб опинитися в уявленому вами місці! Нехай жодна клітинка вашого тіла не сумнівається, що буде саме там!

Гаррі ще раз нишком поглянув навколо. Лівіше Ерні Макмілан з таким напруженням дивився на обруч, що аж почервонів; здавалося, він ось-ось знесе яйце завбільшки як квафел. Гаррі проковтнув сміх і знову прикипів поглядом до свого обруча.

— Третій крок, — зазначив Твайкрос, — але тільки після моєї команди... оберніться на місці, ступіть у порожнечу, і рухайтеся з *мудрістю*! За моєю командою починаємо... раз...

Гаррі ще раз озирнувся; багато учнів стривожилося, що їм так швидко звеліли явитися.

— ...два...

Гаррі знову спробував зосередитися думками на обручі; він уже забув, що мали означати ті три «М»

— ...ТРИ!

Гаррі крутнувся на місці, втратив рівновагу й ледь не впав. Він був такий не один. По цілій залі учні хиталися, мов п'яні; Невіл лежав горілиць; а от Ерні Макмілан зробив дивний стрибок-пірует у свій обруч і на мить засяяв у захваті — поки не побачив, що Дін Томас аж ридає, так з нього сміється.

— Нічого-нічого, — незворушно прокоментував Твайкрос, який, мабуть, і не сподівався кращих результатів. — Поправте обручі й вертайтеся на початкові позиції...

Друга спроба виявилася нічим не краща за першу. Третя теж не вдалася. Нічого незвичного не було аж до четвертої спроби. Хтось жахливо заверещав від болю, усі злякано озирнулися й побачили Сьюзен Боунз з Гафелпафу, що похитувалася в своєму обручі, а її ліва нога й досі стояла за півтора метри від обруча.

До неї кинулися вихователі гуртожитків; щось лунко бабахнуло — і все вкрилося фіолетовим димом, а коли дим розвіявся, то всі побачили заплакану й перелякану Сьюзен, що нарешті возз'єдналася з рідною ногою.

— Розщеплення, або безладне відокремлення частин тіла, — рівним голосом пояснив Вілкі Твайкрос, — трапляється, коли ви не спираєтесь на мужність. Ви повинні зосередити думки на *місці* призначення й *мужньо*, без поспіху рухатися вперед, з *мудрістю*... отак.

Твайкрос ступив крок уперед, граціозно крутнувся на місці, розставивши руки, і щез у вирі власної мантії, виникнувши знову аж під стіною.

— Не забувайте про три «М», — нагадав він, — і спробуйте ще... Раз... два... три...

Минула година, але, крім розщеплення Сьюзен, більше нічого цікавого не сталося. Твайкроса це, здається, не збентежило. Застібаючи мантію аж до шиї, він тільки й сказав:

— До наступної суботи, учні. І не забувайте: Місце, Мужність, Мудрість.

З цими словами він махнув чарівною паличкою, від чого всі обручі наче корова язиком злизала, і в супроводі професорки Макґонеґел вийшов із зали. Розмови спалахнули відразу, як учні рушили до вестибюлю.

— Як тобі пішло? — запитав Рон, підбігаючи до Гаррі. — Мені здається, що під час останньої спроби я щось відчув... ніби якесь поколювання в нозі.

— Мабуть, кросівки намуляли, Рончику-Бончику, — почулося ззаду: повз них зі зневажливою посмішкою промайнула Герміона.

— Я нічого не відчув, — знизав плечима Гаррі, незважаючи на її глузи. — Та мені зараз і не до того...

— Як це не до того? Ти що, не хочеш навчитися являтись? — недовірливо перепитав Рон.

— Це мене особливо не турбує. Мені краще б літати, — відповів Гаррі, позираючи через плече в пошуках Мелфоя.

Щойно вони вийшли у вестибюль, він пришвидшив кроки. — Слухай, поквапся, мені ще треба дещо зробити...

Спантеличений Рон побіг за Гаррі до ґрифіндорської вежі. Їх трохи затримав Півз, який заклинив чимось двері на п'ятому поверсі й нікого не пропускав, якщо той не підпалить собі штани. Тож Гаррі з Роном розвернулися й побігли відомим їм надійним і коротшим шляхом. Хвилин за п'ять вони вже залазили в отвір за портретом.

— То ти поясниш мені, що ми робимо? — спитав захеканий Рон.

— Сюди, — відповів Гаррі і через усю вітальню покрокував до дверей, за якими були сходи до хлопчачих спалень.

Їхня спальня, як і сподівався Гаррі, була порожня. Він відкрив свою валізу й почав у ній нишпорити, а Рон нетерпляче за ним стежив.

— Гаррі...

— Мелфой використовує Креба й Ґойла як шпигунів. Він щойно сварився з Кребом. Я хочу знати... ага.

Гаррі знайшов його, цей акуратно складений квадратик на перший погляд чистого пергаменту, розгладив, а тоді легенько вдарив кінчиком чарівної палички.

— *Урочисто присягаю не затівати нічого доброго...* як і Мелфой, між іншим.

На поверхні пергаменту відразу з'явилася Карта Мародера. Це був детальний план кожнісінького поверху замку, на якому рухалися крихітні чорні цяточки з написами, що позначали всіх мешканців замку.

— Допоможи мені знайти Мелфоя, — наполегливо попросив Гаррі.

Він розклав карту на ліжку, вони з Роном нахилилися над нею й почали шукати.

— Ось! — показав Рон за одну-дві хвилини. — Він у слизеринській вітальні, дивись... там Паркінсон, Забіні, Креб і Ґойл...

Гаррі був розчарований, але рішучості не втрачав.

— Тепер не зводитиму з нього очей, — твердо заявив

він. — І як побачу, що він десь зачаївся, а Креб і Ґойл стоять на сторожі, — зразу накину плаща-невидимку й довідаюся, що він там ро...

Гаррі замовк, бо до спальні увійшов Невіл, від якого тхнуло смаленою тканиною, й почав нишпорити у своїй валізі у пошуках нових штанів.

Попри всю свою рішучість упіймати Мелфоя на гарячому, Гаррі наступні кілька тижнів не міг похвалитися жодними успіхами. Хоч він постійно пильнував за його переміщенням на карті, інколи для цього зайвий раз на перервах відвідуючи туалет, та ні разу так і не помітив Мелфоя в якомусь підозрілому місці. Зате звернув увагу, що Креб і Ґойл частіше, ніж звичайно, блукали по замку самі, часом надовго зупиняючись у безлюдних коридорах, але тоді Мелфоя не тільки не було поруч з ними, його взагалі не можна було розшукати на карті. Це було найзагадковіше. Гаррі навіть думав, чи не зникає Мелфой з території школи. Але як він міг таке робити, враховуючи небувалі заходи безпеки, вжиті в замку? Отож Гаррі припускав, що губить Мелфоя серед сотень інших чорних цяточок, які снують по карті. А те, що Мелфой, Креб і Ґойл починали ходити кожен своїм шляхом, тоді як раніше ця трійця була нерозлучна, то з віком таке буває — Рон і Ґерміона живий доказ цього, сумно міркував Гаррі.

Хоч лютий невдовзі мав змінитися березнем, погода змін не зазнала, тільки до вологості тепер додався ще й вітер. Загальне обурення учнів викликало повідомлення на дошках оголошень у всіх вітальнях, що наступні відвідини Гоґсміда скасовуються.

Рон був розлючений.

— Це ж мій день народження! — вигукнув він. — Я так чекав!

— А що тут дивного? — стенув плечима Гаррі. — Після того, що сталося з Кеті.

Вона й досі не повернулася з лікарні Святого Мунґа. Ба більше, в «Щоденному віщуні» повідомляли про нові зник-

нення людей, серед яких виявилися й родичі деяких гоґвортських учнів.

— Тепер мені тільки й лишається, що те дурне явлення! — роздратовано бурчав Рон. — Чудовий дарунок на день народження...

Минуло вже три уроки явлення, але без особливих зрушень, якщо не вважати за зрушення те, що ще кілька учнів розщепилося. Зростало роздратування й нелюбов до Вілкі Твайкроса з його трьома «М», що надихнули учнів вигадувати йому численні образливі прізвиська, найчемніші з яких були «макака» і «мішком прибитий».

— З днем народження, Роне, — привітав Гаррі друга першого березня. Їх розбудили Шеймус і Дін, які галасливо вирушали на сніданок. — Лови дарунок.

Він кинув пакунок з гостинцем на Ронове ліжко, де вже лежала невеличка купка інших дарунків. Гаррі вирішив, що їх уночі принесли ельфи-домовики.

— Дякую, — сонно пробурмотів Рон. Поки він здирав паперову обгортку, Гаррі зіскочив з ліжка, відкрив валізу й почав шукати Карту Мародера, яку ховав після кожного використання. Він повикидав з валізи половину її вмісту, поки знайшов карту під скрученими шкарпетками, в яких він і досі тримав пляшечку з відваром успіху фелікс-феліціс.

— Нарешті, — пробурмотів він, сідаючи з картою на ліжко. Легенько вдарив по ній паличкою і прошепотів, щоб не почув Невіл, який проходив поруч:

«Урочисто присягаю не затівати нічого доброго».

— Які класні, Гаррі! — зрадів Рон, розмахуючи парою новеньких квідичних воротарських рукавиць з Гарріного пакунку.

— Прошу, прошу, — неуважно відповів Гаррі, шукаючи в слизеринській спальні Мелфоя. — Не думаю, що він ще спить...

Рон не відповів; він захопився розгортанням пакунків з гостинцями, час від часу щось радісно вигукуючи.

— Добрий улов цього року! — оголосив він, показуючи

важкого золотого годинника з чудернацьким символами по обідку та малесенькими рухомими зірочками замість стрілок.

— Дивися, що мама з татом подарували! Слухай, та я ж через рік повнолітній...

— Круто, — Гаррі мигцем глянув на годинника, а тоді ще уважніше придивився до карти. Де ж той Мелфой? Він не снідав за слизеринським столом у Великій залі... його не було біля Снейпа, що сидів у своєму кабінеті... не було ані в туалеті, ані в шкільній лікарні...

— Хочеш? — проплямкав з повним ротом Рон, пропонуючи коробку шоколадних казанків.

— Ні, дякую, — підвів голову Гаррі. — Мелфой знову десь пропав!

— Та не міг він, — Рон запхав у рот ще один казанок, а тоді зіскочив з ліжка й почав одягатися. — Поспіши, бо доведеться являтися на порожній шлунок... хоч так, мабуть, було б легше...

Рон задумливо глянув на коробку з шоколадними казанками, махнув рукою й пригостився третьою цукеркою.

Гаррі вдарив по карті чарівною паличкою, промимрив «Шкоди заподіяно», хоч нічогісінько й не сталося, швидко вдягся, обмірковуючи ситуацію. Мусить бути якесь пояснення періодичних зникнень Мелфоя, але йому просто нічого не спадало на думку. Найкраще було б ходити за ним назирці, але навіть з плащем-невидимкою ця ідея була нереальна: у Гаррі ж були уроки, тренування з квідичу, домашні завдання і явлення; він не зміг би цілими днями ходити за Мелфоєм так, щоб ніхто не помітив його відсутності.

— Готовий? — спитав він Рона.

Гаррі уже виходив зі спальні, а Рон навіть не ворухнувся, так і стояв, притулившись до стовпчика ліжка, й дивився порожнім поглядом в омите дощем вікно.

— Роне? Сніданок.

— Я не голодний.

Гаррі здивовано на нього глянув.

— Ти ж казав...

— Ну, добре, піду з тобою, — зітхнув Рон, — але їсти не хочу.

Гаррі підозріло до нього придивився.

— Ти щойно вмолотив півкоробки шоколадних казанків.

— Не в тому річ, — знову зітхнув Рон. — Ти... ти не зрозумієш.

— Це вже точно, — зізнався здивований Гаррі й повернувся, щоб відчинити двері.

— Гаррі! — зненацька вигукнув Рон.

— Що?

— Гаррі, я цього не витримаю!

— Чого ти не витримаєш? — не на жарт стурбувався Гаррі. Рон зблід, і здавалося, що його зараз знудить.

— Я постійно про неї думаю! — хрипко простогнав Рон.

Гаррі роззявив рота. Він такого не сподівався й волів би не чути. Дружба дружбою, але якщо Рон почне називати Лаванду Лавця-Вавця, то доведеться покласти цьому край.

— І чому ж це заважає тобі снідати? — Гаррі намагався в усю цю бридню влити хоч краплину здорового глузду.

— Вона, мабуть, і не здогадується про моє існування, — розпачливо махнув рукою Рон.

— Ще й як здогадується, — Гаррі вже нічого не розумів. — Ви з нею постійно лижетеся.

Рон кліпнув очима.

— Ти про кого?

— Це *ти* про кого? — Гаррі відчував, що розмова заходить у глухий кут.

— Про Ромільду Вейн, — ніжно промовив Рон, і все його обличчя засвітилося, наче осяяне сонячним промінням.

Вони майже хвилину дивилися один на одного. Нарешті Гаррі запитав:

— Це жарт, чи як? Ти ж пожартував.

— Мені здається... Гаррі, мені здається, що я в неї закохався, — здушеним голосом промимрив Рон.

— О'кей, — Гаррі підійшов до Рона, щоб краще бачити його осклілі очі й бліде обличчя, — о'кей... а тепер скажи це ще раз, але цілком серйозно.

— Я її кохаю, — ледь чутно повторив Рон. — Ти бачив її волосся? Чорне, блискуче й шовковисте... а очі? Її великі темні очі? А її...

— Дуже смішно, — урвав його Гаррі, — але жарт закінчився, чув? Досить.

Він повернувся до виходу, і тут хтось щосили заїхав йому в праве вухо. Похитуючись, Гаррі озирнувся. Рон з перекошеним від люті лицем приготувався вдарити його кулаком вдруге.

Гаррі машинально висмикнув з кишені чарівну паличку, й закляття так блискавично промайнуло в його свідомості, що він сам не встиг нічого збагнути:

— *Левікорпус!*

Рон заверещав, бо якась невидима сила потягла його за ногу вгору; він безпорадно завис догори ногами в повітрі, мантія звисала до самої підлоги.

— *Навіщо ти мене вдарив?* — закричав Гаррі.

— Гаррі, ти її образив! Сказав, що це жарт! — Рон помалу червонів, бо кров шугонула йому в голову.

— Це ж маразм! — вигукнув Гаррі. — Що на тебе найшло?

І в цю мить його погляд упав на відкриту коробку шоколадних цукерок, що лежала на Роновім ліжку. Пояснення вдарило його, мов троль довбнею.

— Де ти взяв ці шоколадні казанки?

— Це дарунок на день народження! — репетував Рон. Він поволі обертався в повітрі, намагаючись звільнитися. — Я тобі теж пропонував, хіба ти забув?

— Ти просто підняв їх з підлоги, так?

— Вони впали з мого ліжка, ясно? Пусти мене!

— Вони не падали з твого ліжка, дурило! Невже ти не зрозумів? Вони — мої, я їх виклав зі своєї валізи, коли шукав карту. Це ті шоколадні казанки, що їх мені дала перед Різдвом Ромільда Вейн, вони начинені любовним зіллям!

Але Рон з усього сказаного зрозумів, здається, одне-єдине слово.

— Ромільда? — перепитав він. — Ти сказав Ромільда? Гаррі... ти її знаєш? Можеш мене познайомити?

Гаррі дивився, як Рон теліпається в повітрі, як його обличчя аж світиться надією, і ледве стримувався, щоб не розреготатися. Гаррі відчував, що одна частина його тіла — ближча до пульсуючого від болю правого вуха — була б не проти відпустити Рона й посміятися, коли той після закінчення дії зілля розчовпає, що вчудив... але ж вони начебто друзі, думав Гаррі, і він сам заїхав би собі в друге вухо, якби дозволив Ронові привселюдно патякати про своє невмируще кохання до Ромільди Вейн.

— Добре, я вас познайомлю, — відповів Гаррі, швидко обмірковуючи ситуацію. — Зараз я тебе спущу на підлогу, о'кей?

Він щосили пожбурив Рона на підлогу (вухо йому боліло таки добряче), але Рон просто схопився на ноги й запосміхався від вуха до вуха.

— Вона буде в кабінеті Слизорога, — впевненим голосом сказав Гаррі, знову повертаючись до дверей.

— А чому вона там буде? — схвильовано запитав Рон.

— Бо він їй призначив додаткові уроки настійок, — на ходу щось вигадував Гаррі.

— Може, попросити, щоб він і мені дозволив ходити на додаткові уроки? — захопився Рон.

— Чудова думка, — погодився Гаррі.

Біля отвору за портретом чекала Лаванда. Такого ускладнення Гаррі не передбачав.

— Рончику-Бончику, ти запізнився! — закопилила вона губки. — Я тобі приготувала дарунок на день...

— Та відчепися, — грубо урвав її Рон, — Гаррі мене зараз познайомить з Ромільдою Вейн.

І не кажучи їй більше ні слова, вибрався з отвору за портретом. Гаррі спробував скорчити для Лаванди вибачливу гримасу, але їй, мабуть, здалося, що то насмішка, бо коли

Гладка Пані закривала за ними отвір, Лаванда була смертельно ображена.

Гаррі трохи побоювався, що Слизоріг міг піти на сніданок, але той відчинив двері свого кабінету після першого ж стуку. На ньому був зелений оксамитовий халат і такий самий нічний ковпак; очі дивилися туманно й заспано.

— Гаррі, — пробелькотів він. — Такий ранній візит... я по суботах зазвичай довго сплю...

— Пане професоре, мені дуже прикро вас турбувати, — якомога тихіше пояснив Гаррі, а Рон тим часом ставав навшпиньки, щоб зазирнути повз Слизорога в кімнату, — але мій друг Рон помилково вжив любовне зілля. Чи не могли б ви його врятувати? Я міг би завести його до мадам Помфрі, але ж нам заборонено користуватися товарами з «Відьомських витівок Візлів»; крім того, знаєте... незручні запитання...

— Гаррі, думаю, ти й сам можеш приготувати йому ліки. Ти ж такий знавець настоянок! — здивувався Слизоріг.

— Е-е, — трохи розгубився Гаррі, бо Рон штурхав його в ребра ліктем, намагаючись прорватися до кімнати, — просто я ще не готував протиотрути від любовного зілля, пане професоре. Поки я все зроблю, Рон може натворити великих дурниць...

На щастя, саме тієї миті Рон простогнав:

— Гаррі, я її не бачу... він її десь ховає?

— Чи зілля було ще свіже? — Слизоріг тепер дивився на Рона з професійним інтересом. — Бо що довше воно зберігається, то більшої набирає сили.

— Та я бачу, — сопів Гаррі, ледве стримуючи Рона, що явно намірився збити Слизорога з ніг. — Пане професоре, це його день народження, — благально додав він.

— Ну, добре, заходьте вже, заходьте, — змилосердився Слизоріг. — Я маю тут у торбі все необхідне, це нескладне зілля...

Рон увірвався в задушливе й захаращене Слизорогове помешкання, перечепився через прикрашений китицями

ослінчик для ніг, зберіг рівновагу лише тому, що схопив Гаррі за шию, й пробурмотів:

— Вона цього не побачила, ні?

— Вона ще не прийшла, — відповів Гаррі, дивлячись, як Слизоріг відкриває набір для настійок і додає по дрібці різних складників у маленьку кришталеву пляшечку.

— Це добре, — гарячково мовив Рон. — Як я виглядаю?

— Дуже привабливо, — м'яко сказав Слизоріг, подаючи Ронові скляночку прозорої рідини. — Випий трошки щоб угамувати нерви, знаєш, щоб мати гідний вигляд, коли вона прийде.

— Класно, — зрадів Рон і одним духом видудлив протиотруту.

Гаррі і Слизоріг дивилися на нього. Якусь мить Рон ще всміхався. А тоді усмішка поволі згасла, і замість неї на обличчі вималювався переляк. Слизоріг реготнув.

— Ну що, знов нормальний? — засміявся Гаррі. — Дуже вам дякую, пане професоре.

— Нема за що, хлопче, нема за що, — відмахнувся Слизоріг, а Рон, спустошений, упав у найближче крісло. — Йому б зараз дати чогось для настрою, — додав Слизоріг, подріботівши до столика з напоями. — Я маю маслопиво, маю винце, маю ще останню пляшку настояного в дубовій бочці меду... гм... хотів подарувати Дамблдорові на Різдво... та нехай... — він махнув рукою, — він же не шкодуватиме за тим, чого не мав! Чому б нам його не відкоркувати й не відзначити день народження містера Візлі. Що краще за добрий трунок рятує з пазурів нерозділеного кохання...

Він знову захихотів, і Гаррі теж не зміг стриматися. Це вперше після невдалої спроби видобути зі Слизорога справжні спогади він опинився з ним майже наодинці. А може, якщо в Слизорога й далі буде веселий настрій... якщо вони вип'ють певну кількість настояного в дубових діжках меду...

— Ну ось, прошу, — Слизоріг подав Гаррі й Ронові по келиху меду, і підняв свій. — Ну, многая і благая тобі літа, Ральфе...

— ...Роне... — зашепотів Гаррі.

Але Рон, не дослухавши тосту, перехилив келих з медом до дна.

Минула єдина мить, коротша за удар серця, і за цю мить Гаррі відчув, що сталося щось жахливе, а Слизоріг, здається, ні.

— ...і нехай збудуться твої...

— *Роне!*

Рон випустив з рук келиха; підвівся з крісла й повалився на підлогу; руки й ноги почали судомно смикатися. З рота пішла піна, а вирячені очі ледве трималися в очницях.

— Пане професоре! — закричав Гаррі. — Зробіть щось!

Та Слизорога паралізував жах. Рон тіпався й задихався; шкіра почала синіти.

— Що... але ж... — белькотів Слизоріг.

Гаррі перестрибнув через низенький столик до відкритого Слизорогового набору для настійок і почав виймати звідти різні баночки й торбинки, а в нього за спиною з Ронового горла виривалося жахливе уривчасте булькання й хрип. І ось він знайшов цей засохлий, схожий на нирку, камінчик, що його Слизоріг забрав у нього на уроці настійок.

Гаррі кинувся до Рона, розціпив йому зуби й укинув у рота безоар. Рона потужно пересмикнуло, він хрипко зітхнув, а його тіло обм'якло й заспокоїлося.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Ельфи сідають на хвіст

— То це був, загалом, не найкращий Ронів день народження? — запитав Фред.

Був вечір, у шкільній лікарні панувала тиша, вікна ще не були завішані шторами, та лампи вже горіли. Зайняте було тільки одне ліжко — на ньому лежав Рон. Гаррі, Герміона й Джіні сиділи довкола нього; цілісінький день вони чекали за подвійними дверима, намагаючись зазирнути в палату, коли хтось заходив чи виходив. Аж о восьмій вечора мадам Помфрі дозволила їм провідати хворого. А ще через десять хвилин прибули Фред і Джордж.

— Не думали ми, що оце так доведеться вручати свої дарунки, — похмуро додав Джордж, поклавши на тумбочку біля Ронового ліжка величенький, загорнутий у папір пакунок, і сів біля Джіні.

— Так, коли ми уявляли собі цю сцену, то він принаймні був притомний, — сказав Фред.

— Ми чекали його в Гоґсміді, хотіли здивувати... — зітхнув Джордж.

— Ви були в Гоґсміді? — здивувалася Джіні.

— Ми думаємо, чи не купити нам крамничку «Зонко», — невесело пояснив Фред. — Така собі Гоґсмідська філія. знаєш. Але чи треба нам вона, якщо вам не дозволятимуть у вихідні купувати наші товари... та то вже деталі...

Він підсунув до Гаррі стільця й подивився на бліде Ронове обличчя.

— Гаррі, як саме це сталося?

І Гаррі всоте, як йому здавалося, переповів те, що розказував Дамблдорові, Макґонеґел, мадам Помфрі, Герміоні та Джіні.

— ...а тоді я запхнув йому в горло безоар, і йому стало

легше дихати, Слизоріг побіг по допомогу, з'явилися Макґонеґел і мадам Помфрі, які й доставили Рона сюди. Вони вважають, що все буде добре. Мадам Помфрі каже, що він тут пробуде ще з тиждень... лікуватиметься есенцією рути.

— Ти ба, пощастило йому, що ти згадав про безоар, — тихенько сказав Джордж.

— Пощастило, що той безоар був у кімнаті, — уточнив Гаррі, якого кидало в жар від самої думки, що було б, якби йому в руки не потрапив той маленький камінчик.

Герміона ледь чутно засопіла. Цілісінький день вона була тихенька як мишка. Після того, як вона примчала, біла наче смерть, до Гаррі, що чекав біля дверей шкільної лікарні, й розпитала, що сталося, Герміона майже не брала участі в гарячковій дискусії між Гаррі й Джіні про те, як саме отруївся Рон, а просто стояла біля них, перелякана, зціпивши зуби, аж поки їм нарешті дозволили увійти.

— А мама з татом знають? — запитав Фред у Джіні.

— Вони вже його бачили, бо прибули ще годину тому... вони зараз у Дамблдора в кабінеті, але скоро повернуться...

Виникла пауза і друзі почули, як Рон щось бурмоче уві сні.

— То отрута була в меду? — тихенько запитав Фред.

— Так, — одразу відповів Гаррі; він не міг думати ні про що інше й був радий знову почати обговорення. — Слизоріг його наливав...

— Чи не міг він щось підсипати Ронові в келих, поки ти не бачив?

— Міг, — погодився Гаррі, — але навіщо йому було труїти Рона?

— Поняття не маю, — насупився Фред. — А ти не думаєш, що він міг переплутати келихи? Що він цілився в тебе?

— А чого б це Слизорогові труїти Гаррі? — здивувалася Джіні.

— Не знаю, — відповів Фред, — але ж багато, мабуть, є таких, що хочуть Гаррі отруїти. Він же «Обранець».

— То ти гадаєш, що Слизоріг — смертежер? — запитала Джіні.

— Усе можливо, — похмуро припустив Фред.

— Він міг бути під впливом закляття «Імперіус», — додав Джордж.

— А може, він ні в чому й не винний, — сказала Джіні. — Отрута могла бути в тій пляшці, а отже, призначалася самому Слизорогові.

— Кому потрібно вбивати Слизорога?

— Дамблдор вважає, що Волдеморт хотів переманити Слизорога на свій бік, — сказав Гаррі. — Слизоріг цілий рік переховувався перед тим, як прибути в Гоґвортс. І... — він згадав про той спогад, що його так досі й не спромігся витягти зі Слизорога Дамблдор, — може, Волдеморт хоче прибрати його з дороги, може, вважає, що інакше той чимось допоможе Дамблдорові.

— Ти казав, що Слизоріг збирався ту пляшку подарувати Дамблдорові на Різдво, — нагадала Джіні. — Можливо, зловмисник хотів отруїти Дамблдора.

— Тоді він погано знав Слизорога, — вперше за кілька годин озвалася Ґерміона. Голос у неї сипів, наче вона була застуджена. — Хто добре знає Слизорога, не сумніватиметься, що той залишить такий приємний напій для себе.

— Ер-мі-на, — несподівано прохрипів на ліжку Рон.

Усі притихли, перевівши на нього стурбовані погляди, але він ще якусь мить щось нерозбірливо бурмотів, а тоді знову спокійно захропів.

Відчинилися двері палати, від чого всі аж підстрибнули; влетів Геґрід, залишаючи на підлозі брудні сліди завбільшки як дельфіни; на волоссі блищали краплини дощу, за спиною розвівався плащ з бобрових шкурок, а в руках він тримав арбалет.

— Я цілісінький день пробув у Лісі! — задихано вигукнув він. — Араґоґу погіршало, і я йому читав... осе тільки тепер прийшов повечеряти, а професорка Спраут повіла мені про Рона! Як він ся має?

— Непогано, — відповів Гаррі. — Кажуть, що все буде добре.

— Не більше як шість відвідувачів одночасно! — нагадала мадам Помфрі, вибігаючи зі свого кабінету.

— Геґрід якраз шостий, — зазначив Джордж.

— А... ну так... — знітилася мадам Помфрі, яка, мабуть, порахувала велетенського Геґріда за трьох. Щоб приховати своє збентеження, вона спритненько витерла його брудні сліди чарівною паличкою.

— Тєжко повірити, — прохрипів Геґрід, дивлячись на Рона й хитаючи своєю здоровенною кошлатою головою. — Страшенно тєжко... отак дивитися, як він тут лежить... і хто ж то хотів йому вкоротити віку, га?

— Ми саме про це й говорили, — сказав Гаррі. — Самі не знаємо.

— Може, то хтось має зуба на ґрифіндорську квідичну команду? — тривожився Геґрід. — Спочатку Кеті, теперка осьо Рон...

— Кому це треба нищити квідичну команду? — знизав плечима Джордж.

— Вуд зі слизеринцями на таке пішов би, якби знав, що йому це минеться безкарно, — упевнено заявив Фред.

— Не думаю, що це через квідич, але вважаю, що обидва напади пов'язані між собою, — неголосно додала Герміона.

— Чому це? — запитав Фред.

— По-перше, обидва напади закінчилися б смертю, якби не щасливий збіг обставин. А по-друге, ні отрута, ні намисто, здається, не потрапили до тієї особи, яку планувалося вбити. Звісно, — замислено додала вона, — від цього той, хто це задумав, стає ще небезпечніший, бо йому, видно, байдуже, скільки загине людей, перш ніж він добереться до своєї жертви.

Ніхто не встиг висловити своєї думки про ці зловісні припущення, бо двері палати знову відчинилися й забігли містер та місіс Візлі. Під час перших відвідин лікарні вони лише переконалися, що Рон обов'язково одужає, а от зараз

місіс Візлі схопила Гаррі в обійми й міцно-міцно пригорнула.

— Дамблдор нам розповів, як ти врятував Рона безоаровим каменем, — заридала вона. — Ой, Гаррі, що нам сказати? Ти врятував Джіні... ти врятував Артура... а тепер ти врятував Рона...

— Не треба... я не... — розгубився Гаррі.

— Уже половина нашої родини завдячує тобі життям, — хрипко сказав містер Візлі. — Гаррі, я можу сказати одне — родині Візлі страшенно пощастило, коли Рон вирішив сісти у твоє купе «Гоґвортського експреса».

Гаррі не знав, що й сказати, і зрадів, коли мадам Помфрі знову нагадала, що біля Ронового ліжка можуть перебувати не більше як шість відвідувачів. Вони з Герміоною одразу встали; Геґрід теж вирішив піти з ними, залишивши Рона з родиною.

— Йой, яке жахіття, — бурчав собі в бороду Геґрід, коли вони втрьох ішли коридором до мармурових сходів. — Стілько заходів безпеки, а діткам усе одно завдають шкоди... Дамблдор дуже си тривожить... він багато не мовить, але я ж бачу...

— Геґріде, а що він про все це думає? — насилу стримуючи сльози спитала Герміона.

— Та в нього, певно, сотні думок, з такою ото головою, — захоплено сказав Геґрід. — Але він не знає, хто надіслав те намисто чи підсипав трутки у вино, бо інакше їх би вже спіймали. Що мене непокоїть, — додав тихенько Геґрід, озираючись (Гаррі про всяк випадок перевірив, чи немає під стелею Півза), — се скілько ще діятиме Гоґвортс, якщо й далі нападатимуть на діточок. Знову як з тою Таємною кімнатою. Спочатку паніка, батьки забирають діточок зі школи, а тоді вже Рада опікунів...

Геґрід замовк — повз них статечно линув привид довгокосої жінки, а тоді хрипко зашепотів далі:

— ...Рада опікунів зачне вирішувати, щоб нас назавше закрити.

— Та ви що? — занепокоїлася Герміона.

— Треба все бачити з їхнього боку, — тяжко зітхнув Геґрід. — Тобто воно й завше було ризиковано відправляти діточок у Ґоґвортс. Усяке може трапитися, коли сотні неповнолітніх чаклунів жиють усі вкупочці, але спроби вбити, то вже цілком інше. Не дивно, що Дамблдор гнівається на Сн...

Геґрід урвав на півслові, і на тій частині його обличчя, що не заросла кошлатою чорною бородою, з'явився знайомий винуватий вираз.

— Що? — миттєво перепитав Гаррі. — Дамблдор гнівається на Снейпа?

— Я такого не казав, — заперечив Геґрід, але його зраджували злякані очі. — Йой, то вже пізна година, скоро північ, я мушу...

— Геґріде, чому Дамблдор гнівається на Снейпа? — голосно допитувався Гаррі.

— Цс! — сердито й перелякано засичав Геґрід. — Чого ти так галасуєш, Гаррі, хочеш, аби я втратив роботу? Хоча тобі все їдно, ти ж відмовився від догляду за магіч...

— Не треба мене соромити, тобі це не допоможе! — рішуче урвав його Гаррі. — Що зробив Снейп?

— Не знаю, Гаррі, я си не повинен був того чути взагалі! Я... ну я того вечора виходив з Лісу й почув, як вони балакали... ну, сварилися. Я не хтів привертати до себе уваги, тому си причаїв і аж вуха затулив, але то була така... палка дискусія, що тєжко було її не чути.

— Ну? — не вгавав Гаррі, коли Геґрід почав ніяково човгати своїми ножищами.

— Ну... я тілько чув, як Снейп казав, ніби Дамблдор має завеликі надії, і що він... себто Снейп... уже не хтів би того робити...

— Що робити?

— Не знаю, Гаррі, але Снейп щось таке балакав, ніби він троха си перепрацював... але Дамблдор йому прямо сказав, що той на це погодився і нема на то ради. Був дуже

суворий з ним. А тоді ще сказав, що Снейпові треба добряче перевірити все у своєму гуртожитку, в Слизерині. І що тут такого дивного? — поспіхом додав Геґрід, бо Гаррі й Герміона обмінялися багатозначними поглядами. — Та то ж усіх вихователів просили дослідити ту справу з намистом...

— Так, але з ними Дамблдор не сварився, — зауважив Гаррі.

— Слухай, — розгублений Геґрід почав крутити в руках арбалет; щось гучно тріснуло і зброя розламалася надвоє, — я знаю, як ти ставишся до Снейпа, Гаррі, й не хтів би, щоб ти вигадував більше, ніж є насправді.

— Обережно, — втрутилася Герміона.

Вони озирнулися саме вчасно, щоб побачити на стіні тінь Арґуса Філча; за мить той і сам вийшов з-за рогу, згорблений, з тремтячими щоками.

— Ого! — прохрипів він. — Так пізно, і ще не в ліжках? Це означає покарання!

— Нє, Філч, — заперечив Геґрід. — Вони ж зо мною, чи ти не видиш?

— А яка мені різниця? — огидно вишкірився Філч.

— Я вчитель, шляк би тебе трафив, нишпорко нещасна! Сквиб! — завівся Геґрід.

Філч мало не луснув зі злості; почулося гидке шипіння — непомітно з'явилася Місіс Норіс і почала тертися об кістляві Філчеві ноги.

— Тікайте, — зронив ледь чутно Геґрід.

Не треба було двічі повторювати — Гаррі й Герміона швиденько подалися геть, а сердиті голоси Геґріда й Філча ще довго лунали в них за спинами. Біля повороту до ґрифіндорської вежі зустріли Півза, але він їх не помітив, бо радісно летів туди, звідки долинали крики, на льоту хихочучи й наспівуючи:

«Якщо кричать чи б'ються люди,
Гукайте Півза — гірше буде!»

Гладка Пані вже дрімала, тож не дуже зраділа, коли її розбудили; сварячись, вона відхилилася вбік, дозволивши їм пролізти в уже, на щастя, порожню й тиху вітальню. Ніхто ще, мабуть, не знав про те, що сталося з Роном; Гаррі відчув велике полегшення, бо постійні розпитування йому вже набридли. Герміона, сказавши «на добраніч», майнула до дівчачої спальні. Гаррі однак ще сів у крісло й задивився на вуглинки, що тліли в каміні.

Отже, Дамблдор сварився зі Снейпом. Попри все те, що він казав Гаррі, попри всі його запевнення, що він цілком довіряє Снейпові, директор таки не стримався... він вважав, що Снейп не дуже ретельно перевіряє слизеринців... чи, можливо, одного-єдиного слизеринця — Мелфоя?

Може, Дамблдор просто не хотів, щоб Гаррі наробив якихось дурниць, щоб не брав на себе забагато, і тому наполягав, що підозри Гаррі цілком безпідставні? Це було доволі вірогідно. Можливо, Дамблдор не хотів, щоб Гаррі відволікався від його додаткових уроків або від завдання здобути Слизорогів спогад. А може, Дамблдор гадав, що зарано ділитися підозрами щодо вчителів з шістнадцятирічним хлопцем...

— А ось і ти, Поттер!

Гаррі з несподіванки аж підскочив і схопився за чарівну паличку. Він був переконаний, що у вітальні нікого нема, й абсолютно не сподівався, що з дальнього крісла раптом підведеться чиясь незграбна постать. Уважніше придивившись, побачив, що то Кормак Маклаґен.

— Я чекав, коли ти повернешся, — сказав Маклаґен, не зважаючи на чарівну паличку Гаррі. — Мабуть, задрімав. Слухай, я бачив, як Візлі забирали до шкільної лікарні. Навряд чи він очуняє до наступного матчу.

Гаррі не відразу зрозумів, до чого веде Маклаґен.

— О... справді... квідич, — Гаррі запхнув чарівну паличку за пояс джинсів і втомлено пригладив волосся. — Так... мабуть, не встигне.

— І тоді я зможу стати на ворота? — запитав Маклаґен.

— Так, — погодився Гаррі. — Мабуть, що так...

Він не міг вигадати причини для відмови; зрештою, під час проб Маклаґен справді був другий серед кращих.

— Чудово, — зрадів Маклаґен. — І коли тренування?

— Що? А-а... завтра ввечері.

— Ясно. Слухай, Поттер, треба перед цим побалакати. Я маю деякі ідеї про стратегію, вони можуть пригодитися.

— Добре, — без запалу погодився Гаррі. — Але поговоримо вже завтра. Я зараз дуже втомлений... бувай...

На другий день чутка про Ронове отруєння розлетілася по всій школі, але не викликала такої сенсації, як напад на Кеті. Усі, здається, вважали, що це просто нещасний випадок, враховуючи, що він тоді був у кабінеті вчителя настійок і що йому негайно дали протиотруту, отож нічого страшного з ним не сталося. Власне, ґрифіндорців значно більше цікавила наступна гра з Гафелпафом, бо ж багато хто хотів помститися Захаріасу Сміту, загоничеві гафелпафської команди, за його коментарі під час першого матчу зі Слизерином.

А от Гаррі, навпаки, ще ніколи не виявляв такої байдужості до квідичу; він міг думати лише про Драко Мелфоя. За найменшої нагоди перевіряючи Карту Мародера, він іноді вибирав обхідні шляхи, аби лиш пройти там, де мав бути Мелфой, однак жодного разу не зловив його на гарячому. Проте й досі траплялися незбагненні періоди, коли Мелфой просто щезав з карти...

Але Гаррі ніколи було міркувати над цією дивовижею, бо над ним висіли тренування з квідичу, домашні завдання та ще й, хоч би куди він пішов, скрізь за його п'ятами ходили Кормак Маклаґен і Лаванда Браун.

Важко було визначити, хто з них дратував його більше. Маклаґен не втомлювався натякати, що з нього вийде кращий основний воротар, ніж Рон, і що тепер Гаррі має нагоду постійно бачити його гру, тому й сам дійде до цієї думки; а ще він дозволяв собі критикувати інших гравців і пропонував Гаррі детальні графіки тренувального про-

цесу, тож Гаррі не раз доводилося йому нагадувати, хто капітан команди.

А Лаванда тим часом підсувалася до нього бочком, щоб побалакати про Рона. Це втомлювало Гаррі не менше за квідичні лекції Маклаґена. Спочатку Лаванда обурилася, що їй не повідомили, коли Рон опинився в лікарні, — «Це ж я його дівчина!», — але пізніше вона, на жаль, вирішила вибачити Гаррі таку забудькуватість, зате постійно заводила з ним нескінченні бесіди про Ронові почуття, і Гаррі ніяк не міг від неї відкараскатись.

— Слухай, запитай про все у Рона сама, — запропонував Гаррі після довжелезного допиту, влаштованого Лавандою, яка бажала знати все, до найменших деталей: від того, якої думки Рон про її нову вечірню мантію, — до того, чи Рон, на думку Гаррі, вважає свої стосунки з Лавандою «серйозними».

— Та він же завжди спить, коли я його відвідую! — пожалілася Лаванда.

— Справді? — здивувався Гаррі, бо щоразу, як він приходив до лікарні, Рон бував аж занадто жвавий: цікавився новинами про сварку між Дамблдором і Снейпом і не забував сказати щось уїдливе про Маклаґена.

— А Герміона Ґрейнджер і досі його відвідує? — зненацька поцікавилася Лаванда.

— Мабуть, так. Вони ж друзі, — зніяковів Гаррі.

— Ой, не сміши мене — «друзі», — зневажливо скривилася Лаванда. — Відколи він почав зі мною зустрічатися, вона не розмовляла з ним тижнями! А тепер, мабуть, вирішила помиритися, бо він став такий *цікавий*...

— Ти вважаєш, що отруюватися аж так цікаво? — здивувався Гаррі. — Ну, як собі знаєш... вибач, мушу бігти... Маклаґен хоче поговорити зі мною про квідич.

Гаррі боком штовхнув двері, що прикидалися суцільною стіною, і побіг найкоротшим шляхом до класу настійок, де, на щастя, його не могли вже переслідувати ні Лаванда, ні Маклаґен.

Уранці перед квідичним матчем з Гафелпафом Гаррі, перш ніж іти на стадіон, забіг до лікарні. Рон був дуже схвильований — мадам Помфрі не дозволяла йому йти на гру, побоюючись, що це його занадто розбурхає.

— Ну і як там справляється Маклаґен? — нервово поцікавився він у Гаррі, забувши, мабуть, що питав про це вже двічі.

— Я тобі вже казав, — терпляче пояснив Гаррі, — навіть якби він був гравцем світового класу, і то я не тримав би його в команді. Він постійно підказує, що кому робити, вважає, що на кожній позиції зіграв би краще за всіх. Я вже не дочекаюся, коли його позбудуся. До речі, про те, як когось позбуватися, — додав Гаррі, встаючи й беручи свою «Вогнеблискавку», — може, досить прикидатися сплячим, коли до тебе приходить Лаванда? Вона мене вже до печінок дістала.

— О, — зніяковів Рон. — Ага. Добре.

— Якщо не хочеш більше з нею зустрічатися, то так їй і скажи, — порадив Гаррі.

— Так... але це не так просто, — промимрив Рон. Якусь мить він помовчав. — А Герміона перед матчем заскочить? — запитав ніби між іншим.

— Ні, вони з Джіні вже на стадіоні.

— Он як, — спохмурнів Рон. — Ясно. Ну, ні пуху ні пера. Покажи, де раки зимують тому Макла... тобто Смітові.

— Спробую, — пообіцяв Гаррі, кладучи мітлу на плече. — Побачимося після матчу.

Він побіг безлюдними коридорами; усі учні були вже за стінами школи — або сиділи на трибунах, або йшли до них. Пробігаючи повз вікна, Гаррі визирав надвір, щоб визначити, який сьогодні буде вітер. Аж тут якийсь шум попереду змусив його повернути голову; він побачив Мелфоя, що крокував йому назустріч у супроводі двох надутих, мовби ображених, дівчат. Уздрівши Гаррі, Мелфой на мить зупинився, а тоді холодно реготнув і попрямував далі.

— Куди йдеш? — вимогливо запитав Гаррі.

— Так я тобі, Поттере, й сказав. Карочє, не твоє собаче діло, — глузував Мелфой. — Біжи-біжи, там уже всі ждуть, тіпа, капітана-обранця... хлопчика, що виграв... чи як там тебе, блін, ще тепер називають.

Одна дівчина неохоче захихотіла. Гаррі глянув на неї. Вона зашарілася. Мелфой обминув Гаррі й пішов. Дівчата подріботіли за ним. Трійця завернула за ріг і зникла.

Гаррі завмер на місці, втупившись поглядом туди, де щойно були ці троє. Сказитися можна! Він і так уже ледве встигає на гру, але ж Мелфой явно кудись таємно скрадається, поки в школі нікого нема — найкращий для Гаррі момент з'ясувати, що ж робить Мелфой. Спливали секунди, а Гаррі стояв і дивився...

— Де ти був? — крикнула Джіні, коли Гаррі влетів у роздягальню. Уся команда була вже в формі й напоготові; відбивачі Кут і Пікс нервово постукували себе по ногах битками.

— Зустрів Мелфоя, — тихенько пояснив їй Гаррі, натягуючи через голову яскраво-червону форму.

— І що?

— І хотів з'ясувати, що він робить у замку з двома подружками, коли всі тут...

— Хіба це зараз має значення?

— Має, але я все одно вже не дізнаюся, — огризнувся Гаррі, схопив «Вогнеблискавку» й поправив окуляри. — Ну, вперед!

І не кажучи більше ні слова, подався на поле. Його зустріли оглушливий галас і гул. Віяв легенький вітерець; сліпучі спалахи яскравого сонця то тут, то там пронизували плямисті хмари.

— Складні умови! — підбадьорював команду Маклаґен. — Кут, Пікс, вам треба літати проти сонця, щоб вони вас погано бачили...

— Маклаґен, тут я капітан, тому замовкни і не вказуй, кому що робити, — сердито обірвав його Гаррі. — Займи своє місце у воротах!

Коли Маклаґен полетів, Гаррі глянув на Кута й Пікса.

— Старайтеся й *справді* літати проти сонця, — неохоче буркнув їм.

Він обмінявся потиском руки з гафелпафським капітаном, а після свистка мадам Гуч відштовхнувся й шугонув угору — вище за всіх гравців своєї команди, кружляючи над полем у пошуках снича. Якби він швидко його зловив, то ще встиг би повернутися до замку, схопити Карту Мародера і з'ясувати, що робить Мелфой...

— І ось квафел у Сміта з Гафелпафу, — мрійливий голос розлігся луною над стадіоном. — Сміт коментував гру минулого разу, і тоді Джіні Візлі влетіла просто в нього, мабуть, навмисне... принаймні так здавалося. Сміт дуже грубо коментував дії Ґрифіндору і тепер, мабуть, шкодує, що грає проти цієї команди... ой, дивіться, він впустив квафела, його підхопила Джіні, мені вона справді подобається — така приємна...

Гаррі зиркнув униз на коментаторське підвищення. Хто при здоровому глузді міг придумати, щоб гру коментувала Луна Лавґуд? Навіть з такої висоти не можна було не розпізнати це довге попелясте волосся й намисто з корків від маслопива... Поруч з Луною професорці Макґонеґел, здається, було незатишно, ніби вона засумнівалася в правильності такого свого призначення.

— ...та ось у неї забирає квафела здоровило з Гафелпафу, не пам'ятаю його прізвища, щось ніби Бібел... ні, Баґінс...

— Це Кедволодер! — голосно виправила Луну професорка Макґонеґел. На трибунах зареготали.

Гаррі роззирнувся за сничем; його ніде не було. За мить Кедволодер забив гол. Маклаґен напосівся на Джіні за те, що випустила з рук квафела, і в результаті не помітив, як червоний м'яч просвистів прямісінько над його правим вухом.

— Маклаґен, краще пильнуй за своїми обов'язками, а до інших не чіпляйся! — закричав Гаррі, перекрутившись у повітрі, щоб бачити воротаря.

— Ти сам подаєш поганий приклад! — огризнувся червоний і злий Маклаґен.

— І ось Гаррі Поттер сперечається зі своїм воротарем, — незворушно коментувала Луна, а гафелпафці й слизеринці на трибунах галасували й радісно тютюкали. — Навряд чи це йому поможе знайти снича, хоч, можливо, це такий хитрий трюк...

Сердито вилаявшись, Гаррі крутнувся й знову помчав над полем, пильнуючи, чи не з'явиться десь у небі крихітний золотий м'ячик з крильцями.

Джіні й Демелза забили кожна по голу, даючи змогу порадіти й погаласувати своїм уболівальникам, вирядженим у червоно-золотисті кольори. Тоді знову забив Кедволодер, зрівнявши рахунок, але Луна, здається, цього й не помітила; її явно не цікавили такі банальні речі, як рахунок; вона намагалася привернути увагу публіки до цікавої форми хмаринок чи до того, що Захаріас Сміт, якому досі не вдавалося заволодіти квафелом довше, ніж на одну хвилину, страждає на так звану «невдахолергію».

— 70 : 40 на користь Гафелпафу, — гримнула в Лунин мегафон професорка Макґонеґел.

— Уже? — неуважно перепитала Луна. — Ой, дивіться! Ґрифіндорський воротар упіймав битку одного з відбивачів.

Гаррі перекрутився в повітрі. І справді, Маклаґен невідомо чому вихопив у Пікса битку й показував, як треба вдарити бладжером Кедволодера, що саме наближався.

— Віддай йому битку й захищай ворота! — загорлав Гаррі, кидаючись до Маклаґена саме тоді, як той щосили влупив по бладжеру й промазав.

Засліплюючий нудотний біль... спалах світла... далекі крики... й падіння крізь довжелезний тунель...

Коли Гаррі отямився, він лежав у теплій затишній постелі й дивився на лампу, що кидала золотисте осяйне коло на затінену стелю. Насилу підняв голову. Ліворуч лежав хтось знайомий — у ластовинні, рудий...

— Чемно з твого боку — завітати в гості, — вишкірився Рон.

Гаррі кліпнув і роззирнувся. Авжеж: він у шкільній лікарні. Небо за вікном було темно-синє з малиновими пасмами. Матч закінчився, мабуть, багато годин тому... надія застукати Мелфоя на гарячому розвіялась. Голова в Гаррі була якось дивно важка; він підняв руку й намацав на ній цупкий тюрбан бинтів.

— Що сталося?

— Тріщина черепа, — пояснила мадам Помфрі, що підбігла й примусила його знову лягти на подушки. — Нічого страшного, я вже все залікувала, але ніч перебудеш тут. Ще кілька годин тобі не можна перенапружуватись.

— Я не хочу тут нидіти цілу ніч, — сердито заперечив Гаррі, сідаючи на ліжку й відкидаючи ковдру, — я мушу знайти й убити Маклаґена.

— Саме це я й мала на увазі, кажучи про «перенапруження», — уточнила мадам Помфрі, наполегливо вкладаючи хлопця в ліжко й погрозливо піднімаючи чарівну паличку. — Поттере, будеш тут, поки я тебе не випущу, інакше покличу директора.

Вона поспішила до свого кабінету, а сердитий Гаррі впав на подушки.

— Ти хоч знаєш, з яким рахунком ми продули? — запитав він крізь зуби у Рона.

— Та знаю, — вибачливо зітхнув Рон. — Остаточний рахунок 320 : 60.

— Класно, — люто прогарчав Гаррі. — Просто блискуче! Ох, доберуся я до Маклаґена...

— Не варто його чіпати, бо він величезний, як троль, — резонно заперечив Рон. — Я особисто вважаю, що треба на ньому випробувати оту Принцову штучку для нігтів на ногах. Крім того, поки ти звідси вийдеш, команда встигне нам'яти йому боки; вони не надто щасливі...

У Роновім голосі вчувалася погано прихована нотка радості; Гаррі не сумнівався, що Рона втішила така бездарна гра Маклаґена. Гаррі лежав, дивлячись на латочку

світла на стелі. Його недавно «відреставрований» череп майже не болів, проте під бинтами здавався якимось розм'яклим.

— Я чув звідси коментар матчу, — сказав Рон, давлячись сміхом. — Сподіваюся, Луна тепер завжди коментуватиме... *невдахолергія*...

Але Гаррі ще був сердитий і гумору не сприймав, тож Ронове хихотіння незабаром стихло.

— Джіні тебе відвідувала, поки ти був непритомний, — сказав Рон після тривалої паузи, і уява Гаррі одразу розбуялася, створивши картину, в якій Джіні, ридаючи над його нерухомим тілом, зізнавалася, що глибоко ним зачарована, а Рон тим часом їх благословляв... — Вона казала, що ти ледве встиг на гру. Як це так? Ти ж вийшов звідси досить рано.

— О... — вирвалося в Гаррі, і тієї ж миті картина в його уяві розлетілася на друзки. — Просто я побачив Мелфоя, він кудись скрадався з двома дівчатами, які, здається, не хотіли з ним іти, і це вже вдруге він намагається не бути на стадіоні разом з усією школою. Минулу гру він теж пропустив, пам'ятаєш? — Гаррі зітхнув. — Краще б я простежив за ним, матч усе одно ганебно програли...

— Не мели дурниць, — урвав його Рон. — Ти не міг пропустити гру лише для того, щоб постежити за Мелфоєм! Ти ж капітан!

— Я хочу знати, що він задумав, — не вгавав Гаррі. — І не кажи, що я все це вигадую, особливо зараз, після тієї розмови між ним і Снейпом...

— Я й не казав, що ти вигадуєш, — заперечив Рон, спираючись на лікоть й насуплено дивлячись на Гаррі, — але немає такого правила, що задумувати змови тут може лише одна-єдина людина! Гаррі, у тебе вже манька якась через того Мелфоя. Як можна думати про те, щоб пропускати гру лише задля стеження за ним!..

— Я хочу застукати його на гарячому! — роздратовано крикнув Гаррі. — Де він буває тоді, коли зникає з карти?

— Не знаю... може, в Гоґсміді? — припустив, позіхаючи, Рон.

— Я ні разу не бачив його на карті в жодному з таємних переходів замку. Крім того, за ними зараз посилено стежать.

— Тоді і я не знаю, — стенув плечима Рон.

Запанувала мовчанка. Гаррі дивився на коло від світла лампи вгорі й міркував...

Якби ж то він мав можливості Руфуса Скрімджера! Він би тоді поставив когось стежити за Мелфоєм, але, на жаль, Гаррі не мав у своєму розпорядженні цілої служби аврорів... він подумав, чи не влаштувати щось подібне з допомогою ДА... але ж тоді учням доведеться пропускати уроки; а в більшості й так уже напружені розклади...

З Ронового ліжка долинуло розкотисте хропіння. За якийсь час зі свого кабінету вийшла мадам Помфрі, цього разу вже у важкому домашньому халаті. Найлегше було прикинутися сплячим; Гаррі перевернувся на бік, прислухаючись, як від помахів її чарівної палички зсуваються штори. Лампи погасли, лікарка повернулася до свого кабінету; він почув, як зачинилися за нею двері, і зрозумів, що вона вже лягла спати.

Це вже втретє, міркував у темряві Гаррі, він потрапляє до шкільної лікарні через квідичні травми. Раз він упав з мітли, бо навколо поля зібралися дементори, а перед тим йому видалив з руки кістки невиліковно бездарний професор Локарт... це була найважча його травма... він пригадав лютий біль, ще б пак — тоді за одну ніч довелося відростити в руці усі кістки, і ці муки аж ніяк не полегшив візит несподіваного відвідувача, що з'явився серед...

Гаррі сів на ліжку, серце в нього закалатало, тюрбан з бинтів збився набакир. Нарешті він знайшов вихід із ситуації: таки *існувала* можливість простежити за Мелфоєм... Як він міг забути! Чому не подумав раніше?

Але питання полягало в тому, як його викликати? Що треба зробити?

Тихенько й невпевнено Гаррі проказав у темряві:

— Кричер?

Щось голосно ляснуло й тиху палату заповнило якесь шарудіння й писк. Рон зойкнув і прокинувся.

— Що тут?..

Гаррі поспіхом скерував чарівну паличку на двері кабінету мадам Помфрі й пробурмотів: *«Глушилято!»*, щоб вона сюди не прибігла. Тоді підсунувся до краю ліжка, щоб краще роздивитися, що там, власне, діялося.

Два ельфи-домовики борюкалися, вовтузячись на підлозі — один у кількох вовняних шапочках та бурячковому светрі, що давно вже збігся, а другий — у брудній старій ганчірці на стегнах. Тоді знову щось голосно бабахнуло — і просто з повітря над ельфами-борцями виник Півз Полтерґейст.

— Потько, я все бачив! — обурено сказав він Гаррі, вказуючи на бійку внизу, а тоді голосно загиготів. — Гляньте, як ці мізерні істотки чубляться між собою — кусь-кусь, луп-луп...

— Кричер не ображатиме Гаррі Поттера на очах у Добі, ніколи, бо Добі заткне Кричеру рота! — пронизливо верещав Добі.

— ...штурх-штурх, шкряб-шкряб! — радісно вигукував Півз, кидаючи в ельфів шматки крейди, щоб розлютити їх ще більше. — Щип-щип, тиць-тиць!

— Кричер казатиме про свого хазяїна, що хоче! Який з нього хазяїн?! Паскудний друг бруднокровців! Ой, що б сказала бідолашна Кричерова хазяєчка?..

Що саме сказала б Кричерова хазяйка, ніхто так і не довідався, бо в цю мить Добі вгатив своїм вузлуватим кулачком Кричера в зуби, вибивши їх не менше половини. Гаррі й Рон позіскакували з ліжок і розборонили ельфів, хоч ті й далі намагалися один одного штурхати й буцати ногами, під'юджувані Півзом, що кружляв навколо лампи й репетував:

— Запхни йому пальця в носяку, розквась його до крові, посмикай за вуха...

Гаррі націлився чарівною паличкою на Півза і вигукнув:

— *Язиколип!* — Півз схопився за горло, спробував ковтнути, а тоді шугонув з палати, показуючи непристойні жести, але не в змозі нічого вимовити, бо язик йому прилип до піднебіння.

— Непогано, — схвалив Рон, піднімаючи Добі вгору, щоб його кінцівки, якими ельф і далі розмахував, не діставали до Кричера. — Ще одне Принцове закляття?

— Так, — зізнався Гаррі, заломлюючи Кричерові за спину його зморщену ручку. — Годі! Забороняю вам битися один з одним! Тобто Кричер, тобі заборонено битися з Добі. Добі, я знаю, що не маю права тобі наказувати...

— Добі вільний ельф-домовик і може підкорятися, кому забажає, тому Добі виконає все, що йому скаже Гаррі Поттер! — вигукнув Добі, і сльози покотилися по його зморщеному личку, скрапуючи на светр.

— Ну, добре, — сказав Гаррі, й вони з Роном пустили ельфів. Ті попадали на підлогу, але більше не билися.

— Хазяїн мене кликав? — крекнув Кричер і вклонився, одночасно змірявши Гаррі поглядом, у якому світилося побажання якомога болісніші смерті.

— Так, кликав, — підтвердив Гаррі, позираючи на двері кабінету мадам Помфрі, щоб перевірити, чи й досі діє закляття-глушиляття; ніщо не свідчило, що вона чула всю цю метушню. — Я маю для тебе роботу.

— Кричер виконає все, що забажає хазяїн, — так низько вклонився Кричер, що мало не торкнувся губами своїх вузлуватих пальців на ногах, — бо Кричер не має вибору, хоч для Кричера ганебно мати такого хазяїна...

— Добі це зробить, паничу Гаррі Поттер! — пискнув Добі. З його очей завбільшки з тенісні м'ячики ще й досі котилися сльози. — Для Добі буде велика честь допомогти Гаррі Поттеру!

— Якщо подумати, то варто, мабуть, залучити вас обох, — сказав Гаррі. — Ну, то добре... треба, щоб ви ходили по п'ятах за Драко Мелфоєм.

Не звертаючи уваги на Рона, у якого від подиву і роздратування аж витяглося обличчя, Гаррі повів далі:

— Я хочу знати, куди він ходить, з ким зустрічається і що робить. Я хочу, щоб ви вдень і вночі сиділи в нього на хвості.

— Слухаюсь, паничу Гаррі Поттер! — негайно погодився Добі, очі в якого захоплено засяяли. — І якщо Добі погано виконає це завдання, то Добі кинеться з найвищої вежі, паничу Гаррі Поттер!

— Цього робити не потрібно, — поспіхом додав Гаррі.

— Хазяїн хоче, щоб я стежив за молодшим Мелфоєм? — крекнув Кричер. — Хазяїн хоче, щоб я шпигував за чистокровним троюрідним небожем моєї колишньої хазяєчки?

— Саме так, — підтвердив Гаррі, передбачаючи цю небезпеку й маючи намір негайно їй запобігти. — І я тобі, Кричере, забороняю його про це попереджати або повідомляти йому про це шпигування, або взагалі з ним розмовляти, або писати йому записки, або... або нав'язувати з ним будь-які інші контакти. Зрозумів?

Гаррі здалося, що Кричер намагається знайти якусь прогалину в щойно отриманих вказівках, і він зачекав. Це тривало якусь мить чи дві, а тоді, на превелику радість Гаррі, Кричер знову вклонився до самої підлоги і з гіркотою сказав:

— Хазяїн усе продумав, і Кричер мусить йому коритися, хоч Кричер волів би бути слугою юнака Мелфоя, о, так...

— Тоді все вирішено, — зрадів Гаррі. — Регулярно мені повідомляйте, але дивіться, щоб у ту мить, коли будете біля мене з'являтися, поблизу не було зайвих людей. Окрім Рона й Герміони. І нікому не кажіть, що ви робите. Приклейтеся до Мелфоя, як пластир до бородавки.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ —

Прохання Лорда Волдеморта

Гаррі й Рон покинули шкільну лікарню рано-вранці в понеділок, завдяки турботам мадам Помфрі цілком відновивши здоров'я й радіючи перевагам, здобутим внаслідок нокауту й отруєння; найприємніше було те, що Герміона знову заприятелювала з Роном. Вона навіть провела їх на сніданок і повідомила новину про сварку Джіні й Діна. Істота, що дрімала в Гаррі в грудях, раптом підняла голову і з надією принюхалась.

— А через що вони сварилися? — запитав він якомога байдужіше, коли вони завернули в коридор на восьмому поверсі, де не було нікого, крім малесенької дівчинки, що розглядала гобелен з тролями в балетних пачках. Побачивши шестикласників, дівчинка страшенно перелякалася і впустила з рук важкі мідні терези.

— Нічого, нічого! — заспокоїла її Герміона, підбігаючи, щоб допомогти. — Ось... — Вона легенько вдарила поламані терези чарівною паличкою і сказала: — *Репаро.*

Дівчинка навіть не подякувала, а стояла ні жива ні мертва, дивлячись, як старшокласники проходять повз неї і зникають за рогом; Рон озирнувся.

— Чесне слово, ці першокласники стають якісь дедалі дрібніші, — здивувався він.

— Не зважай, — нетерпляче повернувся до попередньої теми Гаррі. — Герміоно, то чому сварилися Джіні й Дін?

— Та Дін сміявся з того, як Маклаґен ударив тебе бладжером, — пояснила Герміона.

— Воно, мабуть, і було смішно, — розважливо припустив Рон.

— І зовсім не смішно! — палко заперечила Герміона. — Це було жахливо, і якби Кут і Пікс не підхопили Гаррі, то це все могло закінчитися ще гірше!

— Але Джіні не треба було рвати через це стосунки з Діном, — знову ніби між іншим сказав Гаррі. — Чи, може, вони й далі зустрічаються?

— Та зустрічаються... а чому це тебе так зацікавило? — гостро глянула на Гаррі Герміона.

— Бо я не хочу, щоб знову починалися сварки в команді! — знайшовся Гаррі, але Герміона й далі підозріло поглядала на нього, тож він дуже зрадів, коли хтось гукнув:

— Гаррі!

Гаррі негайно обернувся.

— О, привіт, Луно.

— Я шукала тебе в лікарні, — повідомила Луна, порпаючись у торбинці. — Але мені сказали, що ти вже пішов...

Вона тицьнула Ронові потримати якусь зелену цибулину, велику плямисту поганку і величеньку грудку чогось схожого на котячий послід, аж доки нарешті знайшла доволі брудний сувій пергаменту і вручила його Гаррі.

— ...сказали передати тобі.

Сувій був невеличкий, і Гаррі одразу впізнав у ньому чергове запрошення на урок до Дамблдора.

— Сьогодні ввечері, — повідомив він Рону й Герміоні, розгорнувши пергамент.

— Ти гарно коментувала минулий матч! — похвалив Рон Луну, коли вона забирала в нього зелену цибулину, поганку й котячий послід.

Луна туманно всміхнулася.

— Ти з мене, мабуть, глузуєш? — запитала вона. — Усі кажуть, що то було жахливо.

— Ні, я серйозно, — чесно зізнався Рон. — Я й не пам'ятаю, коли так кайфував від коментарів! А що це таке, до речі? — додав він, підносячи до очей схожу на цибулю штукенцію.

— Ой, та це гурдикорінь, — пояснила Луна, запихаючи в торбину котячий послід і поганку. — Можеш залишити собі, якщо хочеш, у мене є ще. Чудовий засіб від ковтоплімпів.

І вона пішла собі далі, а Рон пхикнув, стискаючи в руці гурдикорінь.

— Знаєте, вона мені щораз більше подобається, ця Луна, — зізнався він, коли вони вже доходили до Великої зали. — Я розумію, що вона божевільна, але це в хорошому...

Він раптом замовк. Біля підніжжя мармурових сходів стояла Лаванда Браун, і її вигляд обіцяв грозу.

— Здоров, — нервово привітався Рон.

— Ходімо, — пробурмотів Гаррі Герміоні, й вони проскочили далі, але ще встигли почути Лавандині слова:

— Чому ти мені не сказав, що виходиш сьогодні з лікарні? І чому з тобою *вона?*

Коли через півгодини Рон прийшов снідати,то був похмурий і роздратований; хоч він і сидів біля Лаванди, та Гаррі не чув, щоб вони за весь сніданок перекинулися хоч словом. Герміона старанно вдавала, що нічого не бачить, але разів зо два Гаррі помічав на її обличчі самовдоволену посмішку. Цілісінький день у неї був на диво добрий настрій, а ввечері у вітальні вона навіть погодилася переглянути (інакше кажучи, дописати) для Гаррі реферат з гербалогії, від чого досі категорично відмовлялася, бо розуміла, що Гаррі тоді дозволить Ронові все списати.

— Дуже дякую тобі, Герміоно, — квапливо поплескав її по спині Гаррі, бо глянув на годинника й побачив, що наближається восьма вечора. — Я вже мушу бігти, щоб не спізнитися до Дамблдора...

Вона нічого не відповіла, тільки викреслила з утомленим виглядом кілька його найслабших речень. Гаррі всміхнувся й побіг до виходу за портретом, а звідти до кабінету директора. Гаргуйль відскочив убік після згадки про ірисовий еклер, і Гаррі, перестрибуючи по дві сходинки, помчав ґвинтовими сходами нагору. У двері він постукав саме тієї миті, коли годинник у кабінеті пробамкав восьму.

— Заходь, — запросив Дамблдор, та коли Гаррі підняв руку до клямки, двері відчинилися самі. За ними стояла професорка Трелоні.

— Ага! — вона драматичним жестом показала на Гаррі, кліпаючи очима за товстелезними скельцями окулярів. — То ось чому, Дамблдоре, ти так безцеремонно викидаєш мене з кабінету!

— Дорога Сивіло, — дещо роздратовано пояснив Дамблдор, — ніхто тебе не збирається нізвідки безцеремонно викидати, але в мене призначено зустріч з Гаррі; крім того, ми з тобою вже про все поговорили...

— Ну що ж, — глибоко скривдженим тоном сказала професорка Трелоні. — Якщо ти не хочеш виганяти жеребця-узурпатора, то нехай так і буде... можливо, я знайду собі школу, де більше цінуватимуть мій талант...

Вона протиснулася повз Гаррі й поцокала ґвинтовими сходами донизу; було чути, як вона на півдорозі спіткнулася — Гаррі припустив, що, мабуть, заплуталась у своїх численних шалях.

— Зачини двері й сідай, — втомлено сказав Дамблдор.

Гаррі так і зробив. На письмовому столі в Дамблдора вже стояло сито спогадів та ще дві крихітні кришталеві пляшечки з віруючими спогадами.

— Професорка Трелоні й досі невдоволена, що Фіренце викладає? — запитав Гаррі.

— І досі, — підтвердив Дамблдор. — З віщуванням мороки значно більше, ніж я собі думав — мабуть, тому, що я сам цього предмета не вивчав. Я не можу попросити Фіренце повернутися до Лісу, бо його там не приймуть, але й не можу попросити покинути школу Сивілу Трелоні. Вона навіть не уявляє, що їй загрожує за межами замку. Розумієш, вона не знає... і навряд чи мудро було б їй про це казати... що саме вона виголосила пророцтво про тебе й Волдеморта.

Дамблдор важко зітхнув і додав:

— Але ну їх, ці проблеми з учителями. Нам треба обговорити набагато важливіші справи. По-перше... чи впорався ти з завданням, яке я дав тобі наприкінці нашого попереднього уроку?

— Е-е, — розгубився Гаррі. Через уроки явлення, квідич, Ронове отруєння, тріщину в черепі, та ще й намагання з'ясувати, що задумав Драко Мелфой, Гаррі геть забув про той спогад, що Дамблдор просив виманити в професора Слизорога... — Пане директоре, я питав про це професора Слизорога після уроку настійок, але він мені, е-е, відмовив.

На мить запала тиша.

— Розумію, — нарешті промовив Дамблдор, так уважно дивлячись на Гаррі поверх своїх схожих на два півмісяці окулярів, що Гаррі вкотре відчув, ніби його наскрізь просвічує рентґенівське проміння. — І ти, мабуть, вважаєш, що зробив усе, що міг? Скористався всією своєю неабиякою винахідливістю? Випробував усі, на які тільки був здатний, хитромудрі підступи, аби здобути ці спогади?

— Ну, — затягував Гаррі час, не знаючи, як усе пояснити. Його єдина спроба здобути спогади здавалася тепер просто нікчемною. — Ну... в той день, коли Рон помилково проковтнув любовне зілля, я відвів його до професора Слизорога. Я подумав, якщо пощастить застати професора Слизорога в доброму гуморі...

— І що, вдалося? — поцікавився Дамблдор.

— Ні, пане директоре, бо тоді отруївся Рон...

— ...і ти, звісно, забув, що треба добути спогади; годі сподіватися чогось іншого, якщо товариш у біді. Але коли з'ясувалося, що містер Візлі цілковито одужає, то я мав надію, що ти згадаєш про моє завдання. Я начебто чітко тобі розтлумачив, настільки ці спогади важливі. Я взагалі робив усе можливе, аби тебе переконати, що ці спогади мають для нас вирішальне значення; без них ми тільки марнуємо час.

Гаррі пронизав пекучий сором. Дамблдор не підвищував голосу, він навіть не був сердитий, але Гаррі волів би, щоб директор на нього кричав; це крижане розчарування було просто нестерпне.

— Пане директоре, — розпачливо пробелькотів він, —

я ж не те, щоб зовсім не старався; просто було.. стільки всього... все інше...

— Інше тобі було в голові, — договорив за нього Дамблдор. — Я розумію.

І знову запала мовчанка; такої незручної мовчанки ще не було в їхньому спілкуванні з Дамблдором; вона тривала нескінченно; в тиші лише чулося, як тихенько похропує уві сні портрет Армандо Діпіта у Дамблдора над головою. Гаррі почувався карликом — ніби він змалів, увійшовши в це приміщення.

Коли не стало терпцю, то він промимрив:

— Пане професоре, пробачте мені. Я мав би зробити більше... Я мав би розуміти, що ви мене не просили б, якби це не було так важливо.

— Дякую тобі, Гаррі, за ці слова, — тихо сказав Дамблдор. — То чи можу я сподіватися, що відтепер ти приділиш цій справі більше уваги, ніж досі? Наші наступні зустрічі втратять будь-який сенс, якщо ми не здобудемо цих спогадів.

— Пане директоре, я витягну з нього спогади, — щиро пообіцяв Гаррі.

— Тоді більше не будемо про це, — лагідніше промовив Дамблдор, — а продовжимо нашу історію з того місця, де закінчили. Пам'ятаєш, як це було?

— Так, пане директоре, — швидко відповів Гаррі. — Волдеморт убив свого батька, а також діда з бабою, і так усе підлаштував, ніби це скоїв його дядько Морфін. Тоді повернувся в Гоґвортс і запитав... він запитав професора Слизорога про горокракси, — все ще ніяково завершив він.

— Дуже добре, — похвалив Дамблдор. — Тепер ти, сподіваюся, згадаєш, що на самому початку цих наших зустрічей я тобі казав, що ми вступаємо в царство здогадок і припущень?

— Так, пане директоре.

— Сподіваюся, ти погодишся, що досі я демонстрував

тобі переконливі джерела й факти, з яких я міг робити висновки про Волдемортову діяльність аж до його повноліття, тобто до сімнадцяти років?

Гаррі кивнув головою.

— Проте зараз, Гаррі, — вів далі Дамблдор, — усе стає туманніше й химерніше. Важко було знайти свідчення про Волдеморта-хлопчика, та майже неможливо знайти, хто був би готовий згадувати про дорослого Волдеморта. Чесно кажучи, я сумніваюся, що взагалі існує хоч одна жива душа, окрім нього самого, що могла б нам дати цілісний опис його життя після закінчення Гоґвортсу. Однак я хотів би ще поділитися з тобою двома останніми спогадами. — Дамблдор показав на дві кришталеві пляшечки, що поблискували біля сита спогадів. — Мені дуже цікаво порівняти твою думку з висновками, які зробив я.

Від згадки, що Дамблдор так високо цінує його думку, Гаррі запік сором за те, що він не виконав завдання й не здобув спогадів про горокракси; він ніяково засовався на стільці, коли Дамблдор підніс першу пляшечку до світла й оглянув її.

— Маю надію, ти ще не втомився занурюватися в пам'ять інших, бо ці два спогади дуже дивні, — сказав він. — Перший належить старезній ельфині-домовичці на ім'я Гокі. Перш ніж побачимо свідчення Гокі, я мушу коротенько розповісти, як Лорд Волдеморт покинув Гоґвортс.

Він закінчив сьомий клас, отримавши на всіх іспитах, як ти, мабуть, здогадуєшся, найвищі оцінки. Його однокласники вирішували, який їм обирати фах після закінчення Гоґвортсу. Майже всі чекали від Тома Редла, старости гуртожитку, старости школи, володаря нагороди за особливі заслуги перед школою, чогось визначного. Я знаю, що деякі вчителі, серед них був і професор Слизоріг, припускали, що він почне працювати в Міністерстві магії, пропонували йому влаштувати потрібні зустрічі, допомогти встановити контакти з відповідними людьми. Він відмовився від усіх цих пропозицій. Невдовзі наш учи-

тельський склад отримав звістку, що він влаштувався на роботу в крамницю «Борджин і Беркс».

— «Борджин і Беркс»? — перепитав спантеличений Гаррі.

— «Борджин і Беркс», — спокійно повторив Дамблдор. — Думаю, ти зрозумієш, чим його привабило це місце, коли ми зануримося в спогади Гокі. Але не цю роботу хотів спершу обрати для себе Волдеморт. Навряд чи тоді про це хтось знав... мені одному з небагатьох розповів тодішній директор... Волдеморт спочатку звертався до професора Діпіта з проханням залишитися в Гоґвортсі вчителем.

— Він хотів залишитися тут? Чому? — ще більше здивувався Гаррі.

— Мабуть, у нього було на те кілька причин, хоч він і не навів професорові Діпіту жодної, — сказав Дамблдор. — По-перше, і це найважливіше, Волдеморт, як я вважаю, був прив'язаний до школи більше, ніж до будь-кого. У Гоґвортсі він був найщасливіший, це було перше і єдине місце, де він почувався вдома.

Гаррі відчув на цих словах певну ніяковість, бо те саме відчував до Гоґвортсу й він.

— По-друге, цей замок — справжнє осердя древньої магії. Волдеморт, безсумнівно, розгадав значно більше його таємниць, аніж більшість учнів, які тут навчалися, проте він відчував, що залишилися ще нерозкриті загадки, невичерпані джерела магії.

А по-третє, як учитель, він би здобув величезну владу і вплив на юних чаклунів та чарівниць. Можливо, він запозичив цю ідею від професора Слизорога, з яким перебував у найкращих стосунках, і на прикладі якого бачив, яку важливу роль може відігравати вчитель. Я й на мить не припускаю, що Волдеморт збирався пробути у Гоґвортсі усе своє життя, але, думаю, що він розглядав школу як чудове місце для вербування поплічників, для створення власної армії.

— Пане директоре, але ж він не отримав цієї посади?

— Не отримав. Професор Діпіт сказав, що у вісімнадцять років Волдеморт ще занадто молодий для такої роботи, і порадив йому звернутися за кілька років, якщо він не передумає стати вчителем.

— А ви як до цього тоді поставилися, пане директоре? — вагаючись, запитав Гаррі.

— З глибоким занепокоєнням, — відповів Дамблдор. — Я радив Армандові його не брати... я не пояснював йому тих причин, про які розповів тобі, бо професор Діпіт любив Волдеморта й був переконаний у його чесності... та я дуже не хотів, щоб Волдеморт залишився в школі, та ще й з такою владою в руках.

— А якої саме посади він домагався, пане директоре? Який предмет хотів викладати?

Гаррі відчув, що знає відповідь ще до того, як вона злетіла з Дамблдорових вуст.

— Захист від темних мистецтв. Його тоді викладала стара професорка, яку звали Галатея Веселодум і яка пропрацювала в Гоґвортсі майже півстоліття.

Отож Волдеморт влаштувався на роботу в крамницю «Борджин і Беркс», і всі вчителі, які були ним захоплені, бідкалися, яка це втрата, що такий блискучий молодий чаклун працює в якійсь там крамничці. Але Волдеморт не був там звичайним помічником. Чемний, вродливий і розумний, він невдовзі почав виконувати досить особливі завдання, про які може йтися лише в таких закладах, як «Борджин і Беркс», що, як тобі, Гаррі, відомо, спеціалізуються на товарах з незвичайними й могутніми властивостями. Волдемортові партнери посилали його переконувати власників віддавати їм на продаж свої скарби. Виявилося, що він має до цього неабиякий хист.

— Можу собі уявити, — не втримався Гаррі.

— Атож, — погодився Дамблдор, і на його вуста набігла тінь усмішки. — А зараз настав час послухати ельфинюдомовичку Гокі, яка працювала в дуже старої й дуже багатої відьми на ім'я Гепзіба Сміт.

Дамблдор ударив пляшечку чарівною паличкою, щоб з неї вилетів корок, і вилив вируючий спогад у кам'яну чашу.

— Ти перший, Гаррі.

Гаррі встав і нахилився над укритим хвильками сріблястим вмістом сита спогадів. Його обличчя торкнулося поверхні, він провалився в темну порожнечу і приземлився в якійсь вітальні перед гладкущою старою жінкою у вигадливій рудій перуці та яскраво-рожевому комплекті мантій, що спадали хвилями, роблячи її схожою на якийсь розталий морозивний торт. Жінка дивилася в малесеньке прикрашене коштовним камінням дзеркальце й великим пушком рум'янила й так уже червоні щоки, а крихітна старезна ельфиня зашнуровувала на її товстих ногах вузенькі єдвабні пантофлі.

— Швидше, Гокі! — владно звеліла Гепзіба. — Він сказав, що прийде о четвертій, залишилося кілька хвилин, а він не запізнюється ніколи!

Вона заховала пушок у пудреницю, а ельфиня-домовичка випросталася. Своєю головою вона ледве сягала сидіння Гепзібиного крісла, її тонка мов папір шкіра звисала з тіла так само, як і хрустке льняне простирадло, що в нього вона була закутана, наче в тогу.

— Як я виглядаю? — Гепзіба крутила головою, щоб побачити себе в дзеркальці з різних боків.

— Чудово, мадам, — пискнула Гокі.

Гаррі припустив, що в Гокі був записаний у контракті обов'язок брехати у відповідь на такі запитання, бо Гепзібу Сміт аж ніяк не можна було назвати привабливою.

Задзенькав дзвінок біля дверей і ельфиня та її господиня аж підскочили.

— Швидше, Гокі, швидше, він уже тут! — крикнула Гепзіба, й ельфиня подріботіла з кімнати, такої захаращеної різними речами, що важко було уявити, як можна ступити хоч крок і не звалити щонайменше десяток предметів: там були шафи, напхані лакованими скриньками, стелажі,

заставлені тисненими золотом книжками, полиці з небесними сферами та глобусами, а також безліч квітучих рослин у вазонах, що стояли на мідних посудинах: словом, кімната була схожа одночасно на магічну антикварну крамничку і оранжерею.

Ельфиня-домовичка повернулася за кілька хвилин у супроводі струнког юнака, в якому Гаррі легко впізнав Волдеморта. Той був у простому чорному костюмі, мав трохи довше, ніж у школі, волосся й запалі щоки, але все це йому личило: він здавався ще вродливішим, ніж колись. Волдеморт перетнув захаращену кімнату з упевненістю, що свідчила про неодноразові попередні візити, і низько схилився над пухкенькою ручкою Гепзіби, ледь торкнувшись її вустами.

— Я вам приніс квіти, — сказав він тихо, витворюючи з нічого букет троянд.

— Ох ти бешкетник! — пискнула стара Гепзіба, хоч Гаррі помітив заздалегідь поставлену на столику біля неї порожню вазу. — Ти балуєш літню даму, Томе... сідай, сідай... де Гокі... ага...

Ельфиня-домовичка вбігла до кімнати з тацею маленьких тістечок, яку поставила біля ліктя господині.

— Пригощайся, Томе, — запропонувала Гепзіба, — я ж знаю, що ти любиш мої тістечка. То як справи? Щось ти блідий. Забагато працюєш у тій крамниці, я вже сто разів тобі казала...

Волдеморт усміхнувся для годиться, й Гепзіба теж манірно вишкірилася.

— То яку ти цього разу вигадав причину для візиту? — запитала вона, кокетливо кліпаючи віями.

— Містер Беркс хоче запропонувати кращу ціну за панцир ґоблінської роботи, — пояснив Волдеморт. — П'ятсот ґалеонів, на його думку, це дуже справедливо...

— Стривай, стривай, не так швидко, бо я подумаю, що ти тут лише заради моїх дрібничок! — закопилила губки Гепзіба.

— Мене сюди заради них і прислали, — спокійно промовив Волдеморт. — Я ж лише вбогий помічник, мадам, і мушу виконувати, що мені накажуть. Містер Беркс звелів довідатись...

— Ох, містер Беркс! Та ну його! — махнула ручкою Гепзіба. — Я покажу тобі таке, чого містерові Берксу не показувала ніколи! Томе, ти вмієш тримати язика за зубами? Обіцяєш не казати містерові Берксу, що в мене це є? Він од мене не відчепиться, якщо довідається, що я тобі це показувала; а я цю річ не продам Берксові, та й нікому не продам! Але ти, Томе, зможеш оцінити її за історичну цінність, а не за те, скільки ґалеонів вона коштує...

— З радістю подивлюся все, що мені покаже пані Гепзіба, — сказав Волдеморт, і Гепзіба знову захихотіла, як дівчинка.

— Я попросила Гокі знайти... Гокі, ти де? Я хочу показати містерові Редлу наш найцінніший скарб... власне кажучи, принеси їх обидва...

— Несу, мадам, — пискнула ельфиня-домовичка, і Гаррі побачив дві шкіряні коробочки, одну на одній, що перетинали кімнату немовби за власним бажанням, хоч він і знав, що їх тримає над головою крихітна ельфиня, пробираючись між столиками, пуфиками й підставками для ніг.

— Ось, — зраділа Гепзіба, забираючи в ельфині коробочки, ставлячи їх собі на коліна й готуючись відкрити ту, що лежала зверху, — думаю, Томе, що тобі це сподобається... ох, якби мої родичі довідалися, що я тобі це показую... вони вже дочекатися не можуть, коли воно потрапить їм у руки!

Вона відкрила накривку. Гаррі підійшов трохи ближче, щоб роздивитися, й побачив маленьку золоту чашечку з двома вишуканими ручками.

— Томе, чи ти знаєш, що це таке? Візьми в руки, подивись уважно! — прошепотіла Гепзіба, а Волдеморт простяг руку з довжелезними пальцями, взяв чашечку за ручку

й вийняв з шовкової тканини, в яку та була загорнута. Гаррі здалося, що він помітив у його очах червоний блиск. Пожадливий вираз його обличчя дивним чином віддзеркалювався на лиці Гепзіби, з тією лише відмінністю, що вона спрямувала пожадливий погляд своїх крихітних очиць не на чашечку, а на вродливого юнака.

— Борсук, — пробурмотів Волдеморт, розглядаючи вигравіювану на чашці тваринку. — То це належало...

— Гельзі Гафелпаф, про що ти й сам добре знаєш, розумнику! — Гепзіба нахилилася вперед, аж затріщав корсет, і грайливо вщипнула його за впалу щоку. — Хіба я не казала, що ми далекі родичі? Про це з покоління в покоління переказували в моїй родині. Чудова річ, правда? А ще й наділена могутніми силами, хоч я їх так до ладу й не випробовувала, я її тільки надійно зберігаю...

Вона забрала чашечку з довгих Волдемортових пальців і акуратно поклала назад у коробочку, причому так ретельно й обережно її там умощувала, що навіть не помітила, як по Волдемортовому обличчі ковзнула тінь, коли він мусив віддавати чашку.

— Ну от, — радісно сказала Гепзіба, — а де ж та Гокі? О, так... ти ж тут... забери, Гокі...

Ельфиня слухняно взяла коробку з чашечкою, а Гепзіба глянула на плоскішу коробочку, що лишилася в неї на колінах.

— Думаю, Томе, це тобі сподобається ще більше, — прошепотіла вона. — Нахилися, хлопче, щоб краще бачити... авжеж, Беркс знає, що я ним володію, бо саме в нього я його й купила, але тепер, я не сумніваюся, він мріє знову ним заволодіти, коли мене не стане...

Вона клацнула точеною філігранною защіпкою й підняла накривку. Там на гладенькому малиновому оксамиті лежав важкий золотий медальйон.

Цього разу Волдеморт простяг руку, не чекаючи запрошення, і підніс медальйон до світла, щоб уважно його розглянути.

— Слизеринів знак, — тихенько сказав він, дивлячись, як виграє світло на вишукано оздобленій літері «С».

— Саме так! — вигукнула Гепзіба; її захопило те, як зачаровано дивився Волдеморт на медальйон. — Я заплатила за нього високу ціну, але просто не могла випустити з рук. Такий неймовірний скарб! Я просто мусила мати його у своїй колекції. Беркс його, очевидно, купив у якоїсь нещасної, а та, мабуть, десь украла, гадки не маючи про його справжню вартість...

Тепер сумніву не було: Волдемортові очі на цих словах спалахнули червоним сяйвом, а суглоби пальців, що тримали ланцюжок медальйона, побіліли.

— ... припускаю, що Беркс заплатив їй жалюгідну суму, але ось він який, цей медальйон... гарний, правда? І знову ж таки, йому приписують могутні властивості, але я тільки зберігаю...

Вона простягла руку, щоб забрати медальйон. На якусь мить Гаррі здалося, що Волдеморт його не віддасть, але медальйон вислизнув з його пальців і знову опинився на червоній оксамитній подушечці.

— Отак-от, любий Томе. Гадаю, для тебе це була насолода!

Гепзіба глянула на нього, і Гаррі вперше побачив, як зів'яла її дурнувата усмішка.

— З тобою все гаразд, хлопчику?

— О так, — спокійно відповів Волдеморт. — Усе чудово...

— Мені здалося... але це, мабуть, гра світла... — Гепзіба рознервувалася, і Гаррі здогадався, що й вона помітила миттєвий червоний спалах у Волдемортових очах. — На, Гокі, віднеси й замкни... тими закляттями, що й завжди...

— Треба вертатися, Гаррі, — тихо сказав Дамблдор і, поки крихітна ельфиня виносила коробочки, він схопив Гаррі за лікоть, і вони помчали крізь небуття у директорський кабінет.

— Гепзіба Сміт померла через два дні після цієї сценки, — повідомив Дамблдор, сідаючи й пропонуючи Гаррі теж сісти. — Міністерство засудило ельфиню-домовичку Гокі

за випадкове додавання отрути у вечірнє какао господині.

— Не може бути! — сердито вигукнув Гаррі.

— Бачу, ми в цьому однієї думки, — додав Дамблдор. — Авжеж, є дуже багато схожого між цією смертю та загибеллю Редлів. В обох випадках вину взяв на себе хтось інший, хто добре пам'ятав причину смерті...

— Гокі зізналася?

— Вона пригадала, що замість цукру ненавмисне додала в хазяйчине какао, як згодом виявилося, смертельну й маловідому отруту, — пояснив Дамблдор. — З цього зробили висновок, що ельфиня не мала злого наміру, просто вона старенька й неуважна...

— Волдеморт видозмінив їй пам'ять, так само, як і Морфінові!

— Я теж дійшов такого висновку, — погодився Дамблдор. — І так само, як і в ситуації з Морфіном, у міністерстві були заздалегідь схильні звинувачувати Гокі...

— ...тому, що вона була ельфинею-домовичкою, — закінчив речення Гаррі. Він ще ніколи не відчував такої симпатії до заснованого Герміоною товариства захисту ельфів «С.С.Е.Ч.А».

— Саме так, — підтвердив Дамблдор. — Вона була старенька, і зізналася, що додала щось у напій, тому ніхто в міністерстві не мав бажання затягувати розслідування. Як і у випадку з Морфіном, коли я врешті напав на її сліди й зумів видобути з неї спогади, її життя вже добігало кінця... Її спогади, зрозуміло, нічого не доводять, крім того, що Волдеморт знав про існування тієї чашки й медальйона.

Коли Гокі вже засудили, Гепзібина родина виявила, що зникли два її найбільші скарби. Минув якийсь час, поки вони остаточно в цьому переконалися, бо вона мала багато схованок і надзвичайно ревно оберігала свою колекцію. Та ще перед тим, як вони в цьому переконалися, юнак, що працював помічником у крамниці «Борджина й Беркса»

і регулярно відвідував небайдужу до нього Гепзібу, звільнився з роботи й щез. Його працедавці не знали, де він дівся; його зникнення стало для них великою несподіванкою. І потім ще дуже довго вони нічого не знали й не чули про Тома Редла.

— А зараз, Гаррі, — сказав Дамблдор, — якщо ти не заперечуєш, я хотів би зробити ще одну невеличку паузу і звернути твою увагу на деякі моменти цієї історії. Волдеморт скоїв ще одне вбивство: чи сталося це вперше, відколи він убив Редлів, я не знаю, хоч думаю, що так. Тепер, як ти вже бачив, він убивав не заради помсти, а задля наживи. Він захотів здобути дві легендарні реліквії, що їх йому показала та бідолашна й заморочена ним стара жінка. Так само, як колись він обкрадав інших дітей у сиротинці або вкрав перстень у свого дядька Морфіна, тепер він просто втік, прихопивши Гепзібині чашку й медальйон.

— Та це ж, — насупився Гаррі, — це просто божевілля... ризикувати всім, кидати роботу заради цих...

— Для тебе, може, й божевілля, але не для Волдеморта, — заперечив Дамблдор. — Сподіваюся, Гаррі, з часом ти збагнеш, *що* для нього означали ці речі, але погодься, не так і важко припустити, що він побачив у медальйоні щось таке, що мало належати йому.

— У медальйоні можливо, — погодився Гаррі, — але навіщо було брати ще й чашку?

— Вона належала одній із засновниць Ґоґвортсу, — нагадав Дамблдор. — Мені здається, що він відчував непереборний потяг до школи, тому й не зміг відмовитися від предмета, пов'язаного з історією Ґоґвортсу. Були, напевно, й інші причини... сподіваюся, свого часу я зумію їх тобі продемонструвати.

А тепер останній спогад із тих, що я хотів тобі показати, — хіба що ти зумієш добути спогад професора Слизорога. Десять років розділяє спогад Гокі і цей; ми можемо лише здогадуватися, що робив Лорд Волдеморт усі ці десять років...

Гаррі знову звівся на ноги, а Дамблдор вилив у сито останній спогад.

— А чий це спогад? — поцікавився Гаррі.

— Мій, — відповів Дамблдор.

І Гаррі пірнув за Дамблдором у цю рухому срібну масу, приземлившись у тому ж кабінеті, який щойно покинув. На сідалі умиротворено куняв Фоукс, а за письмовим столом сидів Дамблдор, дуже схожий на того Дамблдора, який стояв біля Гаррі, хоч обидві його руки були цілі й неушкоджені, а на обличчі, мабуть, було трохи менше зморшок. Єдина різниця між сучасним і тодішнім кабінетами була та, що в минулому падав сніг; блакитні сніжинки сіялися в темряві за вікном й збиралися на підвіконні.

Молодший Дамблдор, здається, когось чекав; і справді, за кілька секунд після їхнього прибуття у двері постукали, і він сказав:

— Заходь.

Гаррі ледве встиг стримати зойк. До кабінету зайшов Волдеморт. Його риси не були ще схожі на те, що вирнуло на очах у Гаррі з великого кам'яного казана два року тому; очі не були ще яскраво-червоні, лице не було ще таке змієподібне, ще не нагадувало маску, але це вже не був колишній вродливий Том Редл. Обличчя ніби хтось обпалив і розмив; було воно воскове й дивно викривлене, білки очей набрали незмінного кровожерливого виразу, хоч зіниці ще не перетворилися на добре знайомі Гаррі щілинки. Волдеморт був у довгому чорному плащі, а обличчя мав бліде, наче сніг, що поблискував у нього на плечах.

Дамблдор за письмовим столом не виявив ані найменшого подиву. Очевидно, про цей візит було домовлено заздалегідь.

— Добрий вечір, Томе, — невимушено привітався Дамблдор. — Може, сядеш?

— Дякую, — сказав Волдеморт і сів, куди йому показав Дамблдор... на той самий стілець, з якого щойно встав у теперішньому часі Гаррі. — Я чув, ти став директором, —

сказав він трохи пронизливішим і холоднішим, ніж досі, тоном. — Гідний вибір.

— Я радий, що ти схвалюєш, — усміхнувся Дамблдор. — Що тобі запропонувати випити?

— Я б не відмовився, — відповів Волдеморт. — Дорога була далека.

Дамблдор підвівся і підійшов до шафи, у якій тепер тримав сито спогадів, але тоді там було повно-повнісінько пляшок. Подав Волдемортові келих з вином, налив і собі, а тоді повернувся у своє крісло.

— Отже, Томе... чим я заслужив на таку приємність?

Волдеморт, потягуючи вино, відповів не відразу.

— Мене вже не називають Том, — сказав нарешті він. — Тепер я відомий під ім'ям...

— Я знаю, під яким ім'ям ти відомий, — чемно всміхнувся Дамблдор. — Але для мене ти назавжди залишишся Томом Редлом. Нас часто дратує у старих учителях, що вони не забувають, з чого починали їхні вихованці.

Він підняв келих, мовби п'ючи за Волдеморта; той залишався незворушним.

Проте Гаррі відчув, що атмосфера в кімнаті трохи змінилася: Дамблдорова відмова вживати обране Волдемортом ім'я сприймалася як заборона Волдеморту диктувати умови зустрічі, і Гаррі бачив, що Волдеморт саме так це й зрозумів.

— Я здивований, що ти так довго тут тримаєшся, — сказав Волдеморт після короткої паузи. — Мені завжди було цікаво, чому такий чаклун, як ти, ніколи не мав бажання покинути цю школу.

— Бо для такого чаклуна, як я, — відповів Дамблдор, усміхаючись, — немає нічого важливішого, ніж передавати древні знання, формувати й відточувати юну свідомість. Якщо я не помиляюся, тебе теж колись вабила роль учителя.

— І зараз вабить, — відповів Волдеморт. — Я просто дивувався, чому ти... до тебе так часто звертаються за пора-

дами з міністерства, тобі, здається, двічі пропонували посаду міністра...

— Якщо точніше, то тричі, — виправив Дамблдор. — Але міністерська кар'єра мене ніколи не приваблювала. І знову, мені здається, в цьому ми схожі.

Волдеморт без посмішки кивнув головою і відпив ще ковточок вина.

Дамблдор не порушував мовчанки, що запала між ними, але з доброзичливим виглядом чекав, коли заговорить Волдеморт.

— Я повернувся, — сказав той за якийсь час, — пізніше, мабуть, ніж цього очікував професор Діпіт... однак я повернувся, щоб знову попросити те, чого не зміг отримати тоді через мій, за його словами, надто юний вік. Я прийшов попросити в тебе дозволу повернутися в цей замок, щоб стати вчителем. Ти, мабуть, знаєш, що я багато чого бачив і багато чого здійснив після того, як звідси пішов. Я можу показати й розказати твоїм учням таке, чого вони не навчаться від жодного іншого чаклуна.

Дамблдор довго дивився на Волдеморта поверх келиха, перш ніж знову заговорив.

— Так, я знаю, що ти багато чого бачив і багато чого здійснив після того, як звідси пішов, — спокійно погодився він. — Чутки про твої діяння, Томе, дійшли до твоєї старої школи. Мені б не хотілося вірити, що вони правдиві бодай наполовину.

На Волдемортовім обличчі не ворухнувся жоден м'яз, коли він прорік:

— Велич викликає заздрість, заздрість породжує злобу, злоба плодить брехню. Ти мав би це знати, Дамблдоре.

— То ти називаєш «величчю» те, що робиш? — делікатно запитав Дамблдор.

— Безперечно, — відповів Волдеморт, і його очі спалахнули червоним полум'ям. — Я експериментував; я бував на межі й сягав чарами туди, де ніхто ще не наважувався бувати...

— Певними чарами, — спокійно виправив його Дамблдор. — Певними. Бо є такі чари, щодо яких ти залишаєшся... вибач мені... цілковитим неуком.

Волдеморт уперше посміхнувся. Це був глузливий вищир, зловісний оскал — гірший за найлютіший погляд.

— Давня суперечка, — м'яко сказав він. — Одначе, Дамблдоре, я ще не бачив підтверджень твого припущення, що любов могутніша за мої чари.

— Можливо, ти не там шукав? — припустив Дамблдор.

— А де ж знайти краще місце для моїх пошуків, ніж тут, у Гоґвортсі? — запитав Волдеморт. — Дозволиш мені повернутися? Дозволиш мені поділитися своїми знаннями з учнями? Я пропоную тобі себе і свій талант. Я в твоєму розпорядженні...

Дамблдор підняв брови.

— А що буде з тими, хто зараз у твоєму розпорядженні? Що станеться з тими, хто називає себе... ходять такі чутки... смертежерами?

Волдеморт, як помітив Гаррі, не сподівався, що Дамблдор про це знає; Волдемортові очі знову спалахнули червоним, а щілинки-ніздрі сіпнулися.

— Мої друзі, — сказав він після секундної паузи, — робитимуть свою справу й без мене.

— Я радий, що ти вважаєш їх друзями, — сказав Дамблдор. — Бо в мене склалося враження, що вони твої слуги.

— Ти помиляєшся, — заперечив Волдеморт.

— Отже, якщо я вирішу відвідати сьогодні «Кабанячу голову», то не побачу там, як їхня компанія... Нот, Розьє, Мульцибер, Дологов... чекає твого повернення? Справді вірні друзі, якщо в такий сніг серед ночі забралися так далеко лише для того, щоб побажати тобі успіху у спробі здобути посаду вчителя.

Поза сумнівом, Волдемортові було неприємно довідатися, що Дамблдор детально знає, з ким він подорожує; однак він блискавично опанував себе.

— Ти, як завжди, всезнаючий, Дамблдоре.

— Та ні, просто товаришую з тамтешнім шинкарем, — просто сказав Дамблдор. — А зараз, Томе...

Дамблдор поставив порожнього келиха й випростався в кріслі, склавши докупи в характерному жесті кінчики пальців.

— ...поговорімо відверто. Чому ти прибув серед ночі, оточений посіпаками, проситися на роботу, якої, як ми з тобою знаємо, ти зовсім не прагнеш?

Волдеморт зобразив холодне здивування.

— Роботу, якої не прагну? Та навпаки, Дамблдоре, я навіть дуже її прагну.

— Так, ти прагнеш повернутися в Гоґвортс, але не хочеш бути вчителем — так само, як не хотів ним бути у вісімнадцять років. Чого тобі треба, Томе? Хоч раз попроси відверто.

Волдеморт посміхнувся.

— Якщо не хочеш давати мені роботу...

— Та вже ж не хочу, — підтвердив Дамблдор. — І не сумніваюся, що ти цього й очікував. Проте ти прийшов, ти попросив, а отже, ти маєш якусь мету.

Волдеморт звівся на ноги. Він уже зовсім не був схожий на Тома Редла; обличчя його пашіло лютою.

— То це останнє твоє слово?

— Останнє, — теж підвівся Дамблдор.

— Тоді нам більше нема про що говорити.

— Нема, — погодився Дамблдор, і його обличчя оповив глибокий смуток. — Давно минув той час, коли я ще міг налякати тебе палаючою шафою й примусити розплатитися за твої злочини. А як би я цього хотів, Томе... як би я хотів...

Ще мить, і Гаррі закричав би, попереджаючи Дамблдора: він був упевнений, що Волдемортова рука смикнулася до кишені з чарівною паличкою; але ця мить минула, Волдеморт повернувся спиною, вийшов і двері за ним зачинилися.

Гаррі відчув, як Дамблдорові пальці знову стиснули його

руку, й за кілька секунд вони вже стояли у тім самім кабінеті, лише на підвіконні не було снігу, а Дамблдорова рука знову була чорна й нежива.

— Навіщо? — одразу запитав Гаррі, дивлячись Дамблдорові у вічі. — Навіщо він приходив? Ви про це дізналися?

— Маю певні здогади, — відповів Дамблдор, — але не більше.

— Які здогади, пане директоре?

— Розкажу тобі, Гаррі, тоді, як здобудеш отой спогад професора Слизорога, — сказав Дамблдор. — Коли матимеш цю останню частинку складанки, все, сподіваюся, стане ясно... нам обом.

Гаррі аж кипів з цікавості, і хоч Дамблдор уже підійшов до дверей і відчинив їх йому, він не зразу зрушив з місця.

— Пане директоре, він що — знову хотів отримати посаду вчителя захисту від темних мистецтв? Він не сказав...

— Безперечно, він цілився саме на цю посаду, — відповів Дамблдор. — Наслідки нашої короткої зустрічі це тільки підтвердили. Бачиш, після того, як я відмовив у цій посаді Лордові Волдеморту, жоден учитель захисту від темних мистецтв не втримався в нашій школі більше як рік.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ —

Незнаходжувана кімната

Увесь наступний тиждень Гаррі сушив собі голову, як переконати Слизорога поділитися з ним справжнім спогадом, однак жодної геніальної думки мозкові хвилі не принесли, тож він знову взявся за те, чому присвячував найбільше часу, коли бував розгублений: за перечитування підручника настійок — у надії, що Принц нашкрябав там на полях щось корисне, як це досі бувало багато разів.

— Ти там нічого не знайдеш, — твердо заявила Герміона у неділю пізно ввечері.

— Не починай, Герміоно, — сказав Гаррі. — Якби не Принц, Рон тут зараз не сидів би.

— Сидів би, якби ти уважно слухав Снейпа ще в першому класі, — не здавалася Герміона.

Гаррі пропустив її зауваження повз вуха. Він щойно знайшов закляття (*«Сектумсемпра!»*), нашкрябане над інтригуючою приміткою «Для ворогів», і йому аж свербіло його випробувати, але на очах у Герміони такого не зробиш. Тому він нишком загнув кутик потрібної сторінки.

Друзі сиділи біля каміна у вітальні; там уже нікого не було, крім кількох колег-шестикласників. Трохи раніше тут панував гамір, коли всі повернулися з вечері й побачили на дошці оголошень нове повідомлення про дату іспиту з явлення. Ті, кому вже виповнилося або мало виповнитися сімнадцять років у день іспиту, двадцять першого квітня, могли записатися на додаткові тренування, що мали відбуватися (під посиленим наглядом) у Гоґсміді.

Рон запанікував, коли прочитав оголошення; він досі не опанував явлення й боявся, що провалить іспит. Герміона, котрій уже двічі вдалося явитися, була трохи впевне-

ніша, а Гаррі, якому виповнювалося сімнадцять аж за чотири місяці, все одно не мав права складати іспити, незалежно від того, готовий він був би до них чи ні.

— Зате ти вмієш являтися! — нервово буркнув Рон. — У липні складеш запросто!

— Мені лише раз це вдалося, — нагадав Гаррі; на минулому уроці він нарешті спромігся зникнути і знову матеріалізуватися всередині свого обруча.

Згаявши море часу на те, щоб побідкатися через своє невміння являтися, Рон тепер квапився закінчити складнючий реферат для Снейпа; Гаррі й Герміона вже його написали. Гаррі не сумнівався, що отримає за нього низьку оцінку, бо він не погоджувався зі Снейпом щодо найкращих методів боротьби з дементорами, але його це не турбувало: усі його думки зараз були про Слизорогів спогад.

— Кажу тобі, Гаррі, що той дурний Принц тобі не допоможе! — підвищила голос Герміона. — Примусити когось зробити те, що ти хочеш, можна лише закляттям *«Імперіус»*, але воно заборонене...

— Я це знаю, дякую, — буркнув Гаррі, не зводячи очей з книжки. — Тому я й шукаю щось інше. Дамблдор казав, що сироватка правди тут не подіє. Має бути щось інше — якесь зілля чи закляття...

— Ти йдеш не тим шляхом, — не вгавала Герміона. — Дамблдор каже, що лише ти можеш здобути той спогад. Це означає, що ти єдиний можеш переконати Слизорога. Отже, підсипати йому зілля не треба — це міг би зробити хто завгодно...

— Як правильно писати «збройний»? — запитав Рон, щосили трусячи пером і дивлячись у пергамент. — Це ж не може бути «З... А... Д...»

— Ні, не може, — підсунула до себе Ронів реферат Герміона. — І «оракул» теж починається не з літер «С... Р... А...». Що це в тебе за перо?

— Самозвіряльне перо від Фреда й Джорджа... але, мабуть, чари вже вивітрились...

— Мабуть, — показала Герміона на назву реферату, — бо треба було писати про те, як подолати дементорів, а не «туалеторів», і я не пригадую, щоб ти міняв ім'я й прізвище на «Руні Ввазусруні».

— Ой! — приголомшено глянув Рон на свій пергамент. — Тільки не кажи, що доведеться все переписувати!

— Усе нормально, ми це виправимо, — підсунула Герміона до себе реферат і вийняла чарівну паличку.

— Я люблю тебе, Герміоно, — сказав Рон, падаючи на крісло і втомлено тручи очі.

Герміона ледь-ледь зашарілася й сказала:

— Дивися, щоб Лаванда не почула.

— Не почує, — буркнув собі під ніс Рон. — Або й почує... і порве зі мною...

— Чому ти сам з нею не порвеш, якщо так цього хочеш? — здивувався Гаррі.

— А ти хоч раз із кимось поривав? — спитав Рон. — Ви з Чо просто...

— Розійшлися і все, — договорив за нього Гаррі.

— Якби ж і в мене з Лавандою так вийшло, — похмуро сказав Рон, дивлячись, як Герміона мовчки торкається кінчиком чарівної палички кожного написаного з помилками слова, після чого всі орфографічні помилки самі виправлялися. — Але що більше я натякаю, що треба було б усе це припинити, то чіпкіше вона за мене хапається. Так, ніби я зустрічаюся з нашим велетенським кальмаром.

— Ось, — сказала Герміона хвилин за двадцять, віддаючи Ронові реферат.

— Дякую аж підскакую, — зрадів Рон. — Можна позичити в тебе перо, щоб дописати висновок?

Гаррі, що так досі й не знайшов нічого корисного в нотатках Напівкровного Принца, роззирнувся; у вітальні вже не було нікого, крім їхньої трійці, бо Шеймус щойно пішов спати, проклинаючи Снейпа з його рефератом. Чути було тільки потріскування вогню та рипіння Герміонового пера, яким Рон дописував останній абзац реферату

про дементорів. Гаррі закрив підручник Напівкровного Принца, позіхнув, коли це...

Лясь.

Герміона тихо зойкнула; Рон заляпав увесь реферат чорнилом, а Гаррі вигукнув:

— Кричер!

Ельф-домовик низько вклонився й пробубонів, звертаючись до власних вузлуватих пальців на ногах:

— Хазяїн казав, що хоче отримувати регулярні звіти про те, що робить панич Мелфой, тож Кричер і прибув, щоб дати...

Лясь.

Біля Кричера з'явився Добі з чохлом для чайника, надітим на голову набакир.

— Добі теж помагав, паничу Гаррі Поттер! — пискнув він, змірявши Кричера обуреним поглядом. — І Кричер повинен казати Добі, коли він вирушає до Гаррі Поттера, щоб вони могли звітувати разом!

— Що це таке? — запитала Герміона, ще й досі вражена цією несподіваною з'явою. — Гаррі, що це означає?

Гаррі завагався з відповіддю, бо він не казав Герміоні, що Кричер і Добі стежитимуть за Мелфоєм; ельфи-домовики для неї дуже дражлива тема.

— Ну... вони для мене стежили за Мелфоєм, — пояснив він.

— День і ніч, — каркнув Кричер.

— Добі вже тиждень не спав, паничу Гаррі Поттер! — гордо заявив Добі, хитаючись на ногах.

Герміона була обурена.

— Добі, ти не спав? Гаррі, невже ти їм наказав...

— Та вже ж ні, — поспіхом заперечив Гаррі. — Добі, можеш спати, чув? Та чи хтось із вас щось вивідав? — квапливо запитав він, не даючи Герміоні змоги втрутитися.

— Панич Мелфой походжає зі шляхетністю, що личить його чистокровності, — закректав Кричер. — Своїми рисами він нагадує мою зграбну хазяєчку, а його манери...

— Драко Мелфой — поганий хлопчисько! — сердито пискнув Добі. — Поганий хлопчисько, який... який...

Усе його тіло, від китиці чайного чохла на голові, до кінчиків шкарпеток затремтіло, а тоді він метнувся до каміна, наче хотів у нього пірнути; Гаррі це нітрохи не здивувало; він упіймав ельфа за поперек і вже не випускав. Кілька секунд Добі пручався, а тоді обвис.

— Дякую вам, паничу Гаррі Поттер, — важко дихаючи пропищав він. — Добі ще й досі нелегко говорити погано про своїх колишніх хазяїв...

Гаррі його відпустив; Добі поправив на голові чохол для чайника й виклично сказав Крічерові:

— Крічер повинен знати, що Драко Мелфой погано ставився до ельфів-домовиків!

— Справді, ми не хочемо слухати про твою любов до Мелфоя, — додав Гаррі Крічеру. — Починай з того, що ж він робить.

Крічер знову сердито вклонився й сказав:

— Панич Мелфой їсть у Великій залі, спить у спальні, відвідує різні уроки...

— Добі, скажи краще ти, — урвав Гаррі Крічера. — Чи робив він щось таке, чого не повинен був робити?

— Паничу Гаррі Поттер, — пискнув Добі, і в його великих круглих очах віддзеркалилося полум'я в каміні, — Добі не бачив, щоб хлопчисько Мелфой порушував якісь правила, але його й далі буває важко виявити. Він регулярно відвідує восьмий поверх з різними учнями, що стоять на сторожі, поки він заходить у...

— Кімнату на вимогу! — Гаррі ляснув себе по лобі «Прогресивною методикою зіллєваріння». Герміона з Роном глянули на нього. — Ось де він зникав! Ось, де він... робив те, що робив! І ось чому він щезав з карти! Це ж треба! А я там не бачив ніякої кімнати на вимогу!

— Може, Мародери й не знали про цю кімнату, — припустив Рон.

— А по-моєму, в цьому й полягають чари кімнати, —

сказала Герміона. — Якщо захотіти, щоб вона стала знекартлена, то вона стане.

— Добі, а чи ти зміг зайти туди, щоб побачити, що там робить Мелфой? — нетерпляче запитав Гаррі.

— Ні, паничу Гаррі Поттер, це неможливо, — пояснив Добі.

— Не може бути, — відразу заперечив Гаррі. — Мелфой торік пролазив у кімнату, коли там був наш штаб, отже, і я туди проникну й шпигуватиму за ним. Легко!

— Не думаю, Гаррі, що тобі це вдасться, — поволі вимовила Герміона. — Мелфой тоді добре знав, як ми користуємося кімнатою, бо дурна Маріетта все розпатякала. Він захотів, щоб кімната стала штабом ДА, то так воно й вийшло. Але ти не знаєш, чим стає кімната, коли в ній Мелфой, тому й не знатимеш, про що просити і на що її перетворювати.

— Має бути обхідний шлях, — відмахнувся Гаррі. — Добі, ти молодець.

— І Кричер молодець, — похвалила другого ельфа Герміона; але Кричер і не подумав дякувати, а закотив до стелі свої величезні, налиті кров'ю очі й крякнув:

— Бруднокровка розмовляє з Кричером, Кричер прикинеться, що не почув...

— Іди геть, — крикнув на нього Гаррі. Кричер відміряв останній глибокий уклін і роз'явився. — Добі, ти теж біжи поспи.

— Дякую вам, паничу Гаррі Поттер! — радісно пискнув Добі і теж зник.

— Ну, як вам? — захоплено обернувся до Рона з Герміоною Гаррі, щойно у вітальні не стало ельфів. — Ми знаємо, куди зникає Мелфой! Тепер ми його зловимо на гарячому!

— Ага, чудово, — Рон похмуро намагався витерти величезну чорнильну пляму, на яку перетворився його майже закінчений реферат. Герміона підсунула реферат до себе й почала осушувати чорнило чарівною паличкою.

— Але як це так, що він ходить туди «з різними учнями»? —

замислилася Герміона. — Скільки людей у це вплуталося? Скоріше за все, він їм не довіряє й вони не знають, що він там робить...

— Так, щось тут не те, — погодився Гаррі. — Я чув, як він казав Кребові, що то не Кребове собаче діло знати, що він робить... то що ж він тоді каже всім цим... усім цим...

Голос Гаррі затих; він не відводив очей від каміна.

— Ой, який же я дурний, — ледь чутно промовив він. — Це ж очевидно. Там же в підвалі стояв цілий казанисько з нею... він міг під час уроку нишком поцупити...

— Що поцупити? — не зрозумів Рон.

— Багатозільну настійку. Він украв трохи багатозільної настійки, що її нам показував Слизоріг ще на першому уроці... нема ніяких «різних учнів», що оберігають Мелфоя... це тільки Креб і Ґойл, як і завжди... все сходиться! — підскочив Гаррі й закрокував перед каміном. — Вони такі тупі, що робитимуть усе, що він скаже, навіть, якщо не знатимуть, що він задумав... але він не хоче, щоб хтось бачив, як вони чатують біля кімнати на вимогу, тому він примушує їх вживати багатозільну настійку, щоб вони були схожі на інших учнів... ці дві дівчини, що я їх бачив з ним, як ішов на квідич... ха! То Креб і Ґойл!

— Хочеш сказати, — тихо спитала Герміона, — що та дівчинка, чиї терези я полагодила...

— Так, аякже! — вигукнув Гаррі, дивлячись на неї. — Звичайно! Мелфой тоді був у тій кімнаті, тому вона... та що я таке кажу?.. *він* упустив терези — попередив Мелфоя, щоб той не виходив, бо є хтось чужий! А ще була та дівчина, що впустила жаб'ячу ікру! Ми постійно повз нього проходили і не здогадувалися!

— Він примушував Креба з Ґойлом ставати дівчатами? — загигикав Рон. — Оце так... а я думаю, чого це вони останнім часом такі невеселі... дивно, що вони його ще не послали під три чорти...

— І не пошлють, особливо після того, як він їм показав Чорну мітку, — сказав Гаррі.

— Гм... Чорну мітку, про існування якої ми нічого не знаємо, — скептично уточнила Герміона, згорнула висушений Ронів реферат, поки він знову не постраждав, і віддала сувій Ронові.

— Побачимо, — впевнено заявив Гаррі.

— Ага, побачимо, — Герміона встала й потяглася. — Гаррі, не спіши дуже захоплюватися, подумай краще, що ти ніяк не зайдеш у кімнату на вимогу, якщо не знатимеш, що там таке. А ще, нагадую, не забувай, — Герміона закинула на плече сумку й зміряла його дуже серйозним поглядом, — що ти повинен зосередитися й добути Слизорогів спогад. На добраніч.

Гаррі дивився їй услід, відчуваючи легке роздратування. Щойно зачинилися двері дівчачих спалень, як він причепився до Рона.

— А ти що думаєш?

— Якби ж я міг роз'являтися, як ельф-домовик, — зітхнув Рон, дивлячись на те місце, де зник Добі. — Я б тоді за милу душу склав іспит з явлення.

Вночі Гаррі не спалося. Він лежав, мабуть, кілька годин з розплющеними очима, міркуючи, як саме використовував Мелфой кімнату на вимогу, і що він, Гаррі, побачить, коли завтра туди зайде, бо хай що каже Герміона, Гаррі не сумнівався: якщо Мелфой зумів побачити штаб ДА, то він тим паче побачить Мелфоєву... що б то могло бути? Конференц-зала? Схованка? Комора? Майстерня? Мозок Гаррі гарячково перебирав варіанти, і коли він нарешті задрімав, то бачив у неспокійних снах Мелфоя, що ставав то Слизорогом, то Снейпом...

За сніданком Гаррі перебував у стані напруженого очікування; він мав вільний урок перед захистом від темних мистецтв і твердо вирішив скористатися цим часом для проникнення в кімнату на вимогу. Герміона підкреслено демонструвала, що його таємні плани вторгнення в кімнату її не цікавлять. Це дратувало Гаррі, бо він вважав, що її допомога знадобилася б — лише б вона того захотіла.

— Послухай, — тихо сказав він, нахиляючись до неї й накриваючи рукою щойно доставлений поштовою совою «Щоденний віщун», щоб Герміона не могла зануритися в читання. — Я не забув про Слизорога, але поняття не маю, як у нього виманити той спогад. Поки не стрельне в голову якась ідея, може, я з'ясую, що робить Мелфой?

— Я вже тобі казала — ти мусиш Слизорога *переконати*, — наполягала Герміона. — Нема мови, щоб його перехитрити чи зачаклувати, бо Дамблдор сам би це зробив. Замість никати біля кімнати на вимогу, — вона висмикнула «Віщуна» з-під долоні Гаррі й розгорнула на першій сторінці, — краще піди знайди Слизорога і спробуй достукатися до всього людяного, що в ньому лишилося.

— Є щось про знайомих?.. — поцікавився Рон, дивлячись, як Герміона переглядає заголовки.

— Так! — вигукнула Герміона, аж Гаррі з Роном ледь не вдавилися, — але нічого страшного, він живий... Мандангуса заарештували й запроторили до Азкабану! Нібито він удавав з себе інферія під час спроби крадіжки зі зломом... і ще зник якийсь Октавіус Пеппер... ой, який жах, був заарештований дев'ятирічний хлопчик за спробу вбивства своїх баби й діда; припускають, що він був під дією закляття *«Імперіус»*...

Друзі доснідували мовчки. З їдальні Герміона відразу побігла на урок стародавніх рун, Рон поплентався до вітальні, де мав нарешті дописати висновок до Снейпового реферату про дементорів, а Гаррі подався в коридор на восьмому поверсі, до тієї ділянки стіни, навпроти якої висів гобелен із зображенням Варнави Дурнуватого, що навчає тролів танцювати балет.

У порожньому переході Гаррі накинув на себе плащ-невидимку, хоч міг би й не маскуватися, бо коли він підійшов до потрібного місця, там не було нікого. Гаррі не знав, як легше потрапити в кімнату: коли там є Мелфой чи коли його немає. Добре хоч його першій спробі не за-

важатиме присутність Креба чи Ґойла, які прикидатимуться одинадцятирічними дівчатками.

Він заплющив очі, підійшовши до того місця, де були приховані двері в кімнату на вимогу. Гаррі пам'ятав, що має робити; торік він це засвоїв досконало. Щосили зосередившись, подумав: *«Мені треба побачити, що робить тут Мелфой... мені треба побачити, що робить тут Мелфой... мені треба побачити, що робить тут Мелфой...»*

Тричі він пройшов повз двері, а тоді, відчуваючи, як калатає серце, розплющив очі, щоб їх побачити... але й далі дивився на звичайнісіньку порожню стіну.

Підійшов до неї і спробував про всяк випадок штовхнути. Каміння не піддалося.

— Ну що ж, — сказав уголос Гаррі. — Що ж... я щось не те подумав...

На мить замислився, а тоді знову заплющив очі, зосередився й пішов уздовж стіни.

«Мені треба побачити те місце, куди Мелфой таємно приходить... мені треба побачити те місце, куди Мелфой таємно приходить...»

Пройшовся тричі, а тоді з надією розплющив очі.

Дверей не було.

— Ой, та годі вже, — роздратовано сказав він стіні. — Це ж була чітка вказівка... Що ж...

Кілька хвилин він напружено міркував, а тоді знову закрокував.

«Мені треба, щоб ти стала тим, чим стаєш для Драко Мелфоя...»

Він не зразу розплющив очі, коли завершив свій обхід; пильно прислухався, немовби міг почути, що двері з'являться з якимось звуком. Проте нічого не почув, крім далекого цвірінькання пташок на подвір'ї. Розплющив очі.

Дверей не було.

Гаррі вилаявся. Хтось закричав. Гаррі озирнувся й побачив зграйку першокласників, що тікали за ріг, либонь,

подумали, що наткнулися на язикатого привида-лихослова.

Майже годину Гаррі випробовував усі, які лише міг вигадати, варіанти речення «Мені треба побачити, що Драко Мелфой робить у тебе всередині», і врешті визнав, що Герміона, мабуть, мала рацію: кімната просто не бажала йому відкриватися. Розчарований і роздратований, він пішов на урок захисту від темних мистецтв, по дорозі стягуючи й запихаючи в торбу плаща-невидимку.

— Знову запізнився, Поттере, — холодно повідомив Снейп, коли Гаррі швидким кроком увійшов до освітленого свічками класу. — Десять очок з Ґрифіндору.

Гаррі похмуро зиркнув на Снейпа і бухнувся на стілець біля Рона; половина учнів ще й досі стояли, виймаючи підручники й розкладаючи речі; не могло такого бути, щоб він прийшов набагато пізніше за них.

— Перш ніж почати, хочу зібрати ваші реферати про дементорів, — заявив Снейп, недбало махнув чарівною паличкою і двадцять п'ять сувоїв пергаменту злетіли й акуратним стосиком приземлилися на його столі. — І для вас самих буде краще, якщо цього разу вони не будуть такі бездарні, як увесь той мотлох, що я мусив розгрібати, коли ви писали про протидію закляттю «Імперіус». А тепер розгорніть підручники на сторінці... що таке, містере Фініґан?

— Пане професоре, — запитав Шеймус, — чи не могли б ви пояснити, як розрізнити інферія і привида? Бо у «Віщуні» було щось про якогось інферія...

— Нічого там не було, — знудженим голосом відповів Снейп.

— Але ж я чув, люди говорили...

— Якби ти, Фініґане, й справді прочитав ту статтю, то знав би, що так званим інферієм виявився нікчемний злодюжка Манданґус Флечер.

— Я думав, що Снейп і Манданґус спільники, — прошепотів Гаррі Ронові й Герміоні. — Він мав би засмутитися, що Манданґуса заарѐш...

— Але Поттерові, здається, є що сказати з цього приводу, — Снейп зненацька вп'явся чорними очима в Гаррі. — Ану, запитаймо Поттера, як розрізнити інферія й привида.

Цілий клас озирнувся на Гаррі, котрий гарячково намагався пригадати, що йому казав Дамблдор тієї ночі, коли вони відвідували Слизорога.

— Е-е... ну... привиди прозорі... — пробелькотів він.

— О, дуже добре, — урвав його Снейп, скрививши губи. — Відразу видно, Поттере, що шість років магічної освіти не минули для тебе марно. *Привиди прозорі.*

Пенсі Паркінсон пискляво захихотіла. Кілька інших учнів теж глузливо шкірилися. Гаррі набрав повітря й спокійно повів далі, хоч у грудях у нього все кипіло. — Так, привиди прозорі, а інферії — це трупи. Отже, їхні тіла мають масу.

— Це міг би сказати й п'ятикласник, — зневажливо кинув Снейп. — Інферій — це труп, що його воскресило закляття темного чаклуна. Він не живий, а просто виконує, як маріонетка, накази того чаклуна. Привид, як ви вже мали б знати, це залишений на землі відбиток душі, що відійшла в інший світ... і він, як нам глибокодумно роз'яснив Поттер, *прозорий.*

— Те, що сказав Гаррі, нам дуже корисно знати, якщо доведеться їх розрізняти! — обурився Рон. — Коли ми зіткнемося з таким віч-на-віч у темному провулку, то треба буде якнайшвидше побачити, чи має його тіло масу. Ми ж не почнемо його розпитувати: «Вибачте, ви часом не відбиток душі, що відійшла в інший світ?»

Класом прошелестів смішок і миттю вщух від погляду, яким усіх обвів Снейп.

— Ще десять очок з Ґрифіндору, — повідомив він. — Від тебе, Рональде Візлі, я нічого мудрішого й не сподівався. У тебе самого така маса тіла, що не можеш за допомогою явлення переміститися в класі навіть на півсантиметра.

— *Ні!* — прошепотіла Герміона, хапаючи за руку Гаррі,

який гнівно відкрив було рота. — Немає сенсу, тільки чергове покарання заробиш, перестань!

— А зараз розгорніть підручники на сторінці двісті тринадцятій, — самовдоволено посміхнувся Снейп, — і прочитайте перші два абзаци про закляття «Круціатус»...

Цілий урок Рон сидів незвично тихенько. Коли пролунав дзвоник, Лаванда наздогнала Рона й Гаррі (Герміона наче здиміла) і почала обурюватися Снейпом, який кепкував з Ронових невдалих спроб явлення, та це Рона лише роздратувало й він од неї втік, пішовши разом з Гаррі до туалету.

— Снейп таки правду каже, — промимрив Рон після того, як хвилини зо дві дивився в потріскане дзеркало. — Не знаю, чи варто мені складати той іспит. Я просто не в'їжджаю в те явлення.

— Можеш записатися на додаткові уроки в Гоґсміді й побачити, що з того вийде, — розважливо порадив Гаррі. — Думаю, там буде цікавіше, ніж скакати в дурнуватий обруч. Якщо й після того ти будеш... ну, знаєш... не такий вправний, як хотів би, то перенесеш іспит і складеш його разом зі мною вліт... Мірто, це ж хлопчачий туалет!

З унітаза, в кабінці в них за спинами, випурхнув привид дівчини, завис у повітрі й дивився на них крізь товсті, білі й круглі окуляри.

— О, — сумно сказала Мірта. — Це ви.

— А кого ти сподівалася побачити? — здивувався Рон, дивлячись на її відображення в дзеркалі.

— Нікого, — відповіла Мірта, похмуро колупаючи прища на підборідді. — Він казав, що прийде мене побачити, а потім і *ти* теж обіцяв мене провідувати... — вона докірливо глянула на Гаррі, — ...а я вже стільки місяців тебе не бачила. Я розумію, що від хлопців не варто багато сподіватися.

— А ти хіба живеш не в дівчачому туалеті? — уточнив Гаррі, який уже кілька років намагався обходити той туалет десятою дорогою.

— У дівчачому, — відповіла вона, сумно стенувши плечима, — та це не означає, що я не можу *відвідувати* інші місця. Пам'ятаєш, я якось приходила й бачила тебе у ванній?

— Ще й як пам'ятаю, — зізнався Гаррі.

— Я думала, що йому подобаюся, — жалібно простогнала вона. — Може, якби ви звідси пішли, то він би повернувся ... ми маємо так багато спільного... я впевнена, що він це відчуває...

І вона з надією поглянула на двері.

— Коли ти кажеш, що ви маєте багато спільного, — запитав Рон, якого це вже почало смішити, — то маєш на увазі, що він теж живе в трубі під унітазом?

— Ні, — виклично заперечила Мірта, а її голос луною розійшовся по кахлях старого туалету. — Я маю на увазі, що він чуйний, що люди теж з нього знущаються, і він теж почувається самотнім, йому нема з ким поговорити, але він не соромиться виявляти свої почуття й плакати!

— Тут плакав якийсь хлопець? — зацікавився Гаррі. — Маленький хлопчик?

— Не має значення! — відрізала Мірта, і її маленькі, заплакані очі втупилися в Рона, що вже відверто сміявся. — Я обіцяла, що нікому не скажу і заберу цю таємницю з собою в...

— ...тільки не в могилу, — захихотів Рон, — скоріше, в каналізацію.

Мірта люто завила й шубовснула назад в унітаз, від чого вода перелилася через край і хлюпнула на підлогу. Знущання над Міртою трохи піднесло Ронів настрій.

— Маєш рацію, — погодився він, закидаючи на спину свою шкільну сумку, — я запишуся на ті уроки в Гоґсміді, а потім вирішу, чи складати іспит.

Отож, коли настали вихідні, Рон приєднався до Герміони й решти шестикласників, яким виповнювалося сімнадцять років якраз вчасно, щоб через два тижні складати іспит. Гаррі з заздрістю спостерігав, як вони збираються

в село; він скучив за цими відвідинами, до того ж це був особливо гарний весняний день, коли чи не вперше за довгий час небо прояснилося. Проте він вирішив скористатися вільним днем, щоб іще раз спробувати проникнути в кімнату на вимогу.

— Краще б ти, — порадила Герміона, коли він у вестибюлі поділився з нею і з Роном цими намірами, — пішов до Слизорога і спробував виманити в нього спогад.

— Та я вже пробував! — сердито огризнувся Гаррі, і це була правда. На цьому тижні він затримувався в класі настійок після кожного уроку, намагався загнати Слизорога на слизьке, але вчитель завжди так швидко зникав з підвалу, що Гаррі не встигав його наздогнати. Двічі Гаррі підходив до його кабінету і стукав, але відповіді не було, хоч за другим разом він почув, як хтось негайно приглушив звук старого грамофона.

— Герміоно, він не хоче зі мною розмовляти! Я намагався застати його на самоті, але він постійно цього уникає!

— А ти не здавайся, ясно?

Коротка черга учнів перед Філчем, що, як завжди, тицяв у них чуйником таємниць, просунулася на кілька кроків, і Гаррі нічого не відповів, щоб сторож його не підслухав. Він побажав Ронові й Герміоні успіхів, а тоді розвернувся й подався мармуровими сходами вгору, сповнений рішучості, незважаючи на Герміонині слова, присвятити годинку-дві кімнаті на вимогу.

Коли його вже не було видно з вестибюлю, Гаррі вийняв з сумки Карту Мародера і плащ-невидимку. Заховавшись під плащем, він ударив по карті чарівною паличкою, прошепотів: «Урочисто присягаю не затівати нічого доброго», — й почав уважно її роздивлятися.

Був недільний ранок, і майже всі учні сиділи у своїх вітальнях — ґрифіндорці в одній вежі, рейвенкловці в іншій, слизеринці в підвалах, а гафелпафці в напівпідвальному приміщенні біля кухонь. Кілька учнів сиділо в бібліотеці... хтось гуляв на подвір'ї... а в коридорі на восьмому поверсі

стирчав самотній Ґреґорі Ґойл. Не було ані знаку кімнати на вимогу, та Гаррі не зважав; якщо Ґойл біля неї чатував, то кімната відчинена, хоч Карта про це й не знала. Тому він помчав на восьмий поверх і загальмував аж тоді, як завернув за ріг потрібного коридору; там він уже пішов дуже повільно, буквально підкрадаючись до тієї самої маленької дівчинки з важкими терезами в руках, якій так люб'язно допомогла Герміона два тижні тому. Він підійшов до неї ззаду, низенько нахилився й прошепотів:

— Привіт... ти така симпатична.

Ґойл заверещав з переляку, впустив терези й чкурнув геть. Його не стало видно задовго до того, як у коридорі стихла луна від брязкоту розбитих терезів. Сміючись, Гаррі повернувся до стіни, за якою, як він був упевнений, завмер Драко Мелфой, який уже знав, що там, за дверима, з'явився хтось непроханий, тому не наважувався вийти. Гаррі просто насолоджувався відчуттям власної могутності і водночас намагався пригадати, які варіанти речень він ще не випробовував.

Проте його оптимістичний настрій доволі швидко вивітрився. Минуло півгодини, він випробував безліч різновидів свого прохання побачити, що робить Мелфой, але двері в стіні так і не з'явилися. Гаррі відчував неймовірне роздратування: Мелфой перебуває за якихось півметра від нього, а він усе ще не знає, що той там робить. Остаточно втративши терпець, Гаррі підбіг до стіни й ударив її ногою.

— ОЙ!

Йому здалося, що він зламав собі пальця; схопився за нього, стрибаючи на одній нозі, і з нього зісковзнув плащ-невидимка.

— Гаррі?

Він крутнувся, а оскільки був на одній нозі, то впав. На його превеликий подив, до нього наближалася Тонкс — з таким виглядом, ніби частенько тут прогулюється.

— Ти чого тут? — запитав він, підводячись; чому вона завжди знаходить його на підлозі?

— Я прийшла побачитися з Дамблдором, — відповіла Тонкс.

Гаррі подумав, що вона має поганий вигляд: худюща, з сірим обвислим волоссям.

— Його кабінет не тут, — пояснив Гаррі, — а з іншого боку замку, за гаргуйлем...

— Я знаю, — сказала Тонкс. — Його там немає. Мабуть, знову кудись подався.

— Справді? — перепитав Гаррі, обережно ставлячи на підлогу підбиту ногу. — А ти часом не знаєш, куди він зникає?

— Не знаю, — відповіла Тонкс.

— А навіщо ти хотіла його бачити?

— Та нічого особливого, — пояснила Тонкс, машинально смикаючи рукав мантії, — просто поцікавитись, чи він знає, що відбувається... ходять різні чутки... людей калічать...

— Я знаю, про це писали в газеті, — підтвердив Гаррі. — Той маленький хлопчик, що намагався вбити діда й бабу...

— «Віщун» незрідка відстає від подій, — урвала Тонкс, яка його майже не слухала. — Ти останнім часом не отримував листів від кого-небудь з Ордену?

— Мені ніхто з Ордену не пише, — відповів Гаррі. — Принаймні, відколи Сіріус...

Він побачив у неї на очах сльози.

— Вибач, — незграбно пробурмотів він. — Тобто... я теж за ним сумую...

— Що? — перепитала Тонкс, немовби його не чула. — Ну... бувай, Гаррі...

Вона різко розвернулася й пішла по коридору назад, а Гаррі розгублено дивився їй услід. За хвилину-дві він знову натяг плаща-невидимку й поновив спроби проникнути в кімнату на вимогу, але робив це якось без натхнення. Урешті-решт порожнеча в шлунку і згадка, що Рон і Герміона швидко повернуться на обід, примусила його припинити ці спроби й покинути коридор Мелфоєві,

який, мабуть, боятиметься вийти з кімнати ще кілька годин.

Коли він увійшов до Великої зали, Рон і Герміона вже доїдали обід.

— Мені вдалося... тобто певною мірою! — радісно повідомив Рон відразу, щойно помітив Гаррі. — Я мав явитися біля кав'ярні мадам Падіфут і трошки проскочив, залетів аж до Скривеншафта, але я все ж перемістився!

— Молодець, — похвалив Гаррі. — А в тебе, Герміоно, як пішло?

— Ой, та в неї все, як завжди, бездоганно, — Рон не дав Герміоні й рота розкрити. — Бездоганна мудрагельність, марудність і малодушність, чи що там, у дідька, за три «М»... ми ще забігли чогось випити в «Три мітли», і ти б чув, що про неї казав Твайкрос... я здивуюся, якщо він незабаром не запропонує їй руку й серце...

— А в тебе що? — запитала Герміона, не слухаючи Рона. — Ти увесь цей час простовбичив біля кімнати на вимогу?

— Угу, — зізнався Гаррі. — І знаєш, кого я там зустрів? Тонкс.

— Тонкс? — одночасно здивувалися Рон і Герміона.

— Так. Каже, що прийшла відвідати Дамблдора...

— Якщо хочете знати, — сказав Рон, коли Гаррі переповів свою розмову з Тонкс, — вона трохи схибнулася. Не може отямитися після того, що сталося в міністерстві

— Це якось дивно, — чомусь стривожилася Герміона. — Вона мала б охороняти школу, чого це вона раптом покинула пост і прийшла побачитися з Дамблдором, якщо його немає в школі?

— Я тут подумав, — вагаючись, сказав Гаррі. Було якось дивно висловлювати це припущення; воно більше пасувало б Герміоні, аніж йому, — вам не здається, що вона могла... знаєте... закохатися в Сіріуса?

Герміона глянула на нього круглими від подиву очима.

— Чого тобі таке спало на думку?

— Не знаю, — стенув плечима Гаррі, — але вона ледь не

розридалася, коли я згадав його ім'я... а ще її патронус тепер великий і чотирилапий... я так подумав, чи не став він... знаєте... *ним.*

— Цікава думка, — замислилася Герміона. — Але я все одно не розумію, навіщо їй було йти в замок для зустрічі з Дамблдором? Якщо вона справді лише заради цього тут з'являлася...

— А що я вам казав? — промугикав Рон з набитим ротом. — Вона стала трохи дивна. Розгубилася. Жінки, — велемудро прорік він Гаррі. — Їх легко засмутити.

— Проте, — глузливо сказала Герміона, струснувшись від роздумів, — навряд чи можна знайти жінку, яка б сиділа півгодини набурмосена лише тому, що мадам Розмерту не розсмішив її анекдот про відьму, цілителя та мімбулус мімблетонію.

Рон надувся як індик.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ —

Після похорону

Над вежками замку дедалі частіше з'являлися клаптики ясно-синього неба, але ці ознаки наближення літа не поліпшували настрою Гаррі. Він зазнав невдачі і в спробах з'ясувати, що таємно робить Мелфой, і в намаганнях зав'язати зі Слизорогом розмову, яка могла б якось спонукати професора поділитися тим спогадом, що він його тлумив у собі вже десятки років.

— Востаннє тобі кажу, забудь про Мелфоя, — наполегливо нагадала Гаррі Герміона.

Вони сиділи втрьох після обіду в сонячному закутку подвір'я. Герміона і Рон тримали в руках брошурки Міністерства магії «Поширені помилки явлення і як їх уникати», бо мали сьогодні складати іспити з явлення, та ці брошурки чогось не дуже заспокоювали їм нерви. Рон здригнувся й заховався за Герміоною, коли з-за рогу вийшла якась дівчина.

— Це не Лаванда, — втомлено зітхнула Герміона.

— Ой, добре, — зрадів Рон.

— Гаррі Поттер? — запитала дівчина. — Мене попросили передати тобі оце.

— Дякую.

У Гаррі обірвалося в грудях, коли він узяв маленький сувійчик пергаменту. Дівчина відійшла, а він буркнув:

— Але ж Дамблдор казав, що в нас не буде уроків, доки я не здобуду той спогад!

— Може, він хоче перевірити, як у тебе справи? — припустила Герміона, поки Гаррі розгортав сувій; однак замість Дамблдорового вузенького похилого почерку він побачив незграбні закарлючки, що їх було важко розібрати ще й тому, що чорнило на пергаменті в кількох місцях розпливлося, позалишавши великі плями.

«Дорогесенькі Гаррі, Роне й Герміоно!

Учора вночі помер Араґоґ. Гаррі й Роне, ви його бачили і знаєте, який він був файненький. Герміоно, я знаю, що він би тобі сподобавси. Я красненько вам би подякував, якби ви нині прийшли на похорон. Я планую зробити се в надвечір'я, то була найулюбленіша його пора. Я знаю, що вам не можна так пізно ходити, але ви можете скористатися плащем-невидимкою. Не турбував би'м вас, але мені самому буде тяжко.

Геґрід.»

— На, подивися, — подав Гаррі цидулку Герміоні.

— О Господи, — зойкнула дівчина, швиденько її проглянула й передала Ронові, який читав, не вірячи своїм очам.

— Та він *здурів*! — сердито вигукнув Рон. — Та почвара радила своїм родичам зжерти мене й Гаррі! Пропонувала їм почастуватися! А тепер Геґрід сподівається, що ми підемо оплакувати його жахливе волохате тіло!

— І це ще не все, — додала Герміона. — Він просить, щоб ми вийшли з замку ввечері, хоч і знає, що заходи безпеки тепер посилені в мільйон разів, і якщо нас упіймають, то клопоту не обберешся.

— Ми вже його раз уночі відвідували, — нагадав Гаррі.

— Так, але не з такої ж оказії! — не вгавала Герміона. — Ми часто ризикували, щоб допомогти Геґрідові, а тут... Араґоґ уже мертвий. Якби хоч треба було його рятувати...

— ...то я тим паче не захотів би йти, — твердо заявив Рон. — Герміоно, ти його не бачила. Повір, смерть йому піде тільки на користь.

Гаррі забрав цидулку і глянув на чорнильні плями, що її вкривали. Це явно були сліди сліз, що рясно крапали на пергамент...

— Гаррі, навіть не думай іти, — сказала Герміона. — Не варто за таке безглуздя заробляти покарання.

Гаррі зітхнув.

— Та я знаю, — погодився він. — Мабуть, доведеться таки Геґріду ховати Араґоґа без нас.

— Поховає й сам, — зраділа Герміона. — Слухай, на уроці настійок майже нікого не буде, бо ми всі складаємо іспит... спробуй якось підкотитися до Слизорога!

— Думаєш, п'ятдесят сьома спроба закінчиться успішно? — гірко всміхнувся Гаррі.

— Успішно, — раптом обізвався Рон. — Гаррі, саме так... зроби, щоб вона закінчилася успішно!

— Що ти маєш на увазі?

— Скористайся відваром успіху!

— Роне, це ж... це ж те, що треба! — просто очманіла Герміона. — Аякже! І як я про це не подумала?

Гаррі витріщився на них обох.

— Фелікс-феліціс? — нарешті пробурмотів. — Не знаю... я його беріг...

— Для чого? — поцікавився Рон.

— Гаррі, що може бути важливіше за цей спогад? — здивувалася Герміона.

Гаррі не відповів. Образ маленької золотистої пляшечки вже тривалий час бентежив його уяву; невиразні й розпливчасті задуми, пов'язані з розривом між Джіні та Діном, а також з Роновим чомусь радісним бажанням побачити її з новим залицяльником, зароджувалися в глибині його свідомості й виринали на поверхню хіба що в снах або в дрімотно-примарному стані на межі сну й пробудження...

— Гаррі? Ти з нами чи де? — нагадала про себе Герміона.

— Що?.. А, так, звичайно, — відповів він, схаменувшись. — Ну що ж. Якщо не зможу поговорити зі Слизорогом удень, то хильну фелікса і зроблю ще одну спробу ввечері.

— Так і вирішили, — зраділа Герміона, а тоді встала й виконала граціозний пірует. — Місце... мужність... мудрість... — пробурмотіла вона.

— Ой, перестань, — попросив Рон, — мене й так уже нудить... швидше, заховай мене!

— Це не Лаванда! — роздратовано сказала Герміона, коли Рон пірнув їй за спину, бо на подвір'ї з'явилася ще одна пара дівчат.

— Класно, — визирнув Рон з-за Герміониного плеча, щоб перевірити. — Чого це вони такі невеселі?

— Це ж сестри Монтґомері, чого їм веселитися? Невже ти не чув, що сталося з їхнім меншим братом? — здивувалася Герміона.

— Якщо чесно, то я не встигаю стежити, що діється з родичами всіх учнів, — зізнався Рон.

— Та ж на їхнього брата напав вовкулака. Подейкують, що їхня мама відмовилася допомагати смертежерам. Одне слово, хлопчикові було тільки п'ять років, і він помер у лікарні Святого Мунґа, його не змогли врятувати.

— Помер? — приголомшено перепитав Гаррі. — Але ж вовкулаки не вбивають, вони лише перетворюють людину на собі подібних!

— Іноді вбивають, — заперечив Рон з незвично суворим виразом. — Я чув, що таке буває, коли вовкулаку заносить.

— А як звали того вовкулаку? — швидко запитав Гаррі.

— Кажуть, то був Фенрір Ґрейбек, — відповіла Герміона.

— Я так і знав... це маньяк, якому подобається нападати на дітей; мені про нього розповідав Люпин! — сердито пояснив Гаррі.

Герміона суворо на нього зиркнула.

— Гаррі, ти повинен добути спогад, — сказала вона. — Йдеться про те, щоб зупинити Волдеморта. Усі нинішні жахіття — на його совісті...

Угорі на замку пробамкав дзвін, і Герміона з Роном злякано підхопилися.

— Усе буде добре, — підбадьорив їх Гаррі, коли вони побігли до вестибюлю, де збиралися учні, що мали складати іспит з явлення. — Ні пуху!

— І тобі теж! — багатозначно глянула Герміона на Гаррі, і він повернув до підвалів.

Пополудні на уроці настійок було тільки троє учнів: Гаррі, Ерні та Драко Мелфой.

— Замолоді ще, щоб являтися? — добродушно поцікавився Слизоріг. — Не виповнилося сімнадцяти?

Усі захитали головами.

— Ну, що ж, — бадьоро сказав Слизоріг, — якщо нас так мало, то трошки розважимося. Зваріть мені щось таке кумедне!

— Добра думка, пане професоре, — по-підлабузницькому вигукнув Ерні, потираючи руки. А от Мелфой, навпаки, навіть не всміхнувся.

— А що ви маєте на увазі під «кумедним»? — роздратовано запитав він.

— Здивуйте мене чимось, — безтурботно відказав Слизоріг.

Мелфой невдоволено розгорнув «Прогресивну методику зіллєваріння». Увесь його вигляд свідчив, що для нього цей урок — марно згаяний час. Дивлячись на нього поверх свого підручника, Гаррі думав, що Мелфой, безперечно, волів би провести цей час у кімнаті на вимогу.

Це йому здавалося, чи Мелфой, як і Тонкс, почав худнути? Він був блідий, шкіра мала сіруватий відтінок, мабуть, тому, що останнім часом він нечасто бачив денне світло. Але в ньому зовсім не відчувалося самовдоволення, збудження або зверхності; де й ділося те чванство, що переповнювало його в «Гоґвортському експресі», коли він відверто вихвалявся завданням, яке йому доручив Волдеморт...: з цього, подумав Гаррі, можна зробити лише один висновок: те загадкове завдання виконується погано.

Підбадьорений такою думкою, Гаррі погортав свою «Прогресивну методику зіллєваріння» і знайшов там детально виправлений Напівкровним Принцом рецепт еліксиру для створення радісного настрою. Чогось такого, здається, хотів Слизоріг, до того ж, еліксир міг би (серце в Гаррі аж закалатало) так поліпшити Слизорогові настрій, що той з радістю поділився б спогадом. От якби ж Гаррі переконав його покуштувати цей еліксир...

— Ну, на вигляд просто чудово-пречудово, — сплеснув руками Слизоріг десь через півтори години, коли Гаррі показав йому яскраво-жовтий вміст свого казанка. — Еліксир радості, якщо не помиляюся? А що це пахне? Ммм... ти додав гілочку м'яти? Нетрадиційно, Гаррі, але як натхненно. Ще б пак, м'ята служитиме противагою до випадкових побічних ефектів — гучного співу і смикання за носи... Хлопче, я просто не уявляю, де в тебе беруться такі блискучі ідеї... хіба що...

Гаррі ногою заштовхнув Принців підручник глибше в сумку.

— ...це в тобі проявляються мамині гени!

— О... так, мабуть, — полегшено зітхнув Гаррі.

Ерні набурмосився — заради того, щоб хоч раз перевершити Гаррі, він придумав свій власний відвар, але він чомусь скипівся й злипся, утворивши на дні казанка фіолетову галушку. Мелфой з кислим обличчям уже складав речі — Слизоріг сказав про його гикальний розчин «так собі».

Продзвенів дзвоник, і Ерні з Мелфоєм відразу вийшли.

— Пане професоре, — почав було Гаррі, але Слизоріг швиденько озирнувся; побачивши, що в класі, крім нього й Гаррі, вже нікого не лишилося, він чкурнув до виходу.

— Пане... пане професоре, чи не хотіли б ви скуштувати мій відвар?.. — розпачливо гукнув йому вслід Гаррі.

Та Слизоріг уже зник. Розчарований Гаррі вилив з казанка еліксир, зібрав речі, вийшов з підвалу й помалу почав підійматися сходами до вітальні.

Рон і Герміона повернулися пізно пополудні.

— Гаррі! — вигукнула Герміона, пролазячи крізь отвір за портретом. — Гаррі, я склала!

— Молодчина! — похвалив він її. — А Рон?

— Він... *трохи* недотяг, — прошепотіла Герміона, коли в приміщення, горблячись, увійшов смутний і невеселий Рон. — Йому просто не пощастило, малесенька дрібничка, екзаменатор помітив, що він залишив на місці старту половину брови... А тобі як пішло зі Слизорогом?

— Ніяк, — зітхнув Гаррі, коли Рон підійшов. — Не пощастило, старий, але наступного разу складеш... ми будемо разом.

— Мабуть, — похмуро погодився Рон. — Але ж *півброви!* Яка йому різниця!

— Розумію, — заспокоювала його Герміона, — це таки несправедливо...

За вечерею друзі на всі заставки кляли екзаменатора з явлення, і Рон трошки повеселів, тож по дорозі з Великої зали до вітальні можна було поговорити про ситуацію зі Слизорогом та його спогадом.

— То що, Гаррі... використаєш фелікс-феліціс чи ні? — присікався Рон.

— Мабуть, так буде краще, — погодився Гаррі. — Навряд чи мені потрібна вся пляшечка, то ж на цілих дванадцять годин... вип'ю один великий ковток. Дві-три години мені вистачить.

— Це таке класне відчуття, коли його вип'єш, — згадував Рон. — Ніби вже ніколи не помилятимешся.

— Що ти мелеш? — засміялася Герміона. — Ти ж його ніколи не пив!

— Але ж я думав, що випив, — сказав Рон таким тоном, наче пояснював очевидне. — А це майже те саме...

Друзі побачили, як Слизоріг зайшов до Великої зали, і, добре знаючи, що він за їжею не поспішає, певний час сиділи у вітальні, розробляючи план, щоб Гаррі пішов до кабінету Слизорога аж тоді, як той туди повернеться. Коли сонце торкнулося верхівок дерев Забороненого лісу, вони вирішили, що вже час, переконалися, що Невіл, Дін і Шеймус залишаються у вітальні, і прокралися до хлопчачої спальні.

Гаррі дістав з самого дна валізи скручену шкарпетку й вийняв з неї невеличку блискучу пляшечку.

— Ну, будьмо, — сказав Гаррі, підніс її до губ, і відпив акуратно відміряний ковток.

— Ну, як воно? — прошепотіла Герміона.

Гаррі якусь мить мовчав. А тоді, повільно, але невідворотно його охопило п'янке відчуття безмежності власних можливостей; йому здавалося, що він здатен на все — на все, що завгодно... а здобути Слизорогів спогад було тепер не тільки можливо, а й неймовірно легко...

Він з усмішкою звівся на ноги, впевнений у собі, як ніколи.

— Чудово! — вигукнув він. — Справді чудово! Що ж... іду до Геґріда.

— Що? — в один голос ошелешено зойкнули Рон і Герміона.

— Ні, Гаррі... ти мав іти до Слизорога, пам'ятаєш? — наполягала Герміона.

— Та де там, — рішуче заперечив Гаррі. — Я йду до Геґріда, маю настрій сходити до Геґріда.

— Ти маєш настрій ховати велетенського павука? — приголомшено перепитав Рон.

— Так, — відповів Гаррі, витягаючи з сумки плаща-невидимку. — Я відчуваю, що треба там сьогодні побувати. Розумієте, про що я?

— Ні, — так само в один голос відповіли Рон і Герміона, тепер уже відверто стривожені.

— Сподіваюся, це справді фелікс-феліціс? — Герміона стурбовано подивилася на пляшечку проти світла. — Чи не було в тебе іншої пляшечки, з... навіть не знаю...

— З есенцією божевілля? — припустив Рон, а Гаррі тим часом накинув на плечі плащ-невидимку.

Гаррі засміявся і Рон з Герміоною стривожилися ще дужче.

— Повірте, — сказав Гаррі. — Я знаю, що роблю... чи принаймні... — він упевнено попрямував до дверей, — це знає фелікс.

Він натяг плаща-невидимку ще й на голову і почав спускатися по сходах; Рон з Герміоною побігли за ним. Зійшовши вниз, Гаррі вислизнув крізь відчинені двері.

— Що ти там робив *з нею*? — заверещала Лаванда Браун,

дивлячись просто крізь Гаррі на Рона з Герміоною, що вийшли разом з хлопчачої спальні. Гаррі почув, як Рон щось лопотів, і швидко перетнув кімнату, залишаючи їх позаду.

Пролізти крізь отвір за портретом виявилося легко; коли він підійшов, саме заходили Джіні й Дін, і Гаррі ковзнув між ними, при цьому ненароком зачепивши Джіні.

— Дін, не штовхайся, — сердито сказала дівчина. — Ти завжди мене підштовхуєш... я й сама можу чудово зайти...

Портрет у Гаррі за спиною став на місце, але він ще встиг почути, як Дін сердито огризнувся... Відчуваючи дедалі більшу радість, Гаррі крокував замком. Не треба було й скрадатися, бо ніхто не траплявся назустріч, але це його анітрохи не дивувало: цього вечора удача вела його за руку.

Звідки Гаррі знав, що треба йти саме до Геґріда, пояснити він би не зміг. Було таке враження, що відвар чітко висвітлював лише кілька наступних кроків на його шляху: він не бачив кінцевого пункту призначення, гадки не мав, коли з'явиться Слизоріг, але знав, що це єдиний правильний шлях до здобуття спогаду. Вийшовши у вестибюль, Гаррі побачив, що Філч забув замкнути вхідні двері. Сяючи усмішкою, Гаррі розчинив їх навстіж, вдихнув запах свіжого повітря й трави і почав спускатися по сходах у вечірні сутінки.

На останній сходинці йому стрельнула думка, що добре було б по дорозі до Геґріда пройти повз овочеві грядки. Власне, це було не зовсім по дорозі, але Гаррі не сумнівався, що треба підкоритися цій примсі, тому негайно подався до грядок; там з радістю й без особливого подиву побачив професора Слизорога, який розмовляв з професоркою Спраут. Гаррі зачаївся за низеньким кам'яним муром, відчуваючи умиротворення й прислухаючись до розмови.

—...Дякую, Помоно, що знайшла час, — ввічливо говорив Слизоріг. — Більшість фахівців погоджуються, що для кращого ефекту їх треба збирати в сутінках.

— Я згодна, — лагідно відповіла професорка Спраут. — Цього тобі вистачить?

— Цілком, цілком, — Слизоріг тримав снопик густолистих рослин. — Тепер я матиму по кілька листочків для кожного третьокласника, та ще й залишиться трохи про всяк випадок — ану хтось переварить... ну, на все добре тобі і ще раз дуже дякую!

Професорка Спраут попрямувала в темряві до своїх оранжерей, а Слизоріг рушив посто туди, де стояв невидимий Гаррі.

Охоплений нестримним бажанням викрити себе, Гаррі відкинув плаща.

— Добрий вечір, пане професоре.

— Мерлінова борода, Гаррі, ти так мене налякав, — насторожено застиг Слизоріг. — Як це ти вислизнув із замку?

— Здається, Філч забув замкнути двері, — бадьоро пояснив Гаррі, задоволено відзначивши, як спохмурнів Слизоріг.

— Я на нього поскаржуся. Його більше цікавить дотримання чистоти, аніж безпеки... А чого ти тут, Гаррі?

— Через Геґріда, пане професоре, — відповів Гаррі, відчуваючи, що зараз найкраще казати правду. — Він дуже засмучений... але ви нікому не скажете, пане професоре? Не хочу, щоб у нього були неприємності...

Слизоріг був явно заінтригований.

— Ну, я не можу цього пообіцяти, — хрипко буркнув він. — Але я знаю, що Дамблдор довіряє Геґрідові, як нікому іншому, тож я переконаний, що він не затіяв чогось жахливого...

— Отой велетенський павук, що був у нього вже багато років... що жив у Лісі... що вмів розмовляти...

— До мене доходили чутки, що в Лісі живуть павуки-акромантули, — тихо сказав Слизоріг, дивлячись на стіну темних дерев. — То це таки правда?

— Так, — підтвердив Гаррі. — Але цей павук, Арагог, перший, якого придбав колись Геґрід, учора помер. Геґрід

у розпачі. Він хоче, щоб на похороні павука поруч з ним хтось був, і я пообіцяв прийти.

— Зворушливо, зворушливо, — неуважно сказав Слизоріг, дивлячись великими зажуреними очима на далекі вогні Геґрідової хижі. — Але ж отрута акромантула дуже цінна... якщо цей звір помер недавно, то його отрута ще не висохла... авжеж, я не хотів би робити нічого бездушного, якщо Геґрід засмучений... але якби можна було якось роздобути хоч трошки.... бо майже неможливо дістати отруту акромантула, поки він живий...

Слизоріг говорив наче сам до себе, не помічаючи Гаррі.

— ...не зібрати отруту — це таке жахливе марнотратство... вона може коштувати сто ґалеонів за півлітра... якщо чесно, в мене зарплата така мізерна...

Тепер Гаррі знав, що робити.

— Ну, — для переконливості ніби завагався Гаррі, — якби ви прийшли, пане професоре, то Геґрід був би дуже радий... знаєте, гідно попрощатися з Араґоґом...

— Аякже, — зрадів Слизоріг, і очі його захоплено засяяли. — Гаррі, я тобі ось що скажу; я забіжу візьму одну-дві пляшечки й підійду туди... пом'янемо бідолашного павука, вип'ємо за його... ну... не зовсім здоров'я... але попрощаємося з ним після похорону, як годиться. І ще я поміняю краватку, бо ця занадто барвиста для такої оказії...

Він метнувся до замку, а Гаррі побіг до Геґріда, задоволений собою.

— Йой, ти прийшов, — прохрипів Геґрід, коли відчинив двері й побачив перед собою Гаррі, що саме з'явився з-під плаща-невидимки.

— Так... а Рон і Герміона не змогли, — повідомив Гаррі. — Вони передають тобі свої співчуття.

— Нічого... то нічого... Гаррі, він був би зворушений, якби знав, що ти тут будеш...

Геґрід заридав. Він зробив собі чорну нарукавну пов'язку з ганчірки, виквецяної ваксою для взуття; очі в нього набрякли, почервоніли й розпухли.

Гаррі співчутливо поплескав його по лікті, бо вище все одно не діставав.

— Де ми його поховаємо? — запитав він. — У Лісі?

— Йой, та де там, — заперечив Геґрід, витираючи сльози краєм сорочки. — Інші павуки вже не підпустять мене до свого павутиння, коли там нема Араґоґа. Так виглядає, що вони мене не з'їли тільки тому, що він їм не велів того робити! Ти годен у таке повірити, Гаррі?

Найчесніше було б відповісти «так»; Гаррі відразу пригадав ту жахливу сцену, коли вони з Роном опинилися віч-на-віч з акромантулами: тоді не виникало ані найменшого сумніву, що тільки Араґоґ міг зупинити їх, щоб вони не зжерли Геґріда.

— Ніколи такого не було, щоб я не міг зайти в оту ділянку Лісу! — похитав головою Геґрід. — Було тяжко навіть забрати звідти Араґоґове тіло... вони зазвичай пожирають своїх мертвяків, розумієш... але я хтів файно його поховати... щоб усе було якось по-людськи...

Він знову заридав, і Гаррі ще раз поплескав його по лікті, кажучи при цьому (бо відвар підказував, що саме це треба зробити):

— Коли я сюди йшов, Геґріде, то зустрів професора Слизорога.

— Йой, то ти вскочив у халепу, га? — стурбовано глянув на нього Геґрід. — Тобі не вільно бувати вечорами поза замком, я це знаю, се моя вина...

— Ні-ні, коли він почув, куди я йду, то сказав, що теж хотів би прийти й віддати останні почесті Араґоґу, — сказав Гаррі. — Він, думаю, пішов перевдягтися у відповідний одяг... і ще він обіцяв принести пляшку, щоб пом'янути Араґоґа...

— Справді? — здивовано і водночас зворушено перепитав Геґрід. — Се... се дуже файно з його боку, а також те, що він тебе не викаже. Я досі майже не мав якихось справ з Горацієм Слизорогом... а він, бач, приходить пом'янути Араґоґа... Араґодзько дуже би ся втішив...

Гаррі подумав, що Араґоґа насамперед утішила б велика кількість їстівної плоті на кістках Слизорога, але промовчав, підійшов до заднього віконечка Геґрідової хатини й побачив там справді огидне видовище — величезного здохлого павучиська, що лежав на спині, виставивши скручені й переплетені лапи.

— Геґріде, то ми поховаємо його тут, у тебе на городі?

— Я си гадаю, що там, за гарбузами, — здушеним голосом проказав Геґрід. — Я вже си викопав... знаєш... могилку. Та й подумав, що варто сказати пару файних слів... згадати щось радісне...

Його голос затремтів і стих. Хтось постукав у двері, і він пішов відчиняти, висякавшись у свою хустинку-як-скатертинку. Слизоріг у жалобній чорній краватці і з пляшками в руках швиденько переступив поріг хатини.

— Геґріде, — почав він смутним голосом. — Прийми моє співчуття у зв'язку з твоєю втратою.

— Йой, як то файно з твого боку, — розчулився Геґрід. — Дуже тобі дєкую. І дєкую, що не покарав Гаррі...

— Мені таке й на думку б не спало, — сказав Слизоріг. — Сумний вечір, сумний вечір... а де та бідолашна істота?

— Отамечки, — тремтячим голосом відповів Геґрід. — То може... може тоді почнемо?

Вони втрьох вийшли на город за хатою. Місяць блідо поблискував крізь дерева, і в його сяйві, що зливалося зі світлом з Геґрідового вікна, було видно Араґоґове тіло, яке лежало на краю глибоченної ями біля триметрового насипу свіжовикопаної землі.

— Розкішно, — сказав Слизоріг, підходячи до павучої голови, з якої молочними більмами зирили в небо восьмеро очей і нерухомо поблискували під місяцем дві величезні зігнуті клешні. Гаррі здалося, ніби він почув дзенькіт пляшок, коли Слизоріг нахилився над клешнями, розглядаючи величезну волохату голову.

— Не кожен може оцінити, які вони файненькі, — розчулився Геґрід, дивлячись на Слизорогову спину, і з куточ-

ків його очей викотилися сльози. — Я й не знав, Горацію, що тебе цікавлять такі створіння, як Араґоґ.

— Цікавлять? Шановний Геґріде, та я благоговію перед ними, — сказав Слизоріг, відходячи від тіла. Гаррі помітив, як блиснула пляшка, зникаючи в нього під плащем, але Геґрід, що знову витирав сльози, нічого не бачив. — То що... почнемо церемонію похорону?

Геґрід кивнув і вийшов наперед. Підняв велетенського павука й перекинув його, тяжко крекнувши, в темну яму. Павук гепнувся на дно з жахливим хрускотом. Геґрід знову заплакав.

— Я розумію, тобі важко, бо ти його добре знав, — поспівчував Слизоріг і поплескав Геґріда по лікті, бо, як і Гаррі, вище не діставав. — То, може, я скажу кілька слів?

«Мабуть, він вицідив з Араґоґа багато високоякісної отрути», — подумав Гаррі, бо Слизоріг мав надзвичайно вдоволений вигляд, коли підійшов до краю ями й пророк поволі й урочисто:

— Прощавай, Араґоже, павучий королю! Ті, хто тебе знав, ніколи не забудуть довгої й вірної дружби з тобою! Твоє тіло зітліє, але дух твій житиме в затишних, обплутаних павутинням закутках твого рідного Лісу. Нехай процвітають твої багатоокі нащадки, а твої побратими-люди хай знайдуть розраду й утішаться після трагічної втрати.

— Се було... се було... так файнесенько! — заголосив Геґрід і впав на купу гною, розпачливо ридаючи.

— Та годі вже, годі, — примовляв Слизоріг; потім махнув чарівною паличкою — і величезна гора землі здійнялася вгору, а тоді з глухим гупанням засипала мертвого павука, утворивши ошатний могильний горб. — Ходімо, чогось вип'ємо. Гаррі, візьми його з того боку... вставай, Геґріде... отак, дуже добре...

Вони посадили Геґріда в крісло за столом. Іклань, який під час похорону сидів, зіщулившись, у своєму кошику, тепер тихенько почалапав до них і, як завжди, поклав важку голову Гаррі на коліна.

Слизоріг відкоркував принесену з собою пляшку вина.

— Я їх *усі* перевірив, чи немає отрути, — запевнив він Гаррі, виливаючи майже всю першу пляшку в Геґрідів кухоль з відро завбільшки і подаючи його Геґрідові. — Примусив одного ельфа-домовика продегустувати кожнісіньку пляшку після того, що сталося з твоїм бідолашним приятелем Рупертом.

Гаррі яскраво уявив собі Герміонине обличчя, якби вона почула про таку наругу над ельфами-домовиками, тому вирішив їй про це не казати.

— Це тобі, Гаррі... — приказував Слизоріг, розливаючи другу пляшку порівну в два інші кухлі, — ... а це мені. Ну, — підняв він високо свого кухля, — хай Араґоґові буде пухом земля.

— Хай буде пухом, — повторили разом Гаррі й Геґрід.

Слизоріг і Геґрід добряче хильнули зі своїх кухлів. А от Гаррі, якому фелікс-феліціс осявав кожен його наступний крок, знав, що не повинен пити, тому просто прикинувся, що відсьорбнув ковточок, і поставив кухля на стіл перед собою.

— Я виховував його з яєчка, знаєте, — скорботно сказав Геґрід. — Він був такий мацюпусінький, коли тільки вилупився. Такий, як китайський мопсик.

— Малеча, — зронив Слизоріг.

— Я си тримав його в шкільній шафі, поки не... йой...

Геґрідове обличчя потемніло, й Гаррі знав чому: Том Редл домігся, щоб Геґріда вигнали зі школи, звинувативши, що це він відчинив Таємну кімнату. Але Слизоріг його, здається, не слухав; він дивився на стелю, з якої звисали якісь мідні горщики, а також довге пасмо шовковистого білого волосся.

— Геґріде, це часом не волосся єдинорога?

— Еге ж, — байдуже підтвердив Геґрід. — Вони, знаєш, зачіпаються за гілки хвостами й залишають це скрізь по Лісі...

— Але ж, дорогий друже, ти знаєш, скільки воно *коштує*?

— Я скріпляю ним пов'язки для ран, якщо якесь звіретко покалічиться, — знизав плечима Геґрід. — Йой, як воно помагає... дуже міцне, знаєш.

Слизоріг знову добряче приклався до кухля, а його очі уважно оглядали хатину в пошуках, як здогадувався Гаррі, нових скарбів, завдяки яким можна було б забезпечити себе чималими припасами настояного в дубових діжках меду, зацукрованих ананасів та оксамитових домашніх курток. Він підлив вина Геґрідові й собі, розпитуючи того про істот, які мешкають зараз у Лісі, і про те, як Геґрід примудряється за ними всіма пильнувати. Геґрід дуже розбалакався через випите спиртне та Слизорогову улесливу цікавість, перестав витирати очі й захопився довжелезною розмовою про розведення посіпачок.

Тут фелікс-феліціс легенько нагадав Гаррі про себе, і Гаррі помітив, що запаси вина, принесеного Слизорогом, швидко вичерпуються. Гаррі ще не вмів виконувати закляття-наповняття не вголос, але думка, що йому це сьогодні не вдасться, його насмішила: Гаррі й справді всміхнувся сам до себе, коли, не помічений ні Геґрідом, ні Слизорогом (бо ті саме переповідали один одному побрехеньки про незаконну торгівлю драконячими яйцями), він під столом націлився чарівною паличкою на майже порожні пляшки — й ті одразу наповнилися.

Минуло з годину часу, і Геґрід зі Слизорогом почали виголошувати дивовижні тости — за Ґоґвортс, за Дамблдора, за виготовлене ельфами вино, а тоді...

— За Гаррі Поттера! — заревів Геґрід, випиваючи вже, мабуть, чотирнадцятий кухоль вина, половина з якого потекла йому по бороді.

— Так, справді, — вигукнув Слизоріг, у якого вже заплітався язик, — за Паррі Ґоттера, хлопчика-обранця, що... ну... щось там зробив, — пробелькотів він і теж вихилив кухля.

Невдовзі після цього Геґріда знову потягло на сльози і він подарував Слизорогові цілого єдинорожого хвоста, а той запхав його в кишеню, вигукуючи:

— За дружбу! За щедрість! За десять ґалеонів з кожної волосинки!

І ще якийсь час після цього Геґрід і Слизоріг сиділи, обійнявшись, пліч-о-пліч і співали повільної й тужливої пісні про помираючого чаклуна на ім'я Одо.

— Йой, файні вмирають молодими, — бурмотів захмелілий Геґрід, похилившись на стіл, поки Слизоріг вимучував приспів. — Мій татусьо так рано пішов на той світ... і твої, Гаррі, мамця й татко...

З Геґрідових очей знову рясно потекли величезні сльози; він ухопив Гаррі за руку й почав її трясти.

— ...файніших чаруна й чаклівниці їхнього віку я ніколи не знав... йой, яке жахіттє... яке жахіттє...

Слизоріг тужливо завивав:

А Одо-героя принесли додому,
Де батьківська хата стоїть.
Розламану паличку поруч поклали,
Що й досі там сумно лежить.

— ...жахіттє, — прохрипів Геґрід, його велика кудлата голова впала на руки й він голосно захропів.

— Даруйте, — гикнув Слизоріг. — Я знаю, що мені слон на вухо наступив.

— Геґрід мав на увазі не ваш спів, — тихенько пояснив Гаррі. — Він казав про те, як помирали мої мама й тато.

— Он як, — ледве стримав могутню відрижку Слизоріг. — Ой, лишенько. Так, це було... це справді було жахіття. Страшне... Жахіття...

Він явно не знав, що казати далі, тому знову налив у кухлі вина.

— Ти ж, Гаррі... навряд чи це пам'ятаєш? — незграбно запитав він.

— Ні... мені ж був лише рочок, коли вони загинули, — пояснив Гаррі, не зводячи очей з полум'я свічки, що колихалося від могутнього Геґрідового хропіння. — Але опісля

я багато довідався про те, що сталося. Тато загинув перший. Ви про це знали?

— Я... я не знав, — ледь чутно озвався Слизоріг.

— Так... Волдеморт його вбив, а тоді переступив через його тіло й пішов до мами, — говорив далі Гаррі.

Слизоріг здригнувся всім тілом, але не зміг відвести переляканого погляду від обличчя Гаррі.

— Він наказав їй забиратися геть, — безжально вів далі Гаррі. — Сказав, що їй не треба вмирати. Йому потрібен був тільки я. Вона могла б урятуватися.

— Ой, лишенько, — белькотів Слизоріг. — Вона могла б... їй не треба було... це жахливо...

— Жахливо, правда? — ледь чи не пошепки перепитав Гаррі. — Та вона не зрушила з місця. Тато був уже мертвий, і вона не хотіла, щоб я теж загинув. Вона почала благати Волдеморта... але той тільки зареготав...

— Годі! — зненацька вигукнув Слизоріг, підводячи тремтячу руку. — Справді, мій любий хлопчику, перестань... я вже старий... мені не треба такого чути... я не хочу цього чути...

— Я забув, — збрехав Гаррі, виконуючи вказівки фелікса-феліціса. — Вона ж вам подобалася, правда?

— Подобалася? — перепитав Слизоріг, і на його очах виступили сльози. — Я просто не можу уявити людину, котра б її знала і котрій вона не подобалася б... така відважна... така весела... яке ж то сталося жахіття...

— Але ви не хочете допомогти її синові, — сказав Гаррі. — Вона віддала за мене своє життя, а ви не хочете віддати навіть свій спогад.

Хату заповнювало могутнє Ґеґрідове хропіння. Гаррі дивився просто в заплакані очі Слизорога. Учитель настійок, здається, не міг відвести погляду.

— Не кажи так, — прошепотів він. — Питання не в тому... якби це тобі допомогло... але ж це нічого не дасть...

— Дасть, — рішуче заперечив Гаррі. — Ця інформація потрібна Дамблдорові. І мені потрібна.

Він знав, що може нічого не остерігатися: фелікс-феліціс підказував йому, що завтра зранку Слизоріг нічого не пам'ятатиме. Дивлячись Слизорогові просто у вічі, Гаррі трохи нахилився до нього.

— Я — Обранець. Я повинен його вбити. Мені потрібен цей спогад.

Слизоріг зблід ще більше; його широкий лоб ще рясніше заблищав потом.

— Ти *справді* Обранець?

— Авжеж, — спокійно ствердив Гаррі.

— Але ж тоді... мій любий хлопчику... ти забагато вимагаєш... ти просиш мене фактично посприяти твоїй спробі знищити...

— А ви не хочете позбутися чаклуна, який убив Лілі Еванс?

— Гаррі, Гаррі, та я хочу, але...

— Ви боїтеся, що він з'ясує, що це ви мені допомогли?

Слизоріг нічого не відповів; він був переляканий.

— Будьте відважні, як моя мама, пане професоре...

Слизоріг підняв пухкеньку руку й приклав до губів тремтячі пальці; у ту мить він нагадував величезну дитину-переростка.

— Мені немає чим пишатися... — прошепотів він крізь пальці. — Мені страшенно соромно за те... за те, що є в тому спогаді... мені здається, що в той день я заподіяв непоправної шкоди...

— Ви знімете з себе цей тягар, якщо розкриєте мені свій спогад, — сказав Гаррі. — Це буде відважний і шляхетний вчинок.

Геґрід смикнувся уві сні й знову захропів. Слизоріг і Гаррі дивилися один на одного у світлі пригаслої свічки. Запанувала довга-довга тиша, але фелікс-феліціс підказував Гаррі не порушувати її, а чекати.

І от, страшенно повільно, Слизоріг запхав руку в кишеню і вийняв чарівну паличку. Тоді другою рукою сягнув під плащ і вийняв маленьку порожню пляшечку. Не зво-

дячи очей з Гаррі, Слизоріг торкнувся чарівною паличкою своєї скроні, а тоді відвів її вбік так, що зі скроні виснувалася довга срібляста ниточка спогаду, немовби приклеєна до кінця палички. Спогад усе довшав і довшав, аж нарешті відірвався й завис на паличці біло-срібною ниткою. Слизоріг опустив цю нитку в пляшечку, й вона там спочатку звилася спіраллю, а тоді розгорнулася й завирувала, наче газ. Тремтячою рукою він закоркував пляшечку і передав її понад столом Гаррі.

— Дуже вам дякую, пане професоре.

— Ти добрий хлопчик, — сказав професор Слизоріг, а сльози котилися по його пухких щічках, стікаючи на моржеві вуса. — І в тебе її очі... тільки не думай про мене надто погано, коли це все побачиш...

І він теж схилив голову на руки, важко зітхнув і поринув у сон.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ —

Горокракси

Прокрадаючись у замок, Гаррі відчував, як слабшає дія фелікс-феліциса. Вхідні двері були ще незамкнені, але на четвертому поверсі він нарвався на Півза і просто дивом уник покарання, пірнувши бочком в один відомий йому коротший перехід. Коли дістався нарешті до портрета Гладкої Пані і стягнув з себе плащ-невидимку, то нітрохи не здивувався, що вона відмовляється йому допомагати.

— І котра ж зараз, по-твоєму, година?

— Пробачте... я виходив у важливій справі...

— Але опівночі змінився пароль, тож ночуватимеш у коридорі.

— Жартуєте! — вигукнув Гаррі. — Чого це він мав міняється опівночі?

— А того, — огризнулася Гладка Пані. — Якщо не подобається, то йди сварися з директором, бо це він посилив заходи безпеки.

— Фантастика, — сердито пробурмотів Гаррі, дивлячись на щільно причинені двері. — Вищий клас. Я пішов би сваритися з Дамблдором, якби він тут був, бо це ж він хотів, щоб я...

— Він тут, — пролунав чийсь голос у Гаррі за спиною. — Професор Дамблдор повернувся до школи годину тому.

До Гаррі линув Майже-Безголовий Нік. Його голова, як завжди, хиталася над стоячим коміром.

— Я чув це від Кривавого Барона — він сам бачив, як директор повернувся, — повідомив Нік. — І ще, за словами Барона, директор був нібито в доброму гуморі, хоч і втомлений.

— І де він? — серце в Гаррі закалатало.

— Ой, стогне собі й брязкає ланцюгами на астрономічній вежі, це його улюблена розвага...

— Та не Кривавий Барон, а Дамблдор!

— О... та в себе в кабінеті, — відповів Нік. — Як я пам'ятаю з Баронових слів, він ще мав владнати якусь справу перед тим, як лягати...

— Мав, — підтвердив Гаррі. Груди йому аж розпирало від хвилювання, коли він уявив, як скаже Дамблдорові, що нарешті здобув спогад. Він крутнувся дзиґою й побіг, не зважаючи на Гладку Пані, що кричала йому вслід:

— Вернися! Усе добре, я пожартувала! Просто я була сердита, що ти мене розбудив! Пароль такий самий — «глист»!

Але Гаррі вже мчав коридором і за кілька хвилин на слова «ірисовий еклер» Дамблдорів гаргуйль відскочив, відкриваючи Гаррі прохід до ґвинтових сходів.

— Заходь, — сказав Дамблдор, коли Гаррі постукав. Голос його звучав стомлено.

Гаррі штовхнув двері в директорський кабінет, що був такий, як і завжди, хіба що за вікном чорніло всіяне зорями небо.

— Боже мій милий, Гаррі, — здивувався Дамблдор. — Чим я заслужив на таку радість — твій нічний візит?

— Пане директоре... я здобув. Я дістав Слизорогів спогад.

Гаррі вийняв крихітну скляну пляшечку й показав Дамблдорові. Якусь секунду Дамблдор сидів приголомшений. А тоді його обличчя роз'яснилося широкою усмішкою.

— Гаррі, це ж першорядна новина! Ти просто молодець! Я знав, що ти зумієш!

Явно забувши про пізній час, він швидко вийшов з-за стола, взяв неушкодженою рукою пляшечку зі Слизороговим спогадом і попрямував до шафи з ситом спогадів.

— А зараз, — сказав Дамблдор, ставлячи кам'яну чашу на стіл і виливаючи в неї вміст пляшечки, — зараз ми, нарешті, все побачимо. Швиденько, Гаррі...

Гаррі слухняно нахилився над ситом спогадів і відчув, як ноги відірвалися від підлоги... він знову полетів крізь

темряву й приземлився в кабінеті Горація Слизорога в далекому минулому.

Там був значно молодший Горацій Слизоріг з густою копицею солом'яного волосся та ясно-рудими вусами; він сидів у зручному кріслі посеред кабінету, поклавши ноги на оксамитовий пуфик, в одній руці тримав келишок вина, а другою нишпорив у коробці з зацукрованими ананасами. Довкола Слизорога сиділо з півдесятка хлопців-підлітків, і серед них був Том Редл, у якого на пальці поблискував Ярволодів золотий з чорним перстень.

Дамблдор приземлився поруч з Гаррі саме тоді, як Редл запитав:

— Пане професоре, чи правда, що професорка Веселодум іде у відставку?

— Томе, Томе, якби я й знав, то не сказав би, — відповів Слизоріг, докірливо насваривши Редла пальчиком, хоч одночасно йому й підморгнув. — Хотів би я знати, хлопче, де ти набираєшся такої інформації; знаєш, мабуть, більше, ніж половина учителів.

Редл усміхнувся; решта хлопців зареготали, захоплено на нього поглядаючи.

— Завдяки цій твоїй дивовижній здатності знати те, чого не слід, і твоїм вишуканим лестощам стосовно потрібних людей... до речі, дякую тобі за ананаси, ти не помилився, я їх дуже люблю...

Декотрі хлопці знову захихотіли.

— ...я впевнений, що років за двадцять ти станеш міністром магії. Навіть за п'ятнадцять, якщо й далі даруватимеш мені ананаси. Я маю *розкішні* зв'язки в міністерстві.

На губах Тома Редла пробігла усмішка, тоді як усі інші хлопці знову зареготали. Гаррі помітив, що хоч Том не був найстарший, та всі явно ставилися до нього як до ватажка.

— Не знаю, пане професоре, чи політика мені підійде, — сказав Редл, коли регіт ущух. — По-перше, я не маю відповідного походження.

Кілька хлопців обмінялися іронічними посмішками.

Гаррі не сумнівався, що вони Редлові слова оцінили як жарт: поза сумнівом, вони знали чи підозрювали про знаменитого предка свого ватажка.

— Дурниці, — жваво заперечив Слизоріг, — твої здібності свідчать, що ти походиш з гідного чаклунського роду. Ні, Томе, ти далеко підеш, я ще не помилявся стосовно своїх учнів.

Маленький золотий годинник, що стояв у Слизорога на письмовому столі, пробив одинадцяту годину. Професор озирнувся.

— Ой, людоньки, невже так пізно? Розходьтеся, хлопці, а то вскочимо з вами в халепу. Лестранж, реферат має бути готовий до завтра, бо інакше — покарання. І тебе це стосується, Ейвері.

Хлопці один за одним виходили з класу. Слизоріг важко встав з крісла й поніс до письмового столу порожній келих. Шурхіт за спиною примусив його озирнутися; Редл і досі був у класі.

— Поспіши, Томе, бо ще хтось побачить, що ти не спиш о такій пізній годині, а ти ж староста...

— Пане професоре, я хотів щось вас запитати.

— То питай, хлопче, скоріше...

— Пане професоре, мені цікаво, що ви знаєте про... про горокракси?

Слизоріг задивився на Редла, пухкенькими пальчиками машинально погладжуючи ніжку келиха.

— Пишеш реферат із захисту від темних мистецтв?

Але Гаррі бачив — Слизоріг прекрасно розумів, що запитання не стосується шкільної програми.

— Не зовсім, пане професоре, — відповів Редл. — Я цей термін вичитав в одній книжці і не збагнув, що він означає.

— Ні... ну... навряд чи в Гоґвортсі можна знайти книжку, яка б детально писала про горокракси. Це дуже темні речі, надзвичайно темні, — сказав Слизоріг.

— Але ж ви, очевидно, все про них знаєте? Тобто чаклун вашого рівня... вибачте, я зрозумію, якщо ви не можете

сказати... я просто впевнений, що крім вас ніхто цього не знає, тільки ви... тому й вирішив запитати...

Майстерно виконано, подумав Гаррі — усе це вагання, вдавано недбалі інтонації, виважені лестощі, усього було в міру й не забагато. Він, Гаррі, вже володів величеньким досвідом виманювання інформації в тих, хто не бажає нею ділитися, тому відразу оцінив таку висококласну роботу. Він не сумнівався, що Редлові була дуже-дуже потрібна ця інформація; можливо, він тижнями готувався до цієї миті.

— Ну, — завагався Слизоріг, не дивлячись на Редла, а перебираючи в руках стрічку на коробці з зацукрованими ананасами, — ну, не зашкодить, звісно, коротко тобі їх описати. Щоб ти зрозумів цей термін. Горокраксом називається предмет, у якому хтось приховав частинку своєї душі.

— Я не зовсім розумію, як це можливо, — сказав Редл.

Він старанно стримував емоції, але Гаррі відчував його збудження.

— Бачиш, для цього треба розщепити собі душу, — пояснив Слизоріг, — і приховати її частинку в якомусь предметі, за межами свого тіла. Тоді, навіть, якщо хтось нападе на тіло цієї особи або його знищить, особа не помре, бо частинка її душі залишиться жива й неушкоджена. Але, звичайно, існувати в такому вигляді...

Слизорогове обличчя посмутнішало, а Гаррі раптом пригадав слова, почуті майже два роки тому.

«Мене видерло з власного тіла. Я став мізерніший, ніж дух, нікчемніший за найнещасніших привидів... та все ж лишився живий».

— ...мало кому сподобається, Томе, дуже мало кому. Краще смерть.

Редлове палке бажання знати все було тепер очевидне; з його обличчя так і струменіла пожадливість, якої він не міг уже приховати.

— А як можна розщепити власну душу?

— Ну, — збентежено мовив Слизоріг, — не забувай, душа повинна залишатися цілою й недоторканою. Розщеплення її — це акт насильства, протиприродна дія.

— Але як це робиться?

— Через вчинення зла... найвищого зла. Через скоєння вбивства. Акт убивства розриває душу. Чаклун, що збирається створити горокракс, обертає заподіяну шкоду собі на користь: він надійно загортає відірвану частку...

— Загортає? А як?..

— Існує закляття, але ти мене навіть не питай, бо я не знаю! — закрутив Слизоріг головою, неначе старий слон, якого замучили москіти. — Невже я схожий на того, хто це випробовував би?... Невже я схожий на вбивцю?

— Ні, пане професоре, що ви, ні, — швидко заперечив Редл. — Пробачте... я не хотів образити...

— Нічого-нічого, я не образився, — буркнув Слизоріг. — Звісно, я трохи цікавився такими речами... чаклуни певного рівня завжди відчували потяг до цього аспекту магії...

— Так, пане професоре, — погодився Редл. — Я лише одного не збагну... просто з цікавості... тобто хіба один горокракс дає багато користі? Чи душу можна розщепити тільки один раз? Чи не було б краще й надійніше розділити душу на кілька частин? Бо, скажімо, якщо сім — це найпотужніше магічне число, то, може, на сім?..

— Мерлінова борода, Томе! — вигукнув Слизоріг. — Сім! Та навіть про вбивство однієї людини страшно подумати! Що там казати... ділити душу взагалі погано... а вже розривати її на семеро...

Було видно, що Слизоріг глибоко стурбований: він дивився на Редла, наче бачив його вперше. Гаррі не сумнівався, що професор узагалі шкодує, що почав цю розмову.

— Звичайно, це все тільки припущення, — пробурмотів він, — те, що ми обговорюємо, правда? Чиста теорія...

— Так-так, пане професоре, так і є, — квапливо погодився Редл.

— Та все одно, Томе... нехай залишиться між нами те, що я казав... тобто те, що ми тут обговорювали. Декому може не сподобатися, що ми вели балачки про горокракси. Це, розумієш, у Гоґвортсі заборонена тема... Дамблдор страшенно розгнівається...

— Я мовчатиму як риба, — пообіцяв Редл і вийшов з кабінету, але Гаррі ще встиг побачити на його обличчі вираз тієї несамовитої радості, якою воно засяяло тоді, коли Редл довідався, що він чаклун; ця радість не оживила його вродливі риси, а навпаки — з нею обличчя втрачало щось людське...

— Дякую, Гаррі, — тихенько сказав Дамблдор. — Вертаємось...

Коли Гаррі опинився в кабінеті, директор уже сидів за своїм столом. Гаррі теж сів і чекав, коли заговорить Дамблдор.

— Я дуже довго прагнув побачити це свідчення, — сказав нарешті Дамблдор. — Воно підтверджує мою теорію, доводить, що я мав рацію, а також вказує на те, яка ще довга дорога у нас попереду...

Гаррі раптом помітив, що всі до одного директори й директорки на портретах попрокидалися й уважно слухають їхню розмову. Один огрядний чаклун з червоним носом навіть приклав до вуха слухову трубку.

— Гаррі, — сказав Дамблдор, — я впевнений, що ти зрозумів усю важливість щойно почутого. Коли Томові Редлу було стільки років, як тобі тепер, може, на місяць-два більше чи менше, то він робив усе можливе й неможливе, щоб дізнатися, як досягти безсмертя.

— І ви, пане директоре, гадаєте, що він тоді свого досяг? — запитав Гаррі. — Створив горокракс? І тому не вмер, коли напав на мене? Він десь заховав той горокракс? Надійно убезпечив частку своєї душі?

— Частку... і, мабуть, не одну, — відповів Дамблдор. — Ти ж чув Волдеморта: він особливо хотів почути Горацієву думку про те, що буде з чаклуном, який створить більше,

ніж один горокракс; що буде з чаклуном, який так прагне уникнути смерті, що готовий скоїти багато вбивств, неодноразово розривати свою душу, щоб зберегти її в багатьох, схованих поодинці горокраксах. Цієї інформації він не отримав би з жодної книжки. Як мені відомо... і як, мабуть, знав Волдеморт... ще жоден чаклун не розривав своєї душі більше, ніж надвоє.

Дамблдор на мить замовк, даючи лад думкам, а тоді сказав:

— Чотири року тому я отримав доволі переконливий доказ, що Волдеморт розірвав свою душу.

— Де? — запитав Гаррі. — Як?

— Ти сам мені його дав, Гаррі, — пояснив Дамблдор. — Щоденник, Редлів щоденник, з чіткими вказівками, як відімкнути Таємну кімнату.

— Я не розумію, пане директоре, — розгубився Гаррі.

— Хоч я й не бачив Редла, що вийшов тоді зі щоденника, але ти описав мені явище, про яке я доти не чув. Звичайний спогад, що починає самостійно діяти й мислити? Звичайний спогад, що висмоктує життя з дівчинки, в чиї руки він потрапив? Ні, в тій книжечці містилося щось значно зловісніше... частка чиєїсь душі, я в цьому був майже впевнений. Щоденник був горокраксом. Але це породило тільки нові запитання. Найбільше мене заінтригувало й занепокоїло те, що цей щоденник він створив не лише задля власної безпеки, але й як зброю.

— Я й далі не розумію, — вимовив Гаррі.

— Він діяв саме так, як має діяти горокракс... інакше кажучи, часточка душі, прихована в ньому, надійно оберігалася й відіграла, безперечно, свою роль, відвертаючи смерть свого власника. Однак я не сумніваюся, що Редл дуже хотів, аби цей щоденник хтось прочитав, хотів, щоб частинка його душі вселилася й оволоділа кимось іншим, допомагаючи таким чином випустити на волю слизеринського монстра.

— Мабуть, він не хотів, щоб марно пропала його тяжка

праця, — припустив Гаррі. — Він хотів, щоб усі з часом довідалися, що саме він спадкоємець Слизерина, бо раніше він ще не міг приписати собі такої честі.

— Цілком правильно, — кивнув головою Дамблдор. — Але чи не вважаєш ти, Гаррі, що, маючи намір передати або підкинути щоденника якомусь майбутньому гоґвортському учневі чи учениці, він досить недбало поставився до тієї безцінної частки своєї душі, що була там прихована? Горокракс повинен, як пояснив професор Слизоріг, забезпечити надійний і безпечний захист частинки душі її власника; не можна легковажно жбурляти її під чужі ноги, ризикуючи, що хтось може її знищити... а так, до речі, й сталося: цієї конкретної часточки душі вже не існує — ти про це подбав.

Легковажність Волдемортового ставлення до цього горокракса здалася мені надзвичайно підозрілою. Це могло означати, що він створив... або планував створити... багато горокраксів, отож втрата першого не завдала б йому великої шкоди. Мені не хотілося в це вірити, але іншого пояснення я не знаходив.

А тоді, через два роки, ти мені розповів, що тієї ночі, коли Волдеморт знову повернувся в своє тіло, він виголосив перед смертежерами надзвичайно тривожну заяву, яка багато чого роз'яснювала. *«Я — той, хто подолав найдовшу відстань на шляху до безсмертя».* Саме це, за твоїми словами, він і сказав. *«Найдовшу відстань».* І мені здалося, ніби я збагнув, що він мав на увазі, хоча смертежери нічого не зрозуміли. Він посилався на свої горокракси, горокракси множинні. Такого, Гаррі, не досягав жоден інший чаклун. А тут усе сходилося: Лорд Волдеморт з роками дедалі більше втрачав людську подобу, і перетворення, яке з ним відбулося, можна було пояснити лише одним — він так спотворив свою душу, що вона перейшла вже всі межі навіть того, що ми звикли називати злом...

— Отже, щоб його не можна було вбити, він сам убивав інших? — запитав Гаррі. — А чому він не виготовив чи не

вкрав філософського каменя, якщо так прагнув безсмертя?

— Ми знаємо, що п'ять років тому він саме так і намагався вчинити, — нагадав Дамблдор. — Але є низка причин, чому, на мою думку, філософський камінь приваблював Лорда Волдеморта значно менше, ніж горокракси.

Хоч еліксир життя і справді продовжує існування, але для підтримання безсмертя його треба регулярно пити цілу свою вічність. Ось чому Волдеморт був би цілковито залежний від еліксиру, і якби той закінчився або хтось підсипав туди отрути чи вкрав камінь, то Волдеморт умер би, як будь-яка інша людина. Не забувай — він любить усе робити сам. Мені здається, що думка про необхідність бути залежним, навіть від еліксиру, була для нього нестерпна. Так, він був готовий його пити, якби це врятувало його від того жахливого напівіснування, на яке він був приречений після нападу на тебе, і помогло здобути йому тіло. Після цього, я переконаний, він мав намір і далі покладатися на свої горокракси: щойно він знову втілився б у людську подобу, як йому вже не було потрібно нічого іншого. Він уже був безсмертний, розумієш... чи принаймні ближчий до безсмертя, ніж будь-яка інша людина.

Але тепер, Гаррі, озброєні цією інформацією, вирішальну роль в отриманні якої відіграв успішно здобутий тобою спогад, ми дуже близько підійшли до розгадки таємниці, як можна покінчити з Волдемортом. Ти чув його слова: «Чи не було б краще й надійніше розділити душу на декілька часток... якщо сім — це найпотужніше магічне число...» *Якщо сім — це найпотужніше магічне число.* Я вважаю, що ідея про душу, поділену на сім частин, захопила Лорда Волдеморта.

— То він зробив сім горокраксів? — злякано перепитав Гаррі, а деякі портрети на стінах теж обурено чи злякано зойкнули. — Але ж вони можуть бути де завгодно в світі... заховані... зариті в землю або невидимі...

— Я радий, що ти розумієш масштаби цієї проблеми, —

спокійно сказав Дамблдор. — Та насамперед, Гаррі, не сім горокраксів, а шість. Сьома частина його душі, хоч і понівечена, міститься в його відродженому тілі. Це та його частина, що вела примарне існування усі довгі роки його вигнання; без неї він узагалі ніхто. Ця сьома частина його душі буде останньою ціллю для того, хто захоче вбити Волдеморта... частина, що живе в його тілі.

— А решта шість горокраксів, — розпачливо запитав Гаррі, — як їх знайти?

— Ти забуваєш... один ти вже знищив. А ще один знищив я.

— Ви? — схвильовано перепитав Гаррі.

— Я, — відповів Дамблдор, підіймаючи почорнілу й обгорілу руку. — Перстень, Гаррі. Ярволодів перстень. На нього було накладено жахливе закляття. Якби не моя... скажу без зайвої скромності... дивовижна спритність і не своєчасні дії професора Снейпа, коли я повернувся в Гоґвортс з невиліковними ранами, то мене б уже й на світі не було. Проте всохла рука, мабуть, не найгірша жертва за сьому частку Волдемортової душі.

— А як ви його розшукали?

— Як ти вже знаєш, я багато років тільки те й робив, що досліджував Волдемортове минуле. Я постійно подорожував, відвідуючи знайомі йому місця. Я випадково натрапив на цей перстень, захований у руїнах Ґонтової хатини. Схоже, що коли Волдеморт запечатав у ньому частку своєї душі, то вже не бажав його носити. Він захистив перстень багатьма потужними закляттями і сховав у тій халупі, де колись мешкали його предки (Морфін тоді вже перебував у Азкабані), не підозрюючи, що я не полінуюся колись відвідати ті руїни і що шукатиму будь-яких ознак його магічних схованок.

Одначе нам ще рано вітати один одного з цими здобутками. Ти знищив щоденник, я — перстень, але якщо ми не помиляємося з нашою теорією душі, поділеної насемеро, то залишаються ще чотири горокракси.

— Які можуть бути чим завгодно? — запитав Гаррі. — Старими бляшанками або, навіть не знаю, порожніми пляшечками з-під зілля?..

— Гаррі, ти думаєш про летиключі — ті справді мають бути звичайними предметами, які легко не помітити. Але щоб Лорд Волдеморт використовував для збереження власної дорогоцінної душі бляшанку або стару пляшечку з-під зілля? Ти забуваєш, що я тобі показав. Лордові Волдеморту подобалося збирати різні реліквії, і він надавав перевагу магічним об'єктам, що мали велику історичну цінність. Його гонор, його віра у власну вищість, його прагнення посісти найвище місце в магічній історії — все це підказує мені, що Волдеморт ретельно ставився до вибору горокраксів, добираючи об'єкти, гідні такої честі.

— Але щоденник не був якийсь особливий.

— Щоденник, як ти сам казав, був доказом, що його власник — спадкоємець Слизерина; я переконаний, що Волдеморт надавав йому надзвичайно великого значення.

— А інші горокракси? — запитав Гаррі. — Чи ви знаєте, пане директоре, що може ними бути?

— Я можу лише здогадуватися, — відповів Дамблдор. — Якщо брати до уваги наведені мною міркування, то Лорд Волдеморт мав би надавати перевагу речам, які самі собою становлять певну цінність. Саме тому я й досліджував Волдемортове минуле, щоб знайти свідчення того, чи міг він бути причетний до зникнення певних реліквій.

— Медальйон! — уголос припустив Гаррі. — Чашка чарівниці Гафелпаф!

— Так, — посміхнувся Дамблдор, — я готовий закластися... може, не на другу свою руку... але принаймні на кілька пальців на підтвердження того, що ці речі стали третім і четвертим горокраксами. Вирахувати ще два горокракси, припускаючи, що він створив їх загалом шість, значно складніше, але я наважився б висловити здогад, що, здобувши речі, власниками яких були Гафел-

паф і Слизерин, він почав пошуки об'єктів, що належали Ґрифіндору й Рейвенклов. Чотири реліквії від чотирьох засновників слугували, я переконаний, потужним збудником Волдемортової уяви. Не стверджую, що він знайшов якусь пам'ятку від Рейвенклов. Однак переконаний, що єдина відома реліквія Ґрифіндора залишилася в надійному місці.

Дамблдор показав своїми почорнілими пальцями на стіну в себе за спиною, де лежав за склом інкрустований рубінами меч.

— Думаєте, насправді він хотів повернутися в Ґоґвортс заради реліквій? — поцікавився Ґаррі. — Щоб тут пошукати щось таке, що належало комусь із чотирьох засновників?

— Саме так я й думав, — відповів Дамблдор. — Але, на жаль, цей напрям нічого нам не дає, бо він до школи не проник — принаймні я в це вірю. Отже, і обшукати школу теж не мав змоги. Тому я роблю висновок, що він так і не здійснив свого честолюбного наміру зібрати реліквії від усіх чотирьох засновників. Безперечно, він здобув дві... можливо, знайшов і третю... це все, що ми зараз знаємо.

— Навіть якби він роздобув щось від Рейвенклов чи від Ґрифіндора, то залишається ще шостий горокракс, — порахував, загинаючи пальці, Ґаррі. — Хіба що він дістав і те, і те?

— Навряд, — заперечив Дамблдор. — Здається, я знаю, що таке шостий горокракс. Цікаво, що ти скажеш, якщо я зізнаюся, що мене вже тривалий час цікавить поведінка тієї змії, Наджіні?

— Змії? — ошелешено перепитав Ґаррі. — Можна використовувати в ролі горокраксів тварин?

— Це робити недоцільно, — пояснив Дамблдор, — бо довіряти частку своєї душі чомусь такому, що може мислити й пересуватися самостійно, дуже ризиковано. Проте якщо я не помиляюсь у своїх розрахунках, коли Волдеморт прибув у дім твоїх батьків з наміром убити тебе, йому не

вистачало щонайменше одного горокракса для досягнення заповітної мети — мати шість таких предметів.

Він, здається, зупинив процес виготовлення горокраксів, плануючи скоїти свої найважливіші вбивства. Зокрема, він збирався вбити тебе. Він вірив, що, вбиваючи тебе, позбудеться загрози, передбаченої пророцтвом. Вірив, що стане від цього непереможний. Думаю, він мав намір скористатися твоєю смертю для виготовлення останнього свого горокракса.

Але ми знаємо, що він зазнав невдачі. Минув якийсь час, і він з допомогою Наджіні вбив старого маґла, після чого, мабуть, йому й прийшла думка перетворити змію на останнього горокракса. Змія символізує зв'язок зі Слизерином, що тільки поглиблює містичний образ Лорда Волдеморта. Він, мабуть, відчуває до неї найбільшу прив'язаність, якщо йому взагалі відомі подібні почуття; йому явно подобається тримати її біля себе і він, здається, володіє неймовірною, навіть як для парселмовця, владою над нею.

— Отже, — сказав Гаррі, — щоденника немає, персня немає. Чашка, медальйон та змія й далі цілі й неушкоджені. Крім того, ви вважаєте, що може бути ще один горокракс, який належав колись Рейвенклов або Ґрифіндорові?

— Напрочуд чіткий і точний підсумок, — схвально кивнув головою Дамблдор.

— То... ви й далі їх розшукуєте, пане директоре? Для цього ви час від часу покидаєте школу?

— Вгадав, — підтвердив Дамблдор. — Шукаю вже дуже давно. Думаю... можливо... я вже близький до того, щоб знайти наступний горокракс. Маю дуже обнадійливі знаки.

— А якщо вам це вдасться — чи міг би я піти з вами й допомогти його позбутися? — попросив Гаррі,

Якусь мить Дамблдор уважно дивився на Гаррі, а тоді сказав:

— Думаю, міг би.

— Справді? — приголомшено перепитав Гаррі.

— Авжеж, — легенько всміхнувся Дамблдор. — Гадаю, ти заслужив це право.

Гаррі відчув, як збуджено закалатало серце. Було так добре хоч раз не почути обачних і застережливих слів. Директори й директорки на стінах, здається, не були захоплені Дамблдоровим рішенням; Гаррі бачив, як дехто докірливо хитає головою, а Фінеас Ніґелус відверто пирхнув.

— Пане директоре, а чи Волдеморт знає, коли знищується горокракс? Чи він це відчуває? — запитав Гаррі, не звертаючи уваги на портрети.

— Дуже цікаве запитання, Гаррі. Думаю, що ні. Мені здається, Волдеморта зараз так засмоктало зло, а ці дорогоцінні частки його самого так довго вже існували самі собою, відокремлено, що він уже не відчуває все так, як ми. Можливо, коли настане смертельна мить, він усвідомить свою втрату... але він, скажімо, не знав про знищення щоденника, поки не витиснув цю інформацію з Луціуса Мелфоя. Коли Волдеморт виявив, що понівечений щоденник цілком втратив свою силу, то його гнів, як мені казали, був просто страшний.

— А я думав, що він сам зажадав, щоб Луціус Мелфой нишком проніс щоденник у Гоґвортс.

— Так воно й було багато років тому, коли він ще був упевнений, що зможе створити більше горокраксів, та все ж таки Луціус мав чекати на Волдемортів дозвіл. Він його так і не отримав, бо Волдеморт зник невдовзі після того, як віддав йому щоденника. Безперечно, він вважав, що Луціус не насмілиться щось учинити з горокраксом, а тільки його оберігатиме, але він занадто покладався на Луціусів страх перед ним — його володарем, який пропав на багато років і якого Луціус вважав мертвим. Луціус, я впевнений, не знав, чим насправді був той щоденник. Волдеморт, я так розумію, сказав йому, що щоденник допоможе проникнути в Таємну кімнату, бо на нього на-

кладено хитромудрі закляття. Якби ж то Луціус знав, що в його руках опинилася частка душі його володаря, то він, безперечно, ставився б до щоденника значно шанобливіше... але натомість він поспішив здійснити давній задум заради власних потреб: підкидаючи щоденника дочці Артура Візлі, він сподівався одним махом зганьбити самого Артура, викинути з Ґоґвортсу мене й водночас позбутися дуже небезпечної для себе речі. Ой, бідолаха Луціус... якщо взяти до уваги, як розлютила Волдеморта звістка про викинутий задля власних цілей горокракс, а також торішній крах у міністерстві, то я не здивувався б, довідавшись, що він зараз тихо радіє, безпечно перебуваючи в Азкабані тяжкі часи.

Гаррі на мить замислився, а тоді запитав:

— Отже, якщо знищити всі Волдемортові горокракси, то його можна вбити?

— Гадаю, що так, — погодився Дамблдор. — Без горокраксів Волдеморт залишиться простим смертним з покаліченою крихітною душею. Проте не забувай, що хоч душа його незворотно скалічена, але мозок і магічна міць усе ж неушкоджені. Щоб Волдеморта вбити, навіть без його горокраксів, потрібні будуть надзвичайне вміння і надзвичайна сила.

— Але я не маю надзвичайного вміння й сили, — вирвалося в Гаррі, перш ніж він устиг себе зупинити.

— Маєш, — рішуче заперечив Дамблдор. — Ти маєш силу, якою ніколи не володів Волдеморт. Ти можеш...

— Я знаю! — нетерпляче урвав його Гаррі. — Я можу любити! — Він ледве стримався, щоб не додати: «Ну то й що мені з того?!»

— Так, Гаррі, ти можеш любити, — підтвердив Дамблдор, якому, здається, прекрасно було відомо, які слова щойно ледь не вилетіли в Гаррі з рота. — А це, зважаючи на все, що ти витерпів, велика й дивовижна сила. Просто ти, Гаррі, ще надто молодий, щоб збагнути всю свою унікальність.

— Отже, якщо пророцтво стверджує, що я «володітиму силою, недоступною Темному Лордові», то мається на увазі просто... любов? — запитав Гаррі, відчуваючи легке розчарування.

— Так... просто любов, — відповів Дамблдор. — Але, Гаррі, не забувай, що слова пророцтва набувають важливості тільки тому, що цього домагався сам Волдеморт. Я вже тобі торік про це казав. Волдеморт вирізнив тебе з усіх як найнебезпечнішу для нього особу... і, вчинивши так, він зробив тебе найнебезпечнішим для нього!

— Але ж це одне й те саме...

— Ні, не одне! — заперечив Дамблдор, втрачаючи терпець. Директор націлив на Гаррі свого чорного всохлого пальця зі словами:

— Ти переоцінюєш значення пророцтва!

— Але ж, — почав затинатися Гаррі, — але ж ви самі казали, що пророцтво означає...

— Якби Волдеморт не довідався про це пророцтво, чи воно б здійснилося? Чи воно б тоді щось означало? Та ж ні! Невже ти вважаєш, що кожне пророцтво у тій Залі пророцтв здійснилося?

— Але, — ошелешено пробелькотів Гаррі, — але ж торік ви казали, що один з нас має вбити другого...

— Гаррі, Гаррі, це тільки тому, що Волдеморт припустився серйозної помилки, діючи на підставі слів професорки Трелоні! Якби Волдеморт не вбив твого батька, хіба він пробудив би в тобі таку палку жагу помсти? Де там! Якби він не примусив твою маму пожертвувати заради тебе життям, чи наділив би він тебе таким магічним захистом, що й сам його неспроможний подолати? Безперечно, ні, Гаррі! Хіба ти не бачиш? Волдеморт сам створив собі найлютішого ворога — як це роблять усі тирани! Чи ти хоч уявляєш, як бояться тирани тих людей, яких вони гноблять? Усі вони усвідомлюють, що рано чи пізно серед їхніх численних жертв знайдеться такий, що повстане й завдасть удару у відповідь! Волдеморт нічим від них не

відрізняється! Він завжди був напоготові, пильнував, хто ж саме кине йому виклик. Він почув пророцтво й негайно почав діяти, і в результаті не тільки обрав собі суперника, який, скоріш за все, й покінчить з ним, а й наділив його напрочуд смертельною зброєю!

— Але...

— Украй необхідно, щоб ти це зрозумів! — урвав Дамблдор, а тоді встав і закрокував по кімнаті. Мантія, спалахуючи іскорками, майоріла в нього за спиною; Гаррі ще не бачив директора таким збудженим.

— Намагаючись тебе вбити, Волдеморт власноруч виділив з усіх ту дивовижну особу, що сидить тепер переді мною, і наділив її необхідними знаряддями! Волдеморт сам винен, що ти міг проникати в його думки, в його честолюбні задуми, що ти навіть розумів зміїну мову, якою він віддавав накази, і все ж таки, Гаррі, попри цей твій привілейований доступ до Волдемортового світу (а за такий дар, до речі, будь-який смертежер пожертвував би чим завгодно), тебе не спокусили темні мистецтва, ти ніколи, навіть на секунду, не виявив ані найменшого бажання стати поплічником Волдеморта!

— Та вже ж ні! — обурився Гаррі. — Він убив моїх батьків!

— Одне слово, тебе оберігає твоя здатність любити! — голосно сказав Дамблдор. — А це єдиний оберіг, що може чинити опір тій знадливій силі, якою наділений Волдеморт! Попри всі спокуси, що тебе зваблювали, попри всі твої муки й страждання, ти чистий у серці, так само чистий, як і тоді, коли тобі було одинадцять і ти зазирнув у дзеркало, що відбивало бажання твого серця, і воно тобі показало тільки те, як зупинити Лорда Волдеморта, а не безсмертя чи багатство. Гаррі, чи ти хоч розумієш, що мало хто з чаклунів побачив би в дзеркалі те, що побачив ти? Волдеморт мав би знати, з ким має справу, та він тоді цього не збагнув!

Однак тепер він усе знає. Ти проник у свідомість Лорда

Волдеморта, не завдавши цим собі жоднісінької шкоди, а от він не може оволодіти тобою, не зазнаючи при цьому страшної передсмертної агонії, про що він і довідався в міністерстві. Гаррі, навряд чи він розуміє, чому так сталося, бо він так поспішав калічити собі душу, що не мав часу осмислити й збагнути ні з чим незрівнянну могутність цілісної й незаплямованої душі.

— Але ж, пане директоре, — Гаррі докладав геройських зусиль, щоб не здавалося, ніби він сперечається заради самої суперечки, — це все одно зводиться до того ж самого, правда? Або я мушу його вбити, або...

— Мусиш? — перепитав Дамблдор. — Авжеж, мусиш! Але не через те пророцтво! А тільки тому, що ти сам не заспокоїшся, доки цього не зробиш! І ми з тобою це знаємо! Уяви собі, будь ласкавий, хоч на мить, що ти ніколи пророцтва не чув! Як би ти зараз ставився до Волдеморта? Подумай!

Гаррі замислився, дивлячись, як Дамблдор крокує перед ним туди-сюди. Подумав про маму, про тата, про Сіріуса. Подумав про Седрика Діґорі. Подумав про всі скоєні Лордом Волдемортом жахливі злочини. У грудях щось спалахнуло й це полум'я обпекло йому горло.

— Я бажав би йому смерті, — тихо промовив Гаррі. — І прагнув би, щоб його смерть настала від моєї руки.

— Ото ж бо! — вигукнув Дамблдор. — Тепер ти бачиш — пророцтво не означало, що ти мусив щось робити! Але пророцтво спонукало Лорда Волдеморта позначити тебе як рівного собі... інакше кажучи, ти можеш вільно обирати свій шлях і можеш спокійно відкинути пророцтво! А от Волдеморт і далі надає пророцтву занадто великого значення. Він не залишить тебе в спокої... а це, з усією очевидністю, означатиме, що...

— Що один з нас повинен урешті-решт убити другого, — закінчив Гаррі. — Так.

Аж тепер він нарешті збагнув, що йому намагався роз'яснити Дамблдор! Йшлося про різницю між тим, коли тебе

виштовхують на арену, де має відбутися битва не на життя, а на смерть, і коли ти сам виходиш на цю арену з гордо піднятою головою. Хтось, можливо, вважатиме, що між цим немає особливої різниці, але Дамблдор знає... і я знаю, — подумав Гаррі, раптом відчуваючи хвилю шаленої гордості, — і мої батьки знали... що це абсолютно різні, ба навіть несумісні, речі.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ —

Сектумсемпра

Уранці на уроці заклинань, попередньо наклавши на тих, хто сидів поблизу, закляття-глушиляття, втомлений, але задоволений учорашнім досягненням, Гаррі розповів про все Ронові й Герміоні. Обоє були приємно вражені тим, як Гаррі лестощами виманив у Слизорога спогад, і з благоговінням вислухали розповідь про Волдемортові горокракси та Дамблдорову обіцянку взяти Гаррі з собою, коли він знайде наступного горокракса.

Слухаючи Гаррі, Рон мимоволі розмахував чарівною паличкою, спрямованою кудись у стелю, а коли той закінчив, Рон від здивування аж рота роззявив:

— Ого. Ти з Дамблдором... щоб знищити... ого.

— Роне, ти викликаєш снігопад, — терпляче взяла його за руку Герміона й відвела чарівну паличку зі стелі, з якої й справді почали падати великі білі сніжинки. Гаррі помітив, що запухла від сліз Лаванда Браун з-за сусіднього столика кинула на Герміону такий спопеляючий погляд, що Герміона негайно відпустила Ронову руку.

— Ой, так, — здивовано глянув собі на плечі Рон. — Вибачте... Тепер можна подумати, що в нас лупа...

Він струсив з Герміониних плечей штучні сніжинки. Лаванда розплакалася. Рон відвернувся від неї з винуватим виразом.

— Ми з нею порвали, — прошепотів він Гаррі, не ворушачи губами. — Учора ввечері. Коли вона побачила, як я виходив з Герміоною зі спальні. Тебе вона не помітила, то й подумала, що ми там були тільки вдвох.

— А ти, — спитав Гаррі, — не шкодуєш, що між вами все скінчилося?

— Ні, — зізнався Рон. — Не дуже було приємно, коли

вона здійняла крик, але принаймні ми порвали не з моєї ініціативи.

— Боягуз, — муркнула Герміона задоволено. — Та той вечір узагалі був важкий для романтичних пар. Джіні й Дін також посварилися — чув, Гаррі?

Гаррі здалося, що вона, повідомляючи новину, глянула на нього багатозначно, та хіба могла вона знати, що всередині в Гаррі зненацька все затанцювало в ритмі самби? Вдаючи незворушність, він запитав якомога байдуже:

— Чого це вони?

— Та через дурничку... Джіні сказала, що не любить, коли він їй помагає пролазити в отвір за портретом, наче вона сама не вміє... але вони вже давно гиркалися.

Гаррі подивився на Діна, що сидів у протилежному кутку класу. Видно було, що той смутний.

— І ти тепер опинився перед вибором, правда? — запитала Герміона.

— Тобто? — не зрозумів Гаррі.

— З квідичною командою, — пояснила Герміона. — Якщо Джіні й Дін не розмовлятимуть...

— А... ну, так, — відлягло Гаррі від серця.

— Флитвік, — попередив Рон.

До них підскоком наближався крихітний викладач заклинань, а крім Герміони, ніхто з них ще не зумів перетворити оцет на вино; її колба була повнісінька соковитої темно-червоної рідини, тоді як у колбах у Гаррі й Рона хлюпало щось брудно-буре.

— Годі вже, хлопці, годі, — докірливо пискнув професор Флитвік. — Менше розмов, а більше діла... ану покажіть, на що ви здатні...

Хлопці з усієї сили зосередилися, разом підняли чарівні палички й націлили їх на колби. У Гаррі оцет перетворився на лід; а Ронова колба взагалі вибухла.

— Так... завдання додому... — вигулькнув з-під стола професор Флитвік, виймаючи з капелюха скалки скла, — відпрацювати *практичні* навички.

Так збіглося, що після уроку заклять у всіх трьох виявився вільний урок, тож вони пішли разом до вітальні. Рон, видно, вже й забувся про розрив стосунків з Лавандою, Герміона теж була в доброму гуморі, хоч, коли її запитали, чого вона так усміхається, то дівчина відповіла просто:

— День сьогодні гарний.

Ніхто з друзів не здогадувався про жорстоку битву, що точилася в голові у Гаррі:

Вона Ронова сестра.

Але ж вона порвала з Діном!

Вона все одно Ронова сестра.

А я його найкращий друг!

Це ще гірше.

Якщо я спочатку поговорю з ним...

Він тебе вдарить.

А якщо мені все одно?

Він же твій найкращий друг!

Гаррі й не помітив, як вони пролізли крізь отвір за портретом у залиту сонцем вітальню, і тільки невиразно зафіксував, що там зібралася зграйка семикласниць. Аж тут Герміона закричала:

— Кеті! Ти повернулася! Як здоров'я?

Гаррі поглянув — і справді, це була вже здорова-здоровісінька Кеті Бел, навколо якої щебетали подруги.

— Усе чудово! — радісно відповіла Кеті. — Виписалася зі Святого Мунґа в понеділок, побула кілька днів удома з батьками, а сьогодні зранку прибула сюди. Гаррі, Ліна мені якраз розповідала про Маклаґена й про матч...

— Так, — буркнув Гаррі, — але тепер, коли ти повернулася і Рон у формі, ми маємо всі шанси роздовбати Рейвенклов, а це означає, що ми зможемо ще поборотися й за Кубок. Послухай, Кеті...

Його так розпирала цікавість, що на певний час він навіть забув про Джіні. Притишивши голос, поки подруги Кеті збирали речі, щоб не спізнитися на трансфігурацію, Гаррі спитав:

— ...оте намисто... пам'ятаєш, хто його тобі дав?

— Ні, — сумно похитала головою Кеті. — Усі мене про це питають, а я поняття не маю. Пам'ятаю тільки, що в «Трьох мітлах» ішла в жіночий туалет, і все.

— Але ти туди зайшла? — втрутилася Герміона.

— Пам'ятаю, що двері відчинила, — відповіла Кеті, — отже, той, хто мене імперіуснув, мусив стояти відразу за ними. Після того в моїй пам'яті провал, і отямилася я лише два тижні тому в лікарні Святого Мунґа. Чуєте, я мушу вже бігти, не хочу, щоб у перший же день Макґонеґел примусила мене переписувати тексти...

Вона схопила сумку й підручники і побігла наздоганяти подруг, покинувши Гаррі, Рона й Герміону за столом біля вікна міркувати про сказане.

— Отже, намисто Кеті мала дати якась дівчина чи жінка, — сказала Герміона, — якщо це відбулося в жіночому туалеті.

— Або хтось перевтілився в дівчину чи жінку, — уточнив Гаррі. — Не забувайте, що в Гоґвортсі був цілий казан з багатозільною настійкою. Ми знаємо, що частину її вкрали...

В його уяві марширували, як на параді, численні Креби й Ґойли, перевтілені в дівчат.

— Думаю, варто мені знову хильнути фелікса, — сказав Гаррі, — й ще раз спробувати проникнути в кімнату на вимогу.

— Тільки змарнуєш відвар, — заперечила Герміона, відкладаючи щойно вийняту з сумки «Складову абетку Спелмена». — Гаррі, тут одного везіння мало. Ситуація зі Слизорогом була інакша; ти й так умів його переконувати, треба було тільки підкоригувати обставини. Але нема сенсу покладатися на удачу, коли треба подолати могутнє закляття. Не марнуй відвару! Тобі він ще ой як знадобиться, якщо тебе візьме з собою Дамблдор... — пошепки закінчила вона думку.

— А чи не могли б ми зробити його самі? — запитав Рон,

не звертаючи уваги на Герміону. — Було б класно мати невеличкий запас... ось подивись у підручнику...

Гаррі вийняв «Прогресивну методику зіллєваріння» і знайшов там фелікс-феліціс.

— От чорт, це дуже складно, — сказав він, переглядаючи перелік складників. — І триватиме це півроку... відвар повинен настоятися...

— Отак завжди, — зітхнув Рон.

Гаррі вже було збирався ховати підручник, коли помітив загнутий кутик сторінки; розгорнув її й побачив закляття «Сектумсемпра», під яким було написано «Для ворогів» — цю сторінку він загнув ще кілька тижнів тому. Гаррі й досі не з'ясував, як воно діє, насамперед тому, що не хотів випробовувати закляття в присутності Герміони, але збирався перевірити його дію на Маклаґені, коли той знову несподівано підійде до нього ззаду.

Єдиною особою, яку не надто тішило повернення Кеті Бел, був Дін Томас, адже він грав замість неї загоничем, а тепер став зайвим. Він аж заскрипів зубами, намагаючись мужньо прийняти цей удар, і лише стенув плечима, коли Гаррі повідомив йому про зміни у складі команди. Проте Гаррі, коли від нього відходив, виразно почув, як Дін і Шеймус щось обурено бурмочуть у нього за спиною.

У наступні два тижні відбулися, мабуть, найкращі квідичні тренування, відколи Гаррі став капітаном. Гравці його команди були задоволені, що позбулися Маклаґена, й так раділи з повернення Кеті, що літали, мов на крилах.

Джіні не дуже сумувала, що порвала з Діном — навпаки, вона була життєрадісна й стала справжньою душею команди. Коли вона дотепно імітувала, як Рон тривожно підстрибує біля воріт, пильнуючи за квафелом, або як Гаррі горлає на Маклаґена перед тим, як отримати нокаут, усі ледь не луснули зі сміху. Гаррі, регочучи з усіма, був радий кожній нагоді зайвий раз крадькома глянути на Джіні, а тому отримав кілька додаткових ударів бладжером, бо весь час забував шукати снича.

У голові в нього й досі бушувала битва: Джіні чи Рон? Іноді йому здавалося, що післялавандний Рон не був би аж надто проти, якби Гаррі почав зустрічатися з Джіні; та потім він пригадував Ронове лице, коли той побачив, як вона цілується з Діном, і вже не сумнівався, що Рон вважав би за підлу зраду навіть найменшу його спробу торкнутися руки Джіні...

Проте Гаррі не міг відмовитися від задоволення розмовляти з Джіні, сміятися, вертатися разом з тренувань; хоч як гризло його сумління, та він постійно думав, як би опинитися з нею віч-на-віч: ідеальним варіантом здавалася чергова вечірка в Слизорога, бо тоді поряд не було б Рона... однак Слизоріг, на жаль, чомусь про вечірки геть забув. Раз чи двічі Гаррі навіть міркував, чи не звернутися по допомогу до Герміони, але боявся, що не витримає її зарозумілого вигляду; йому здавалося, що в Герміони з'являвся саме такий вираз обличчя, коли вона помічала, як він дивиться на Джіні чи сміється з її жартів. Ситуація ускладнювалася ще й постійною його тривогою, що, поки він вагатиметься, з Джіні почне зустрічатися хтось інший: вони з Роном цілком були згодні в тому, що хлопці за нею бігали табунами.

Так чи так, а спокуса причаститися ще одним ковточком фелікс-феліциса щодень міцніла, бо хіба це не була саме та ситуація, коли, за словами Герміони, треба було «трішечки підкоригувати обставини»? Минав травень з його погожими днями, проте щоразу, коли Гаррі бачив Джіні, біля його плеча, немов приклеєний, теліпався Рон. Ой, як Гаррі хотілося, щоб Рон нарешті зрозумів, що для нього самого найбільшим щастям буде, якщо його найкращий друг і єдина сестра відчують симпатію одне до одного; як хотілося, щоб він залишив їх удвох хоч на кілька секунд. Та на це надії не було, бо наближалася остання квідична гра сезону; Рон увесь час обговорював з Гаррі тактику матчу й більше ні про що не думав.

Рон був не один такий; цікавість до зустрічі Ґрифіндор —

Рейвенклов була в школі на диво висока, бо ця гра мала нарешті визначити, хто ж стане чемпіоном. Якби Ґрифіндор переміг Рейвенклов з різницею триста очок (майже неможливе завдання, але ж команда Гаррі ще ніколи так добре не літала), то він став би чемпіоном. Якщо вони переможуть з меншою різницею, то будуть другі після Рейвенклову; якщо програють не більше ста очок, то посядуть третє місце після Гафелпафу, а якщо продують більше ста очок, то опиняться на четвертому місці, й ніхто, подумав Гаррі, ніколи в житті не забуде, що саме він був капітаном ґрифіндорської команди, коли її розгромили й вона вперше за двісті років посіла останнє місце в турнірній таблиці.

Підготовка до вирішального матчу йшла у звичному режимі: учні з ворогуючих гуртожитків залякували в коридорах гравців команд-суперників; образливі куплети, присвячені окремим квідичистам, лунали їм услід щоразу, як ті проходили; та й самі гравці або вихвалялися здобутками, тішачись загальною увагою, або ж на перервах бігли стрімголов у туалети, бо їх починало нудити. Чомусь ця гра в свідомості Гаррі нерозривно пов'язувалася з успіхом або з невдачею його планів стосовно Джіні. Він не міг позбутися передчуття, що їхня перемога з різницею понад триста очок, загальна ейфорія й галасливе святкування після матчу виявляться не менш дієві, ніж добряча порція фелікс-феліціса.

Попри всю заклопотаність, Гаррі не забував і про іншу свою мету: з'ясувати, що робить Мелфой у кімнаті на вимогу. Він постійно перевіряв Карту Мародера і часто, не бачачи там Мелфоя, робив висновок, що Мелфой, як і раніше, стирчить у тій кімнаті. Хоч Гаррі і втратив надію туди проникнути, однак уперто повторював спроби щоразу, як опинявся неподалік. Та, незважаючи на всі вигадані ним варіанти прохань, двері на стіні не з'являлися.

За кілька днів перед матчем з Рейвенкловом сталося так, що Гаррі на вечерю ішов з вітальні сам, бо Рон знову

кинувся в найближчий туалет блювати, а Герміона побігла до професорки Вектор, щоб виправити помилку, яку, як їй здавалося, вона зробила в останньому рефераті з числомагії. Гаррі за звичкою пішов обхідною дорогою по коридору на восьмому поверсі, заодно перевіряючи Карту Мародера. Якусь мить він ніде не міг знайти Мелфоя і подумав, що той, мабуть, знову в кімнаті на вимогу, але тут раптом побачив крихітну цяточку з написом «Мелфой» у хлопчачому туалеті поверхом нижче, а поруч з ним не Креба з Ґойлом, а Плаксиву Мірту.

Гаррі перестав дивитися на цю химерну парочку аж тоді, як наштовхнувся на лицарські обладунки. Голосний брязкіт повернув його до реальності; не чекаючи на появу Філча, він кинувся до мармурових сходів і збіг у нижній коридор. Добіг до туалету і притис вухо до дверей, але нічого не почув. Тоді тихесенько прочинив їх.

Драко Мелфой стояв спиною до дверей, обхопивши руками раковину й нахиливши над нею біляву голову.

— Не треба, — пролунав з якоїсь кабінки голос Плаксивої Мірти. — Скажи, що сталося... я допоможу...

— Ніхто мені не допоможе, — озвався Мелфой. Він увесь тремтів. — Я не можу цього зробити... не можу... нічого не виходить... а якщо я не зроблю якнайшвидше... то він сказав, що мене вб'є...

І Гаррі зрозумів, приголомшено застигши на місці, що Мелфой плакав... просто ридав... сльози котилися по його блідому лиці й крапали в брудну раковину. Мелфой захлинався й душився слізьми. І тут, коли він перевів погляд на потріскане дзеркало й побачив у себе за спиною Гаррі, його аж пересмикнуло.

Він різко обернувся, вихопивши чарівну паличку. Гаррі машинально вихопив свою. Мелфоєве закляття просвистіло за кілька сантиметрів од Гаррі, розбивши лампу на стіні позаду; Гаррі відстрибнув, подумав *«Левікорпус!»* і махнув чарівною паличкою, але Мелфой заблокував це закляття й приготувався для нового...

— Не треба! Перестаньте! — верещала Плаксива Мірта, і її голос відлунював в обкладеному кахлями приміщенні. — Стійте! СТІЙТЕ!

Щось голосно бабахнуло, і в Гаррі за спиною вибухло відро для сміття; Гаррі спробував закляття «ноги під замком», але воно зрикошетило від стіни за Мелфоєвим вухом і розтрощило туалетний бачок під Плаксивою Міртою, що дико залементувала — бурхнула вода, й Гаррі послизнувся, а Мелфой з перекошеним обличчям закричав:

— Круці...

— СЕКТУМСЕМПРА! — заволав з підлоги Гаррі, знавісніло махнувши чарівною паличкою.

З Мелфоєвого обличчя й грудей струменями бризнула кров, наче його посікло невидимим мечем. Він заточився й зі страшенним сплеском гепнувся на залиту водою підлогу; його чарівна паличка випала з обм'яклої правиці.

— Ні... — зойкнув Гаррі.

Ковзаючи й спотикаючись, Гаррі звівся на ноги й кинувся до Мелфоя, обличчя якого стало вже яскраво-червоним, а побілілі руки роздряпували закривавлені груди.

— Ні... я ж не...

Гаррі сам не тямив, що белькоче; він упав навколішки біля Мелфоя, що судомно трусився в калюжі власної крові. Плаксива Мірта оглушливо заголосила.

— УБИВСТВО! УБИВСТВО В ТУАЛЕТІ! ҐВАЛТ!

За спиною в Гаррі розчинилися двері; він злякано підвів голову: в туалет увірвався Снейп з перекошеним від люті лицем. Грубо відштовхнувши Гаррі, він став над Мелфоєм навколішки, витяг чарівну паличку і провів нею над глибокими ранами, що їх завдав Гаррі своїм закляттям. Снейп при цьому бурмотів закляття, схоже на пісню. Потік крові поступово вщух; Снейп витер її рештки з Мелфоєвого обличчя й повторив закляття. Рани почали затягуватися.

Гаррі просто дивився й дивився, переляканий скоєним, не усвідомлюючи, що й сам з голови до п'ят заляпаний

кров'ю й водою. Плаксива Мірта й досі ридала й завивала вгорі. Снейп утретє виконав протизакляття й обережно поставив Мелфоя на ноги.

— Тобі треба в лікарню. Можуть залишитися шрами, але якщо негайно вжити материнку, то можна уникнути й цього... ходімо...

Він допоміг Мелфоєві вийти з туалету, а біля самих дверей обернувся й звелів холодним злим голосом:

— А ти, Поттер... зачекай на мене тут.

Гаррі і не намагався протестувати. Він поволі встав, тремтячи всім тілом, і глянув на мокру підлогу. По ній розпливалися, немов червоні квіти, криваві плями. Гаррі не мав сили примусити Плаксиву Мірту замовкнути, хоч та завивала й стогнала, упиваючись насолодою.

Снейп повернувся за десять хвилин. Зайшов у туалет і зачинив за собою двері.

— Геть, — наказав він Мірті, й та негайно шубовснула в унітаз, залишивши по собі дзвінку тишу.

— Я не хотів, — одразу почав виправдовуватися Гаррі. Його голос відлунював у холодному, вогкому просторі. — Я не знав, як діє це закляття.

Але Снейп не зважав на його белькотання.

— Очевидно, я тебе, Поттер, недооцінив, — сказав він тихо. — Хто міг би подумати, що ти знаєш такі темні чари? Хто тебе навчив?

— Я... прочитав.

— Де?

— У... бібліотечній книжці, — на ходу вигадував Гаррі. — Не пам'ятаю, як нази...

— Брешеш, — урвав його Снейп. У Гаррі пересохло в роті. Він знав, що зараз зробить Снейп, і він не зможе йому перешкодити...

Туалет немовби замерехтів перед його очима; він силкувався заблокувати свої думки, та, попри всі намагання, примірник «Прогресивної методики зіллєваріння» Напівкровного Принца сповільна таки виринув у його свідомості...

І ось він знову дивився на Снейпа посеред цього розтрощеного й затопленого туалету. Дивився в Снейпові чорні, як ніч, очі, без надії сподіваючись, що він не побачив того, чого він так боявся, однак...

— Принеси мені свою сумку, — шовковим голосом звелів Снейп, — і всі свої підручники. *Усі.* Принеси сюди. Негайно!

Не було сенсу сперечатися. Гаррі розвернувся й побрьохав з туалету. Вийшовши в коридор, кинувся бігти до ґрифіндорської вежі. Більшість учнів рухалися в протилежний бік; вони витріщалися на нього, захлюпаного водою й кров'ю, щось питали, але він не відповідав.

Він був ошелешений; мав таке відчуття, ніби улюблена домашня тваринка раптом оскаженіла. Що собі думав Принц, записуючи в підручник таке закляття? І що буде, коли його побачить Снейп? Чи скаже він Слизорогові... (Гаррі аж у животі замлоїло)... як саме Гаррі цілісінький рік досягав таких чудових результатів? Чи він конфіскує і знищить книжку, завдяки якій Гаррі стільки всього навчився... книжку, яка стала своєрідним наставником і приятелем? Так не повинно статися... Гаррі не міг би цього дозволити...

— Де ти був?.. Чому увесь мокрий?... Це кров?

Рон стояв угорі на сходах, очманіло дивлячись на Гаррі.

— Дай мені свій підручник, — важко дихав Гаррі. — Підручник з настійок. Швидко... давай...

— А що з Напівкровним?...

— Поясню потім!

Рон витяг з сумки «Прогресивну методику зіллєваріння» і віддав Гаррі; той помчав далі, у вітальню. Там схопив свою шкільну сумку, не звертаючи уваги на здивовані погляди кількох учнів, які вже повернулися з вечері, вистрибнув крізь отвір за портретом і помчав коридором на восьмому поверсі.

Різко загальмував біля гобелена з танцюючими тролями, заплющив очі й рушив далі.

«Мені потрібне місце, щоб заховати книгу... мені потрібне місце, щоб заховати книгу... мені потрібне місце, щоб заховати книгу...»

Тричі він пройшов уздовж порожньої стіни. Коли розплющив очі, то нарешті побачив двері в кімнату на вимогу. Гаррі рвучко їх відчинив, заскочив досередини й хряснув за собою дверима.

Йому перехопило дух. Попри метушню, паніку, попри страх від того, що його чекає в туалеті, Гаррі не міг стримати свого захвату побаченим. Він стояв у приміщенні завбільшки як величезний собор, з височенних вікон якого струменіло світло, осяваючи справжнісіньке містечко з вежами й мурами, вибудоване, як здогадався Гаррі, з різних речей, що їх тут переховували численні покоління вихованців Гоґвортсу. Там були вулички й провулки, оточені хиткими стосами поламаних і понищених меблів, чи то схованих тут, щоб знищити сліди невдало виконаних чарів, чи викинутих сюди прибиральниками-ельфами. Там були тисячі книжок — або заборонених, або крадених. Були крилаті рогатки й ікласті літальні тарілки, деякі й досі мляво ширяли над горами заборонених предметів; там були надщерблені пляшечки з загуслими настійками, капелюхи, коштовності, мантії; було щось схоже на шкаралупи драконячих яєць, закорковані пляшки, в яких і досі щось зловісно булькотіло, кілька іржавих мечів і важка закривавлена сокира.

Гаррі забіг в один з багатьох переходів між усіма цими захованими скарбами. Завернув направо біля величезного опудала троля, пробіг ще трохи, тоді повернув ліворуч біля поламаної щезальної шафи, у якій торік загубився Монтеґю, й нарешті зупинився біля іншої величезної шафи, вкритої пухирями, очевидно, від кислоти. Відчинив рипучі дверцята — шафу використовували як схованку для клітки з істотою, що давно вже здохла; її кістяк мав п'ять лап. Гаррі запхав підручник Напівкровного Принца ззаду за клітку й зачинив дверцята. Затримався

на мить, відчуваючи, як несамовито калатає серце, й обвів поглядом увесь цей непотріб... чи знайде він це місце серед такого мотлоху? Схопив з якогось ящика пощерблене погруддя бридкого старого чаклуна, поставив його на шафу, в якій щойно заховав книжку, почепив на голову погруддю, щоб було прикметніше, стару запорошену перуку й якусь потьмянілу тіару, а тоді притьмом помчав назад провулочками, захаращеними прихованим від чужих очей мотлохом, підбіг до дверей, вискочив у коридор, грюкнувши, зачинив за собою двері, й ті негайно знову злилися з суцільною кам'яною стіною.

Гаррі помчав прямо до туалету поверхом нижче, запихаючи по дорозі в сумку Ронову «Прогресивну методику зіллєваріння».

За хвилину він уже стояв перед Снейпом, котрий мовчки простяг руку до сумки. Гаррі, важко дихаючи й відчуваючи, як пече в грудях, віддав її й чекав.

Снейп по одному витягував підручники й оглядав. Останнім залишився підручник настійок, і він дуже уважно його переглянув, перш ніж заговорити.

— Поттер, це твій підручник «Прогресивної методики зіллєваріння»?

— Так, — відповів Гаррі, усе ще важко дихаючи.

— Ти в цьому впевнений, Поттер?

— Так, — трохи виклично підтвердив Гаррі.

— Ти купив цю «Прогресивну методику зіллєваріння» в книгарні «Флоріша й Блотса»?

— Так, — рішуче визнав Гаррі.

— Тоді чому, — запитав Снейп, — зсередини на палітурці написано «Руні Вваузусруні»?

Серце в Гаррі на мить зупинилося.

— Це моє прізвисько, — відповів він.

— Твоє прізвисько, — повторив Снейп.

— Так... мене так прозвали друзі, — уточнив Гаррі.

— Я розумію, що таке прізвисько, — сказав Снейп. Його холодні чорні очі знову почали свердлити Гаррі, але він

намагався в них не дивитися. *Закрий свій мозок... закрий свій мозок...* але ж він так і не навчився цього робити...

— Знаєш, що я думаю, Поттер? — дуже спокійно запитав Снейп. — Я думаю, що ти брехун і шахрай, і що ти заслуговуєш відбувати в мене покарання щосуботи аж до кінця семестру. А ти що думаєш, Поттер?

— Я... я з цим не погоджуюся, пане професоре, — відповів Гаррі, і далі уникаючи Снейпових очей.

— Побачимо, що ти скажеш після покарань, — сказав Снейп. — О десятій ранку в суботу, Поттер. У моєму кабінеті.

— Але ж, пане професоре... — пробелькотів у розпачі Гаррі. — Квідич... останній матч цього...

— Рівно о десятій, — прошипів Снейп і вишкірив жовті зуби. — Бідолашний Ґрифіндор... цього року четверте місце вам забезпечене...

І, не кажучи більше ні слова, Снейп вийшов з туалету, а Гаррі стояв і дивився в потріскане дзеркало, відчуваючи таку слабкість, якої Рон, напевно, не відчував ніколи в житті.

— Не хочу нагадувати, що я тобі це не раз казала», — зронила Ґерміона згодом у вітальні.

— Перестань, Ґерміоно, — сердито буркнув Рон.

Гаррі так і не пішов вечеряти; у нього геть пропав апетит. Він щойно закінчив розповідати Ронові, Ґерміоні й Джіні про те що сталося, хоч у цьому й не було великої потреби.

Новина розлетілася блискавично: Плаксива Мірта, очевидно, вважала за свій обов'язок вигулькувати в кожнісінькому туалеті замку, розносячи цю вістку; Мелфоя в шкільній лікарні вже провідала Пенсі Паркінсон; не гаючи часу, вона почала скрізь паплюжити Гаррі, а Снейп розповів викладачам усі подробиці того, що сталося. Гаррі вже довелося пережити страшенно неприємні п'ятнадцять хвилин у товаристві професорки Макґонеґел, яка сказала, що йому дуже пощастило, як його відразу не

вигнали, і що вона від усього серця підтримує призначене Снейпом покарання щосуботи до кінця семестру.

— Я ж тобі казала, що той Принц був паршивий тип, — ніяк не могла вгамуватися Герміона. — І я мала рацію, скажи?

— Я так не думаю, — впирався на своєму Гаррі.

Йому було погано й без Герміониних повчань; обличчя гравців ґрифіндорської команди, коли він їм повідомив, що не гратиме в суботу, були для нього найгіршою карою. Він відчував погляд Джіні, але не піднімав на неї очей; не хотів побачити її розчарування чи обурення. Сказав їй тільки, що в суботу вона буде ловцем, а Дін знов увіллється в команду і займе її місце загонича. Якщо вони переможуть, то Джіні помириться з Діном на хвилі загальної післяматчевої радості... ця думка пронизала Гаррі крижаним ножем...

— Гаррі, — все чіплялася Герміона, — і як же ти можеш захищати ту книжку після того, як закляття...

— Та скільки можна триндіти про книжку! — зло урвав її Гаррі. — Принц просто переписав це закляття! Він же не радив його застосовувати! Скоріше за все, він записав те, що хтось використав проти нього!

— Я в це не вірю, — заперечила Герміона. — Ти просто виправдовуєшся...

— Я не виправдовуюся! — вигукнув Гаррі. — Краще б я такого не робив — і не тільки через той десяток покарань. Ти знаєш, що я не використав би таке закляття навіть проти Мелфоя, але не можна звинувачувати в цьому Принца, адже ж він не написав: «Випробуйте, це класна штучка»... він просто робив нотатки для себе, а не для когось іншого...

— То ти хочеш сказати, — не могла повірити Герміона, — що підеш туди і..

— ... і заберу книжку? Аякже, — переконано заявив Гаррі. — Послухай, без Принца я б ніколи не виграв фелікс-феліціс. Ніколи б не довідався, як урятувати від отруєння Рона, ніколи б...

— ...не здобув незаслуженої репутації блискучого знавця настійок та відварів, — уїдливо додала Герміона.

— Та годі вже, Герміоно! — втрутилася Джіні, і Гаррі був цим такий приголомшений і такий вдячний, що навіть посмів на неї глянути. — Судячи з усього, Мелфой збирався скористатися непрощенним закляттям, то ти б краще раділа, що Гаррі мав чимось добрим оборонитися!

— Ну, звичайно, я радію, що Гаррі не закляли! — сторопіла Герміона, — але я б не казала, що «Сектумсемпра» — добре закляття. Дивися, Джіні, які він тепер має неприємності! А які тепер у вас мізерні шанси в матчі...

— Ой, тільки не прикидайся, ніби ти щось тямиш у квідичі, — урвала її Джіні, — бо тільки пошиєшся в дурні.

Гаррі й Рон витріщили очі: Герміона й Джіні, які завжди так добре ладнали, тепер сиділи, схрестивши руки на грудях, повідвертавшись одна від одної. Рон боязко підвів очі на Гаррі, а тоді схопив якусь книжку й затулився нею. А от Гаррі, навіть знаючи, що великої його заслуги в цьому не було, раптом відчув неймовірне піднесення, хоч ніхто з них до кінця вечора так і не заговорив.

Та його радість тривала недовго. На другий день він мусив терпіти кпини слизеринців, не кажучи вже про обурення колег-ґрифіндорців, яких страшенно засмутила звістка про заборону їхньому капітанові брати участь у фінальному матчі сезону. Коли настав суботній ранок, Гаррі, незважаючи на те, що він казав Герміоні, з радістю віддав би увесь фелікс-феліціс світу за право вийти на квідичне поле разом з Роном, Джіні та всіма іншими. Було нестерпно плуганитися проти маси прикрашених стрічками, кепками, прапорами та шарфами учнів, що сунули надвір, на сонечко, і спускатися по кам'яних сходах у підвали, куди майже не долинав далекий галас юрби, знаючи, що не почує звідти ані словечка коментарю, ані радісних криків чи розпачливих стогонів.

— А-а, це ти, Поттер, — озвався Снейп, коли Гаррі постукав у двері і зайшов у до болю знайомий кабінет, що

його Снейп так і не звільнив, хоч і викладав тепер на кілька поверхів вище; в кабінеті було, як завжди, тьмяно, а попід стінами в різнобарвних рідинах плавали ті самі слизькі мертві істоти. На столі, за яким, очевидно, мав сидіти Гаррі, загрозливо височів цілий стос затягнутих павутинням коробок; відчувалося, що з ними буде пов'язана важка, виснажлива й абсолютно марна праця.

— Містер Філч давно вже шукав, кому б доручити навести лад у його старій картотеці. Тут зафіксовано всі гоґвортські правопорушники та їхні покарання. Там, де поблякло чорнило, або картки погризені мишами, ти повинен заново переписати всі злочини й покарання, а тоді розкласти картки по відповідних коробках за абеткою. Чарами користуватися заборонено.

— Добре, пане професоре, — сказав Гаррі, вкладаючи в останнє слово якомога більше зневаги.

— Можеш починати, — зловісно посміхнувся Снейп, — з коробок від тисяча дванадцятого номера до тисяча п'ятдесят шостого. Там побачиш кілька знайомих прізвищ, щоб цікавіше було працювати. Ось, поглянь...

Він витяг картку з коробки, що лежала згори, і прочитав: *«Джеймс Поттер і Сіріус Блек. Затримані за накладення незаконного закляття на Бертрама Обрі. Голова Обрі збільшилася вдвоє. Подвійне покарання».* — Снейп відверто знущався. — Як, мабуть, приємно усвідомлювати, що їх уже немає, але свідчення їхніх видатних діянь залишилися...

Гаррі знову відчув, як у грудях почало закипати. Він прикусив язика, щоб не огризнутися, сів перед коробками, одну підсунув до себе.

Це була, як Гаррі й передчував, невдячна й марудна праця, супроводжувана, як, безперечно, задумав Снейп, постійними судомами в животі, коли він натрапляв на батькове чи Сіріусове ім'я — бо їх затримували за скоєння дрібних правопорушень найчастіше разом, хоч іноді до них долучалися ще й Ремус Люпин та Пітер Петіґру. Пере-

писуючи всілякі їхні провини й покарання, Гаррі думав про те, що відбувається надворі, де вже мав початися матч... Джіні в ролі ловця проти Чо...

Гаррі знову й знову зиркав на великий годинник, що цокав на стіні. Здавалося, його стрілки рухаються удвічі повільніше, ніж у нормальних годинників; може, Снейп його зачаклував і вповільнив? Не може бути, щоб він нидів тут лише півгодини... годину... півтори години...

У Гаррі почало бурчати в животі, коли годинник показав пів на першу. Снейп, що не промовив ані слова після того, як пояснив Гаррі його завдання, о першій десять нарешті підвів голову.

— Думаю, вже досить, — холодно сказав він. — Познач те місце, до якого дійшов. Продовжиш о десятій ранку наступної суботи.

— Так, пане професоре.

Гаррі навмання запхнув у коробку зігнуту картку й кинувся до дверей, поки Снейп не передумав, і помчав кам'яними сходами нагору, прислухаючись, чи не почує галасу зі стадіону, але там було тихо... отже, гра вже закінчилась...

Він на мить затримався біля забитої учнями Великої зали, а потім побіг мармуровими сходами нагору — виграв Ґрифіндор чи програв, але команда зазвичай святкувала чи приймала співчуття у своїй вітальні.

— Quid agis? — невпевнено запитав він у Гладкої Пані латиною, гадаючи, що ж там діється всередині.

Пані з непроникним лицем відповіла:

— Сам побачиш.

І відхилилася.

З отвору за її спиною долинув святковий гамір. Гаррі аж рота роззявив, коли учні, побачивши його, загорлали; кілька рук одразу втягли його в кімнату.

— Ми виграли! — зарепетував Рон, підскочивши до Гаррі й розмахуючи срібним кубком. — Ми виграли! З рахунком 450 : 140! Ми виграли!

Гаррі озирнувся; до нього бігла розпашіла Джіні; вона обвила Гаррі руками. Він навіть не встиг нічого подумати, збагнути, усвідомити, що на них дивиться півсотні учнів, а просто взяв її й поцілував.

Це тривало кілька довгих митей... а може, півгодини... чи навіть декілька сонячних днів... поки вони випустили один одного з обіймів. У вітальні все стихло. Тоді кілька учнів грайливо свиснули, і вся кімната вибухла нервовим хихотінням. Гаррі глянув поверх голови Джіні й побачив Діна Томаса, що стискав у руці розбиту склянку, і Ромільду Вейн, яка, здавалося, зараз кине в нього чимось важким. Герміона сяяла, але Гаррі шукав очима Рона. Нарешті знайшов. Рон тримав у руках кубок з таким виразом, наче його хтось ударив по голові довбнею. Якусь частку секунди вони дивилися один на одного, а тоді Рон легенько смикнув головою, що, на думку Гаррі, означало: «Ну... як треба, то треба...».

Істота у Гаррі в грудях переможно заревіла, Гаррі всміхнувся Джіні й показав жестом на отвір за портретом. Це був натяк на довгу прогулянку шкільними угіддями, під час якої... якби вистачило часу... можна було б поговорити і про гру.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ —

Підслухана провидиця

Новина, що Гаррі Поттер зустрічається з Джіні Візлі, зацікавила дуже багатьох учнів, здебільшого дівчат, хоч сам Гаррі впродовж наступних тижнів був, як ніколи, веселий і цілком байдужий до будь-яких чуток. Зрештою, непогано було для різноманітності послухати плітки про те, від чого він відчував неймовірне, незнане досі щастя, аніж про його участь у жахливих сценах, пов'язаних з темною магією.

— Наче їм нема про що пліткувати, — обурювалася Джіні, що сиділа на підлозі у вітальні, спираючись на ноги Гаррі й читаючи «Щоденного віщуна». — Три напади дементорів за тиждень, а Ромільду Вейн цікавить лише те, чи справді в тебе на грудях витатуйований гіпогриф.

Рон і Герміона мало не попадали зі сміху. Гаррі не звернув на них уваги.

— І що ти їй сказала?

— Сказала, що в тебе там угорська рогохвістка, — відповіла Джіні, недбало гортаючи газету. — Так значно крутіше.

— Дякую, — широко всміхнувся Гаррі. — А що в Рона, ти теж їй сказала?

— Карликовий пух, але не уточнила де.

Рон набурмосився, а Герміона аж покотилася зі сміху.

— Дивіться мені, — насварився Рон на Гаррі й Джіні. — Те, що я вам дав свій дозвіл, не означає, що я не можу його забрати...

— *«Свій дозвіл»?* — глузливо сказала Джіні. — Відколи це ти почав давати мені дозволи? До речі, ти сам казав, що краще Гаррі, ніж Майкл чи Дін.

— Ну, казав, — неохоче визнав Рон. — І якщо ви не почнете лизатися на людях...

— Ти, лицеміре нещасний! Забув, як ви з Лавандою обвивалися одне навколо одного, наче пара вугрів? — обурилася Джіні.

Але настав червень, і Ронова терплячість уже не зазнавала великих випробувань, бо Гаррі й Джіні дедалі рідше могли бувати разом. У Джіні підходили іспити для отримання СОВ, і вона мусила допізна повторювати матеріал. Одного такого вечора, коли Джіні пішла в бібліотеку, а Гаррі сидів біля вікна у вітальні, прикидаючись, що дописує домашнє завдання з гербалогії, а насправді знову й знову відтворюючи в уяві щасливу обідню годину, проведену з Джіні біля озера, на стілець між ним і Роном сіла Герміона. Цілеспрямований вираз її обличчя не віщував нічого доброго.

— Гаррі, я хочу з тобою поговорити.

— Про що? — з підозрою запитав Гаррі. Щойно вчора Герміона дорікала йому, що він заважає Джіні сумлінно готуватися до іспитів.

— Про так званого Напівкровного Принца.

— Ой, не починай, — застогнав він. — Може, вже досить?

Він не наважувався ще раз проникнути в кімнату на вимогу, щоб забрати книжку, від чого, відповідно, знизився рівень його майстерності на уроках настійок, хоч Слизоріг, який симпатизував Джіні, жартома це пояснював тим, що Гаррі «захворів на кохання». Але Гаррі був переконаний, що Снейп не втратив надії прибрати до рук Принців підручник, тому й вирішив поки що залишати його в схованці.

— Ні, не досить, — рішуче заперечила Герміона, — ти мене вислухаєш. Я намагалася з'ясувати, хто міг собі для розваги вигадувати темні закляття...

— Він це робив не для розваги...

— Він-він... а хто каже, що це він?

— Ми вже це проходили, — роздратувався Гаррі. — *Принц*, Герміоно, *Принц!*

— Добре! — сказала Герміона і на щоках у неї виступили

червоні плями. Вийнявши з кишені вирізку з якоїсь старезної газети, вона кинула її на стіл перед Гаррі. — Ось подивися! Глянь на цю фотку!

Гаррі взяв зіжмаканий клапоть паперу й подивився на рухому фотографію, пожовклу від часу; Рон теж нахилився поглянути.

На знімку була негарна худорлява дівчина років п'ятнадцяти. Чомусь сердита й набурмосена, вона мала густі брови й видовжене бліде обличчя. Під фотографією був підпис: *«Айліна Принц, капітан ґоґвортської плюй-камінцевої команди»*.

— То й що? — сказав Гаррі, переглядаючи короткий допис, що його, власне, й ілюстрував знімок; то було досить нудне повідомлення про якісь шкільні змагання.

— Її звали Айліна Принц. *Принц*, Гаррі.

Вони глянули одне на одного, і Гаррі збагнув, про що вона каже. Він розреготався.

— Ні в якому разі.

— Що?

— Ти думаєш, що це *вона* Напівкровний?.. Ой, та не смеши людей.

— А чом би й ні? Гаррі, серед чарівників немає справжніх принців! Це або прізвисько, вигаданий титул, що його хтось сам собі присвоїв, або власне ім'я чи прізвище, розумієш? Ні, ти послухай! Якщо, скажімо, її батько був чаклуном на прізвище «Принц», а мама — маґелка, то вона цілком могла стати «напівкровним Принцом»!

— Дуже дотепно, Ґерміоно...

— Але ж таке могло бути! Може, їй подобалося бути напівпринцом!

— Ґерміоно, я знаю, що це не дівчина. Я просто знаю.

— Просто ти вважаєш, що дівчина не може бути розумна, — розсердилася Ґерміона.

— Як я можу вважати, що дівчата не бувають розумні, якщо вже п'ять років тусуюся з тобою? — обурився Гаррі. — Просто він пише в іншому стилі. Я знаю, що Принц —

чоловік, я це відчуваю. Ця дівчина не має з ним нічого спільного. До речі, де ти цю вирізку взяла?

— У бібліотеці, — цілком очікувано відповіла Герміона. — Там є ціла підшивка старих «Віщунів». Я ще що-небудь пошукаю про цю Айліну Принц.

— Шукай на здоров'я, — роздратовано буркнув Гаррі.

— І пошукаю, — сказала Герміона. — А насамперед перегляну, — кинула вона, підходячи до виходу за портретом, — записи про старі нагороди за настійки!

Гаррі провів її важким поглядом, а тоді знову задивився у потемніле небо.

— Просто вона так і не змирилася, що ти в настійках проявив себе краще за неї, — сказав Рон, знову беручись за читання «Тисячі магічних трав і грибів».

— Ти ж не думаєш, що я ненормальний через те, що хочу забрати ту книжку?

— Та ні, що ти, — твердо заперечив Рон. — Той Принц був геній. До речі... без його підказки про безоарів камінь... — він багатозначно чикнув долонею по горлі, — я зараз з тобою не розмовляв би. Тобто я не кажу, що те закляття проти Мелфоя було чудове...

— І я не кажу, — відразу додав Гаррі.

— Але ж він одужав, правда? Майже миттю став на ноги.

— Так, — погодився Гаррі; це була правда, хоч сумління однак його трохи гризло. — Завдяки Снейпові...

— Цієї суботи знову відбуватимеш у Снейпа покарання? — запитав Рон.

— Так. І наступної, і після неї, — зітхнув Гаррі. — А якщо до кінця семестру не встигну впорядкувати всі коробки, то, як він дав зрозуміти, ця робота чекає на мене і в наступному навчальному році.

Покарання дратувало його ще й тому, що забирало й так обмежений час, який він міг би провести з Джіні. Гаррі іноді думав, чи не чинить Снейп свідомо, щоразу затримуючи його дедалі довше і натякаючи, що Гаррі пропускає такі гарні погожі дні.

З гірких роздумів його вивів Джимі Пікс, що приніс сувій пергаменту.

— Дякую, Джимі... о, та це ж від Дамблдора! — схвильовано вигукнув Гаррі, розгортаючи й читаючи пергамент. — Він вимагає, щоб я негайно прибув до нього!

Друзі глянули один на одного.

— Оце так, — прошепотів Рон. — Ти не думаєш... що він знайшов...

— Краще піду й перевірю, — зірвався на ноги Гаррі.

Він вискочив з вітальні й помчав по восьмому поверсі, не зустрівши нікого, крім Півза, що линув у протилежний бік; привид буденно метнув у Гаррі кілька шматочків крейди і голосно заґелґотав, ухиляючись від Гарріного оборонного пристріту. Коли Півз зник, у коридорах знову запанувала тиша; до відбою залишалося всього чверть години, і більшість учнів порозходилися по своїх вітальнях.

І тут Гаррі почув вереск і гуркіт. Він завмер і прислухався.

— Як... ти... *смієш*... а-а-а-а-ай!

Шум долинав з найближчого коридору; Гаррі кинувся на звук з чарівною паличкою напоготові, завернув за ріг і побачив, що на підлозі лежить професорка Трелоні, голову якої накривала одна з її численних шалей. Навколо неї валялися пляшки з хересом, до того ж одна розбита.

— Пані професорко...

Гаррі підбіг до вчительки й допоміг їй підвестися. Разки її блискучого намиста заплуталися за окуляри. Вона голосно гикнула, пригладила волосся й сперлася на руку свого рятівника.

— Що сталося, пані професорко?

— Якби ж я знала! — пронизливо вигукнула вона. — Я собі прогулювалася, обмірковуючи деякі темні знамення, що їх зуміла побачити...

Але Гаррі слухав її не дуже уважно. Він раптом усвідомив, де саме вони стояли: праворуч висів гобелен з танцюючими тролями, а ліворуч тяглася та гладенька й непроникна ділянка кам'яної стіни, що приховувала...

— Пані професорко, ви намагалися зайти в кімнату на вимогу?

— ...знаки, що ними мене було удостоєно... що?

Очі в неї раптом забігали.

— У кімнату на вимогу, — повторив Гаррі. — Ви намагалися туди потрапити?

— Я... ну... я й не знала, що учням про неї відомо...

— Не всім, — уточнив Гаррі. — І що сталося? Ви закричали так... наче хтось на вас напав...

— Я... ну, — пробурмотіла професорка Трелоні, а тоді, мовби захищаючись, щільніше загорнулася в свої шалі й подивилася на нього неймовірно побільшеними очима. — Я хотіла... е-е... покласти деякі... гм... особисті речі на зберігання в цій кімнаті... — І вона щось забурмотіла про «гидкі звинувачення».

— Ясно, — Гаррі глянув на пляшки з хересом. — Але ви не змогли туди зайти, щоб їх там заховати?

Його це здивувало, адже для нього кімната, зрештою, таки відчинилася, коли він захотів сховати там книжку Напівкровного Принца.

— Ой, та зайшла я спокійно, — люто глянула на стіну професорка Трелоні. — Але там уже хтось був.

— Хтось був?.. А хто? — розхвилювався Гаррі. — Хто там був?

— Гадки не маю, — професорку Трелоні трохи спантеличила Поттерова настирливість. — Я зайшла в кімнату й почула там чийсь голос — а такого ще ні разу не бувало за всі ті роки, що я тут ховаю... тобто, що я користаюся цією кімнатою.

— Голос? І що він казав?

— Не знаю, чи він взагалі щось казав, — відповіла професорка Трелоні. — Він просто... горлав.

— *Горлав?*

— Радісно, — додала вона.

Гаррі дивився на неї уважно.

— То був чоловік чи жінка?

— Радше, чоловік, — припустила професорка Трелоні.

— І він був радісний?

— Аж занадто, — презирливо пирхнула професорка Трелоні.

— Наче щось святкував?

— Безперечно.

— І що далі?..

— А тоді я гукнула: «Хто там?»

— А ви не могли цього з'ясувати, не запитуючи? — дещо роздратувався Гаррі.

— Мій Внутрішній Зір, — з почуттям власної гідності сказала професорка, поправляючи шалі та численні разки блискучого намиста, — був зосереджений на справах, що виходять далеко за межі буденних реалій, пов'язаних з горлопанськими голосами.

— Зрозуміло, — швидко погодився Гаррі; він уже по горло був ситий теревенями професорки Трелоні про її Внутрішній Зір. — І що, той голос відповів, хто він такий?

— Ні, не відповів, — сказала Трелоні. — Раптом стало темно-темнісінько, і наступної миті мене просто викинуло з приміщення!

— І ви не побачили, що там було? — ледве стримувався Гаррі.

— Не побачила. Я ж кажу, що там була суцільна... — вона раптом замовкла й підозріло на нього глянула.

— Думаю, треба розповісти про це професорові Дамблдору, — порадив Гаррі. — Він повинен знати, що там святкує Мелфой... тобто той «хтось», який викинув вас з кімнати.

На його подив, почувши цю пропозицію, професорка Трелоні випросталася й набундючилася.

— Директор мені натякнув, щоб я його не відвідувала занадто часто, — холодно процідила вона. — Я не збираюся нав'язувати своє товариство тим, хто його не цінує. Якщо Дамблдор воліє ігнорувати небезпеку, про яку попереджають карти...

Зненацька вона схопилася кістлявими пальцями за руку Гаррі.

— Попереджають постійно, хоч як я їх розкладаю...

І професорка театральним жестом вийняла з-під шалі карту.

— ...пронизана блискавкою вежа, — зашепотіла вона. — Нещастя. Лихо. Дедалі ближче...

— Зрозуміло, — зітхнув Гаррі. — Але я все одно вважаю, що вам треба розповісти Дамблдорові про той голос, про те, як усе потемніло і як вас викинуло з кімнати...

— Ти так вважаєш? — Професорка Трелоні немовби завагалася, але Гаррі бачив, що їй кортить ще раз розповісти про свою невеличку пригоду.

— Я, власне, до нього йду, — сказав Гаррі. — Маю з ним зустріч. Можемо піти разом.

— О, ну тоді що ж, — усміхнулася професорка Трелоні. Вона нахилилася, позбирала свої пляшки з хересом і безцеремонно кинула їх у велику біло-блакитну вазу, що стояла в ніші неподалік.

— Гаррі, тебе так не вистачає на моїх уроках, — сентиментально зізналася вона, коли вони нарешті пішли. — Ти ніколи не був великим провидцем... але завжди залишався чудовим об'єктом...

Гаррі не відповів; він ненавидів бути об'єктом постійних лиховісних віщувань професорки Трелоні.

— На жаль, — вела вона далі, — та шкапа... вибач, кентавр... геть не тямить у ворожінні на картах. Я звернулася до нього... як Провидиця до Провидця... з запитанням, чи він теж відчуває вібрації наближення катастрофи. А йому, бач, здалося, що я просто кумедна. Уявляєш? Кумедна!

Її голос звучав істерично, і на Гаррі війнуло сильним перегаром, хоч пляшки з хересом залишилися позаду.

— Можливо, жеребець почув балачки, що я не успадкувала дару моєї прапрабабусі. Ці чутки роками поширюють усілякі заздрісники. А знаєш, Гаррі, що я таким кажу?

Хіба Дамблдор тримав би мене викладачем у цій видатній школі, хіба довіряв би мені всі ці роки, якби я не довела йому, на що здатна?

Гаррі для годиться пробурмотів щось нерозбірливе.

— Я дуже добре пам'ятаю мою першу співбесіду з Дамблдором, — гортанним голосом мовила професорка Трелоні. — Він був глибоко вражений, авжеж, глибоко вражений... я зупинилася в «Кабанячій голові», чого, до речі, не раджу робити... там є блохи в ліжку, любий хлопче... зате низькі ціни. Дамблдор люб'язно погодився відвідати мою кімнатку в готельчику. Він мене розпитував... мушу визнати, що спочатку він, по-моєму, мав щодо віщування певні упередження... пригадую, я почувалася якось дивно... я в той день майже нічого не їла... а потім...

Це вперше Гаррі слухав її уважно, бо знав, що було потім: професорка Трелоні виголосила пророцтво, що змінило все його життя, пророцтво про нього й про Волдеморта.

— ...а потім у нашу розмову зухвало втрутився Северус Снейп!

— Що?

— Так, за дверима виникла якась метушня, а тоді вони відчинилися, й там стояли той неотесаний шинкар і Снейп, який щось там молов, ніби помилився сходами, хоч я підозрюю, що його застукали, коли він підслуховував нашу співбесіду з Дамблдором... розумієш, він сам тоді добивався якоїсь посади й, мабуть, сподівався з'ясувати, чим саме цікавиться Дамблдор! Після того Дамблдор вирішив дати мені роботу, бо він, здається, збагнув разючу відмінність між моїми невибагливими манерами й безпретензійним талантом і нахабністю того пробивного молодика, що не зупинявся навіть перед тим, щоб тулитися вухом до замкових шпарин... Гаррі, хлопчику?

Вона озирнулася, нарешті відчувши, що Гаррі немає поруч; він зупинився, і їх тепер розділяло метрів зо три.

— Гаррі? — невпевнено перепитала вона.

Мабуть, лице його збіліло, судячи з її стривоженого

й переляканого виразу. Гаррі стояв мов укопаний, відчуваючи, як накочуються на нього хвилі шоку, одна за одною, змиваючи все, крім інформації, яку від нього так довго приховували...

Це Снейп підслухав пророцтво. І саме Снейп розповів про нього Волдемортові. Снейп і Пітер Петіґру підштовхнули Волдеморта до пошуків Лілі, Джеймса та їхнього сина...

Для Гаррі зараз більше ніщо не мало значення.

— Гаррі? — ще раз перепитала професорка Трелоні. — Гаррі... ми ж начебто мали йти до директора?

— Залишайтеся тут, — процідив Гаррі крізь затерплі вуста.

— Але ж, хлопче... я хотіла йому розповісти, як на мене напали в кімнаті на...

— Залишайтеся тут, — сердито повторив Гаррі.

Учителька стривожено дивилася, як він пробіг за ріг у Дамблдорів коридор, де стояв на чатах самотній гаргуйль. Гаррі крикнув йому пароль і кинувся вгору по рухомих ґвинтових сходах, перестрибуючи по три сходинки за раз.

Він не постукав, а загупав у двері до Дамблдора; спокійний голос відповів: «Заходь» уже після того, як Гаррі увірвався в кабінет.

Фенікс Фоукс озирнувся, і в його блискучих чорних очах іскрилися золотисті вогники, віддзеркалюючи захід сонця за вікном.

Дамблдор з чорним дорожнім плащем у руках стояв біля вікна, дивлячись на шкільні угіддя.

— Гаррі, я обіцяв узяти тебе з собою.

Одну-дві секунди Гаррі нічого не розумів; після розмови з Трелоні його голова немовби спорожніла, й мозок працював дуже повільно.

— Візьмете... з вами?..

— Якщо бажаєш, звісно.

— Якщо...

І тут Гаррі згадав, чому він так прагнув потрапити до цього кабінету.

— Ви його знайшли? Знайшли горокракс?

— Думаю, що так.

Гнів і обурення боролися з потрясінням і хвилюванням: кілька секунд Гаррі не міг говорити.

— Боятися — це природно, — сказав Дамблдор.

— Я не боюся! — негайно заперечив Гаррі, і це була щира правда; чого-чого, а страху він не відчував. — А який саме горокракс? І де він?

— Я ще точно не знаю, який саме... хоч змію, гадаю, можна відразу відкинути... але думаю, що він захований у печері на одному узбережжі за багато миль звідсіля, в печері, яку я шукав страшенно довго, в печері, де Том Редл колись перелякав двох дітей з сиротинця під час їхньої щорічної екскурсії. Пам'ятаєш?

— Так, — відповів Гаррі. — А чим він там захищений?

— Не знаю; маю певні припущення, хоч може виявитися, що вони цілком хибні. — Дамблдор завагався, а тоді сказав: — Гаррі, я пообіцяв узяти тебе з собою, і не відмовляюся від свого слова, але я зробив би величезну помилку, якби не попередив тебе, що це може бути вкрай небезпечно.

— Я з вами, — сказав Гаррі ще до того, як Дамблдор договорив. Він аж кипів злістю на Снейпа, і прагнення вчинити щось відчайдушне й ризиковане лише подесятерилося. Це, мабуть, відбилося в Гаррі на обличчі, бо Дамблдор відійшов від вікна й уважніше придивився до нього; між його сивими бровами пробігла малесенька зморшка.

— Що з тобою?

— Нічого, — негайно збрехав Гаррі.

— Що тебе засмучує?

— Я не засмучений.

— Гаррі, з тебе ніколи не був добрий блоколог...

Це слово виявилося тією іскоркою, що розпалила в Гаррі лють.

— Снейп! — так голосно вигукнув він, що Фоукс аж скрикнув у них за спинами. — Снейп, ось що зі мною! Це він розповів Волдемортові про те пророцтво! Він розповів, бо то він підслуховував під дверима! Мені сказала Трелоні!

Дамблдорів вираз не змінився, але Гаррі здалося, що червонястий відблиск призахідного сонця на щоках трохи зблід.

Досить довго Дамблдор мовчав.

— Коли ти про це довідався? — спитав він нарешті.

— Та щойно! — відповів Гаррі, ледве стримуючись, щоб не закричати. І все ж не стримався. — І ВИ ЩЕ ДОЗВОЛИЛИ ЙОМУ ТУТ ВИКЛАДАТИ, А ВІН СКАЗАВ ВОЛДЕМОРТОВІ, ЩОБ ТОЙ НАПАВ НА МОЇХ МАМУ Й ТАТА!

Важко дихаючи, наче після бійки, Гаррі відвернувся від Дамблдора, що й далі стояв непорушно, й закрокував кабінетом, потираючи кісточки пальців і з останніх сил гамуючи себе, щоб усе тут не потрощити. Хотілося бушувати й кидатися на Дамблдора, але водночас хотілося піти з ним і знищити горокракс; було бажання образити директора, сказати, що лише такий старий дурень, як він, міг довіряти Снейпові, але був і страх, що Дамблдор не візьме його з собою, якщо він не опанує свій гнів...

— Гаррі, — спокійно сказав Дамблдор. — Вислухай мене.

Було не легше зупинити свою нестримну ходу, ніж загнуздати крик. Гаррі завмер на місці, закусивши губу, і глянув у Дамблдорове зморшкувате обличчя.

— Професор Снейп зробив жахливу...

— Тільки не кажіть, що це помилка, пане директоре! Він підслуховував під дверима.

— Дай мені договорити. — Дамблдор зачекав, поки Гаррі кивнув головою, і повів далі: — Професор Снейп зробив жахливу помилку. Він ще служив Волдемортові у той вечір, коли почув першу частину пророцтва професорки Трелоні. Звісно, він поспішив розповісти своєму хазяїнові про почуте, бо воно стосувалося хазяїна безпосередньо.

Але він не знав... і не міг знати... за яким саме хлопцем почне після того полювати Волдеморт, як не знав і того, що батьки, яких той погубить під час цих кривавих ловів, добре знайомі професорові Снейпу, і що це будуть твої батько й мати...

Гаррі невесело засміявся.

— Та ж він ненавидів мого батька — так само, як ненавидів і Сіріуса! Чи ви не помічали, пане професоре, що ті, кого ненавидить Снейп, чомусь опиняються на тому світі?

— Гаррі, ти навіть не уявляєш, які муки сумління гризли професора Снейпа, коли він збагнув, як витлумачив Волдеморт пророцтво. Я впевнений, що він ні в чому в житті так не каявся, і це була основна причина його повернення...

— Пане директоре, але *він* — дуже добрий блоколог, — Гаррі ніяк не міг заспокоїтися й голос у нього тремтів. — А хіба Волдеморт не переконаний, що Снейп і далі працює на нього, навіть тепер? Пане професоре... як ви можете бути *впевнені*, що Снейп на вашому боці?

Дамблдор якусь мить мовчав; здавалося, він щось зважує, вирішує. Нарешті він промовив:

— Я впевнений. Я цілком довіряю Северусу Снейпу.

Гаррі набрав повні груди повітря, щоб угамувати нерви. Це не допомогло.

— А я не довіряю! — знову крикнув він. — Вони з Драко Мелфоєм зараз щось готують, прямісінько у вас під носом, а ви й далі...

— Гаррі, ми це вже обговорювали, — нагадав Дамблдор, і цього разу голос його звучав суворо. — Я висловив тобі свою позицію.

— Вас сьогодні не буде в школі! А чи ви задумувалися, що Снейп і Мелфой тим часом можуть...

— Що? — вигнув брови Дамблдор. — У чому ти їх підозрюєш?

— Я... вони щось замислили! — вигукнув Гаррі, мимоволі стискаючи кулаки. — Професорка Трелоні щойно

заходила в кімнату на вимогу, де ховала пляшки з хересом, і почула, як Мелфой там щось радісно горлав, святкував! Він намагався відремонтувати щось небезпечне, і йому це, мабуть, нарешті вдалося, а ви збираєтеся покинути школу без...

— Годі, — урвав Дамблдор. Він це сказав доволі спокійно, але Гаррі одразу замовк — зрозумів, що цього разу переступив якусь невидиму межу. — Невже ти вважаєш, що я цього року, кудись відлучаючись, хоч раз лишав школу без захисту? Такого не було. Сьогодні, коли я покину Гоґвортс, тут знову буде застосовано додаткові засоби захисту. Не треба, Гаррі, натякати, що я недбало ставлюся до безпеки своїх учнів.

— Я не натякаю... — пробелькотів спантеличений Гаррі, але Дамблдор його не слухав.

— Я більше не бажаю говорити на цю тему.

Гаррі не посмів протестувати, побоюючись, що й так зайшов надто далеко і Дамблдор тепер його з собою не візьме, однак Дамблдор запитав:

— То ти хочеш зі мною?

— Так, — миттєво відповів Гаррі.

— Ну що ж, тоді слухай.

Дамблдор випростався на увесь свій зріст.

— Я беру тебе з однією умовою: ти повинен виконувати будь-яку мою команду негайно й без жодних запитань.

— Звичайно.

— Гаррі, зрозумій мене правильно. Я маю на увазі, що ти повинен виконувати навіть такі накази, як «біжи», «ховайся» чи «вертайся назад». Ти даєш мені слово?

— Я... так, аякже.

— Якщо я звелю тобі ховатися, ти це зробиш?

— Так.

— Якщо я звелю тобі тікати, ти підкоришся?

— Так.

— Якщо я звелю тобі покинути мене й рятуватися, — ти виконаєш мій наказ?

— Я...

— Гаррі?

Вони якусь мить дивилися один на одного.

— Так, пане директоре.

— Дуже добре. Тоді біжи візьми плащ-невидимку, і за п'ять хвилин прошу чекати мене у вестибюлі.

Дамблдор відвернувся й визирнув з залитого призахідною загравою вікна; рубіново-червоне сонце палахкотіло над самісіньким обрієм. Гаррі швидко вийшов з кабінету і збіг по ґвинтових сходах. Він знав, що має робити.

Вбігши до вітальні, побачив там Рона й Герміону, що сиділи удвох.

— Що хотів Дамблдор? — одразу запитала Герміона. — Гаррі, з тобою все добре? — стурбовано додала вона.

— Усе нормально, — кинув Гаррі, пролітаючи повз них. Він кинувся сходами нагору до своєї спальні, відкрив валізу, вийняв Карту Мародера та пару скручених клубочком шкарпеток. Тоді майнув донизу у вітальню і пригальмував біля Рона й Герміони, що сиділи ошелешені.

— Не маю часу, — видихнув Гаррі, — Дамблдор сказав, щоб я взяв плащ-невидимку. Послухайте...

Він швидко переповів їм, куди вирушає й чому. Не зупинявся, коли злякано ойкала Герміона чи щось перепитував Рон; нехай потім самі обговорюють деталі.

— ...тож бачите, що все це означає? — поспіхом завершив розповідь Гаррі. — Дамблдора сьогодні в школі не буде, і Мелфой знову спробує досягти того, що задумав. *Ні, ви дослухайте!* — сердито засичав він, бо й Рон, і Герміона вже роззявили роти. — Я знаю, що це Мелфой святкував щось у кімнаті на вимогу. На, — тицьнув він Герміоні в руки Карту Мародера, — пильнуйте за ним і за Снейпом. Постарайтеся залучити ще когось із ДА. Герміоно, твій зв'язковий псевдоґалеон ще діє? Дамблдор каже, що в школі буде вжито додаткових заходів безпеки, але Снейп знатиме, які це заходи і як їх оминути... та він не здогадається, що ви будете за ним пильнувати.

— Гаррі... — почала було Герміона з круглими від страху очима.

— Ніколи сперечатися, — урвав Гаррі. — І це теж візьми... — він кинув Ронові в руки шкарпетки.

— Дякую, — здивувався Рон. — Е-е... а навіщо мені шкарпетки?

— Тобі знадобиться те, що в них загорнуто, це фелікс-феліціс. Поділите на трьох — ви і Джіні. Попрощайтеся з нею від мене. Мушу бігти, Дамблдор уже чекає...

— Ні! — вигукнула Герміона, коли збентежений Рон розгорнув шкарпетку з крихітною пляшечкою золотистого відвару. — Нам воно не потрібне, бери краще ти, хтозна, з чим тобі там доведеться мати справу.

— Я не пропаду, я буду з Дамблдором, — заперечив Гаррі. — Я хочу знати, що з вами все буде добре... та не дивися так, Герміоно! До зустрічі...

І він поспіхом виліз крізь отвір за портретом і побіг до вестибюлю.

Дамблдор уже чекав біля дубових вхідних дверей. Гаррі, хекаючи й тримаючись за бік, підбіг до нього.

— Накинь, будь ласка, плащ-невидимку, — звелів Дамблдор, зачекав, поки Гаррі це зробить, і сказав: — Дуже добре. То ходімо?

І Дамблдор негайно рушив кам'яними сходами. Його дорожній плащ ледь-ледь ворушився в застиглому літньому повітрі. Гаррі, накритий плащем-невидимкою, усе ще важко дихаючи й заливаючись потом, намагався не відставати.

— Пане професоре, а що подумають люди, побачивши, що ви кудись ідете? — запитав Гаррі, маючи на увазі Мелфоя та Снейпа.

— Що я пішов у Гоґсмід випити чарочку, — безтурботно відповів Дамблдор. — Я часом забігаю до Розмерти або відвідую «Кабанячу голову»... принаймні створюю таке враження. Так дуже непогано вдається замаскувати свій справжній маршрут.

Сутінки поступово густішали. Повітря просякло пахощами теплої трави, озерної води й диму з Геґрідової хатини. Важко було повірити, що попереду на них чекає щось небезпечне чи загрозливе.

— Пане професоре, — тихенько запитав Гаррі, коли вдалині забовваніла брама, — ми будемо являтися?

— Так, — підтвердив Дамблдор. — Ти ж уже вмієш являтися?

— Так, — сказав Гаррі, — але ще не маю дозволу.

Він відчував, що краще казати правду; а що, як він усе зіпсує, опинившись за сотні миль від того місця, куди мав потрапити?

— Нічого, — заспокоїв його Дамблдор, — я ще раз тобі допоможу.

Вони вийшли з брами й завернули на присмеркову безлюдну дорогу до Гоґсміда. Швидко темніло, і коли вони дісталися Високої вулиці, була вже справжня ніч. У вікнах над крамничками мерехтіло світло, а коли вони підійшли до «Трьох мітел», то почули звідти пронизливий крик.

— ...вимітайся! — кричала мадам Розмерта, виштовхуючи якогось чаклуна-нечупару. — Ой, вітаю, Албусе... ти щось пізненько...

— Добрий вечір, Розмерто, добрий вечір... ти вже вибач, але я йду в «Кабанячу голову»... не ображайся, просто сьогодні хочеться спокійнішої обстановки.

За хвилину вони вже завернули за ріг у бічну вуличку, де порипувала вивіска з написом «Кабаняча голова», хоч вітерцю й не було. На відміну від «Трьох мітел», цей шинок, здавалося, був цілком порожній.

— Не треба туди заходити, — пробурмотів, озираючись, Дамблдор. — Головне, щоб ніхто нас не побачив... а тепер, Гаррі, поклади долоню мені на руку. Не треба міцно хапатися, я тебе просто скеровуватиму. На рахунок три... Раз... два... три...

Гаррі перекрутився. Відразу з'явилося те жахливе відчуття, ніби його проштовхують крізь вузесеньку гумову

трубку; він не міг дихати, все тіло страшенно стисло, і ось, коли він уже було подумав, що задихнеться, невидимі обручі ніби лопнули, і він тепер стояв у прохолодній темряві, вдихаючи на повні груди свіже солоне повітря.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ —

Печера

Повітря пахло сіллю, шелестіли хвилі, прохолодний вітерець куйовдив Гаррі волосся, коли він дивився на освітлене місячним сяйвом море й на всіяне зорями небо. Він стояв на високому виступі темної скелі, а внизу пінилася й вирувала вода. Він озирнувся. Ззаду нависала ще вища скеля, прямовисна, чорна й бездушна. Кілька величезних кам'яних уламків — таких, як той, де стояли Гаррі й Дамблдор — мабуть, колись давно відкололися від тієї скелі. Краєвид був похмурий і суворий; море й каміння, ніде ні дерева, ні землі, ні трави чи піску.

— І що ти думаєш? — запитав Дамблдор. Так, ніби він цікавився думкою Гаррі, чи гарне це місце для пікніка.

— Сюди привозили дітей із сиротинця? — здивувався Гаррі, якому важко було уявити незатишніше місце для денної мандрівки.

— Не зовсім сюди, — уточнив Дамблдор. — Там, за скелями, є невеличке село. Сиріт, мабуть, привозили, щоб вони подихали морським повітрям і подивилися на хвилі. Я не думаю, що це місце хтось відвідував, окрім Тома Редла та його малих жертв. Жоден маґл не вибрався б на цей камінь, хіба що був би надзвичайно вправним скелелазом. Човнами теж неможливо сюди дістатися — хвилі навколо скель дуже небезпечні. Уявляю, як Редл спускався звідти вниз; чари, мабуть, придалися тут краще, ніж мотузки. І він затяг сюди двох дітлахів, мабуть, щоб просто потішитися, їх залякуючи. Та сама дорога сюди залякає кого завгодно.

Гаррі ще раз глянув угору на скелю й відчув, як пробіг мороз по спині.

— Але його мета... і наша... лежить трохи далі. Ходімо.

Дамблдор підкликав Гаррі до самісінького краю стрімчака, звідки вервечка заглибин, що слугували опорами

для ніг, вела вниз до валунів, напівзанурених у воду ближче до великої скелі. Спуск був вельми ненадійний, і Дамблдор, якому трохи заважала всохла рука, рухався поволі. Валуни були слизькі від морської води. Гаррі відчував на обличчі холодні солоні бризки.

— *Лумос*, — промовив Дамблдор, коли ступив на найближчий до урвища валун. Тисячі золотистих цяток світла заіскрилися на темній поверхні води; чорна кам'яна стіна за його спиною теж освітилася.

— Бачиш? — тихо запитав Дамблдор, підіймаючи чарівну паличку. Гаррі помітив у скелі розколину, в якій струменіла, вируючи, темна вода.

— Ти не проти трохи змокнути?

— Ні, — відповів Гаррі.

— Тоді знімай плащ-невидимку... тут він не потрібен... і стрибаймо.

І з несподіваною спритністю як для такого немолодого чоловіка Дамблдор зісковзнув з валуна, шубовснув у море й бездоганним брасом поплив до темної розколини, тримаючи сяючу чарівну паличку в зубах. Гаррі скинув плаща, запхнув його в кишеню й стрибнув слідом.

Вода була крижана;мокрий одяг сковував рухи й тягнув на дно. Глибоко вдихаючи, аж ніздрі вбирали запах солі й водоростей, Гаррі плив за мерехтливим зникомим світлом, що заглиблювалося усе далі й далі у скелю.

Розколина незабаром перетворилася на темний тунель, який, як подумалося Гаррі, ущерть заливає вода під час припливу. Слизькі стіни, відстань між якими не перевищувала метра, у світлі Дамблдорової чарівної палички виблискували, наче мокрий асфальт. Трохи далі тунель завернув ліворуч, і Гаррі побачив, що він тягнеться далеко вглиб скелі. Він і далі плив за Дамблдором, зачіпаючи пучками занімілих пальців шорстке мокре каміння.

Згодом він побачив, що Дамблдор попереду вже вилазить з води, поблискуючи сріблястим волоссям і темною мантією.

Коли Гаррі доплив до того місця, то виявив східці, що вели до великої печери. Він став на них і, тремтячи від холоду, виліз у застигле морозне повітря; з мокрющого одягу струменіла вода.

Дамблдор стояв посеред печери, високо піднявши чарівну паличку, й помалу обертався, обводячи поглядом стіни й стелю.

— Так, це саме тут, — сказав він.

— А як ви знаєте? — прошепотів Гаррі.

— Тут відчуваються чари, — просто відповів Дамблдор.

Гаррі не знав, чи то він тремтів від холоду, що пронизував до кісток, чи теж від усвідомлення присутності чарів. Він спостерігав за Дамблдором, що й досі обертався на місці, очевидно, зосереджуючись на якихось невидимих для Гаррі речах.

— Це лише сіни, передпокій, — сказав Дамблдор за мить. — Треба проникнути всередину... тепер на нашому шляху постануть перешкоди, створені Лордом Волдемортом, а не самою природою...

Дамблдор підійшов до стіни печери й погладив її пучками зчорнілих пальців, бурмочучи якісь слова чудернацькою мовою, що її Гаррі не розумів. Двічі Дамблдор обійшов довкола печери, промацуючи кожнісінький сантиметр шорсткого каміння, а іноді зупинявся й обмацував пальцями якусь окрему ділянку, аж нарешті завмер на місці, приклавши долоню до стіни.

— Тут, — сказав він. — Заходити треба тут. Вхід приховано.

Гаррі не питав, звідки Дамблдор це знає. Він ще не бачив чаклуна, який би все робив саме отак — за допомогою звичайних поглядів та доторків; але Гаррі давно вже збагнув, що вибухи й дим найчастіше бувають свідченнями дурості, а не майстерності.

Дамблдор одійшов від стіни печери й націлив на неї чарівну паличку. За мить там з'явилися сліпучо-білі обриси арки, немовби її ззаду підсвітили потужним світлом.

— Ви з-зуміли! — цокотів зубами Гаррі, та не встигли ці слова зірватися йому з вуст, як обриси зникли, залишивши ту саму голу й міцну кам'яну поверхню. Дамблдор озирнувся.

— Вибач, Гаррі, я й забув, — він спрямував на нього чарівну паличку — й одяг Гаррі миттю став теплий і сухий, наче повисів біля палаючого вогнища.

— Дякую, — зрадів Гаррі, але Дамблдор знову зосередився на міцній стіні печери. Він не вдавався до чарів, а просто стояв і пильно дивився, немовби побачив якийсь надзвичайно цікавий напис.

Гаррі не рухався; він не хотів відволікати зосередженого Дамблдора.

Це тривало цілих дві хвилини, а тоді Дамблдор тихо сказав:

— Не може бути. Так грубо.

— Що таке, пане професоре?

— Я так собі думаю, — Дамблдор сягнув здоровою рукою в мантію і вийняв короткий срібний ніж, схожий на той, яким Гаррі кришив складники для настоянок та відварів, — що з нас вимагають плати за прохід.

— Плати? — здивувався Гаррі. — Треба розплачуватися з дверима?

— Так, — відповів Дамблдор. — Кров'ю, якщо не помиляюся.

— *Кров'ю*?

— Я ж казав, що це грубо, — презирливо й навіть розчаровано відповів Дамблдор, немовби Волдеморт не дотягував до очікуваного ним рівня. — Ідея, як ти, мабуть, розумієш, полягає в намаганні ослабити ворога, котрий бажав би туди зайти. І знову Лорд Волдеморт неспроможний збагнути, що є муки набагато страшніші за фізичні рани.

— Так, але якщо їх можна уникнути... — пробурмотів Гаррі, який добре знав, що таке біль, і геть не прагнув відчути його знову.

— Іноді їх, однак, не уникнути, — сказав Дамблдор, відгортаючи рукав мантії й виставляючи ушкоджену руку.

— Пане професоре! — запротестував Гаррі, підбігаючи до Дамблдора, що вже заніс ножа. — Давайте я, бо я...

Він навіть не знав, що сказати: молодший, дужчий? Але Дамблдор тільки всміхнувся. Блиснуло срібло — і бризнув яскраво-червоний струмінь; кам'яна поверхня рясно вкрилася темними блискучими крапельками.

— Ти дуже люб'язний, Гаррі, — Дамблдор провів кінчиком чарівної палички над глибоким порізом на руці — і той негайно зарубцювався, так само, як Снейп гоїв Мелфоєві рани. — Але твоя кров дорожча за мою. Ага, здається, вийшло, так?

Сліпучі сріблясті обриси арки знову з'явилися на стіні, але тепер уже не зникали: натомість щезло забризкане кров'ю каміння, окреслене аркою, залишивши прохід у непроглядну темряву.

— Спочатку, мабуть, я, — сказав Дамблдор, заходячи в арку. Гаррі пішов за ним, на ходу засвічуючи чарівну паличку.

Їхнім очам відкрилося моторошне видовище: вони стояли на краю величезного чорного озера, протилежного берега якого Гаррі навіть не розрізняв, у такій височенній печері, що її стелі теж не було видно. Десь удалині, начебто в самому центрі озера, сяяло невиразне зеленаве світло; воно віддзеркалювалося від поверхні нерухомої води. Зеленаве сяйво і дві чарівні палички були єдиними джерелами світла у цій суцільній оксамитовій темряві. Однак проміння з паличок не сягало так далеко, як хотілося б Гаррі. Ця темрява здавалася густішою, ніж звичайна.

— Ходімо, — спокійно сказав Дамблдор. — Старайся не ступати у воду. Тримайся біля мене.

Він пішов уздовж берега, Гаррі намагався не відставати. Їхні кроки відлунювали над вузькою смугою каміння, що оточувала озеро. Вони йшли далі й далі, але картина

не мінялася: з одного боку від них височіла шорстка стіна печери, а з другого — безмежна широчінь гладенької, мов скло, чорної-пречорної поверхні озера, з отим загадковим зеленавим сяйвом посередині. І печера, й ця тиша у ній здавалися Гаррі гнітючими й тривожними.

— Пане професоре? — не витримав нарешті він. — Думаєте, горокракс тут?

— Тут, — відповів Дамблдор. — Я переконаний. Питання лише, як нам до нього дістатися?

— А не можна... спробувати замовляння-викликання? — запропонував Гаррі. Він добре розумів, що це ідіотська пропозиція, але так хотілося якнайшвидше звідси зникнути.

— Та вже ж, можна, — погодився Дамблдор, так різко зупиняючись, що Гаррі ледь на нього не наштовхнувся. — Візьми й спробуй.

— Я? Ну... ну що ж...

Гаррі такого не сподівався, однак прокашлявся і голосно вигукнув, піднявши чарівну паличку:

— *Акціо горокракс!*

Зі звуком, схожим на вибух, щось величезне й бліде вирвалося з темної води за якихось шість метрів од них. Гаррі ще й не встиг роздивитися, як воно вже шубовснуло назад, розігнавши по дзеркальній поверхні великі й глибокі брижі. Гаррі з переляку відсахнувся й ударився об стіну, Серце шалено гупало, коли він повернувся до Дамблдора.

— Що це було?

— Мабуть, щось таке, що реагуватиме на наші спроби здобути горокракс.

Гаррі ще раз подивився на воду. Поверхня озера знову нагадувала блискуче чорне скло: брижі зникли якось неприродно швидко, а от серце в Гаррі й далі калатало.

— Ви знали, що таке станеться, пане директоре?

— Щось мало статися обов'язково, якби ми вдалися до відвертої спроби заволодіти горокраксом, і я це знав. Але

ти, Гаррі, запропонував дуже добру ідею — простий спосіб з'ясувати, що на нас чекає.

— Але ж ми не знаємо, що то була за почвара, — вимовив Гаррі, дивлячись на лиховісно гладесеньку воду.

— Тобто, що то були за почвари, — уточнив Дамблдор. — Дуже сумніваюся, що вона тут одна. То що, йдемо далі?

— Пане професоре?

— Що, Гаррі?

— Як ви гадаєте, нам доведеться заходити в озеро?

— В оце озеро? Хіба що нам дуже не пощастить.

— А ви не думаєте, що горокракс на дні?

— Та ні... я думаю, що горокракс посередині.

І Дамблдор вказав на невиразне зелене світло в центрі озера.

— То нам треба буде перетинати озеро, щоб до нього дістатися?

— Думаю, що так.

Гаррі замовк. У його уяві виникли всілякі водяні почвари, велетенські зміюки, демони, водяники й ельфи...

— Ага, — Дамблдор знову зупинився; тепер Гаррі таки наштовхнувся на нього й від несподіванки заточився над темною водою, проте Дамблдор ухопив його за рукав здоровою рукою і відтягнув назад. — Вибач, Гаррі, я мав би тебе попередити. Відійди до стіни, будь ласкавий; здається, я знайшов потрібне місце.

Гаррі не розумів, що мав на увазі Дамблдор; ця ділянка темного узбережжя здавалася йому такою самісінькою, як і всі інші, але Дамблдор начебто помітив там щось особливе. Цього разу він обмацував пальцями не кам'яну стіну, а просто повітря, ніби сподівався знайти й схопити щось невидиме.

— Ого, — радісно вигукнув Дамблдор за кілька секунд. Його долоня стисла в повітрі щось невидиме для Гаррі. Дамблдор підступив до води; Гаррі нервово спостерігав, як носаки Дамблдорових черевиків з пряжками звисали з самого краю кам'яного виступу. Стискаючи в повітрі доло-

ню, Дамблдор другою рукою підніс чарівну паличку і вдарив її кінчиком себе по кулаці.

Миттю просто з повітря виник товстелезний позеленілий мідний ланцюг, що тягнувся з глибини озера прямо до стиснутої Дамблдорової долоні. Дамблдор ударив по ланцюзі, і той почав по-зміїному прослизати крізь його кулак, падаючи кільцями на землю з брязкотом, що відлунював від кам'яних стін, і підтягуючи щось з глибин чорної води. Гаррі аж зойкнув, коли поверхню розрізав примарний ніс малесенького й зеленого, як і сам ланцюг, човника. Човник гладенько, майже не залишаючи хвиль, підпливав до того місця на березі, де стояли Гаррі й Дамблдор.

— А як ви знали, що він там був? — здивувався Гаррі.

— Чари ніколи не зникають безслідно, — пояснив Дамблдор, коли човник легенько стукнувся об берег, — і ці сліди бувають часом дуже виразні. Я ж був у Тома Редла вчителем. Мені знайомий його стиль.

— А цей... цей човен безпечний?

— Думаю, що безпечний. Волдемортові, якби йому раптом забаглося поглянути на горокракс чи забрати його звідси, і самому треба було б перетнути озеро, не дратуючи тих почвар, що він їх тут позаводив.

— То ті водяні потвори нічого нам не вдіють, якщо ми будемо у Волдемортовому човні?

— Гадаю, нам усе ж варто змиритися, що рано чи пізно вони збагнуть — ми аж ніяк не Лорд Волдеморт. Але поки що все йде непогано. Вони дозволили нам підняти човна.

— Але чому дозволили? — Гаррі ніяк не міг викинути з голови видиво щупальців, що в його уяві вигулькували з темної води, щойно вони відпливуть від берега.

— Мабуть, Волдеморт вважав, що ніхто, крім надзвичайно могутнього чаклуна, човна не знайде, — припустив Дамблдор. — Гадаю, він знехтував такою малоймовірною можливістю, що хтось таки розшукає човен; він вірив, що тих перешкод, яких він тут нарозставляв,

ніхто, крім нього, не подолає. Побачимо, чи так воно насправді.

Гаррі придивився до човника — справді крихітний.

— Не схоже, що він розрахований на двох. Чи він нас обох витримає? Не виявиться, що ми для нього заважкі?

Дамблдор усміхнувся.

— Волдеморта турбувала не вага, а магічна сила, спроможна перетнути озеро. Скоріш за все, цей човен зачаковано так, що він може перевозити не більше як одного чарівника за раз.

— Але ж тоді..

— Не думаю, Гаррі, що він тебе врахував. Ти ще неповнолітній і не маєш відповідної кваліфікації. Волдеморт і припустити не міг, що сюди потрапить шістнадцятирічний підліток: малоймовірно, щоб на тлі моїх магічних сил були помічені й твої.

Не можна сказати, що ці слова піднесли Гаррі дух; мабуть, Дамблдор це зрозумів, бо відразу додав:

— Волдемортова помилка, Гаррі, Волдемортова помилка... з віком усі стають дурні й забудькуваті, недооцінюючи юність... ну от, тепер ти підеш перший, але дивись, не торкайся води.

Дамблдор ступив крок убік, і Гаррі обережно заліз у човен. Дамблдор теж зайшов і кинув скручений ланцюг на дно. Вони ледве втислися вдвох; Гаррі не міг зручно вмоститися — коліна стирчали над облавками човна, який одразу поплив. Не чути було ані звуку, крім шовковистого шелестіння човна, що розсікав носом воду; він рухався без їхньої допомоги, наче невидимий канат підтягував його до світла в центрі озера. Незабаром вони вже не бачили стін печери; здавалося, ніби пливуть десь у морі, що не мало хвиль.

Гаррі глянув униз і побачив, як у чорній воді іскриться й мерехтить відблиск його чарівної палички. Човен залишав на скляній поверхні слід, що нагадував тріщинки на темному дзеркалі...

І тут Гаррі побачив щось мармурово-біле, що линуло на глибині кількох сантиметрів під поверхнею.

— Пане професоре! — вигукнув він, і його переляканий голос розкотився відлунням понад нерухомою водою.

— Гаррі?

— Здається, я побачив у воді руку... людську руку!

— Я в цьому не сумніваюся, — спокійно озвався Дамблдор.

Гаррі придивився до води, шукаючи зниклу руку, й до горла йому підступила нудота.

— То та почвара, що вистрибувала з води?..

Але Гаррі отримав відповідь, перш ніж Дамблдор устиг щось сказати; світло чарівної палички ковзнуло по воді й вихопило мертвяка, що плив горілиць під поверхнею: його очі були ніби оповиті павутиною, а волосся й одяг снувалися навколо нього, мов дим.

— Там трупи! — зойкнув Гаррі не своїм голосом.

— Так, — незворушно підтвердив Дамблдор, — але поки що не звертай на них уваги.

— Поки що? — перепитав Гаррі, відводячи погляд від води, щоб подивитися на Дамблдора.

— Поки вони пливуть собі мирно під нами, — пояснив Дамблдор. — Не треба боятися трупів, Гаррі, так само, як і темряви не треба боятися. Лорд Волдеморт, який насправді боїться і того, й того, з цим не згоден. Але тут він знову виявляє брак мудрості. Коли ми зіштовхуємося зі смертю й темрявою, то лякаємося невідомості й більше нічого.

Гаррі промовчав; він не хотів сперечатися, але від думки, що довкола них і під ними плавають трупи, ставало дибки волосся; крім того, він не вірив, що вони безпечні.

— Але ж один з них стрибав, — намагався він говорити так само врівноважено й спокійно, як і Дамблдор. — Коли я хотів викликати горокракс, один труп вистрибнув з озера.

— Так, — погодився Дамблдор. — Я впевнений, що тільки-

но ми заберемо горокракс, то вони стануть дуже войовничі. Проте, як і більшість створінь, що перебувають у холоді й темряві, вони бояться світла й тепла, і ми цим скористаємось, якщо виникне така потреба. Вогонь, Гаррі, — з усмішкою пояснив Дамблдор у відповідь на здивоване обличчя Гаррі.

— Ага... ясно... — швидко погодився Гаррі. Він повернув голову, щоб глянути на зеленкувате сяйво, до якого невблаганно наближався човен. Йому було важко вдавати, що він не боїться. Величезне чорне озеро, яке кишить мерцями... минула вже, здається, ціла вічність після того, як він зустрів професорку Трелоні, а тоді віддав Ронові й Герміоні фелікс-феліціс... раптом він пошкодував, що не попрощався з ними тепліше... а Джіні взагалі не побачив...

— Ще трохи, — підбадьорив його Дамблдор.

І справді, зеленаве світло нарешті почало збільшуватися, і за кілька хвилин човен зупинився, легенько стукнувшись об щось таке, чого Гаррі спочатку не розгледів, але тоді підняв освітлену чарівну паличку й побачив, що вони допливли до невеличкого кам'яного острівця просто посеред озера.

— Стережися, щоб не торкатися води, — ще раз нагадав Дамблдор, коли Гаррі вилазив з човна.

Острівець був не більший за Дамблдорів кабінет: один великий гладенький камінь, на якому не було нічого, крім джерела того зеленкуватого світла, зблизька значно яскравішого. Гаррі примружився й подивився на нього уважніше; спочатку подумав, що то якась лампа, але згодом розгледів, що світло випромінювала схожа на сито спогадів кам'яна чаша, що стояла на п'єдесталі.

Дамблдор наблизився до чаші, Гаррі ступив за ним. Стоячи пліч-о-пліч, вони зазирнули всередину. Чаша була заповнена смарагдовою рідиною, яка й випромінювала це фосфоричне сяйво.

— Що це таке? — тихо запитав Гаррі.

— Точно не знаю, — відповів Дамблдор. — Але щось набагато страшніше, ніж кров і трупи.

Дамблдор закотив рукав мантії і простяг почорнілу долоню до поверхні тієї рідини.

— Не треба, пане директоре, не торкайтесь!..

— Я й не можу торкнутися, — ледь помітно всміхнувся Дамблдор. — Бачиш? Я не можу сягнути далі, ніж осюди. Спробуй сам.

Гаррі теж сягнув рукою в чашу і спробував торкнутися рідини. Рука наштовхнулася на невидимий бар'єр сантиметрів за два від поверхні. Хоч як він намагався, але пальці не могли подолати перепону зі щільного й непроникного повітря.

— Відійди, Гаррі, — звелів Дамблдор.

Він підняв чарівну паличку і, тихенько щось бурмочучи, почав робити якісь складні рухи над поверхнею рідини. Нічого не сталося, хіба що рідина засяяла ще яскравіше. Гаррі мовчав як риба, доки Дамблдор працював, але за якийсь час директор опустив чарівну паличку, і Гаррі вирішив, що вже можна говорити знову.

— Пане директоре, ви думаєте, що горокракс там?

— О, так. — Дамблдор уважніше придивився до чаші. Гаррі побачив у зеленій рідині перевернуте відображення його обличчя. — Але як до нього добутися? У цю рідину не можна проникнути рукою, її не можна «щезнути», розділити, зачерпнути або відлити, а також не можна трансфігурувати, зачаклувати чи будь-яким іншим чином примусити її змінитися.

Дамблдор автоматично підняв чарівну паличку, крутнув нею в повітрі й упіймав кришталевий келих, витворений з нічого.

— Я з цього можу зробити єдиний висновок — цю рідину треба випити.

— Що? — очманів Гаррі. — Ні!

— Думаю, що так: тільки випивши її, я зможу спорожнити чашу й побачити, що там на дні.

— А що, як... що, як це вас уб'є?

— Та я не думаю, що воно аж так подіє, — безтурботно сказав Дамблдор. — Лорд Волдеморт навряд чи хотів убивати тих, хто досягне цього острова.

Гаррі не вірив власним вухам. Це що, чергове підтвердження божевільного Дамблдорового прагнення бачити в усіх щось позитивне?

— Пане директоре, — якомога розважливіше мовив Гаррі, — це ж Волдеморт...

— Вибач, Гаррі; я мав би сказати, що він навряд чи хотів би *негайно* вбивати тих, хто добереться до цього острова, — виправився Дамблдор. — Він волів би залишати їх живими, аж доки з'ясується, як саме вони зуміли подолати стільки його перешкод, і, що найважливіше, чому це їм так заманулося спорожнити чашу. Не забувай, Лорд Волдеморт вірить, що ніхто, крім нього, не знає про його горокракси.

Гаррі хотів було сказати ще щось, але Дамблдор підняв руку, вимагаючи тиші. Він зосереджено дивився на смарагдову рідину й міркував.

— Безсумнівно, — сказав він нарешті, — ця рідина подіє так, щоб завадити мені взяти горокракс. Вона може мене спаралізувати, примусити забути, навіщо я сюди прибув, завдати такого болю, що я просто ошалію, чи ще якимось чином зробить мене недієздатним. У такому разі, Гаррі, простеж, щоб я випив усе до дна, навіть якщо доведеться рідину заливати в мене силою. Зрозумів?

Їхні погляди перетнулися над чашею: двоє блідих облич, освітлених химерним зеленим сяйвом. Гаррі мовчав. Невже саме для цього він і був сюди запрошений... щоб силою примусити Дамблдора випити рідину, яка може завдати йому нестерпного болю?

— Ти пам'ятаєш, — нагадав Дамблдор, — умови, на яких я взяв тебе з собою?

Гаррі завагався, дивлячись у сині очі, що стали зеленкуватими, віддзеркалюючи сяйво з чаші.

— А що, як...

— Ти поклявся виконувати будь-яку мою команду.

— Так, але...

— Я тебе попередив, що це може бути небезпечно?

— Так, — пробурмотів Гаррі, — але...

— Тоді, — Дамблдор знову підтяг рукав і підняв порожній келих, — виконуй мій наказ.

— Давайте я вип'ю замість вас, — у розпачі запропонував Гаррі.

— Я набагато старший, набагато розумніший і набагато менше цінний, — відказав Дамблдор. — Питаю востаннє, Гаррі, ти даєш мені слово, що зробиш усе можливе, аби примусити мене випити це до дна?

— А чи можна...

— Даєш чи ні?

— Але...

— *Твоє слово, Гаррі.*

— Я... так, але...

Перш ніж Гаррі встиг заперечити, Дамблдор занурив кришталевого келиха в рідину. Якусь частку секунди Гаррі ще сподівався, що директор не зможе торкнутися келихом рідини, проте кришталь миттєво пронизав її поверхню; коли келих заповнився по вінця, Дамблдор підніс його до вуст.

— За твоє здоров'я, Гаррі.

І він осушив келих. Гаррі перелякано дивився на нього, так міцно вчепившись за край чаші, що аж пальці занімміли.

— Пане професоре? — стурбовано запитав він, коли Дамблдор поставив порожній келих. — Як ви почуваєтесь?

Дамблдор із заплющеними очима захитав головою. Гаррі не знав, чи страждає директор від болю. Дамблдор ще раз наосліп зачерпнув келихом з чаші і знову випив.

У цілковитій тиші Дамблдор випив три повні келихи рідини. Надпивши з четвертого половину, він захитався

й упав просто на чашу. Його очі були й досі заплющені, дихання важке.

— Пане професоре, — напруженим голосом запитав Гаррі, — ви мене чуєте?

Дамблдор не відповідав. Його обличчя смикнулося, ніби він міцно спав і бачив жахливий сон. Келих почав випадати з рук; рідина з нього от-от мала вилитися. Гаррі простяг руку, схопив кришталеву посудину й притримав.

— Пане професоре, ви мене чуєте? — голосно перепитав він, і його голос луною розлігся в печері.

Дамблдор важко зітхнув, а тоді заговорив голосом, якого Гаррі не впізнав, бо ще ніколи не чув, щоб Дамблдор був такий переляканий.

— Я не хочу... не примушуй мене...

Гаррі втупився в це поблідле обличчя, яке він так добре знав, з його гачкуватим носом та схожими на два півмісяці окулярами, й не знав, що робити.

— ...не подобається... хочу зупинитися... — простогнав Дамблдор.

— Ви... вам не можна зупинятися, пане професоре, — вимовив Гаррі. — Ви повинні випити все до дна, пам'ятаєте? Ви самі сказали, що повинні випити. Ось...

Ненавидячи самого себе, відчуваючи огиду до того, що робить, Гаррі силою приклав келиха Дамблдорові до рота й нахилив, щоб директор допив рідину.

— Ні... — захрипів Дамблдор, коли Гаррі знову зачерпнув келихом з чаші. — Не хочу... не хочу... пусти мене...

— Усе гаразд, пане професоре, — примовляв Гаррі; рука в нього тремтіла. — Усе гаразд, я тут...

— Припини це, припини, — стогнав Дамблдор.

— Так... так, зараз усе припиниться, — збрехав Гаррі і перехилив келих у роззявлений Дамблдорів рот.

Дамблдор закричав; його крик луною розлігся по величезній печері й понад мертвотною чорною водою.

— Ні, ні, ні... не треба... я не можу... не можу, не силуй мене, не хочу...

— Усе гаразд, пане професоре, усе добре! — примовляв Гаррі, а руки в нього так тремтіли, що він ледве зміг зачерпнути шостий келих; чаша була вже напівпорожня. — Нічого з вами не діється, ви в безпеці, це все несправжнє, клянуся, що це несправжнє... випийте ще, нате, випийте...

І Дамблдор слухняно випив, наче Гаррі пропонував йому протиотруту, але, вихиливши келиха, він упав навколішки й затрясся, мов у лихоманці.

— Я сам винен, я сам винен, — ридав він, — перестань, припини це все, я знаю, що я помилився, ох, благаю, перестань, я більше ніколи-ніколи...

— Випийте, пане професоре, і все припиниться, — сказав Гаррі надтріснутим голосом, перехиляючи Дамблдорові в рота сьомий келих.

Дамблдор припав до землі й зіщулився, неначе його оточили невидимі кати; махнув рукою, мало не вибивши з тремтячої долоні Гаррі знову наповненого келиха, й застогнав:

— Не зашкодь їм, не зашкодь їм, прошу тебе, прошу, це моя вина, краще мені завдай болю...

— Нате, випийте, випийте, вам стане краще, — у відчаї лепетав Гаррі, і Дамблдор знову йому підкорився, роззявивши рота, хоч очі все одно не розплющував і тремтів усім тілом.

Аж ось він упав долілиць, кричучи й б'ючи кулаками по землі, поки Гаррі наповнював дев'ятий келих.

— Прошу, прошу, прошу, ні... тільки не це, не це, я зроблю все, що завгодно...

— Просто випийте, пане професоре, просто випийте...

Дамблдор випив, наче дитина, що вмирає зі спраги, але щойно допив, як знову заволав, немовби його нутрощі горіли вогнем...

— Годі вже, будь ласка, годі...

Гаррі зачерпнув десятого келиха й відчув, як кришталь черкнув по дну чаші.

— Уже скоро, пане професоре, випийте це, випийте...

Він підтримав Дамблдора за плечі, і Дамблдор знову випив келих; Гаррі вкотре зачерпнув, і Дамблдор застогнав ще стражденніше, ніж досі:

— Я хочу вмерти! Я хочу вмерти! Припини це, припини, я хочу вмерти!

— Випийте, пане професоре, випийте...

Дамблдор випив і відразу заголосив:

— УБИЙ МЕНЕ!

— Нате... це допоможе! — мало не задихнувся Гаррі. — Випийте ще... зараз усе закінчиться... все закінчиться!

Дамблдор пожадливо припав до келиха, випив його до останньої краплини, а тоді нестямно захрипів і долілиць повалився на землю.

— Ні! — крикнув Гаррі, що збирався вже знову наповнювати келих, але впустив посудину в чашу, кинувся до Дамблдора й перевернув його на спину; Дамблдорові окуляри збилися набік, рот був роззявлений, а очі заплющені. — Ні, — почав трясти його Гаррі, — ні, ви не вмерли, ви ж казали, що це не отрута, отямтеся, отямтеся... *Ренервате!* — вигукнув він, скеровуючи чарівну паличку на Дамблдорові груди; спалахнуло червоне сяйво, але нічого не сталося. — *Ренервате*... пане директоре... благаю...

Дамблдорові вії здригнулися; серце в Гаррі ледь не вискочило з грудей.

— Пане директоре, ви?..

— Води, — прохрипів Дамблдор.

— Води, — задихано повторив Гаррі, — ...зараз...

Він зірвався на ноги, схопив келиха, що лежав у чаші, і майже не звернув уваги на золотий медальйон, що лежав на дні.

— *Аґваменті!* — крикнув він, тицьнувши в келих чарівною паличкою.

Келих наповнився прозорою водою; Гаррі впав навколішки біля Дамблдора, підняв йому голову й підставив

келих до вуст... але той був порожній. Дамблдор захрипів і почав задихатися.

— Але ж тут була... стривайте... *Аґваменті!* — знову вигукнув Гаррі, націлившись чарівною паличкою на келих. І знову на якусь секунду в ньому блиснула чистісінька вода, але щойно келих наблизився до Дамблдорових уст, як вона миттю зникла.

— Пане директоре, я зараз, я зараз! — у відчаї белькотів Гаррі, хоч і не думав, що Дамблдор його чує; той повалився на бік, хрипів і судомно хапав ротом повітря, наче в передсмертній агонії. — *Аґваменті... Аґваменті... АҐВАМЕНТІ!*

Келих наповнився і знову спорожнів. Аж ось Дамблдорове дихання почало затихати. У голові в Гаррі все переплуталося від паніки, він інстинктивно вловив, що залишався один-єдиний шлях здобути воду, бо так задумав Волдеморт...

Він кинувся до самого краєчка каменя й занурив келих в озеро, наповнивши його по самісінькі вінця крижаною водою, що вже не зникала.

— Пане директоре... нате! — загорлав Гаррі й незграбно вилив воду Дамблдорові на обличчя.

Нічого кращого він і не міг зробити, бо та його рука, в якій не було келиха, раптом закрижаніла, але не від холоду води. За зап'ястя його вхопили білі слизькі пальці, а істота, котрій вони належали, помалу стягала хлопця з каменя. Поверхня озера вже не була гладенька, як дзеркало; вона пінилася, і скрізь, куди не глянь, з води вигулькували білі голови й руки — чоловіки, жінки й діти з запалими, невидющими очима сунули до острова: армія мерців, що піднімалася з чорної води.

— *Петрифікус Тоталус!* — зарепетував Гаррі, чіпляючись за гладеньку мокру поверхню острівця, й одночасно цілячись чарівною паличкою в інферія, що вчепився йому в руку: той відпустив руку й шубовснув у воду. Гаррі ледве звівся на ноги; проте нові й нові інферії дряпалися на острів, хапаючись кістлявими руками за слизьку по-

верхню, витріщаючи на нього свої сліпі, осклілі очі, тягнучи за собою мокре лахміття, ошкіряючи свої гнилі зуби.

— *Петрифікус Тоталус!* — заревів Гаррі знову, відступаючи назад і батожачи повітря чарівною паличкою; шестеро чи семеро з них повалилися, але на нього вже насувалися інші. — *Імпедімента! Зв'язатус!*

Деякі заточилися, одного чи двох обв'язали мотузки, але ті, що лізли на острів ззаду, просто переступали через них або й затоптували. І далі розрізаючи повітря чарівною паличкою, Гаррі заволав: — СЕКТУМСЕМПРА!

Та хоч у їхньому вологому лахмітті та крижаній шкірі й з'являлися діри, з цих ран не бризкала кров, бо в них її просто не було: вони сунули далі, нічого не відчуваючи, тягнучи до нього висохлі руки, а він задкував од них, поки не відчув, що його і ззаду охопили руки, — тонкі, безплотні й холодні, наче смерть, і ось його ноги відірвалися від землі, бо почвари підняли його вгору й понесли, неухильно й невідворотно, до води, і він знав, що порятунку вже немає, що його втоплять і він стане ще одним мертвим охоронцем частки розшматованої Волдемортової душі...

Але тут у темряві спалахнув вогонь: багряно-золотисте вогненне кільце оточило острівець. Інферії, що так міцно тримали Гаррі, похилилися й послабили хватку; вони не наважувалися пройти крізь полум'я, щоб дістатися до води. Вони випустили з рук Гаррі; він упав додолу, спробував устати, послизнувся на камені й знову впав, подряпавши руки, але відразу схопився на ноги, підняв чарівну паличку й роззирнувся.

Дамблдор знову стояв на ногах — блідий, як і ті інферії, що його оточували, але вищий за них усіх, і в очах його палав вогонь; його чарівна паличка стриміла, наче смолоскип, з її кінчика вивергалося полум'я, що, наче широченний аркан, оповивало всіх теплом.

Інферії натикалися одне на одного, намагаючись наосліп вивільнитися з вогню, що обклав їх зусібіч...

Дамблдор підчепив з дна кам'яної чаші медальйон і заховав собі в мантію. Мовчки показав Гаррі, щоб той підійшов ближче. Ошалілі від полум'я інферії, здається, не усвідомлювали, що вислизає їхня здобич, а Дамблдор вів Гаррі назад до човна, і вогняне кільце рухалося разом з ними, огортаючи їх, а збиті з пантелику інферії супроводжували їх аж до води, радо занурюючись назад у її темні глибини.

Гаррі, що трусився з голови до ніг, на якусь мить було подумав, що Дамблдор не зможе залізти в човник, намагаючись це зробити, директор захитався; здається, всю свою силу він витрачав на те, щоб навколо них палахкотіло кільце захисного вогню. Гаррі підхопив його й допоміг сісти. Щойно вони втислися в човник, як той почав рухатися по темній воді від острівця, оточеного вогняним кільцем, а інферії, що ними озеро аж кишіло, здається, вже не наважувалися виринати на поверхню.

— Пане директоре, — важко дихаючи, почав виправдовуватися Гаррі, — я забув... про вогонь... вони насувалися на мене, і я запанікував...

— Цілком зрозуміло, — пробурмотів Дамблдор. Гаррі занепокоївся, почувши, як ослаб директорів голос.

Човен ударився об берег, Гаррі вистрибнув і негайно обернувся, щоб допомогти Дамблдорові. Щойно Дамблдор ступив на берег, його рука з чарівною паличкою безсило повисла; вогненне кільце зникло, проте інферії вже не виринали з води. Човник пішов під воду; його ланцюг, брязкаючи й дзенькаючи, по-зміїному зісковзнув углиб озера. Дамблдор тяжко зітхнув і притулився до стіни печери.

— Я так ослаб... — прошепотів він.

— Не хвилюйтеся, пане директоре, — відразу почав його заспокоювати Гаррі, стурбований неймовірною Дамблдоровою блідістю і виснаженим виглядом. — Не хвилюйтеся, ми зараз звідси виберемося... спирайтеся на мене, пане директоре...

Гаррі поклав здорову Дамблдорову руку собі на плече і, згинаючись під вагою його тіла, повів директора вздовж берега.

— Захист був... що не кажи... добре продуманий, — ледь чутно проказав Дамблдор. — Один би з цим не впорався... Гаррі, ти добре себе проявив, дуже добре...

— Не треба тепер говорити, — попросив Гаррі, наляканий тим, як Дамблдор ковтає слова і ледве волочить ноги, — побережіть енергію, пане директоре... ми скоро звідси виберемося...

— Прохід крізь арку знову буде замурований... візьми мій ніж...

— Немає потреби, я подряпався на камінні, — заперечив Гаррі, — лише скажіть, де...

— Отут...

Гаррі потерся об каміння роздряпаною рукою — отримавши свою криваву пожертву, арка негайно проявилася. Вони перейшли зовнішню печеру, й Гаррі допоміг Дамблдорові зійти в крижану морську воду, що заповнювала розколину в скелі.

— Усе буде добре, пане директоре, — знову й знову примовляв Гаррі, стривожений Дамблдоровою мовчанкою ще більше, ніж його ослаблим голосом. — Уже недалечко... я зможу явити нас обох назад... не хвилюйтеся...

— Я й не хвилююся, Гаррі, — незважаючи на крижану воду, трохи впевненіше промовив Дамблдор. — Я ж з тобою.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ —

Пронизана блискавкою вежа

Коли вони випливли під зоряне небо, Гаррі висадив Дамблдора на найближчий валун, а тоді поставив його на ноги. Мокрий і тремтячий, згинаючись під Дамблдоровою вагою, Гаррі, як ніколи в житті, зосередився на місці їхнього призначення — Ґоґсміді. Заплющив очі, з усієї сили вчепився в Дамблдорову руку, а тоді ступив крок і відчув, як його жахливо стисло зусібіч.

Він зрозумів, що все вдалося, ще не розплющивши очей: зник запах солі й морський бриз. Вони з Дамблдором стояли в темряві, тремтячи й стікаючи водою, посеред Високої вулиці в Ґоґсміді. На якусь жахливу мить Гаррі уявилося, що з-поза крамничок до них підкрадаються нові інферії, але він кліпнув і побачив, що ніде нічого не ворушиться; усе застигло в цілковитій темряві, яку трохи розсіювали кілька вуличних ліхтарів та вікна верхніх поверхів.

— Нам усе вдалося, пане професоре! — через силу прошепотів Гаррі; він раптом відчув пекучий біль у грудях. — Вдалося! Ми здобули горокракс!

Дамблдор біля нього похитнувся. Спочатку Гаррі було подумав, що Дамблдор не втримався на ногах після його ще не дуже вправного явлення, а тоді побачив директорове обличчя, ще блідіше у тьмяному світлі ліхтаря.

— Пане директоре, з вами все гаразд?

— Бувало й краще, — ледь чутно промовив Дамблдор, хоч кутики його вуст і сіпнулися в спробі усмішки. — Та юшка... не дуже корисна для здоров'я...

І на превеликий жах Гаррі Дамблдор повалився на землю.

— Пане директоре... усе гаразд, пане директоре, з вами все буде добре, не хвилюйтеся...

Гаррі у відчаї роззирнувся, шукаючи допомоги, проте навколо не було ні душі, і він подумав, що треба негайно доставити Дамблдора до шкільної лікарні.

— Треба добратися до школи... до мадам Помфрі...

— Ні, — заперечив Дамблдор. — Мені... потрібен професор Снейп... але я... далеко не зайду...

— Ясно... послухайте... я зараз постукаю в двері, знайду, де вас залишити... а тоді побіжу по мадам...

— Северус, — чітко вимовив Дамблдор. — Мені потрібен Северус...

— Добре, хай буде Северус... але я залишу вас на мить, щоб...

І тут Гаррі почув швидкі кроки. Його серце підскочило в грудях: хтось їх побачив, хтось знає, що їм потрібна допомога... він озирнувся й побачив мадам Розмерту, що поспішала до них темною вуличкою в пухнастих пантофлях і в шовковому халаті, розшитому драконами.

— Я бачила, як ви явилися, коли засувала у спальні штори! Ой, лишенько, я й не знала, що... а що з Албусом?

Важко дихаючи, вона спинилася й широко розплющеними очима дивилася на Дамблдора.

— Він поранений, — пояснив Гаррі. — Мадам Розмерто, чи не можна його залишити в «Трьох мітлах», поки я побіжу до школи по допомогу?

— Та як же ти побіжиш сам! Невже ти не розумієш... ти що, не бачив...

— Якщо ви допоможете мені його підтримати, — Гаррі її навіть не слухав, — то ми його заведемо в шинок...

— Що сталося? — стурбувався Дамблдор. — Розмерто, що таке?

— Та що ж... Чорна мітка, Албусе.

І вона вказала в небо над Гоґвортсом. Гаррі відчув, що від цих слів його охопив жах... він обернувся й поглянув туди. Он він, висить у небі над школою: палаючий зелений череп з язиком-змією — мітка, що її залишали смертежери, коли вривалися в якусь будівлю... коли когось убивали...

— Коли вона з'явилася? — запитав Дамблдор і боляче стиснув Гаррі плече, зводячись на ноги.

— Та, мабуть, кілька хвилин тому, бо коли я випускала надвір кота, її ще не було, а коли піднялася нагору...

— Треба негайно повертатися в замок, — сказав Дамблдор. — Розмерто, — він ще трохи хитався, але вже цілком володів ситуацією, — нам потрібен транспорт... мітли...

— Є в мене штуки дві за шинквасом, — перелякано пробелькотіла вона. — Принести?..

— Ні, Гаррі сам принесе.

Гаррі негайно підняв чарівну паличку.

— *Акціо Розмертині мітли.*

Наступної секунди голосно грюкнули, відчиняючись, двері шинку — дві мітли вилетіли на вулицю й полинули до Гаррі. Біля нього вони різко загальмували й зависли, легенько здригаючись, на висоті його пояса.

— Розмерто, надішли повідомлення в міністерство, — розпорядився Дамблдор, сідаючи на мітлу. — Цілком можливо, що в самому Гоґвортсі ніхто ще не збагнув, що сталося... Гаррі, накинь плащ-невидимку.

Гаррі вийняв з кишені плащ і накинув його на себе перед тим, як осідлати мітлу; мадам Розмерта побігла у свій шинок, а Гаррі й Дамблдор відштовхнулися від землі і злетіли вгору. Вони мчали до замку, і Гаррі скоса поглядав на Дамблдора, готовий його підхопити, якщо той почне падати, але видовище Чорної мітки, здається, подіяло на Дамблдора, як збуджуючий засіб: він низько нахилився над мітлою, не зводячи очей з Мітки, його довжелезне сиве волосся й борода розвівалися за спиною в нічному повітрі. Гаррі теж подивився на череп, і в грудях у нього отруйною бульбашкою почав набухати страх, стискаючи легені й примушуючи забути про все пережите...

Як довго їх тут не було? Чи відвернулася вже фортуна від Рона, Герміони і Джіні? Невже це хтось із них став причиною, що над школою з'явилася Мітка? Чи, може, то був Невіл, чи Луна, чи якийсь інший учасник ДА? А якщо

так... то це ж саме він звелів їм чатувати в коридорах, це він попросив їх повилазити з безпечних ліжок... невже на нього знову впаде відповідальність за смерть когось із друзів?

Вони летіли над темним звивистим путівцем, по якому перед цим ішли пішки, і Гаррі крізь посвист нічного повітря у вухах почув, як Дамблдор знову щось бурмоче чудернацькою мовою. Він, здається, зрозумів, що то було, бо відчув, як затряслася мітла, коли вони пролітали над муром, що відділяв зовнішні угіддя від шкільного подвір'я: щоб залетіти на повній швидкості, Дамблдор скасовував закляття, що їх сам установив довкола замку. Чорна мітка палала прямісінько над астрономічною вежею, найвищою в замку. Чи це означало, що там когось спіткала смерть?

Дамблдор уже перелетів зубчасті фортечні вали й зіскакував з мітли; Гаррі приземлився біля нього буквально за секунду й роззирнувся.

Вали були безлюдні. Двері до ґвинтових сходів, що вели вниз до замку, були зачинені. Ніде не було ні сліду сутички, ні смертельної битви, не валялися тіла.

— Що це означає? — запитав Дамблдора Гаррі, дивлячись на зелений череп з язиком-змією, що лиховісно палав над ними. — Це справжня Мітка? Чи справді когось... пане професоре?

У тьмяно-зеленому сяйві Мітки Гаррі побачив, як Дамблдор ухопився почорнілою рукою за груди.

— Піди й розбуди Северуса, — тихо, але чітко звелів Дамблдор. — Скажи йому, що сталося, й приведи його до мене. Більше нічого не роби, ні з ким не розмовляй і не скидай плащ-невидимку. Я зачекаю тут.

— Але...

— Гаррі, ти поклявся мені підкорятися... йди!

Гаррі побіг до дверей, за якими були ґвинтові сходи, та не встигла його рука торкнутися залізного кільця на дверях, як він почув, що хтось біжить сюди з протилежного боку. Глянув на Дамблдора, а той показав йому жестом

відійти. Гаррі відступив, одночасно виймаючи чарівну паличку.

Двері рвучко відчинилися, з них хтось вискочив і крикнув:

— *Експеліармус!*

Тіло Гаррі в одну мить застигло й знерухоміло; він відчув спиною мури вежі, що підперли його, наче якусь хитку статую, що не могла ні ворухнутися, ні заговорити. Він не розумів, що сталося... адже *«Експеліармус»* це не закляття *«Вогнеморозко»*...

І тут, у світлі Чорної мітки, він побачив, як полетіла дугою над фортечними мурами Дамблдорова чарівна паличка, і зрозумів... Це Дамблдор знерухомив Гаррі безмовним закляттям, і йому не вистачило частки секунди, щоб захиститися самому.

Дамблдор стояв спиною до фортечного муру, його обличчя було страшенно бліде, проте воно й далі не виявляло ні паніки, ні тривоги. Дамблдор просто подивився на того, хто його роззброїв, і сказав:

— Добрий вечір, Драко.

Мелфой ступив крок уперед і швидко озирнувся, щоб пересвідчитись, що тут немає нікого, крім нього й Дамблдора. Його очі помітили другу мітлу.

— Хто тут ще є?

— Це я хотів би тебе запитати. Чи, може, ти дієш самостійно?

Гаррі побачив, як безбарвні Мелфоєві очі знову зиркнули на Дамблдора, освітленого зеленкуватим сяйвом Мітки.

— Ні, — заперечив він. — Я маю підкріплення. Сьогодні у вашій школі є смертежери.

— Ну-ну, — сказав Дамблдор, мовби Мелфой показував йому цікавий варіант домашньої роботи. — Дуже добре. Тобі вдалося їх сюди запустити?

— Так, — засопів Мелфой. — Карочє, прямо під вашим носом, а ви й не помітили!

— Геніально, — сказав Дамблдор. — Але... вибач мені... а де ж вони? Щось ніхто тебе не підтримує.

— Вони зустріли когось із охоронців. Там унизу йде бій. Кароче, вони надовго не затримаються... а я пішов перший. Я... я мушу зробити свою справу.

— Ну, то роби, дорогенький, — лагідно сказав Дамблдор.

Запала тиша. Гаррі стояв, ув'язнений у власному невидимому й непорушному тілі й нашорошував вуха, щоб почути хоч якісь звуки віддаленої битви смертежерів, а Драко Мелфой нічого не робив, просто дивився на Албуса Дамблдора, котрий, як це не дивовижно, всміхнувся.

— Драко-Драко, ти ж не вбивця.

— Звідки ви знаєте? — огризнувся Мелфой.

Він, мабуть, зрозумів, як по-дитячому прозвучали ці слова. Гаррі побачив, як Драко почервонів у зеленкуватому сяйві Мітки.

— Ви не знаєте, на що я здатний, — рішучішим тоном заявив Мелфой, — ви не знаєте, що я вже зробив!

— Та ні, знаю, — м'яко заперечив Дамблдор. — Ти мало не вбив Кеті Бел і Рональда Візлі. Ти цілий рік відчайдушно намагався вбити мене. Вибачай, Драко, але то були надто кволі спроби... такі кволі, що я, чесно кажучи, не знаю, чи ти справді старався...

— Старався! — спалахнув Мелфой. — Я працював над цим цілий рік і сьогодні...

Десь далеко в замку Гаррі почув приглушений крик. Мелфой заціпенів і озирнувся.

— Хтось там непогано б'ється, — буденним тоном зауважив Дамблдор. — Але ти щось казав... ага, ніби ти спромігся завести в мою школу смертежерів, хоч я, зізнаюся, вважав, що це неможливо... то як це тобі вдалося?

Але Мелфой нічого не відповідав: він прислухався, що відбувалося внизу, і, здається, завмер так само, як і Гаррі.

— Може, й далі роби свою справу сам? — запропонував Дамблдор. — Що, як твою підтримку затримала моя охорона? Ти вже, мабуть, здогадався, що тут сьогодні є й члени Ордену Фенікса. Втім, навіщо тобі чиясь допомога... я без чарівної палички... і не можу захиститися.

Мелфой і далі тільки дивився.

— Розумію, — лагідно сказав Дамблдор, коли Мелфой так і не поворухнувся і не промовив ні слова. — Без них ти боїшся діяти.

— Я не боюся, блін! — гаркнув Мелфой, хоч і далі не робив ані найменшої спроби завдати Дамблдорові хоч якоїсь шкоди. — Це вам треба боятися!

— Чому це? Не думаю, Драко, що ти мене вб'єш. Убивати не так легко, як може здатися наївним людям... тож розкажи, поки чекаємо твоїх друзів... як ти їх сюди провів? Ти, мабуть, довго розробляв плани, як це зробити.

Мелфой мав такий вигляд, ніби ледве стримувався, щоб не закричати чи не виблювати. Він ковтнув слину й кілька разів набрав повні груди повітря, люто зиркаючи на Дамблдора й цілячись чарівною паличкою прямісінько йому в серце. Тоді, ніби не в змозі себе контролювати, сказав:

— Я відремонтував оту поламану щезальну шафу, що нею роками ніхто не користувався. Карочє, ту, в якій торік зник Монтеґю.

— Ага-а-а.

Дамблдор чи то зітхнув, чи застогнав. На мить він заплющив очі.

— Це розумно... їх, якщо не помиляюся, дві?

— Друга в «Борджина й Беркса», — підтвердив Мелфой, — а між ними є, тіпа, перехід. Карочє, Монтеґю мені розказав, що коли він застряг у гоґвортській шафі, то був у якомусь, тіпа, забутті, але іноді чув, що діється в школі, а іноді — що діється в крамниці; так, наче шафа мандрувала поміж ними, але ніхто не чув його самого... карочє, пізніше він зумів вирватися звідти, бо явився, хоч ніколи не складав іспиту. Трохи не вмер від цього. Усі думали, що це класна пригода, лише я один врубався, що це означає... навіть Борджин цього не втямив... карочє, лише я зрозумів, що можна проникнути в школу за допомогою цих шаф, якщо полагодити ту, що була поламана.

— Дуже добре, — пробурмотів Дамблдор. — Отже, смертежери проникли від «Борджина й Беркса» в школу, щоб тобі допомогти... розумний план, дуже розумний план... і, як ти вже казав, просто в мене під носом...

— Так, — підтвердив Мелфой, який, як це не дивно, ніби набрався відваги й спокою завдяки Дамблдоровій похвалі. — Саме так!

— Але бувало й таке, — вів далі Дамблдор, — коли ти не був певний, чи зумієш відремонтувати ту шафу, правда? І тоді ти вдавався до таких грубих і непродуманих дій, як посилання мені заклятого намиста, яке в результаті потрапило в інші руки... або отруєння медівки, хоча ймовірність, що саме я її вип'ю, була просто мізерна...

— Але ж ви так і не зрозуміли, хто це все робив! — глузливо вишкірився Мелфой, тоді як Дамблдор трохи сповз по стіні, не маючи, мабуть, сили триматися на ногах, а Гаррі німо й марно намагався визволитися від заклять, що його спаралізувало.

— Та ні, чесно кажучи, збагнув, — заперечив Дамблдор. — Я не сумнівався, що це був ти.

— Чого ж ви тоді мене не зупинили? — запитав Мелфой.

— Я, Драко, намагався. Професор Снейп пильнував за тобою, виконуючи мої накази...

— Він не виконував ваші накази, він пообіцяв моїй матері...

— Авжеж, Драко, він тобі це казав, але...

— Він подвійний агент, старий дурню, він не працював на вас — карочє, вам тільки так здавалося!

— У цьому наші погляди, Драко, мабуть, розходяться. Так сталося, що я довіряю професорові Снейпу...

— Ну, то ви вже втрачаєте нюх! — вишкірив зуби Мелфой. — Снейп постійно пропонував мені свою допомогу... карочє, хотів привласнити собі всю славу... хотів підключитися до дій... «Що ти робиш? Нащо ти підкинув намисто, це було безглуздо, все могло б зірватися...» Але я йому не сказав, що робив у кімнаті на вимогу. Карочє, завтра

він прокинеться, а все вже буде закінчено, і він більше не буде улюбленцем Темного Лорда, він буде ніхто порівняно зі мною! Нуль!

— Це дуже добре, — лагідно сказав Дамблдор. — Нам усім подобається, коли належно оцінюють нашу важку працю... але ти однак не зміг би обійтися без спільника... хтось мусив бути в Ґоґсміді, щоб підкинути Кеті те... те... ага-а-а...

Дамблдор знову заплющив очі й клюнув носом, ніби задрімав.

— ...авжеж... Розмерта. Давно вона заклята «Імперіусом»?

— Нарешті врубалися? — насмішкувато спитав Мелфой.

Знизу знову долинув крик, тепер голосніший. Мелфой нервово озирнувся, а тоді знову глянув на Дамблдора, що провадив далі:

— Отже, бідолашну Розмерту присилували прокрастися у власний туалет і передати намисто будь-якій ґоґвортській учениці, що зайде туди сама? А отруєна медівка... природно, Розмерта отруїла її ще перед тим, як відіслала пляшку Слизорогові, думаючи, що то різдвяний гостинець для мене... Дуже майстерно... дуже майстерно... бідолаха містер Філч не додумався перевірити Розмертину пляшку... А скажи, як ти підтримував з Розмертою зв'язок? Я думав, що ми контролюємо всі засоби зв'язку в школі й поза нею.

— Зачакловані монети, — пояснив Мелфой, ніби його хтось примушував говорити, хоч та його рука, що тримала чарівну паличку, страшенно тремтіла. — У мене була одна, а в неї інша, і я міг відсилати їй вістки...

— Чи ж це не той самий таємний засіб спілкування, що ним користувалася торік група з назвою «Дамблдорова Армія»? — поцікавився Дамблдор. Його голос був легкий і безтурботний, але Гаррі помітив, що він ще на кілька сантиметрів сповз по стіні вниз.

— Так, цю ідейку я позичив у них, — зізнався, криво посміхаючись, Мелфой. — А ідею з отруєнням меду я взяв

у тієї бруднокровки Ґрейнджер, карочє, я почув, як вона тринділа в бібліотеці, що Філч не розпізнає настійок...

— Прошу не вживати у моїй присутності таких образливих слів, — сказав Дамблдор.

Мелфой хрипко розреготався.

— Вас, тіпа, ще турбує, чи я казатиму «бруднокровка», коли я вас ось-ось уб'ю?

— Так, мене це турбує, — сказав Дамблдор, а Гаррі помітив, як він намагається втриматися на ногах, що почали вже роз'їжджатися. — А щодо твого наміру мене вбити, то ти, Драко, мав для цього вже кілька довжелезних хвилин. Ми тут зовсім самі. Я беззахисний, як ти не міг і мріяти, а ти й досі так нічого й не вчинив...

Мелфоєві губи скривилися, наче він покуштував чогось дуже гіркого.

— Тепер про цю ніч, — вів далі Дамблдор, — я трохи здивований, як усе це сталося... ти знав, що мене не буде в школі?.. Ну, звісно, — відповів він сам собі, — Розмерта бачила, що я кудись подався, й дала тобі знати за допомогою тих дотепних монет...

— Саме так, — підтвердив Мелфой. — Але вона сказала, що ви пішли, тіпа, перехилити чарочку, а тоді повернетесь...

— Я й справді перехилив чарочку... і повернувся... певною мірою, — пробурмотів Дамблдор. — То ти вирішив улаштувати мені пастку?

— Карочє, ми вирішили вичаклувати над вежею Чорну мітку, щоб ви примчали сюди перевіряти, кого тут, тіпа, вбили, — пояснив Мелфой. — І це вдалося!

— І так, і ні... — зазначив Дамблдор. — Але чи маю я тоді робити висновок, що тут нікого не вбито?

— Хтось, тіпа, вмер, — Мелфоїв голос прозвучав на цілу октаву вище за звичайний його регістр. — Хтось із ваших... не знаю хто, бо темно було... карочє, я переступив через тіло... я мав би чекати тут, коли ви повернетесь, якби не втрутився отой ваш фенікс...

— Так, вони це полюбляють, — визнав Дамблдор.

Знизу долинув гуркіт і крики, ще голосніші, ніж досі; здавалося, битва точиться вже на самих гвинтових сходах, що ведуть туди, де стояли Дамблдор, Мелфой і Гаррі. Серце Гаррі закалатало в його невидимих грудях... хтось помер... Мелфой переступив через тіло... Хто ж то був?

— Так чи так, а в нас лишилося мало часу, — сказав Дамблдор. — Отож, Драко, спробуймо знайти для тебе вихід.

— Для мене вихід?! — обурився Мелфой. — Я, блін, стою тут з чарівною паличкою... та я вас зараз уб'ю...

— Хлопче, не блефуй. Якби ти збирався мене вбити, ти зробив би це відразу, коли мене роззброїв, а не почав би ці милі балачки про засоби й методи.

— Кароче, я не маю іншого виходу! — зненацька побілів, як і Дамблдор, Мелфой. — Я мушу це зробити! Він мене вб'є! Повбиває всіх моїх рідних!

— Я розумію всю складність твого становища, — сказав Дамблдор. — Інакше б я одразу став на твоєму шляху. Просто я знав, що тобі кінець, якщо Лорд Волдеморт зрозуміє, що я тебе запідозрив.

Мелфой аж зіщулився, почувши це ім'я.

— Я не хотів говорити з тобою про завдання, яке він тобі доручив, бо він міг застосувати проти тебе виманологію, — вів далі Дамблдор. — А тепер ми нарешті можемо поговорити відверто... не було завдано ніяких збитків, ти нікому не заподіяв шкоди, на твоє превелике щастя, усі твої ненавмисні жертви вижили... Драко, я можу тобі допомогти.

— Не можете, — заперечив Мелфой, а його рука з чарівною паличкою шалено тряслась. — Ніхто не може. Він наказав мені це зробити, а інакше він мене вб'є. Я не маю вибору.

— Перейди на наш бік, Драко, і ми заховаємо тебе надійніше, ніж ти можеш собі уявити. Ба навіть більше, я сьогодні пошлю членів Ордену до твоєї матері, щоб її

теж заховали. Твій батько зараз сидить у Азкабані і йому ніщо не загрожує... коли настане час, ми оборонимо і його... перейди на наш бік, Драко... ти ж не вбивця...

Мелфой дивився на Дамблдора.

— Але ж я так далеко зайшов, — задумливо проказав він. — Усі думали, що я загину, а я тут... і ви в моїх руках... я маю чарівну паличку... ви від мене залежні...

— Ні, Драко, — спокійно заперечив Дамблдор. — Тут зараз усе залежить тільки від мене, а не від тебе.

Мелфой не відповів. Він хапав ротом повітря, рука з чарівною паличкою не переставала трястися. Гаррі здалося, що вона ледь-ледь опустилася...

Та несподівано на сходах загриміли кроки, а ще за секунду Мелфоя відштовхнули з дороги чотири постаті в темних плащах, що вирвалися з дверей до фортечних валів. Знерухомлений Гаррі з жахом дивився на цих чотирьох: схоже, смертежери взяли таки гору в битві, що лютувала внизу.

Дебелий чолов'яга з дивним косим поглядом хрипко захихотів.

— Дамблдора загнали в кут! — він повернувся до присадкуватої низенької жінки, що з вигляду могла бути його сестрою. — Дамблдор без палички, Дамблдор сам! Молодець, Драко, молодець!

— Добрий вечір, Амікусе, — спокійно привітався Дамблдор, немовби чолов'яга завітав до нього на чай. — Ти й Алекту привів... чудово...

Жінка сердито пирхнула.

— Думаєш, твої дурні кривляння врятують тебе від смерті? — зневажливо кинула вона.

— Кривляння? Ні-ні, це норми етикету, — відповів Дамблдор.

— Давай, роби, — звелів чужинець, що стояв біля Гаррі — великий кремезний тип з переплутаним сивим волоссям і бакенбардами. Чорний плащ смертежера був йому тісний. Голос його не був схожий на людський: не голос,

а хрипкий гавкіт. Гаррі вдарила в ніс потужна суміш запаху бомжа, поту й, безсумнівно, крові. На брудних руках чолов'яги стирчали довгі жовтуваті нігті.

— Це ти, Фенріре? — запитав Дамблдор.

— Авжеж, — прохрипів той. — Радий мене бачити, Дамблдоре?

— Не сказав би...

Фенрір Ґрейбек оскалився, вищиривши гострі зуби. На підборіддя йому крапнула кров, і він повільно й безсоромно облизав губи.

— Ти ж знаєш, Дамблдоре, як я люблю дітей.

— Тобто ти тепер нападаєш навіть тоді, як немає повного місяця? Незвично... Ти розвинув такий смак до людської плоті, що вдовольняти його раз на місяць тобі вже замало?

— Вгадав, — погодився Ґрейбек. — Це тебе, Дамблдоре, мабуть, шокує? Лякає?

— Не вдаватиму, що це не викликає в мене огиди, — визнав Дамблдор. — І мене трохи шокує, що Драко запросив таких, як ви, до школи, де живуть його друзі...

— Ні, — буркнув Мелфой. Він не дивився на Ґрейбека; здається, волів би взагалі його не бачити. — Я не знав, що він прийде...

— Я, Дамблдоре, не хотів пропускати відвідин Ґоґвортсу, — просипів Ґрейбек. — Це ж така нагода перегризти пару горлянок... чудесно, чудесно...

Він колупався в зубах жовтим нігтем, глузуючи з Дамблдора.

— Не відмовлюся й від тебе на десертик, Дамблдоре...

— Ні, — різко обізвався четвертий смертежер з грубим і жорстоким обличчям. — У нас наказ. Це має зробити Драко. Давай, Драко, але швидко.

Мелфой виявляв ще менше рішучості, ніж досі. Він перелякано дивився в Дамблдорове обличчя, яке ще дужче зблідло й похилилося, бо він увесь час сповзав по стіні.

— Йому й так уже небагато лишилося, якщо хочете знати! — додав чоловік з косим поглядом, а його сестра

хрипко захихотіла. — Ви подивіться на нього... що це з тобою, Дамбі?

— Та вже не той організм, повільніші реакції, Амікусе, — відповів Дамблдор. — Старість, одне слово... колись, мабуть, і з тобою таке буде... якщо пощастить...

— Що це означає? — оскаженів раптом смертежер. — Завжди одне й те саме, Дамбі — ти тільки патякаєш і нічого не робиш! Я взагалі дивуюся, навіщо Темному Лорду перейматися тим, як саме тебе вбивати! Давай, Драко, кінчай з ним!

Але тієї миті знизу знову долинув гамір сутички, і хтось закричав:

— *Вони заблокували сходи... Редукто! РЕДУКТО!*

Серце в Гаррі закалатало: то ці четверо не знищили всіх оборонців, вони просто прорвалися на вежу і, судячи з усього, загородили прохід якимось закляттям...

— Давай, Драко, швидше! — сердито крикнув чоловік з жорстоким обличчям.

Але Мелфоєва рука так тряслася, що він не міг націлитися.

— Краще я, — прохрипів Ґрейбек, і пішов на Дамблдора, простягаючи до нього руки й щирячи зуби.

— Я сказав — ні! — крикнув чоловік з жорстоким обличчям; спалахнуло світло й вовкулаку збило з ніг; він ударився об мур і поточився. Серце в Гаррі гупало з такою силою, що просто дивовижно, як це ніхто й досі не почув, що він тут стоїть, ув'язнений Дамблдоровим закляттям... якби ж він міг хоч поворухнутися, він би тоді з-під плаща вцілив їх закляттям...

— Драко, або виконуй, або відійди, щоб хтось із нас... — прохрипіла жінка, та в ту мить двері до валів розчахнулися і з'явився Снейп з чарівною паличкою в руці; він окинув усіх чорними очима — від Дамблдора, що тулився до стіни, до четвірки смертежерів разом з вовкулакою і Мелфоя.

— Снейп, є проблема, — сказав дебелий Амікус, не зводячи очей і палички з Дамблдора, — хлопець неспроможний...

Але ще хтось дуже тихо вимовив Снейпове ім'я.

— Северусе...

Цей голос налякав Гаррі понад усе, що він пережив цього вечора. Дамблдор уперше по-справжньому благав.

Снейп нічого не сказав, тільки вийшов уперед і грубо відштовхнув Мелфоя. Троє смертежерів мовчки відсахнулися. Навіть вовкулака, і той нібито вгамувався.

Снейп якусь мить дивився на Дамблдора, і суворі риси його обличчя не виражали нічого, крім огиди й ненависті.

— Северусе... будь ласка...

Снейп підняв чарівну паличку і спрямував її на Дамблдора.

— *Авада Кедавра!*

Струмінь зеленого світла вистрілив з кінчика Снейпової палички і вдарив Дамблдора в груди. Крик жаху так і не вилетів з Гарріних вуст; мовчки й нерухомо він змушений був дивитися, як Дамблдора підкинуло вгору: на частку секунди здалося, що директор завис під палаючим черепом, а тоді повільно, наче велика ганчір'яна лялька, він перекинувся спиною через зубці валу і зник з очей.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ —

Втеча Принца

Гаррі здалося, ніби це його самого жбурнуло в порожнечу; *цього не було... цього не могло бути...*

— Геть звідси, швидко, — наказав Снейп.

Він схопив Мелфоя за комір і виштовхав його першого за двері; за Мелфоєм кинувся Ґрейбек разом з присадкуватими братом і сестрою, що дихали збуджено й важко. Коли вони зникли за дверима, Гаррі збагнув, що знову може рухатися; він тепер заціпенів біля стіни не від чарів, а від жаху й потрясіння. Він скинув з себе плащ-невидимку саме тоді, коли в двері виходив останній смертежер — той, з жорстоким обличчям.

— *Петрифікус Тоталус!*

Смертежер зігнувся, ніби його вдарили чимось важким по спині, й повалився додолу, застиглий і негнучкий, наче воскова фігура. Не встиг він торкнутися долівки, як Гаррі переступив через нього й помчав темними сходами донизу.

Жах шматував йому серце... він мусить знайти Дамблдора і мусить упіймати Снейпа... ці дві мети були взаємопов'язані... усе можна було б змінити, якби він їх поєднав... Дамблдор міг би не померти...

Гаррі перестрибнув останні десять східців і зупинився, тримаючи напоготові чарівну паличку: у тьмяно освітленому коридорі стояла завіса з пилюки; півстелі обвалилося; битва лютувала просто на його очах. Та перш ніж Гаррі збагнув, хто з ким б'ється, пролунав ненависний йому голос: *«Кінець, треба йти!»* — і він побачив, як Снейп зникає за рогом у дальньому кінці коридору; Снейпові з Мелфоєм, здається, вдалося вислизнути з битви цілими й неушкодженими. Гаррі кинувся за ними, і тут із загальної веремії вирізнився вовкулака Ґрейбек і стрибнув на нього. Гаррі не встиг підняти чарівної палички, як той

його повалив. Гаррі впав на спину, відчуваючи, як його обличчя торкнулося брудне сплутане волосся. У ніс ударила суміш запаху поту й крові, а гарячий пожадливий віддих обпік йому горло...

— *Петрифікус Тоталус!*

Гаррі відчув, як ослабло Ґрейбекове тіло; величезним зусиллям він зіштовхнув з себе вовкулаку, і тут на нього вже шугонув струмінь зеленого світла; Гаррі ухилився й стрімголов кинувся в саму гущу бою. Та ноги зачепилися за щось м'яке й слизьке на підлозі, і він спіткнувся. У калюжі крові лежали долілиць два тіла, але не було коли придивлятися: Гаррі побачив перед собою руде волосся, що розліталося навсібіч язиками полум'я: Джіні зітнулася в бою з дебелим смертежером Амікусом, що метав у неї закляття одне за одним, а вона ледве встигала ухилятися. Амікус аж хихотів, так йому подобалася ця розвага:

— *Круціо... Круціо...* довго так не протанцюєш, гарнюня...

— *Імпедімента!* — заволав Гаррі.

Його закляття вдарило Амікуса в груди: той завищав з болю, як порося, підлетів угору, вгатився в протилежну стіну, сповз на підлогу і пропав з виду, бо його заступили Рон, професорка Макґонеґел та Люпин, що билися кожен зі своїм смертежером. Трохи віддалік Гаррі побачив Тонкс, яка боролася з величезним білявим чаклуном, що сипав навсібіч закляттями, і ті рикошетом відбивалися від стін, трощачи каміння і розбиваючи вікна...

— Гаррі, де ти взявся? — крикнула Джіні, та ніколи було їй відповідати. Він нагнув голову й кинувся далі, ледве ухилившись від вибуху, що розірвався над його головою, засипавши всіх уламками стіни: «Снейп не повинен утекти, він мусить наздогнати Снейпа...»

— Ось вам! — крикнула професорка Макґонеґел, і Гаррі побачив, як смертежерка Алекта тікає по коридору, затуливши голову руками, а її брат біжить слідом. Гаррі кинувся за ними, але за щось перечепився і впав комусь на ноги: озирнувся й побачив на підлозі кругле й бліде Невілове обличчя.

— Невіле, чи ти?..

— Усе нормально, — простогнав Невіл, хапаючись за живіт, — Гаррі... Снейп і Мелфой... побігли туди...

— Я знаю, я за ними! — крикнув Гаррі і просто з підлоги поцілив закляттям у величезного білявого смертежера, що чинив найбільший розгардіяш. Той завив з болю — закляття влучило йому в саме обличчя; потім крутнувся, захитався, й погупав ножиськами вслід за братом і сестрою.

Гаррі встав і побіг коридором далі, не зважаючи на вибухи за спиною, на заклики повернутися та на німе благання простертих на підлозі тіл, чиєї долі він ще не знав...

Він різко завернув за ріг, кросівки були слизькі від крові; Снейп мав величезну фору... може, він уже вліз у ту шафу в кімнаті на вимогу, хоча Орден міг її заблокувати, щоб не дати смертежерам урятуватися... Гаррі уже мчав наступним порожнім коридором і не чув нічого, крім тупоту своїх ніг та гупання власного серця, аж раптом помітив криваві сліди. Їх напрямок свідчив, що принаймні один утікач-смертежер біг до вхідних дверей... тож, можливо, кімнату на вимогу й справді перекрили...

Гаррі завернув за ще один ріг, і повз нього просвистіло закляття; він пірнув за лицарський обладунок, і той вибухнув; побачив брата й сестру-смертежерів, що тікали мармуровими сходами вниз і вистрілив їм услід заклятями, але влучив лише в кількох чарівниць у перуках на картині, що висіла над сходовим майданчиком, і ті з вереском повтікали на сусідні полотна; перестрибуючи через уламки обладунків, Гаррі почув ще якісь крики й волання; мабуть, це прокидалися нові й нові мешканці замку...

Він метнувся коротшим шляхом, сподіваючись випередити брата з сестрою й наздогнати Снейпа та Мелфоя, які, мабуть, уже встигли вибігти надвір. Не забувши перестрибнути зникаючу сходинку посеред прихованих сходів, Гаррі кинувся просто крізь гобелен і вискочив у коридор, де стояла зграйка ошелешених гафелпафців у піжамах.

— Гаррі! Ми почули галас, а ще хтось казав про Чорну мітку... — почав було Ерні Макмілан.

— З дороги! — загорлав Гаррі, відштовхуючи якихось двох хлопців, і помчав мармуровими сходами до вестибюлю. Дубові вхідні двері були розкриті вибухом навстіж; кров червоніла на плитах підлоги, попід стінами ховалося кілька переляканих учнів, затуляючи обличчя руками; велетенський грифіндорський пісочний годинник був розтрощений закляттям, рубіновий пісок і досі сипався на кам'яні плити...

Гаррі шугонув через вестибюль і вискочив у темряву подвір'я: ледве розрізнив три постаті, що бігли галявиною до брами, за якою вони могли б роз'явитися... йому здалося, що то був величезний білявий смертежер, а трохи попереду бігли Снейп та Мелфой...

Холодне нічне повітря обпекло Гаррі легені, коли він рвонув за ними; спалах удалині на мить вихопив з темряви силуети втікачів; Гаррі не знав, що то спалахувало, й біг далі; він був ще далеко, щоб добре націлитися закляттям...

Ще один спалах, вигуки, струмені світла у відповідь, і Гаррі зрозумів: це Геґрід вискочив зі своєї хатини й намагався зупинити смертежерів. І хоч кожен віддих роздирав легені на шматки, а біль у грудях пропікав вогнем, Гаррі побіг ще швидше. У голові залунав непроханий голос: *«не Геґрід... тільки б ще й не Геґрід...»*

Щось важко вдарило Гаррі в поперек, і він полетів шкереберть, проїхавшись обличчям по землі; з носа заюшила кров: перекочуючись і наставляючи чарівну паличку, він уже знав, що це його наздоганяли брат і сестра, яких він випередив, побігши коротшим шляхом...

— *Імпедімента!* — крикнув він, перекотився ще раз і щільно припав до землі. На диво, його закляття відразу влучило в одного переслідувача, той спіткнувся і впав, збиваючи з ніг другого; Гаррі схопився на ноги й знову помчав за Снейпом...

І ось він побачив величезні обриси Геґрідової постаті,

освітлені серпиком місяця, що несподівано виринув з-за хмар.

Білявий смертежер спрямовував на охоронця дичини нові й нові закляття, та Геґріда, здається, захищали успадковані від матері-велетки неймовірна сила та непробивна шкіра; проте Снейп з Мелфоєм тікали, не зупиняючись; скоро вони опиняться за брамою і зможуть роз'явитися...

Гаррі промчав повз Геґріда та його суперника, націлився в Снейпову спину і закричав:

— *Закляктус!*

Він не влучив; струмінь червоного світла шугонув у Снейпа над головою; Снейп крикнув: *«Тікай, Драко!»* — і обернувся; вони з Гаррі глянули один на одного, розділені якимись двадцятьма метрами, й одночасно підняли чарівні палички.

— *Круц...*

Але Снейп відхилив закляття, збивши Гаррі з ніг, перш ніж той його доказав; Гаррі перекотився й знову схопився на ноги, а величезний смертежер у нього за спиною крикнув:

— *Інсендіо!* — Гаррі почув гуркіт вибуху й побачив помаранчевий спалах полум'я: Геґрідову хатину охопив вогонь.

— Йой, там же Іклань, заразо ти така!.. — заревів Геґрід.

— *Круц...* — уже вдруге закричав Гаррі, цілячись в освітлену мерехтливим полум'ям постать попереду, але Снейп і цього разу заблокував закляття; Гаррі бачив, як він сміється.

— Не вдавайся до непрощенних заклять, Поттере! — Снейп перекричав гоготіння вогню, Геґрідові зойки та несамовите скавуління Ікланя, що не міг вирватися з вогненної пастки. — Тобі не вистачить відваги і вміння...

— *Зв'яза...* — загорлав Гаррі, але Снейп відбив це закляття лінивим помахом руки.

— Бийся! — закричав до нього Гаррі. — Бийся, боягузе!

— Поттере, ти сказав, що я боягуз? — крикнув Снейп. —

Твій батько не нападав на мене, якщо їх не було четверо проти мене одного. Тоді як ти його назвеш, мені цікаво?

— *Закля...*

— Поттер, я блокуватиму знову і знову, доки не навчишся тримати язика за зубами й перекривати мозок! — глузував Снейп, укотре відбиваючи закляття. — *А ти тікай!* — звелів він величезному смертежеру, що був у Гаррі за спиною. — Треба відходити, поки нема нікого з міністерства...

— *Імпеді...*

Та Гаррі не встиг проказати закляття, бо нестерпний біль від удару повалив його на траву. Хтось заверещав. Він зараз помре від цього болю, Снейп закатує його до смерті чи до божевілля...

— Не смій! — прогримів Снейпів голос, і біль ущух не менш раптово, ніж почався; Гаррі, скоцюрбившись, лежав на землі, стискав у руці чарівну паличку й ледве дихав; десь угорі над ним кричав Снейп.

— Ти що, забув про наказ? Поттер належить Темному Лордові... залишаємо його тут! Ходімо! Бігом!

І Гаррі відчув, як задвигтіла в нього під щокою земля, коли брат з сестрою та величезний смертежер підкорилися й побігли до брами. Гаррі з люті щось нерозбірливо закричав: тієї миті йому було байдуже, живий він чи мертвий; він відштовхнувся від землі, скочив на ноги й наосліп пошкандибав до Снейпа — людини, яку він зараз ненавидів не менше, ніж самого Волдеморта...

— *Сектум...*

Снейп махнув чарівною паличкою і знову відхилив закляття; але Гаррі тепер був до нього зовсім близько й нарешті добре бачив Снейпове обличчя: там уже не було й тіні глузливої посмішки; спалах вогню освітив гримасу люті. Зосередившись з останньої сили, Гаррі подумав: *«Леві...»*

— Ні, Поттере! — різко крикнув Снейп. Щось голосно бабахнуло, і Гаррі відлетів назад, знову важко вдарившись об землю, але тепер з його руки вислизнула чарівна

паличка. Він чув Геґрідові крики й Ікланеве виття, а Снейп підступив ближче й поглянув, що він лежить, роззброєний і беззахисний — як перед цим Дамблдор. Снейпове бліде лице, освітлене загравою палаючої хижі, палало ненавистю, як і тоді, коли він уразив закляттям Дамблдора.

— Поттер, як ти посмів атакувати мене моїми ж власними закляттями? Це я їх винайшов... я, Напівкровний Принц! А ти хочеш скерувати проти мене мої ж винаходи, як і твій мерзенний батько? Не вийде!

Гаррі метнувся до чарівної палички; Снейп вистрілив у неї закляттям, вона відлетіла на кілька метрів у темряву й зникла з очей.

— То вбий мене, — прохрипів Гаррі, не відчуваючи страху, а тільки лють і зневагу. — Убий, як і його вбив, боягуз...

— НЕ СМІЙ!... — закричав Снейп, і його обличчя раптом стало навісне, нелюдське, наче він страждав від сильного болю, як отой ув'язнений в палаючій хатині пес, що вив і скавулів за його спиною, — ...НАЗИВАТИ МЕНЕ БОЯГУЗОМ!

І хльоснув паличкою повітря. Гаррі відчув, як щось гарячо-біле шмагонуло його по обличчі, наче батогом, і впав на спину. Перед очима вибухли іскри, і на мить забило дихання. А тоді він почув угорі махання крил, і щось величезне затулило собою зорі: це Бакбик налетів на Снейпа. Той відсахнувся, коли в нього впилися гострі, як бритви, кігті. Гаррі, хоч у голові гуло від удару об землю, спробував сісти й побачив, як Снейп тікає від велетенського звіра, що махав крильми й кричав таким зловісним криком, якого Гаррі ще ніколи не чув...

Гаррі ледве встав ноги і почав шукати чарівну паличку, сподіваючись продовжити гонитву. Та доки він обмацував траву, відкидаючи якісь гілочки, то зрозумів, що запізнився. І справді, коли нарешті знайшов паличку й озирнувся, то побачив тільки гіпогрифа, що кружляв понад брамою; Снейп зумів роз'явитися одразу за межами шкільної території.

— Геґріде, — промимрив усе ще задурманений Гаррі й роззирнувся навколо. — ГЕҐРІДЕ?

Він пішов, спотикаючись, до палаючої хижі, і тут з полум'я виникла велетенська постать, що несла на спині Ікланя. Гаррі щось вдячно вигукнув і впав навколішки; його трясло з голови до ніг, тіло пронизував біль, від кожного подиху в грудях пекло.

— Всьо файно, Гаррі? З тобою всьо файно? Йой, Гаррі, не мовчи...

Величезне кошлате Геґрідове лице, затуляючи собою зорі, розпливалося в Гаррі перед очима. Він відчув сморід обгорілого дерева й паленої собачої шерсті; Гаррі простяг руку й відчув біля себе тремтяче, але заспокійливо тепле й живе тіло Ікланя.

— Зі мною все нормально, — прохрипів Гаррі. — А з вами?

— Йой, та всьо файно... мене так легко не здолати.

Геґрід схопив Гаррі попід пахви й так різко смиконув, що його ноги аж відірвалися від землі. По Геґрідовій щоці сочилася кров з глибокого порізу під самісіньким оком; воно швидко розпухало.

— Треба погасити твою хатину, — сказав Гаррі, — закляттям *«Аґваменті...»*

— Я си пам'ятав, що таке щось є, — пробурмотів Геґрід, підняв свою тліючу парасольку з рожевими квіточками і вигукнув: — *Аґваменті!*

З кінчика парасольки шугонув струмінь води. Гаррі підняв руку, що тримала чарівну паличку й була свинцеважка, і теж пробурмотів:

— *Аґваменті.*

Удвох з Геґрідом вони поливали хатину водою, аж доки загасили останню жарину.

— Ніби не так і зле, — з надією вимовив трохи згодом Геґрід, дивлячись на руїни, з яких снувався дим. — Ніц такого, що Дамблдор не зміг би полагодити:..

Гаррі аж скрутився від пекучого болю, почувши це ім'я. Навколо було тихо і спокійно, а зсередини його гриз жах.

— Геґріде...

— Я си зв'язував лапки кільком посіпачкам, коли зачув, як вони наближаються, — сумно пробурмотів Геґрід, не зводячи очей зі своєї зруйнованої хижі. — Йой, бідачки, та ж вони, либонь, згоріли до гілочок...

— Геґріде...

— Та що сталоси, Гаррі? Я тілько уздрів тих смертежерів, що бігли від замку, але чого з ними біг Снейп, шляк би їх трафив? Де він подівся... доганяє їх?

— Він... — Гаррі мусив прокашлятися; горло було сухе від переживань та диму. — Геґріде, він убив...

— Убив? — голосно перепитав Геґрід, дивлячись на Гаррі. — Снейп убив? Йой, Гаррі, та що ти таке кажеш?

— Дамблдора, — прохрипів Гаррі. — Снейп убив... Дамблдора.

Геґрід дивився на нього й нічого не розумів, судячи з тієї частини його обличчя, яку можна було розгледіти.

— Що з Дамблдором, Гаррі?

— Він мертвий. Снейп його вбив...

— Йой, не кажи такого, — грубо крикнув Геґрід. — Снейп убив Дамблдора... Гаррі, ти що — здурів? Що ти таке кажеш?

— Я бачив, як це сталося.

— Не міг ти бачити.

— Я бачив, Геґріде.

Геґрід похитав головою; він поглядав з недовірою, але співчутливо, і Гаррі розумів, що Геґрід собі думав, ніби Гаррі дістав дуже сильний удар по голові, забив собі памороки, чи, можливо, постраждав від закляття...

— Я си гадаю, що Дамблдор просто звелів Снейпові піти з тими смертежерами, — впевнено сказав Геґрід. — Мабуть, він і далі має маскуватися. Слухай, треба завести тебе до школи. Ходім, Гаррі...

Гаррі й не намагався сперечатися чи щось пояснювати. Його ще й досі тіпало. Геґрід швидко й сам про все довідається, дуже швидко...

Вони пішли до замку, і Гаррі побачив у багатьох вікнах світло. Він чудово уявляв, що там діється: учні, мабуть, ходять з кімнати в кімнату, розповідають, що тут були смертежери, що над Гоґвортсом сяє Мітка, що, отже, когось убили...

Дубові вхідні двері були відчинені, і світло зсередини заливало доріжку й галявину. Сходами повільно й невпевнено спускалися учні в піжамах, нервово шукаючи слідів перебування тут смертежерів, що давно повтікали в темряву ночі. А Гаррі не зводив очей з кутка подвір'я під найвищою вежею. Йому здалося, що він бачить на траві чорне скоцюрблене тіло, хоч він був ще надто далеко і бачити нічого не міг. До місця, де мав би лежати Дамблдор, сходилися люди.

— На що вони там дивляться? — здивувався Геґрід, коли вони з Гаррі підійшли до входу в замок і Іклань тісніше притулився до їхніх ніг. — Йой, а що то там си лежить на траві? — різко додав Геґрід, вказуючи на підніжжя астрономічної вежі, де вже зібрався невеличкий натовп. — Видиш, Гаррі? Отамечки, просто від вежею? Під самою Міткою... йой... невже то могли викинути?..

Геґрід замовк, не в змозі висловити вголос страшну думку. Гаррі йшов біля нього, відчуваючи, як болять і печуть йому лице й ноги в тих місцях, куди за минулі півгодини влучали різноманітні закляття, хоч це відчуття було якось дивно відсторонене, ніби від цих ран страждав хтось інший, а не він. Реальним і невідворотнім був тільки жах, що стискав груди...

Він пройшов з Геґрідом, наче уві сні, крізь юрбу до самої середини, де приголомшені учні й викладачі залишили вільний проміжок.

Гаррі почув, як Геґрід застогнав з болючого потрясіння, але не зупинився і помалу йшов далі. Нарешті дійшов до Дамблдора й припав біля нього до землі.

Що немає найменшої надії, Гаррі зрозумів ще тоді, як ослабло закляття-тілов'яз, наслане на нього Дамблдором,

бо знав, що воно слабне тільки тоді, як той, хто його наслав, гине сам; проте все одно ніяк не можна було звикнути до думки, що ось він лежить мертвий, розпростертий, мов підбитий орел — найвидатніший чаклун, якого він будь-коли зустрічав.

Очі в Дамблдора були заплющені. Якби не дивно вигнуті руки й ноги, можна було б подумати, що він спить. Гаррі простяг руку, поправив на гачкуватому носі схожі на два півмісяці окуляри й витер рукавом цівочку крові на його вустах. Потім подивився на мудре старе обличчя й спробував увібрати в себе цю страшну й незбагненну правду: Дамблдор уже ніколи з ним не заговорить, уже нічим не зможе йому допомогти...

У натовпі за спиною в Гаррі ледь чутно перемовлялися. Минула, здається, вічність, доки він зрозумів, що його коліно впирається у щось тверде. Він опустив очі.

З Дамблдорової кишені випав медальйон, який вони зуміли викрасти багато годин тому. Від удару об землю він розкрився. І хоч Гаррі просто неспроможний уже був відчувати потрясіння, жах чи смуток, такий він був ними переповнений, проте одразу, піднявши медальйон, він збагнув — щось не так...

Покрутив медальйон у руках. Це не був такий великий медальйон, як той, що вони бачили в ситі спогадів; на ньому не було ніяких позначок, не було літери «С» із завитками — знаку, що буцімто належав Слизеринові. Ба більше, там узагалі нічого не було всередині, крім складеного вдвоє клаптика пергаменту, ввіпхнутого туди, де мав бути чийсь портретик.

Механічно, не тямлячи, що робить, Гаррі витяг цей клаптик, розгорнув і прочитав у світлі численних чарівних паличок, що горіли за його спиною:

Темному Лордові
Я знаю, що помру задовго до того, як ти це прочитаєш,
але ти маєш знати, що це я розкрив твою таємницю.

Я викрав справжній горокракс і маю намір
негайно його знищити.
Я дивлюся в обличчя смерті з надією,
що коли ти зустрінеш гідного супротивника,
то знову будеш смертним.
Р.А.Б.

Гаррі не знав і не хотів знати, що означає ця записка. Тільки одне мало значення: це не був горокракс. Дамблдор позбавив себе сили, випивши ту жахливу рідину намарне. Гаррі зібгав пергамент у руці, очі запекло від сліз, а в нього за спиною завив Іклань.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ —

Плач Фенікса

— Ходи сюди, Гаррі.

— Ні.

— Гаррі, ти си не можеш тут лишати... пішли вже...

Він не хотів покидати Дамблдора, не хотів нікуди йти. Геґрідова рука тремтіла в нього на плечі. І тут пролунав інший голос:

— Гаррі, пішли.

Він відчув на своїй руці маленьку теплу ручку, що тягла його за собою. Слухняно скорився, навіть не замислюючись. Аж тоді як наосліп брів крізь юрбу, відчув квітковий запах і зрозумів, що це Джіні вела його в замок. Його добивали нерозбірливі голоси, ніч пронизували ридання, крики й стогони, а Гаррі з Джіні йшли і йшли, підіймалися сходами до вестибюлю... Краєм ока Гаррі помічав чиїсь обличчя, люди дивилися на нього, шепотіли, дивувалися, ґрифіндорські рубіни виблискували на підлозі краплинками крові...

— Ми йдемо в лікарню, — сказала Джіні.

— Зі мною все нормально, — запротестував Гаррі.

— Так наказала Макґонеґел, — повідомила Джіні. — Там усі — Рон, Герміона, Люпин та інші...

У грудях у Гаррі знову заворушився страх: він геть забув про непорушні тіла, які проминав, женучись за Снейпом.

— Джіні, а хто ще загинув?

— З наших ніхто, не бійся.

— А Чорна мітка? Мелфой казав, що він переступив через чиєсь тіло...

— То був Білл, але з ним усе гаразд, він живий.

Але щось у її голосі свідчило про біду, й Гаррі це зрозумів.

— Справді?

— Справді... він... трохи покалічений, ось і все. На нього напав Ґрейбек. Мадам Помфрі каже, що він... що він не буде вже такий, як був... — голос Джіні затремтів. — Ми не дуже знаємо, які можуть бути наслідки... бо Ґрейбек вовкулака, хоч у той час він не перевтілювався.

— А інші... там лежали ще й інші тіла...

— Невіл у лікарні, але мадам Помфрі вважає, що він цілком одужає, а професор Флитвік був знепритомнів, але з ним усе гаразд, просто він ще трохи нетвердо тримається на ногах. Флитвік наполіг, що піде пильнувати за рейвенкловцями. І ще здох один смертежер, у нього влучило смертельне закляття — їх розкидав навсібіч отой величезний білявий його поплічник... Гаррі, якби не твій фелікс, то нас, мабуть, усіх повбивало б, а так ми встигали від усього ухилятися...

Вони підійшли до шкільної лікарні. Штовхнувши двері палати, Гаррі побачив на ліжку біля дверей Невіла, Той спав. Рон, Герміона, Луна, Тонкс і Люпин зібралися біля іншого ліжка в глибині палати. Коли відчинилися двері, всі озирнулися. Герміона підбігла до Гаррі й обняла його; Люпин теж підійшов зі стурбованим виглядом.

— Гаррі, з тобою все гаразд?

— Усе нормально... а як Білл?

Ніхто не відповів. Гаррі зазирнув за Герміонине плече й побачив на Білловій подушці лице, таке роздерте й пошматоване, що навіть страшно було дивитися, а не те, щоб упізнати. Мадам Помфрі змащувала рани зеленою маззю з дуже різким запахом. Гаррі пригадав, як Снейп легко загоїв чарівною паличкою Мелфоєві рани після закляття «Сектумсемпра».

— А чи не можна його вилікувати якимось закляттям? — запитав він лікарку.

— На це жодні закляття не діють, — відповіла мадам Помфрі. — Я випробувала все, що знаю, але від вовкулачих укусів ліків немає.

— Але ж його покусали, коли не було повного місяця, —

втрутився Рон, котрий дивився на братове обличчя так, ніби міг зцілити його своїм поглядом. — Ґрейбек не перевтілювався, тож Білл не стане... справжнім?..

Він невпевнено зиркнув на Люпина.

— Я не думаю, що Білл стане справжнім вовкулакою, — заспокоїв його Люпин, — але це не означає, що не виникне якогось зараження. Це прокляті рани. Вони можуть не загоїтися ніколи і... і в Білла тепер можуть з'явитися деякі вовчі риси характеру.

— Дамблдор, мабуть, знає, що тут можна вдіяти, — з надією сказав Рон. — А де він? Білл бився з цими маніяками за Дамблдоровим наказом, тепер Дамблдор перед ним у боргу, він не може його покинути в такому стані...

— Роне... Дамблдор загинув, — урвала його Джіні.

— Ні! — Люпин дико глянув на Джіні, потім перевів погляд на Гаррі, ніби сподівався, що той спростує її слова, але цього не сталося й Люпин упав на стілець поряд з Білловим ліжком і затулив обличчя руками. Гаррі ще не бачив, щоб Люпин не міг стримати своїх почуттів; йому здалося, ніби він раптом став свідком чогось особистого, на що дивитися негож. Він відвернувся, але наткнувся на Ронів погляд і мовчки підтвердив йому слова Джіні.

— А як він загинув? — прошепотіла Тонкс. — Що сталося?

— Його вбив Снейп, — сказав Гаррі. — Я там був і все бачив. Ми прилетіли на астрономічну вежу, бо над нею була Мітка... Дамблдорові було дуже погано, він страшенно ослаб, але він, здається, зрозумів, що то була пастка, коли ми почули, як хтось збігає по сходах. Він мене знерухомив, я нічого не міг зробити, я був під плащем-невидимкою... а тоді з дверей вирвався Мелфой і його роззброїв...

Герміона затулила рукою рота, Рон застогнав. Лунині вуста тремтіли.

— ...прибігли смертежери... а потім Снейп... і Снейп його вбив. «Авада Кедавра». — Гаррі не міг більше говорити.

Мадам Помфрі залилася слізьми. Ніхто не звернув на це уваги, крім Джіні, котра прошепотіла:

— Цсс! Послухайте!

Ковтаючи сльози, мадам Помфрі затулила рота долонею й дивилася мовчки. Десь там у темряві співав фенікс. Гаррі ще ніколи не чув такого співу — то був тужливий плач якоїсь аж моторошної краси. І Гаррі відчув, як відчував це й раніше з феніксовими піснями, що мелодія ця була не поза ним, а в ньому: то була його власна туга, перелита чарами в пісню, що бриніла далеко на подвір'ї, линучи крізь замкові вікна.

Скільки вони стояли, вслухаючись, він не знав, як і не розумів, чому ці сповнені скорботи звуки трохи полегшили їхній біль. Здавалося, минула ціла вічність, коли знову відчинилися лікарняні двері, і в палату зайшла професорка Макґонеґел. Як і всі присутні, вона мала на собі сліди нещодавньої битви: її обличчя було подряпане, а мантія роздерта.

— Молі й Артур уже в дорозі, — повідомила вона, і чари мелодії розвіялися. Усі неначе вийшли з трансу й знову звернули погляди до Білла. Хто тер очі, хто скрушно хитав головою.

— Гаррі, що сталося? Ґеґрід каже, що ти був з професором Дамблдором, коли він... коли це сталося. Він каже, що професор Снейп був пов'язаний з...

— Дамблдора вбив Снейп, — сказав Гаррі.

Професорка якусь мить на нього дивилася, а тоді захиталася; мадам Помфрі, яка вже трохи оговталася, підбігла до неї, вичаклувала просто з повітря стільця й підсунула його Макґонеґел.

— Снейп, — ледь чутно повторила Макґонеґел, падаючи на стілець. — Ми всі дивувалися... а він довіряв... завжди... Снейп... важко повірити...

— Снейп був блокологом найвищого рівня, — сказав незвично жорстко Люпин. — Ми завжди це знали.

— Але Дамблдор клявся, що він за нас! — прошепотіла

Тонкс. — Я завжди думала, що Дамблдор знав про Снейпа щось таке, чого не знали ми...

— Він завжди натякав, що має залізні підстави довіряти Снейпу, — професорка Макґонеґел витирала кутики заплаканих очей картатим по краях носовичком. — Тобто... знаючи Снейпове минуле... зрозуміло, що в людей були сумніви... але Дамблдор чітко мені сказав, що Снейпове каяття абсолютно щире... навіть слухати нічого не бажав!

— Хотіла б я знати, що йому Снейп нарозповідав, чим переконав, — сказала Тонкс.

— Я знаю, — не змовчав Гаррі, й усі подивилися на нього. — Снейп передав Волдемортові інформацію, яка спонукала Волдеморта напасти на моїх батьків. А потім Снейп сказав Дамблдорові, що він не тямив, що робив, що йому страшенно прикро за те, що він накоїв, прикро, що вони загинули.

— І Дамблдор повірив? — засумнівався Люпин. — Дамблдор повірив, що Снейпові було прикро через те, що загинув Джеймс? Та Снейп Джеймса ненавидів...

— Мама моя теж була для нього нічого не варта, — додав Гаррі, — бо вона маґлівського роду... він називав її «бруднокровкою»...

Ніхто не спитав, звідки Гаррі це знає. Усі були вражені й намагалися перетравити увесь жах і потворність того, що сталося.

— Це все я винна, — сказала раптом професорка Макґонеґел. Вона була якась розгублена й бгала пальцями вогкий носовичок. — Це моя вина. Це я сьогодні послала Філіуса по Снейпа, попросила, щоб той прибув і нам допоміг! Якби я не попередила Снейпа про те, що діється, то він би, може, не долучився до смертежерів. Навряд чи він знав про їхнє прибуття до того, як йому сказав Філіус.

— Мінерво, це зовсім не твоя вина, — рішуче заперечив Люпин. — Нам усім була потрібна допомога, ми всі зраділи, довідавшись, що прибуде Снейп...

— Отже, коли він з'явився під час бою, то став на бік

смертежерів? — перепитав Гаррі, який хотів знати кожнісіньку деталь Снейпової лукавості й підлості, гарячково визбируючи нові й нові підстави, щоб ще більше його зненавидіти, щоб дати собі клятву помсти.

— Навіть не знаю, як це, власне, сталося, — збентежено сказала професорка Макґонеґел. — Так усе заплутано... Дамблдор нам казав, що на кілька годин покине школу, і що нам треба про всяк випадок чергувати в коридорах... Ремус, Білл і Німфадора мали до нас приєднатися... і так ми собі й чергували. Усе було спокійно. Було перекрито кожен таємний вихід зі школи. Ми знали, що ніхто не зміг би сюди залетіти. Кожен вхід у замок був захищений потужними закляттями. Я й досі не знаю, як змогли проникнути смертежери...

— Я знаю, — втрутився Гаррі й стисло пояснив про дві щезальні шафи та магічний перехід, створений ними. — Отже, вони проникли через кімнату на вимогу.

Мимоволі він глянув на пригнічених Рона з Герміоною.

— Гаррі, це я все зіпсував, — похмуро буркнув Рон. — Ми все зробили, як ти й казав: перевірили Карту Мародера, і Мелфоя там не було, то ми й подумали, що він у кімнаті на вимогу, і я пішов разом з Джіні й Невілом за нею стежити ... але Мелфой прорвався повз нас.

— Він вийшов з кімнати десь за годину після того, як ми вже там чатували, — додала Джіні. — Був сам і тримав ту жахливу засохлу руку...

— То Рука Слави, — пояснив Рон. — Вона світить лише тому, хто її тримає, пам'ятаєш?

— Отож, — повела далі Джіні, — він, мабуть, перевіряв, чи можна вже випускати смертежерів, бо щойно побачив нас — відразу щось кинув і запала суцільна темрява...

— ...Перуанський порошок «Розчинна темрява», — сердито зітхнув Рон. — Від Фреда й Джорджа. Треба з ними поговорити — щоб думали, кому продають свої товари.

— Ми випробували все... *Лумос, Інсендіо,* — пояснила

Джіні. — Ніщо так і не розвіяло темряву; ми навпомацки шукали вихід з коридору й чули, як повз нас хтось пробіг. Мелфой, очевидно, все бачив завдяки тій Руці і показував їм дорогу, а ми боялися насилати закляття, щоб не влучити одне в одного. Поки ми добралися до освітленого коридору, вони вже зникли.

— На щастя, — додав Люпин, — Рон, Джіні й Невіл відразу на нас наштовхнулися й повідомили, що сталося. За кілька хвилин ми догнали смертежерів, що бігли до астрономічної вежі. Мелфой, мабуть, не сподівався, що на чатах стоятимуть більше людей; принаймні видно було, що запаси «Розчинної темряви» в нього закінчилися. Почався бій. Вони розсіялися хто куди, а ми кинулися за ними. Один з них, Ґіббон, відірвався від решти й побіг до сходів на вежу...

— Вичаклувати Мітку? — запитав Гаррі.

— Мабуть, так. Вони, очевидно, про все домовилися ще до того, як вийшли з кімнати на вимогу, — припустив Люпин. — Але навряд чи Ґіббонові хотілося чекати Дамблдора на самоті, бо незабаром він повернувся й теж кинувся в битву, де в нього і влучило те смертельне закляття, якого я ледь уник.

— Отже, якщо Рон пильнував за кімнатою на вимогу разом з Джіні й Невілом, — сказав Гаррі, обертаючись до Герміони, — то ти була...

— Біля Снейпового кабінету, — прошепотіла Герміона з блискучими від сліз очима, — удвох з Луною. Ми там стовбичили хтозна скільки, й нічого не відбувалося... ми не знали, що діється нагорі, бо Рон забрав Карту Мародера... була вже майже північ, коли в підвали примчав професор Флитвік. Він щось кричав про смертежерів у замку, навряд чи він нас з Луною помітив, він просто ввірвався у Снейпів кабінет, і ми почули, як він каже Снейпові, щоб той ішов з ним, що потрібна допомога, а тоді ми почули, як щось упало, і з кабінету вискочив Снейп, і він нас побачив і... і...

— Що? — нетерпляче вигукнув Гаррі.

— Гаррі, я така дурна! — лунко прошепотіла Герміона. — Він сказав, що професорові Флитвіку стало погано, і що ми повинні побути з ним, поки він... поки він битиметься зі смертежерами...

Вона затулила від сорому обличчя й далі говорила крізь пальці приглушеним голосом.

— Ми зайшли в кабінет, щоб якось допомогти професорові Флитвіку й побачили, що він непритомний лежить на підлозі... ой, тепер це так очевидно! Снейп, мабуть, приголомшив Флитвіка, але ми, Гаррі, цього не зрозуміли, й дали Снейпові змогу втекти!

— Це не ваша вина, — заперечив Люпин. — Герміоно, якби ви не підкорилися Снейпові й не зійшли з його дороги, то він би вас з Луною вбив.

— Отож він побіг нагору, — сказав Гаррі, уявляючи, як Снейп вибігає мармуровими сходами, за спиною в нього, як завжди, розвівається чорна мантія, і як він на ходу виймає чарівну паличку, — і знайшов, де точиться бій...

— Ми були в скрутному становищі і програвали битву, — глухо пояснила Тонкс. — Ґіббона ми знищили, але всі інші смертежери готові були битися не на життя, а на смерть. Невіла поранило. На Білла напав Ґрейбек... було темно... скрізь шугали закляття... Мелфой зник — мабуть, вислизнув і піднявся на вежу... за ним кинулося ще кілька смертежерів, і один з них заблокував за собою сходи якимось закляттям... Невіл туди побіг, але його підкинуло вгору...

— Ми не могли прорватися, — додав Рон, — а той здоровило-смертежер і далі стріляв на всі боки закляттями, які відбивалися від стін і лише чудом не влучали в нас...

— А тоді з'явився Снейп, — сказала Тонкс, — а потім знову зник...

— Я бачила, як він біг до нас, але в мене ледь не влучило закляття величезного смертежера, тож я ухилилася й втратила його з очей, — пояснила Джіні.

— А я бачив, як він проскочив повз бар'єр закляття, наче й не було жодної перешкоди, — додав Люпин. — Я кинувся за ним, але мене віджбурнуло, як і Невіла...

— Мабуть, він знав якесь невідоме нам закляття, — прошепотіла Макґонеґел. — Зрештою, він викладав захист від темних мистецтв... я хибно припустила, що він женеться за тими смертежерами, що повтікали на вежу...

— А він і гнався, — розлючено сказав Гаррі, — тільки щоб їм допомогти, а не щоб зупинити... думаю, проникати крізь бар'єр помагала Чорна Мітка... а що було, коли він повернувся?

— Той величезний смертежер саме метнув закляття, яке обвалило стелю й заодно розблокувало сходи, — пояснив Люпин. — Ми всі кинулися туди... принаймні ті, хто ще тримався на ногах... і тут з цього стовпа пилюки вибігає Снейп разом з хлопцем... ясно, що ми на них не нападали...

— Ми їх пропустили, — пробубоніла Тонкс, — ми думали, що за ними женуться смертежери... а наступної миті таки з'явилися смертежери і Ґрейбек, і знову почалася битва... здається, Снейп щось крикнув, але не знаю, що саме...

— Він крикнув: «Кінець», — сказав Гаррі. — Бо він виконав своє завдання.

Усі замовкли. Плач фенікса й досі відлунював десь над темним подвір'ям. Той спів бринів у повітрі, а в голові у Гаррі виникали непрохані й неочікувані думки... чи вже забрали з-під вежі Дамблдорове тіло? Що буде далі? Де його поховають? Він міцно стиснув у кишенях кулаки. Відчув кісточками пальців правої руки холодний доторк маленького фальшивого горокракса.

Лікарняні двері раптом відчинилися, і всі аж підскочили: в палату ввірвалися містер і місіс Візлі, а за ними Флер, чарівне личко якої перекосилося від жаху.

— Молі... Артуре... — поспіхом привітала їх професорка Макґонеґел, схоплюючись на ноги. — Мені так прикро...

— Білл, — прошепотіла місіс Візлі, побачивши понівечене Біллове обличчя, й метнулася повз професорку Макґонеґел до сина. — *Ой, Біллику!*

Люпин і Тонкс поспіхом повставали і відійшли, щоб містер і місіс Візлі могли сісти біля самого ліжка. Місіс Візлі нахилилася над сином і припала вустами до його закривавленого чола.

— Кажеш, на нього напав Ґрейбек? — збентежено запитав професорку Макґонеґел містер Візлі. — Але ж він не перевтілювався? То що це означає? Що буде з Біллом?

— Ще невідомо, — зізналася професорка Макґонеґел, безпорадно поглядаючи на Люпина.

— Можливо, Артуре, виникне якесь зараження, — зітхнув Люпин. — Це дуже дивний випадок, просто унікальний... ми не знаємо, яка буде його поведінка, коли він прокинеться...

Місіс Візлі взяла в мадам Помфрі мазь з огидним запахом і почала натирати Біллові рани.

— А Дамблдор... — сказав містер Візлі. — Мінерво, це правда... він справді...

Професорка Макґонеґел кивнула, а Гаррі відчув, як Джіні поворухнулася в нього за спиною, й озирнувся. Звузивши очі, вона невідривно стежила за Флер, яка з застиглим обличчям розглядала Білла.

— Дамблдор відійшов, — прошепотів містер Візлі, але місіс Візлі не бачила нічого, крім старшого сина; вона заридала, і сльози падали на Біллове понівечене обличчя.

— Авжеж, немає значення, яка буде його зовнішність... це не т-так і важливо... але ж він б-був такий гарненький хлопчик... такий гарнесенький... і з-збирався одружитися!

— І шо ви м'аєте на увазі? — вигукнула раптом на весь голос Флер. — Як тсе, *збигався* одгушитися?

Місіс Візлі здивовано підняла заплакане обличчя.

— Ну... тільки те, що...

— Ви думаєте, шо Б'ілл уже не захотше зі мною одгуши-

тися? — вимагала відповіді Флер. — Ви думаєте, шо чегез ті укуси він мене пегестане люб'ити?

— Ні, я такого не...

— Бо я не пегестану! — випросталася Флер на повен зріст і відкинула довжелезну гриву сріблястого волосся. — Шоден вовкулака не змусить мене розгюбити Б'ілла!

— Так, так, я й не сумнівалася, — пробурмотіла місіс Візлі, — просто я подумала... враховуючи, як... як він...

— Ви подумали, шо я не захотшу з ним одгушитися? Тши, може, тсього сподівалися? — вигукнула Флер, і ніздрі її затремтіли. — Шо мені до т'ого, яка в нього зовнішність? Нам обом вистачить моєї зовнішності! Усі ці шгами доводять, що мій тшоловік відвашний! І я сама це згоблю! — вона відштовхнула місіс Візлі, забравши в неї мазь.

Місіс Візлі притулилася до чоловіка й дивилася, як несхожа на саму себе Флер змащує Біллові рани. Усі мовчали. Гаррі боявся поворухнутися. Він, як і всі інші, чекав, коли місіс Візлі вибухне.

— Наша люба тітонька Мюріель, — сказала після довгої паузи місіс Візлі, — має чудову діадему... ґоблінської роботи... і я впевнена, що вона позичить цю діадему на ваше весілля. Вона страшенно любить Білла, знаєш, а діадема дуже пасуватиме до твого волосся.

— Д'якую вам, — стримано сказала Флер. — Я впевнена, шо тсе буде гагно.

А тоді... Гаррі навіть не помітив, як це сталося... обидві жінки ридали, вже обнявшись. Спантеличений, дивуючись, чи не збожеволів раптом увесь білий світ, він озирнувся: Рон був не менш приголомшений, ніж Гаррі, а Джіні з Герміоною обмінювалися враженими поглядами.

— Ти бачиш! — пролунав напружений голос. Тонкс уважно дивилася на Люпина. — Вона все одно хоче за нього заміж, хоч він і покусаний! Їй це байдуже!

— Це інша ситуація, — ледве ворушив устами Люпин, що раптом аж заціпенів. — Білл не буде справжнім вовкулакою. Ці випадки зовсім...

— Але мені теж байдуже, мені це байдуже! — схопила Тонкс Люпина за мантію й затрясла. — Я вже мільйон разів тобі казала...

І Гаррі раптом зрозумів, що означав патронус Тонкс, і її сіре волосся, і чому вона прибігла по Дамблдора, коли почула, що на когось напав Ґрейбек; Тонкс і справді була закохана, тільки не в Сіріуса...

— А я *тобі* казав уже мільйон разів, — відповів Люпин, уникаючи її погляду і дивлячись у підлогу, — що я для тебе надто старий, і вбогий... і небезпечний...

— Ремусе, я завжди казала, що ця твоя позиція просто сміховинна, — втрутилася місіс Візлі, визираючи з-за плеча Флер і поплескуючи її по спині.

— Нічого не сміховинна, — наполягав на своєму Люпин. — Тонкс заслуговує молодого й дужого.

— Але ж вона хоче тебе, — ледь-ледь усміхнувся містер Візлі. — До того ж, Ремусе, молоді й дужі чоловіки не завжди такими залишаються. — Він засмучено показав на свого сина, що лежав між ними.

— Зараз... не час це обговорювати, — відповів Люпин і збентежено озирнувся, намагаючись ні на кого не дивитися. — Дамблдор помер...

— Дамблдор був би просто щасливий, якби знав, що в світі стало хоч на крихту більше любові, — зронила професорка Макґонеґел, і тут знову відчинилися двері й увійшов Геґрід.

Ті місця його обличчя, що не заросли волоссям та бородою, були вогкі й напухлі; він здригався від ридань, тримаючи в руці свою плямисту хустинку-як-скатертинку.

— Я... я си все зробив, пані професорко, — ледве вимовив він. — З-забрав його. Професорка Спраут повкладала діточок у ліжка. Професор Флитвік ще си лежить, але каже, що з ним усьо буде файно, а професор Слизоріг просив переказати, що міністерство вже поінформоване.

— Дякую, Геґріде, — сказала професорка Макґонеґел, негайно вставши й обвівши поглядом усіх, хто зібрався

навколо Біллового ліжка. — Мушу зустріти представників міністерства, коли вони сюди прибудуть. Геґріде, передай вихователям гуртожитків... Слизоріг хай представляє Слизерин... що я негайно хочу їх бачити у своєму кабінеті. Ти теж приходь.

Геґрід кивнув, розвернувся й почовгав з палати, а Макґонеґел подивилася на Гаррі.

— Гаррі, перед зустріччю з ними, я хотіла б поговорити з тобою. Ходімо...

Гаррі встав, пробурмотів Ронові, Джіні й Герміоні: «Бувайте», — і вийшов за професоркою Макґонеґел з палати. У коридорах було безлюдно й тихо, і лише вдалині лунала пісня фенікса.

Минуло кілька хвилин, перш ніж Гаррі збагнув, що вони йдуть не до кабінету професорки Макґонеґел, а до Дамблдорового кабінету, а ще за кілька секунд він усвідомив, що й справді — вона ж була заступницею директора... отже, зараз вона директорка... тому той кабінет з гаргуйлем належить їй...

Вони мовчки піднялися рухомими ґвинтовими сходами й зайшли в округлий кабінет. Він не знав, чого очікувати: можливо, кабінет буде завішаний чорною тканиною, чи там навіть лежатиме Дамблдорове тіло. Насправді все в кабінеті було таким самим, як і тоді, коли вони з Дамблдором кілька годин тому звідси виходили: срібні прилади сюрчали й випускали клубочки диму на столиках з тонкими ніжками, меч Ґрифіндора за склом виблискував собі у місячному сяйві, а Сортувальний Капелюх лежав на полиці за письмовим столом. Тільки Фоуксове сідало було порожнє — він і досі голосив на подвір'ї. Та ще галерея покійних директорів і директорок Гоґвортсу поповнилася новим портретом... Дамблдор дрімав у золотій рамі над столом, на його гачкуватому носі сиділи схожі на два півмісяці окуляри, а сам він був спокійний і вмиротворений.

Поглянувши на цей портрет, професорка Макґонеґел зробила дивний рух, наче додавала собі твердості, а тоді

обійшла письмовий стіл і подивилася на Гаррі. Її поране зморшками обличчя напружилось.

— Гаррі, — сказала вона, — я хотіла б знати, що ви з професором Дамблдором цього вечора робили, коли покинули межі школи.

— Я не можу вам цього сказати, пані професорко, — відповів Гаррі. Він очікував цього запитання й заздалегідь приготував відповідь. Саме тут, у цьому кабінеті, Дамблдор сказав йому, що Гаррі не може розповідати про зміст їхніх уроків нікому, крім Рона й Герміони.

— Гаррі, це може бути важливо, — наполягла професорка Макґонеґел.

— Так, — погодився Гаррі, — і навіть дуже, але він не хотів, щоб я комусь про це розповідав.

Професорка Макґонеґел суворо глянула на нього.

— Поттере, — Гаррі відзначив, що вона знову звернулася до нього офіційно, — з огляду на смерть професора Дамблдора, ти повинен розуміти, що ситуація змінилася...

— Я так не думаю, — стенув він плечима. — Професор Дамблдор не казав, щоб я перестав виконувати його накази, якщо він помре.

— Але...

— Вам треба знати лиш одне, перш ніж сюди прибуде хтось із міністерства: мадам Розмерта перебуває під дією закляття «Імперіус», вона допомагала Мелфоєві і смертежерам, ось як те намисто й отруєний мед...

— Розмерта? — недовірливо урвала його професорка Макґонеґел, та не встигла вона сказати ще щось, як за їхніми спинами постукали в двері, і в кабінет ввалилися професори Спраут, Флитвік та Слизоріг, а за ними Геґрід, що й далі заливався рясними слізьми й здригався від горя усім своїм велетенським тілом.

— Снейп! — вигукнув Слизоріг, який був найбільше за всіх приголомшений, блідий і спітнілий. — Снейп! Я ж його навчав! Я вважав, що його знаю!

Але ніхто не встиг йому відповісти, бо високо вгорі зі стіни

пролунав різкий голос: у свою порожню раму щойно повернувся чаклун з жовтавим обличчям і коротким чорним чубчиком.

— Мінерво, за кілька секунд тут буде пан міністр, він щойно роз'явився з міністерства.

— Дякую, Еверарде, — сказала професорка Макґонеґел і швидко обернулася до вчителів.

— Поки він не прийшов, я мушу поговорити про те, що буде з Ґоґвортсом, — квапливо сказала вона. — Я особисто не впевнена, що наступного року варто відкривати школу. Смерть директора від рук нашого колеги залишиться страшною плямою в історії Ґоґвортсу. Це жахливо.

— Я впевнена, що Дамблдор волів би, щоб школа працювала й далі, — заперечила професорка Спраут. — На мою думку, якщо сюди захоче приїхати хоч один-єдиний учень, то школа має залишатися відкритою навіть для нього.

— Але чи залишиться в нас після цього хоч єдиний учень? — засумнівався Слизоріг, витираючи спітнілого лоба шовковою хустинкою. — Батьки не захочуть відпускати дітей, і я б їх у цьому не винуватив. Хоч я особисто вважаю, що в Ґоґвортсі перебувати не більш небезпечно, ніж будь-де, та навряд чи з цим погодяться матері. Вони бажатимуть, щоб їхні родини були разом, і це цілком природно.

— Я погоджуюся, — сказала професорка Макґонеґел. — Не можна сказати, що Дамблдор не передбачав ситуації, коли заняття в Ґоґвортсі можуть бути скасовані. Коли знову було відкрито Таємну кімнату, він думав над тим, щоб закрити школу... а мушу сказати, що вбивство професора Дамблдора для мене значно страшніше, ніж перебування десь там, глибоко під замком, слизеринського монстра...

— Нам треба порадитися з опікунами, — запропонував писклявим голосочком професор Флитвік; на лобі в нього

був великий синець, але, судячи з усього, він цілком одужав після того, як зомлів у Снейповім кабінеті. — Слід дотримуватися встановленого порядку. Таке рішення не можна приймати зопалу.

— Геґріде, ти щось нічого не кажеш, — звернулася до нього професорка Макґонеґел. — А як на твою думку — чи можна залишати Ґоґвортс відкритим?

Геґрід, який під час їхньої розмови мовчки схлипував у свою плямисту хустинку-як-скатертинку, підняв набряклі червоні очі й прохрипів:

— Йой, та я не знаю, пані професорко... най то вирішують вихователі гуртожитків і директорка...

— Професор Дамблдор завжди цінував твою думку, — лагідно сказала Макґонеґел, — і я її ціную.

— Ну, я залишаюся, — сказав Геґрід, з очей якого й досі текли сльози, величезними краплями зрощуючи кошлату бороду. — Се мій дім, се був мій дім, відколи мені було тринадцять. І якщо будуть діточки, що схочуть, аби я їх учив, я се робитиму. Але... йой, я не знаю... Ґоґвортс без Дамблдора...

Він зайшовся плачем і знову затулився хустинкою, а всі принишкли.

— Ну що ж, — сказала професорка Макґонеґел і виглянула з вікна на подвір'я, перевіряючи, чи не прибув міністр, — тоді я мушу погодитися з Філіусом, що найкраще буде порадитися з опікунами, які й вирішать остаточно.

Тепер щодо відправки учнів додому... є думка, що краще це зробити раніше, ніж пізніше. Якщо буде потрібно, ми домовимося, щоб «Ґоґвортський експрес» прибув уже завтра...

— А як же похорон Дамблдора? — втрутився нарешті в розмову Ґаррі.

— Ну... — затнулася професорка Макґонеґел, бо голос її затремтів, — я... я знаю, що Дамблдор хотів, щоб його поховали тут, у Ґоґвортсі...

— Отже, так воно й буде? — сердито запитав Ґаррі.

— Якщо в міністерстві вважатимуть, що так буде доречно, — пояснила професорка Макґонеґел. — Жоден інший директор чи директорка не були...

— Жоден інший директор чи директорка не зробили сій школі стілько всього файного, — прохрипів Геґрід.

— Гоґвортс має бути місцем останнього спочинку Дамблдора, — заявив професор Флитвік.

— Безперечно, — погодилася професорка Спраут.

— Але в такому разі, — сказав Гаррі, — ви не повинні відправляти учнів додому раніше, ніж відбудеться похорон. Вони ж захочуть з ним...

Останнє слово застрягло йому в горлі, але професорка Спраут договорила за нього.

— ...попрощатися.

— Добре сказано, — пискнув професор Флитвік. — Просто чудово сказано! Наші учні повинні віддати останню шану як годиться. А додому їх можна відправити й після цього.

— Підтримую, — сказала професорка Спраут.

— Я гадаю... що так... — досить нервово погодився Слизоріг, а Геґрід замість згоди просто заридав.

— Він уже прибув, — повідомила раптом професорка Макґонеґел, виглядаючи у вікно. — Міністр... і з ним, здається, ціла делегація...

— Пані професорко, можу я вийти? — відразу запитав Гаррі.

Він не мав ані найменшого бажання розмовляти з Руфусом Скрімджером.

— Можеш, — відповіла професорка Макґонеґел, — швиденько.

Вона підійшла до дверей і відчинила їх перед ним. Гаррі збіг по ґвинтових сходах, потім помчав безлюдним коридором; він залишив плаща-невидимку на астрономічній вежі, але це не мало значення. Ніхто в коридорах не бачив, як він біжить; не було навіть Філча, місіс Норіс чи Півза. Він не зустрів ані душі, поки не завернув у перехід, що вів до ґрифіндорської вітальні.

— Це правда? — прошепотіла Гладка Пані, коли він до неї підбіг. — Це таки правда? Дамблдор... загинув?

— Так, — відповів Гаррі.

Гладка Пані заголосила й відхилилася, пропускаючи його, навіть не питаючи пароль.

Як і передбачав Гаррі, вітальня була набита учнями. Усі принишкли, коли він проліз крізь отвір за портретом. Дін і Шеймус сиділи неподалік: це означало, що в спальні нікого не було, чи майже нікого. Нічого не кажучи, не дивлячись нікому у вічі, Гаррі пройшов усю вітальню й зайшов у двері до хлопчачих спалень.

Як він і сподівався, там на нього чекав Рон, що вдягнений сидів на ліжку з чотирма стовпчиками. Гаррі сів на своє, і якусь мить вони просто дивилися один на одного.

— Вони кажуть, що треба закривати школу, — повідомив Гаррі.

— Люпин припускав, що таке може бути, — відповів Рон.

Запала тиша.

— І що? — ледь чутно запитав Рон, ніби боявся, що їх підслухають меблі. — Чи ви знайшли його? Здобули? Той... горокракс?

Гаррі заперечно похитав головою. Усе, що відбувалося коло того чорного озера, тепер здавалося якимось давнім жахіттям; невже це справді сталося всього кілька годин тому?

— Ви його не здобули? — пригнічено перепитав Рон. — Його там не було?

— Ні, — відповів Гаррі. — Хтось його вже забрав і залишив там підробку.

— Уже *забрав*?..

Не кажучи ні слова, Гаррі вийняв з кишені фальшивий медальйон, розкрив його й передав Ронові. Подробиці можна буде розповісти пізніше... сьогодні це не має значення... ніщо не має значення, окрім кінця, кінця їхньої намарної пригоди, кінця Дамблдорового життя...

— Р.А.Б., — прошепотів Рон, — а хто ж це такий?

— Не знаю, — знизав плечима Гаррі і, не роздягаючись, ліг на ліжко, байдуже дивлячись угору. Його зовсім не цікавило, хто такий той Р.А.Б. Він сумнівався, що його взагалі хоч щось тепер цікавитиме. Він лежав і раптом відчув, що на подвір'ї запанувала тиша. Це перестав співати Фоукс.

І він знав, невідь-як і невідь-чому, що фенікс відлетів, назавжди покинувши Гоґвортс, так само, як і Дамблдор покинув школу, покинув світ... покинув Гаррі.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ —

Біла гробниця

Усі уроки було скасовано, всі іспити відкладено. Протягом кількох наступних днів деякі батьки поспіхом забирали своїх дітей з Ґоґвортсу... близнючки Патіл відбули ще до сніданку на другий день після Дамблдорової загибелі, а Захаріас Сміт покинув замок у супроводі свого бундючного батька. А от Шеймус Фініґан навідріз відмовився повертатися з матір'ю додому; вони бурхливо сперечалися у вестибюлі, після чого їй довелось погодитися, щоб син залишився на похорон. Шеймус розповів Гаррі й Ронові, як важко їй було знайти в Ґоґсміді місце для ночівлі, бо в село прибували все нові й нові чаклуни та чарівниці, щоб віддати Дамблдорові останню шану.

Неабияке хвилювання серед молодших учнів, які ніколи такого не бачили, викликала блідо-блакитна карета з будинок завбільшки, запряжена дванадцятьма велетенськими крилатими кіньми, що під вечір напередодні похорону спустилася з неба й приземлилася на краю Лісу. Гаррі спостерігав з вікна, як вродлива чорнява велетка з обличчям оливкового кольору зійшла з приступки карети й кинулася в обійми Ґеґріда, що її чекав. Тим часом у замку розмістилася делегація міністерських високопосадовців на чолі з самим міністром магії. Гаррі старанно уникав будь-яких контактів з ними; він не мав сумніву, що рано чи пізно йому доведеться звітувати про останній Дамблдорів виїзд з Ґоґвортсу.

Гаррі, Рон, Ґерміона й Джіні постійно були разом. Чудова погода ніби знущалася над ними; Гаррі міг лише уявляти, що було б, якби Дамблдор не загинув, а в них було б стільки вільного часу наприкінці навчального року після того, як Джіні склала б іспити, і ні на кого вже не тисли б домашні завдання... Минали години, а він ніяк не наважувався

сказати те, що мусив сказати, зробити те, що треба було зробити, бо так важко було відмовитися від найбільшого джерела його спокою.

Двічі на день вони відвідували шкільну лікарню: Невіл уже виписався, а от Білл ще залишався там під наглядом мадам Помфрі. Його шрами не загоювалися; чесно кажучи, він тепер дуже нагадував Дикозора Муді, хоч мав, на щастя, цілі очі й ноги, та й характер його, здається, змін не зазнав. Тільки тепер невідь-звідки у нього з'явилася пристрасть до недосмажених стейків з кров'ю.

— ...то йому ше дюже пошчастило, шо він одгушується зі мною, — пожартувала Флер, підбиваючи Біллові подушки, — бо тут усі стгашенно пегесмажують м'ясо, я завшти тсе казала.

— Доведеться мені, мабуть, змиритися з тим, що він на ній ожениться, — зітхнула Джіні трохи згодом того ж вечора, коли сиділа з Гаррі, Роном та Герміоною біля відчиненого вікна ґрифіндорської вітальні й дивилася на оповиті сутінками шкільні угіддя.

— Не така вона й погана, — знизав плечима Гаррі. — Хоч і негарна, — швиденько додав, коли Джіні підняла брови.

Вона мимохіть засміялася.

— Ну, якщо вже мама її витримує, то я теж витримаю.

— Ще хтось зі знайомих помер? — запитав Рон Герміону, яка переглядала «Вечірній віщун».

Герміона скривилася від награної твердості його голосу.

— Ні, — сказала вона, згортаючи газету. — Снейпа й досі розшукують, але жодних слідів...

— Певно, що жодних, — Гаррі гнівався щоразу, коли виринала ця тема. — Снейпа не знайдуть, поки не знайдуть Волдеморта, а судячи з того, що за весь цей час його так і не спромоглися знайти...

— Я йду спати, — позіхнула Джіні. — Я вже не спала нормально, відколи... ну... треба нарешті виспатися.

Вона поцілувала Гаррі (Рон демонстративно відвернувся), помахала всім іншим рукою й пішла до дівчачих спа-

лень. Щойно за нею зачинилися двері, як Герміона нахилилася до Гаррі з надзвичайно «Герміониним» виразом обличчя.

— Гаррі, я сьогодні вранці в бібліотеці щось знайшла...

— Р.А.Б.? — запитав Гаррі й випростався.

Він не відчував такого, як колись, збудження, цікавості, палкого прагнення дістатися до самого дна таємниці; він просто знав, що необхідно з'ясувати правду про істинний горокракс, перш ніж він вирушить далі по тій темній і звивистій стежці, що простяглася перед ним, по стежці, на яку вони ступили разом з Дамблдором і яку тепер він повинен був пройти сам. Десь має бути не менше, як чотири горокракси, і кожен треба знайти і знищити, бо лише після того з'явиться хоч якась можливість убити Волдеморта. Гаррі подумки промовляв їхні назви, ніби таким чином міг хоч якось до них наблизитися: «медальйон... чашка... змія... щось від Ґрифіндора чи Рейвенклов... медальйон... чашка... змія... щось від Ґрифіндора чи Рейвенклов...»

Ця мантра пульсувала в свідомості, коли Гаррі лягав спати, і його сни були сповнені чашок, медальйонів та загадкових предметів, до яких він ніяк не міг добутися, хоч Дамблдор і пропонував Гаррі мотузяну драбину, що перетворювалася на змій одразу, як він починав по ній лізти...

На другий день після смерті Дамблдора Гаррі показав Герміоні записку з медальйона, і хоч вона відразу й не розпізнала, щоб ці ініціали належали якомусь маловідомому чаклунові, про якого вона могла десь читати, однак тепер бігала в бібліотеку значно частіше, ніж треба людині, яка не має домашніх завдань.

— Ні, — сказала вона сумно, — Гаррі, я намагалася, але нічого так і не знайшла... є двоє доволі відомих чаклунів з такими ініціалами... Розалінда Антігона Банґз... Руперт «Аксебанґер» Брукстентон... але вони тут не підходять. Судячи з тієї записки, особа, що викрала горокракс, знала

Волдеморта, а я не можу знайти навіть мізерних свідчень, що Банґз чи Аксебанґер мали з ним щось спільне... Ні, власне кажучи, йдеться про... Снейпа.

Вона страшенно нервувалася, коли мусила вимовляти це ім'я.

— І що з ним? — гірко спитав Гаррі, знову падаючи в крісло.

— Тільки те, що я мала рацію у цій історії з Напівкровним Принцом, — невпевнено сказала вона.

— Герміоно, а ти можеш не сипати мені сіль на рану? Знаєш, як мені самому зараз погано?

— Ні... ні... Гаррі, я не це мала на увазі! — негайно заперечила вона, озираючись, чи ніхто їх не підслуховує. — Просто я мала рацію, що той підручник колись був пов'язаний з Айліною Принц. Розумієш... вона — Снейпова мати!

— Я бачив, що вона не красуня, — і собі докинув Рон. Герміона пропустила його слова повз вуха.

— Я переглянула всі старі «Віщуни», і там було крихітне повідомлення, що Айліна Принц виходить заміж за Тобіаса Снейпа, а пізніше ще одне повідомлення про те, що вона народила...

— ...вбивцю, — зронив Гаррі.

— Так, — погодилася Герміона. — Отже... я мала рацію. Снейпові подобалося бути «напівпринцом», розумієш? Судячи з повідомлення у «Віщуні», Тобіас Снейп був маґлом.

— Усе сходиться, — замислився Гаррі. — Він випинав чистокровну лінію свого родоводу, щоб мати змогу крутитися біля Луціуса Мелфоя та інших типів... він такий самий, як Волдеморт. Мати — чистокровка, батько — маґл... Соромився свого походження, прагнув, щоб його боялися, вдавався для цього до темних мистецтв, вигадав собі ефектне нове ім'я... *Лорд* Волдеморт... Напівкровний *Принц*... і як Дамблдор не розумів?..

Він замовк і задивився у вікно. Ніяк не міг перестати

думати про ту непростиму Дамблдорову довіру до Снейпа... а Герміона щойно нагадала, що й він, Гаррі, піймався на подібний гачок... попри явну лиховісність тих нашкрябаних закарлючок-заклять, він відмовлявся думати погано про такого розумного хлопця, що так багато йому допоміг...

Допоміг йому... зараз ця думка пекла мов рана...

— Я досі не збагну, чого він тебе не заклав за те, що ти користувався тим підручником, — здивувався Рон. — Він же ж мусив знати, де ти всього набрався.

— Він знав, — гірко буркнув Гаррі. — Він дізнався тоді, коли я вжив «Сектумсемпру». Йому й виманології не треба було... а може, він збагнув ще раніше, коли Слизоріг почав хвалитися моїми блискучими успіхами у вивченні настійок... тільки навіщо він залишав свій старий підручник у шафі?

— Але ж чому він тебе не заклав?

— Навряд чи він хотів, щоб його ім'я пов'язували з тим підручником, — сказала Герміона. — Навряд чи Дамблдорові це сподобалося б, якби він довідався. Навіть, якби Снейп заперечував, що підручник належить йому, Слизоріг одразу впізнав би його почерк. Так чи так, але книжка лишилася в колишньому Снейповому класі, а Дамблдор знав, що Принц — прізвище його матері, у цьому я не сумніваюся.

— Треба було мені показати ту книжку Дамблдорові, — зітхнув Гаррі. — Він постійно мені показував, яким зловісним був Волдеморт ще в школі, а я мав докази, що Снейп теж був...

— «Зловісний» — це надто сильно сказано, — тихенько промовила Герміона.

— Ти ж сама увесь час казала, що книжка небезпечна!

— Гаррі, я маю на увазі, що ти береш на себе забагато вини. Я думала, що в Принца погане почуття гумору, але не могла й припустити, що він — потенційний убивця...

— Ніхто з нас не міг припустити, що Снейп... самі знаєте, — сказав Рон.

Друзі принишкли, заглибившись у свої думки, але Гаррі знав, що вони, як і він, уявляють собі завтрашній ранок, коли ховатимуть Дамблдора. Гаррі ще ніколи не бував на похороні; коли загинув Сіріус, тіла, щоб поховати, не було. Він не знав, чого сподіватися, й трохи непокоївся тим, що побачить і що відчуватиме. Хотів би знати, чи після похорону він нарешті усвідомить, що Дамблдор таки помер. Хоч бували моменти, коли ця жахлива реальність пригнічувала його й спустошувала, траплялися також і порожні смуги якогось заціпеніння, але попри те, що в цілому замку усі тільки й говорили про загибель Дамблдора, Гаррі однак важко було повірити, що директора й справді немає. Щоправда, він уже не шукав відчайдушно, як це було з Сіріусом, якоїсь лазівки, якоїсь зачіпки, що давала б надію на повернення Дамблдора... він намацав у кишені холодний ланцюжок фальшивого горокракса, що його тепер постійно носив з собою, не як талісман, а як нагадування, чого він був вартий, і скільки ще попереду роботи.

На другий день Гаррі встав ранесенько, щоб зібрати речі; «Гоґвортський експрес» вирушав через годину після похорону. У Великій залі всі були незвично тихі. Учні відповідно повдягалися, і ніхто не мав особливого апетиту. Схоже на трон крісло посередині учительського стола стояло порожнє. Геґрідове місце теж було вільне. Гаррі подумав, що в того, мабуть, зовсім не було настрою приходити на сніданок. Зате в Снейпове крісло безцеремонно всівся Руфус Скрімджер. Гаррі відвернувся від його жовтих очей, коли міністр обводив поглядом залу; він мав неприємне відчуття, що Скрімджер його розглядає. У Скрімджеровім ескорті Гаррі помітив руду чуприну й рогові окуляри Персі Візлі. Рон не подавав знаку, що знає про присутність Персі — хіба що з незвичною злістю різав на шматочки рибу.

За Слизеринським столом нишком про щось перемовлялися Креб і Ґойл. Хоч які вони були грізні здоровила,

але тепер здавалися на диво самотніми й розгубленими без Мелфоя, що зазвичай височів між ними й керував їхніми діями. Гаррі не дуже часто згадував Мелфоя. Уся його лють зосередилася на Снейпі, проте він не забув, яким наляканим був Мелфоїв голос на вежі і як він опустив чарівну паличку перед тим, як прибігли смертежери. Гаррі не вірив, що Мелфой міг убити Дамблдора. Він і далі зневажав Мелфоя за його захоплення темними мистецтвами, але до цієї антипатії додалася ще й крихітна краплинка жалю. Де зараз той Мелфой, думав Гаррі, і що його примушує робити Волдеморт, погрожуючи вбити і його самого, і батьків?

Гаррі відірвався від своїх думок, коли Джіні штурхнула його під ребро. Підвелася Макґонеґел — і в залі одразу вщух скорботний гул.

— Уже час, — мовила вона. — Виходьте на подвір'я за вчителями своїх гуртожитків. Ґрифіндорці, за мною.

Усі мовчки встали. Гаррі побачив на чолі слизеринців Слизорога в розкішно розшитій сріблом довгій смарагдовій мантії. Він ще не бачив такою охайною вихователькуГафелпафа професорку Спраут; на її капелюшку не було жодної плямки, а коли вони вийшли у вестибюль, то побачили там мадам Пінс і Філча — її в густій чорній вуалі аж до колін, а його в старомодному чорному костюмі й краватці, що смерділа нафталіном.

Вийшовши надвір, Гаррі побачив, що всі прямують до озера. Тепле сонце пестило йому обличчя, коли він ішов з мовчазною процесією за професоркою Макґонеґел до того місця, де стояли рядочками сотні стільців. Між ними просто по центру був прохід, а спереду стояв мармуровий стіл. Був прекрасний літній день.

Майже половину стільців займала найдивовижніша публіка: обідранці й чепуруни, старі й молоді. Більшості присутніх Гаррі не знав, та були тут і знайомі, зокрема члени Ордену Фенікса: Кінґслі Шеклболт, Дикозор Муді, Тонкс, чиє волосся якимсь дивом знову стало яскраво-

рожеве, Ремус Люпин, якого Тонкс, здається, тримала за руку, містер і місіс Візлі, Білл, якого підтримувала Флер, а за спиною в нього стояли в куртках з драконячої шкіри Фред і Джордж. Ще були мадам Максім, яка сама займала відразу два з половиною стільці, шинкар Том з «Дірявого Казана», Поттерова сусідка-сквибка Арабела Фіґ, буйноволоса бас-гітаристка з чаклунського гурту «Фатальні сестри», водій «Лицарського автобуса» Ерні Пренґ, мадам Малкін з крамнички мантій на алеї Діаґон та ще деякі люди, що їх Гаррі знав лише з вигляду, такі як шинкар з «Кабанячої голови» або відьма, що розвозила візочки з їжею в «Гоґвортському експресі». Замкові привиди з'явилися теж, ледь видимі на яскравому сонці, тож розрізнити їх можна було тільки тоді, коли вони, безтілесно мерехтячи, линули в ясній височіні.

Гаррі, Рон, Герміона й Джіні посідали скраю ряду при озері. Люди перешіптувалися; це нагадувало шелестіння трави під вітерцем, хоч співи пташок лунали значно голосніше. Присутніх дедалі більшало. Гаррі побачив, як Луна допомагала сісти Невілу, й відчув, як його охопила хвиля приязні до них обох. Вони єдині з усієї ДА відгукнулися на Герміонин заклик тієї ночі, коли загинув Дамблдор, і Гаррі розумів, чому: їм найбільше бракувало ДА... мабуть, вони постійно перевіряли свої монети в надії, що буде призначено чергову зустріч...

Пригнічений Корнеліус Фадж пройшов повз них у передні ряди, як завжди крутячи в руках зелений капелюхкотелок; трохи далі Гаррі впізнав Ріту Скітер і його розлютив записник, затиснутий у її руках з червоними нігтями; ще більшу лють викликала в нього Долорес Амбридж, на ропушачому лиці якої застигла непереконлива гримаса скорботи, а кучері металевого відтінку увінчував чорний оксамитовий капелюшок. Помітивши кентавра Фіренце, що стояв біля самої води, немов вартовий, вона здригнулася й рвонула шукати іншого місця якнайдалі від нього.

Нарешті посідали вчителі. Гаррі бачив Скрімджера, що скорботно й поважно сидів у першому ряду біля професорки Макґонеґел. Хотів би він знати, чи Скрімджера та й узагалі когось із цих офіційних осіб справді засмутила Дамблдорова смерть. Але тут зазвучала мелодія — дивна, не з цього світу мелодія, і Гаррі, одразу забувши про свою нелюбов до міністерства, почав видивлятися, звідки вона лине. Він був такий не один: ще багато хто стурбовано крутив головою, шукаючи джерела.

— Отам, — прошепотіла Джіні Гаррі на вухо.

І він побачив їх у прозорій зеленкуватій осяяній сонцем воді, на кілька сантиметрів під поверхнею, і це жахливо нагадало йому про інферіїв. Хор русалок співав дивною мовою, якої Гаррі не розумів; бліді обличчя співачок ховалися під дрібними хвильками, а розпущені бузкові коси плавали довкола них. Від цих співів настовбурчилися волосинки в Гаррі на шиї, хоч не скажеш, що мелодія була неприємна. Вона якнайкраще передавала горе й розпач утрати. Дивлячись на химерні обличчя співачок, він відчував, що вони принаймні щирі у своєму горі. Тут його знову штурхнула Джіні, й він озирнувся.

У проході між стільцями повільно брів Геґрід. Він ридав майже беззвучно, на лиці блищали сльози, а на руках, як здогадався Гаррі, він ніс загорнуте в розшитий золотими зірками пурпуровий оксамит тіло Дамблдора. Від цього видовища у Гаррі став клубок у горлі: на якусь мить ця дивовижна мелодія й усвідомлення, що мертвий Дамблдор зовсім поруч, немовби позбавили цей літній день його тепла. Рон сидів блідий і приголомшений. Рясні сльози котилися по щоках Джіні й Герміони і скрапували їм на коліна.

Друзям не видно було, що діється попереду. Геґрід, здається, дуже обережно поклав тіло на стіл. Тепер він повертався проходом назад, шморгаючи носом, ніби гучною сурмою, що викликало обурені погляди декого з присутніх, серед них, як помітив Гаррі, й Долорес Амбридж...

але Гаррі знав, що Дамблдор не звертав би на таке уваги. Гаррі по-дружньому помахав Геґрідові рукою, але в того очі так напухли, що дивно було, як він узагалі бачить, куди йти. Гаррі глянув на задній ряд, до якого прямував Геґрід, і зрозумів, що саме було для нього орієнтиром — там сидів, одягнутий у куртку й штани, кожна холоша яких була завбільшки з шатро, велет Ґроп, чия величезна, бридка й схожа на валун голова була слухняно й майже по-людськи схилена. Геґрід сів біля свого брата по матері, і Ґроп поплескав його по голові, від чого ніжки Геґрідового стільця загрузли в землю. Гаррі мимоволі ледь не розсміявся. Але тут пісня стихла, і він знову подивився попереду себе.

Невисокий чоловічок у простій чорній мантії, з кущиками рідкого волосся на голові, звівся на ноги й зупинився перед Дамблдоровим тілом. Гаррі не міг розібрати, що той говорить. Над сотнями голів до них долинали тільки окремі слова. «Шляхетність духу»... «інтелектуальний внесок»... «велич серця»... Ці слова ні про що не свідчили. Вони не мали нічого спільного з тим Дамблдором, якого Гаррі знав. Він раптом пригадав слова, якими колись привітав їх Дамблдор: «бовдур», «булька», «кулька» і «круть», і знову ледве стримався, щоб не захихотіти... та що це з ним таке?

Ліворуч від нього щось плюснуло, й він побачив, що русалки теж вигулькнули на поверхню, щоб послухати. Пригадалося, як два роки тому Дамблдор нагинався над водою неподалік від того місця, де тепер сидів Гаррі, й розмовляв русалчиною мовою з головною русалкою. Цікаво, де він навчився цієї мови, подумав Гаррі. Він ще стільки всього не встиг у нього запитати, і стільки сам би мав йому сказати...

І тут, без попередження, на нього навалилася жахлива істина, незаперечна й неспростовна. Дамблдор помер, його немає... Гаррі так міцно стис у руці холодний медальйон, що аж стало боляче; він не зміг стримати сліз,

що виступили в нього на очах: відвернувся від Джіні та всіх інших і задивився десь далеко, понад озеро, в бік Лісу, а той чоловічок у чорному й далі бубонів... між деревами щось ворухнулося. Кентаври теж прийшли віддати шану. Вони не вийшли на відкрите місце, але Гаррі бачив, як вони стоять нерухомо, ховаючись у затінку, і розглядають чарівників, а сагайдаки зі стрілами звисають у них з боків.

І Гаррі пригадав свої перші кошмарні відвідини цього Лісу, перше своє зіткнення з тією почварою, що нею був тоді Волдеморт, пригадав, як опинився з ним віч-на-віч, і як невдовзі після того обговорював з Дамблдором тактику ведення безнадійного бою. Було важливо, сказав тоді Дамблдор, боротися й боротися, постійно продовжувати боротьбу, бо лише так можна стримати зло, хоч його й неможливо викорінити остаточно...

І раптом Гаррі дуже чітко побачив, сидячи тут під пекучим сонцем, як люди, що любили його, один по одному прикривали його собою: спочатку тато з мамою, тоді хрещений батько і нарешті Дамблдор; усі сповнені рішучості його вберегти; але тепер усе скінчилося. Він уже не дозволить, щоб хтось ставав між ним і Волдемортом; він повинен назавжди позбутися ілюзії, яку мав би втратити ще тоді, коли йому виповнився рік, — що батьківські руки захистять його від будь-якого лиха. Від цього жаху йому вже не прокинутись, ніхто вже не прошепоче в темряві заспокійливо, що насправді йому ніщо не загрожує, що все це тільки гра уяви; останній і найбільший його охоронець загинув, і Гаррі тепер такий самотній, як ще не був ніколи в житті.

Чоловічок у чорному нарешті перестав говорити і сів на своє місце. Гаррі чекав, що тепер підведеться хтось інший. Він сподівався чергових промов, можливо, від міністра, але ніхто так і не поворухнувся.

І раптом кілька людей зойкнуло. Яскраві, білі язики полум'я шугнули довкола покійного Дамблдора, навколо

стола, на якому він лежав. Вони здіймалися вище й вище, закриваючи собою тіло. Білий дим завалував угору, набуваючи дивних обрисів: на одну запаморочливу мить Гаррі здалося, ніби він бачить фенікса, який радісно летить у небесну синь, та наступної миті вогонь ущух. Замість нього з'явилася біла мармурова гробниця; вона накрила і Дамблдора, і стіл, на якому він лежав.

Зірвалося ще кілька вражених зойків, коли в небо шугонула ціла злива стріл, але вони попадали далеко від усіх. Гаррі зрозумів, що це салютують кентаври: він бачив, як вони після цього розвернулися й зникли в прохолодній гущавині між дерев. Русалки теж помалу занурилися в зелену воду і зникли з очей.

Гаррі подивився на друзів. Рон замружився, наче його засліпило сонце. Герміона заливалася слізьми, а от Джіні вже не плакала. Вона подивилася Гаррі у вічі тим самим рішучим палаючим поглядом, що й того дня, коли пригорнулася до нього після виграшу квідичного Кубка за відсутності Гаррі, і він збагнув, що цієї миті вони чудово зрозуміли одне одного, і коли він їй скаже, що повинен щось зробити, вона не казатиме: «Будь обережний» чи «Не треба», а прийме його рішення як належне, бо нічого іншого від нього й не чекатиме. Тому він зібрав усю свою волю, щоб нарешті сказати те, що мусив їй сказати після того, як загинув Дамблдор.

— Джіні, послухай... — тихо промовив він, коли присутні почали вставати й гомоніти. — Я не можу продовжувати наші з тобою стосунки. Ми не повинні більше зустрічатися. Нам не можна бути разом.

Вона запитала з дивною кривою усмішкою:

— Для цього є, мабуть, якась ідіотська, але шляхетна причина?

— Це було як... як щось з геть іншого життя, ці кілька тижнів з тобою, — зізнався Гаррі. — Але я не можу... ми не можемо... мені багато чого треба зробити самому.

Вона не плакала, а просто дивилася на нього.

— Волдеморт атакує близьких людей своїх ворогів. Одного разу він уже використовував тебе як приманку — лише тому, що ти сестра мого найкращого друга. Подумай, що тобі загрожуватиме, якщо ми не розірвемо наших стосунків. Він про це знатиме, він про все довідається. І спробує мене здолати через тебе.

— А що, як мені на це начхати? — сердито запитала Джіні.

— Мені не начхати, — відповів Гаррі. — Подумай, як би я почувався, якби це був, скажімо, твій похорон... з моєї вини...

Вона відвернулася й глянула на озеро.

— Я ніколи від тебе не відмовлялася, — сказала вона. — Ніколи. Я завжди мала надію... Герміона мені казала жити своїм життям, можливо, зустрічатися з іншими хлопцями, поводитися з тобою розкутіше, бо я навіть розмовляти не могла, коли була в одному з тобою приміщенні, пам'ятаєш? І ще казала, що ти більше звертатимеш на мене уваги, якщо я стану... сама собою.

— Розумна дівка та Герміона, — спробував усміхнутися Гаррі. — Шкода, що я раніше цього не збагнув. Ми стільки часу були б разом... місяці... а то й роки...

— Але ж ти був такий заклопотаний рятуванням чаклунського світу, — засміялася Джіні. — Що ж... Не скажу, що я дуже здивована. Я знала, що врешті-решт так і буде. Я знала, що ти будеш щасливий тільки тоді, як полюватимеш на Волдеморта. Можливо, саме тому ти так мені й подобаєшся.

Гаррі не мав сили це слухати. І ще він думав, що не дотримається свого рішення, якщо й далі сидітиме біля неї. Він побачив, що Рон пригорнув Герміону і гладить їй волосся, а вона ридає в Рона на плечі, і сльози стікають з кінчика його власного довгого носа. Смутно махнувши рукою, Гаррі встав, відвернувся від Джіні й Дамблдорової гробниці і пішов уздовж берега. Рухатися було не так нестерпно, як сидіти: так само набагато краще буде якнай-

швидше вирушити на пошуки горокраксів, щоб убити Волдеморта, ніж цього чекати...

— Гаррі!

Він озирнувся.

Берегом озера, накульгуючи й спираючись на ковіньку, до нього поспішав Руфус Скрімджер.

— Я сподівався з тобою поговорити... ти не проти, якщо я з тобою прогуляюся?

— Не проти, — байдуже озвався Гаррі й пішов далі.

— Гаррі, це така жахлива трагедія, — тихо сказав Скрімджер, — ти навіть не уявляєш, який я був приголомшений, коли про це почув. Дамблдор був дуже видатний чаклун. Ти знаєш, що в нас були деякі непорозуміння, але ніхто краще за мене не знає...

— Що вам потрібно? — рішуче урвав його Гаррі.

Скрімджера це явно роздратувало, але він швидко надав своєму обличчю виразу співчутливого розуміння.

— Я розумію, ти пригнічений, — сказав він. — Я знаю, що ти був з Дамблдором дуже близький. Мені навіть здається, що ти був його найулюбленішим за всі часи учнем. Узи, що вас пов'язували...

— Що вам потрібно? — повторив Гаррі й зупинився.

Скрімджер теж зупинився, сперся на ковіньку й проникливо глянув на Гаррі.

— Подейкують, що ти був з ним, коли він у ніч своєї смерті покидав школу.

— Хто подейкує? — спитав Гаррі.

— Хтось приголомшив смертежера на вежі вже після того, як Дамблдор помер. А ще там були дві мітли. Гаррі, в міністерстві вміють рахувати.

— Радий це чути, — сказав Гаррі. — Але де я був з Дамблдором і що ми з ним робили, це вже моя справа. Він не хотів, щоб про це знали.

— Така вірність, зрозуміло, заслуговує на повагу, — ледве стримував роздратування Скрімджер, — але Дамблдора вже немає, Гаррі. Його не стало.

— Його не стане назавжди лише тоді, як не залишиться жодної вірної йому душі, — відповів Гаррі й несподівано навіть для себе усміхнувся.

— Хлопче... навіть Дамблдор не повернеться з...

— А я й не стверджую, що повернеться. Вам цього не зрозуміти. Але я нічого не скажу.

Скрімджер повагався, а тоді сказав тоном, на його думку, вельми делікатним:

— Гаррі, міністерство готове тобі запропонувати всі можливі види захисту. Я охоче надам у твоє розпорядження кількох своїх аврорів...

Гаррі розсміявся.

— Волдеморт хоче мене вбити, й аврори його не зупинять. Тому дякую вам за пропозицію, але мені нічого не треба.

— Отже, — холодним голосом промовив Скрімджер, — прохання, з яким я звернувся до тебе на Різдво...

— Яке прохання? А... щоб я на весь світ розхвалював вашу чудову роботу, щоб...

— ...щоб піднести людям дух! — зірвався Скрімджер.

Гаррі кинув на нього довгий погляд.

— А Стена Шанпайка вже випустили?

Скрімджер огидно побагровів, дуже нагадуючи дядька Вернона.

— Я бачу, що ти...

— ...відданий душею й тілом Дамблдорові, — додав Гаррі. — Саме так.

Скрімджер ще якусь мить дивився на нього, а тоді відвернувся й, більше нічого не кажучи, пошкутильгав геть. Гаррі бачив, що й Персі, і вся міністерська делегація чекають на свого керівника, боязко поглядаючи на ридаючого Геґріда й на Ґропа, які й досі не вставали зі своїх місць. Рон з Герміоною бігли до Гаррі повз Скрімджера, що шкутильгав у протилежний бік.

Гаррі відвернувся й повільно пішов далі, чекаючи, коли вони його наздоженуть; урешті-решт вони всі троє зупи-

нилися в затінку того самого бука, під яким так любили сидіти в радісніші часи.

— Чого від тебе хотів Скрімджер? — прошепотіла Герміона.

— Того самого, що й на Різдво, — знизав плечима Гаррі. — Щоб я виклав йому таємну інформацію про Дамблдора і щоб рекламував роботу міністерства.

Рон якусь мить намагався стриматися, а тоді голосно гукнув Герміоні:

— Я зараз піду й наб'ю Персі пику!

— Не треба, — схопила вона його за руку.

— Це мені піднесе настрій!

Гаррі засміявся. Навіть Герміона всміхнулася, але її усмішка зів'яла, коли вона глянула на замок.

— Не віриться, що ми можемо більше ніколи сюди не повернутися, — тихенько сказала вона. — Хіба можна закривати Гоґвортс?

— Може, його й не закриють, — припустив Рон. — Тут ми не в більшій небезпеці, ніж удома. Зараз однаково скрізь. Я навіть сказав би, що в Гоґвортсі безпечніше, тут більше чаклунів, які можуть оборонятися. Що думаєш, Гаррі?

— Навіть якщо школу знову відкриють, я вже сюди не повернуся, — відповів Гаррі.

Рон здивовано роззявив рота, а Герміона сумно зітхнула:

— Я знала, що ти це скажеш. А що ж ти тоді робитимеш?

— Повернуся до Дурслів, бо так хотів Дамблдор, — пояснив Гаррі. — Але це буде короткий візит, а потім я покину їх назавжди.

— І куди ти подасися, якщо не повернешся до школи?

— Мабуть, повернуся в долину Ґодрика, — пробурмотів Гаррі. Після загибелі Дамблдора ця думка твердо засіла в нього в голові. — Для мене все це почалося там. Я просто відчуваю, що мушу туди вирушити. Заодно відвідаю могили батьків, це було б добре.

— А потім що? — запитав Рон.

— А потім я повинен розшукати решту горокраксів — що ж іще? — Ґаррі дивився на білу Дамблдорову гробницю, що віддзеркалювалася у воді на тому боці озера. — Він хотів, щоб я їх познаходив, тому й розповів мені про них. Якщо Дамблдор мав рацію... а я в цьому не сумніваюся... то їх залишилося чотири. Я мушу їх знайти й знищити, а потім здобуду сьому частку Волдемортової душі — ту частку, що й досі міститься в його тілі, і саме я повинен його вбити. А якщо на моєму шляху трапиться Северус Снейп, — додав він, — тим краще для мене й тим гірше для нього.

Запанувала довга тиша. Юрба вже майже розсмоктала-ся, а ті, хто ще затримався, старанно обходили монументальну постать Ґропа, що пригортав Ґеґріда, чиї тужливі завивання й досі відлунювали понад водою.

— Ми будемо там, Ґаррі, — сказав Рон.

— Де — там?

— У твоїх тітки й дядька, — пояснив Рон. — А потім ми вирушимо з тобою, куди завгодно.

— Ні... — рішуче заперечив Ґаррі; він на це не розраховував, він хотів дати їм зрозуміти, що в цю надзвичайно небезпечну мандрівку вирушить сам.

— Ти нам якось казав, — тихенько нагадала Ґерміона, — що є ще час повернутися назад, якщо ми забажаємо. Ми ж мали цей час, правда?

— Ми будемо з тобою, хоч би там що, — додав Рон. — Але ти, старий, повинен ще заскочити до моїх батьків, перш ніж кудись вирушати, навіть у долину Ґодрика.

— Чому?

— Весілля у Білла й Флер. Забув?

Ґаррі вражено на нього глянув; думка, що й далі можуть існувати такі нормальні явища, як весілля, здавалася неймовірною, але прекрасною.

— Так; весілля пропускати не можна, — сказав він зрештою.

Його рука мимоволі стисла фальшивий горокракс. Незважаючи ні на що — ні на темний і непевний шлях, що лежав у нього попереду, ні на вирішальну зустріч з Волдемортом, яка, він це знав, неодмінно настане за місяць, рік, чи за десять років, серце в Гаррі затріпотіло від думки, що він насолодиться разом з Роном і Герміоною ще одним, останнім золотим днем спокою.

Original title: Harry Potter and the Half-Blood Prince

Translated from English by Віктор Морозов

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced in whole or in part, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publisher

This digital edition first published by Pottermore Publishing in 2022

First published in print in Ukraine in 2005 by
A-BA-BA-HA-LA-MA-HA
Text © J.K. Rowling 2005
Ukrainian translation © Віктор Морозов; за редакцією Івана Малковича та Олекси Негребецького, 2005
Cover illustrations by Olly Moss © Pottermore Limited

WIZARDING WORLD and related trademarks, characters, names and indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc
WIZARDING WORLD publishing and theatrical stage rights © J.K. Rowling.
All rights reserved.

The moral right of the author has been asserted

ISBN 978-1-78939-182-4